De la autoarea seriei
CERE-MI CE VREI!

Acest roman este o ficțiune. Numele, personajele, organizațiile, locurile, evenimentele sau întâmplările sunt fie rodul imaginației autoarei, fie sunt folosite fictiv. Orice asemănare cu persoane sau evenimente reale este pur întâmplătoare.

Yo soy Eric Zimmerman
© Megan Maxwell 2017 by Megan Maxwell
© Editorial Planeta S.A., 2017
Toate drepturile rezervate.

Eu sunt Eric Zimmerman
Megan Maxwell
Copyright ©2020 Publishing Solutions
Pentru versiunea în limba română.
Toate drepturile rezervate

Este interzisă reproducerea integrală sau parțială a lucrării, sub orice formă, fără permisiunea scrisă a editurii.

Editor: Hadrian Mateescu
Redactor: Manuela Pîrvulescu
Corector: Cristina Teodorescu
Tehnoredactor: Radu Nan
Credite foto copertă: Shutterstock

Publisol

Casa Presei Libere, Corp A3-A4, Etaj 1
Tel.: 021.336.36.33
E-mail: office@publisol.ro
Găsiți cărțile noastre pe www.publisol.ro

ISBN: 978-606-9605-41-7 - Ediție digitală - E-PUB
ISBN: 978-606-9605-42-4 - Ediție digitală - PDF

Tipărit la ARTPRINT
Tel.: 021.336.36.33
E-mail: office@artprint.ro

www.artprint.ro

MEGAN MAXWELL

EU SUNT ERIC ZIMMERMAN

Traducere din limba spaniolă de Elena Coman

Publisol

Pentru Esther, prietenă și editor, o mică zână blondă care îndeplinește dorințe. Mulțumesc că ai apărut în viața mea, pentru că, fără tine, n-ar fi fost posibile multe dintre lucrurile frumoase care mi se întâmplă. Și, bineînțeles, pentru Războinicele și Războinicii mei, care știu la fel de bine ca mine că dragostea nu trebuie să fie perfectă, ci adevărată și că a iubi nu înseamnă doar să ții la cineva, ci să-l și înțelegi. Sper să vă îndrăgostiți de Eric!
MEGAN

1

Blonde...
Brunete...
Roșcate...
Înalte...
Scunde...
Slabe...
Plinuțe...

Toate... Îmi plac toate femeile active sexual. Le ador trupurile, curbele și felul cum se bucură de sex și înnebunesc când se dăruiesc pe deplin dorințelor mele.

În timp ce beau un pahar la Sensations, un loc libertin din München, pe care-l frecventez cu regularitate, sunt conștient de felul cum se uită toate la mine.

Sunt un mascul alfa!

Toate vor să le dezbrac.

Toate-și doresc să pătrund între coapsele lor.

Toate mor de dorința de a fi alese de mine în această noapte.

Noi, cei care frecventăm localul Sensations, știm foarte bine de ce ne aflăm aici. Ne place sexul fierbinte, exaltat și bolnăvicios și vrem să ne bucurăm de el în mii de feluri. Iar eu sunt unul dintre aceștia.

La dreapta mea, vorbind cu un grup de oameni, se află minunata femeie cu care m-am simțit bine în urmă cu vreo două nopți. Nu-mi amintesc numele ei... Dar ce mai contează?

În stânga mea, la câțiva metri, văd o prietenă a amicului meu Björn, o femeie pasională, dispusă la orice, cu care amândoi am

petrecut momente foarte plăcute. Nici pe ea nu-mi amintesc cum o cheamă.

Ochii mei îi întâlnesc pe ai ei și zâmbim. Fără îndoială, amândoi suntem prădători sexuali și ne recunoaștem din priviri.

Dar seara mi se năruie când văd că apare Rebeca, fosta mea iubită.

La naiba...!

Am prins-o pe târfa aia nenorocită în pat cu tatăl meu cu câteva luni înainte ca el să moară și, deși la început m-a durut trădarea din partea amândurora, recunosc că, fără Rebeca, pe care eu o numesc Betta, îmi e mai bine.

Cât despre tata, prefer să nu mă gândesc la el. N-a fost bine ce-a făcut. Betta era cu mine, el nu a respectat-o, iar dacă relația noastră era deja una proastă, începând din acel moment a devenit nulă. Mai mult, nici măcar nu m-a afectat pierderea lui. El nu s-a comportat niciodată ca un tată cu mine și nu-ți poate fi dor de ceva ce n-ai avut niciodată.

De îndată ce mă vede, Betta se îndreaptă spre mine. La naiba!

Ajunge lângă mine împreună cu însoțitorul ei și ne salutăm cu răceală.

Câteva clipe mai târziu, când bărbatul care e cu ea se îndepărtează ca să stea de vorbă cu niște cunoscuți, Betta mă privește și murmură:

– Pentru numele lui Dumnezeu, Eric, nu mai face fața aia!

Îi arunc o privire nemulțumită, pentru că prezența ei mă incomodează.

– Nici să nu vorbești cu mine, șuier.

– Dar, Eric...

– Stai departe de mine! i-o tai. Cum vrei să-ți mai spun?

Rebeca mă sfidează cu privirea; o cunosc și e în stare să-l irite chiar și pe cel mai calm om.

– Credeam că poate ai chef să te joci în noaptea asta cu mine, zice ea.

O observ cu gura căscată. După ce mi-a făcut cu tata, pe asta n-o mai ating nici cu un băț.

– Nu, răspund simplu.

– Ți-a plăcut întotdeauna să mă ofer... insistă.

Oftez. Vremurile acelea au trecut deja. Iau o înghițitură din băutura mea și apoi îi trântesc:

– Simplul gând îmi repugnă.

Ea își îndepărtează părul de pe față, mișcă gâtul cu cochetărie și șușotește:

– Eric...

– Betta, gata, de-ajuns!

– Eric... tu și eu... Sex fierbinte, pervers și murdar, dacă vrei...

Scârbit, blestem în sinea mea și spun hotărât, clătinând din cap în timp ce o privesc ferm:

– N-am să te mai ating niciodată în viața mea!

Imediat după aceea, când, în sfârșit, înțelege că nu-și va atinge scopul, face stânga-mprejur și se îndepărtează.

Prost dispus, privesc în jurul meu și le observ pe femeile din încăpere. Mă delectez contemplându-le trupurile, dar atunci ochii mei se îndreaptă spre locul unde se află Betta și văd cum o femeie își urcă delicat mâna pe piciorul ei până se pierde sub fustă.

Rebeca mă privește, caută o complicitate care a existat cândva, dar pe care nu o va recupera niciodată și, când își mușcă buza de jos, știu că o face pentru că degetele femeii i-au atins sexul și se joacă cu el. O cunosc bine, iar gesturile ei sunt ca o carte deschisă pentru mine.

Încetez să mă mai uit la ea, nu mă interesează, și întâlnesc privirea altei femei care se află în capătul sălii. Sâni mari, posterior proeminent, chip frumos și, fără îndoială, chef să se simtă bine. Îmi ațintesc privirea asupra ei și o invit să se apropie. Dacă mi-e clar ceva, acela e faptul că nu fac parte din categoria celor care umblă după femei. Eu aleg. Selectez. Am norocul de a putea face asta.

Sorb din băutură când femeia cu sânii mari se apropie de bar și se prezintă:

– Mă numesc Klara.

Ochii mei îi străbat corpul, are sfârcurile erecte.

– Eric, mă prezint și eu.

Începem o conversație absurdă despre local și, dintr-odată, ea îmi ia mâna și o așază în zona decolteului ei ispititor. Zâmbesc, îmi vâr mâna sub rochia ei, îi mângâi sânii și-i simt sfârcurile întărite și pregătite pentru mine.

Fără să mai spun vreun cuvânt, o apuc de mână și ne îndreptăm spre o cameră colectivă.

Când intrăm, vedem oameni care fac sex în mii de feluri diferite. Plăcere, perversitate și gemete... Este o încăpere a localului, un loc unde să-ți satisfaci dorințele fără a fi nevoie să te dezbraci.

La dreapta mea văd două femei și un bărbat pe niște fotolii, iar la stânga mea, doi bărbați. Zăresc un fotoliu liber, mă îndrept într-acolo și, după ce o așez pe femeie, nu spun nimic, iar ea îmi desface fermoarul pantalonilor.

De îndată ce-mi spală penisul cu apă, simt cum îl învăluie cu gura ei umedă și caldă și începe să-l sugă și să-l soarbă.

Ce plăcere... este absolut îmbătător!

Îi apuc capul cu mâinile, închid ochii și mă bucur de senzații. Doar mă bucur.

Plăcerea pe care mi-o oferă este intensă, fără îndoială știe foarte bine ce face.

Ei bine... îmi plac femeile cu experiență.

Mă bucur de incredibila felație, când ochii noștri se întâlnesc și decid că vreau mai mult. Fără să rostesc vreun cuvânt, o ridic și o întorc cu spatele. Apoi îi ridic rochia, îi dau jos chiloții, îi spăl sexul și, după ce-mi pun repede un prezervativ, o penetrez cu putere și hotărâre, în timp ce mi se zbârlește părul de pe corp.

Ne bucurăm de moment...

Gemem...

Să mă fut îmi place cel mai mult pe lume, iar în momentul în care trupurile noastre tremură și amândoi țipăm când ajungem la climax, știu că i-am oferit aceeași plăcere ca ea mie.

Când terminăm, fără să ne vorbim sau să ne sărutăm, ne spălăm și ieșim din cameră. Ne luăm rămas-bun făcându-ne cu ochiul și apoi ea se întoarce în capătul sălii, iar eu la bar. Mi-e sete.

Mă gândesc la ale mele, când aud:

– Noaptea pare animată.

Ridicând privirea, dau peste Björn, cel mai bun prieten al meu. Este la fel ca mine, un bărbat singur și lipsit de angajamente, care vine la Sensations ca să se bucure de sex.

După ce ne strângem mâinile, Björn îi cere ceva de băut chelnerului și apoi își sprijină coatele pe bar. După care mi se adresează:

– Azi am primit benzile desenate din colecția *Captain America*, pentru care am supralicitat la acea licitație despre care mi-a vorbit Dexter și pe care am câștigat-o.

Zâmbesc auzind asta. Björn este un împătimit al benzilor desenate și al discurilor vechi din vinil.

– Sunt cele pe care le așteptai din Mexic? întreb.

El încuviințează și atunci îmi ridic paharul și îl ciocnesc de-al lui.

– Să le stăpânești sănătos, colega!

Zâmbește, ia o înghițitură din băutura lui, ceea ce fac și eu, și întreabă:

– Ceva interesant în seara asta?

Mă uit la el și șoptesc:

– Betta e aici...

– Ce groaznic! face bășcălie, ceea ce îmi stârnește râsul.

Björn e la curent cu ce s-a întâmplat între ea și tata.

– Toate bune astăzi la lectura testamentului? vrea să afle.

Gândindu-mă la asta, răspund:

– Nu.

Prietenul meu mă privește. Nimeni nu mă cunoaște mai bine decât el.

– Eric... intuiesc ce s-a întâmplat și este firesc. El era tatăl tău și...

– Un tată care se culcă cu iubita fiului nu este un tată bun, protestez.

Björn încuviințează, înțelege ce spun.

– Nu, nu este, afirmă. Dar în ceea ce privește compania Müller...

– Nu știu dacă mă interesează firma lui.

– Păi, ar trebui să te intereseze, insistă. Müller este compania ta! Nu fi prost, nu permite ca furia pe care o simți în urma celor petrecute să te facă să arunci pe fereastră toți anii tăi de muncă acolo.

Știu că are dreptate, dar răspund:

– Nu vreau să mai vorbesc despre asta.

Björn încuviințează și nu mai spune nimic. După câteva secunde, șoptesc:

– Hervie a venit cu o verișoară suedeză, cu sâni mari, care pare foarte înfierbântată. Gerard e însoțit de prietenele cu care am fost la Belgrad în weekendul acela, iar Ronald ne-a invitat să participăm la un *gangbang* cu soția lui.

Îl văd că zâmbește, mulțumit de ceea ce tocmai i-am spus.

– Îți amintești de prietenul meu Sam Kauffman? mă întreabă atunci.

– Da.

– S-a căsătorit.

De îndată ce aud asta, oftez.

– Sărmanul... condoleanțe.

Zâmbim amândoi. Un lucru ne este clar, și anume că însurătoarea nu intră în planurile noastre.

– Chestia e că se află aici în seara asta cu nevastă-sa, continuă Björn, în camera 3, și amândoi vor să se joace...

Îl privesc pe prietenul meu. Nu știu cum este soția lui Sam Kauffman. Înțelegându-mi privirea, Björn se grăbește să afirme:

– Sâni zdraveni, anus perfect dilatat, pe care eu l-am verificat, și foarte înfierbântată.

Îmi place să aud asta. Am încredere în punctul lui de vedere.

– Ai zis camera 3? întreb.

El zâmbește, încuviințează și ne punem în mișcare.

În timp ce străbatem localul Sensations, multe femei și mulți bărbați ne opresc și ne salută. Chiar dacă nu e frumos să o spun, eu și Björn suntem doi masculi alfa cu care toți vor să se joace, iar noi, fiind conștienți de asta, ne bucurăm alegând.

De îndată ce trecem de cortina care desparte sala de camere, ajungem în fața celei cu numărul 3. Deschid ușa și, de cum intru, disting, pe patul rotund, o femeie pe care nu am văzut-o niciodată în viața mea dezbrăcată. Așa cum a spus Björn, are sânii colosali și un corp frumos. Atunci, Sam, soțul ei, se îndreaptă spre noi și, după ce ne salută, murmură:

– Îmi place să privesc în timp ce alții i-o trag soției mele.

Björn și cu mine o observăm pe femeie, care, cu un zâmbet, ne ne arată că este de acord. Fără să șovăim, ne dezbrăcăm, în căutare de jocuri și perversiuni.

Odată dezbrăcat, mă urc în pat și, în timp ce Björn se apropie de ea cu mădularul său în mână ca să i-l plimbe pe față, eu o privesc și cer, atingându-i picioarele:

– Desfă-le.

Excitată, ea face exact ce îi cer.

Îmi plimb mâinile pe picioarele ei; sunt suave. Când ajung la coapse, le despart cu hotărâre și, când sexul ei umed rămâne expus în fața mea, îl privesc pe soț, care ne observă.

– Spal-o pentru mine, îi cer.

Sam îi toarnă apă pe vagin și apoi o șterge cu un prosop alb și curat. Când termină, desfac pliurile sexului frumos și fierbinte al soției lui, lăsându-i clitorisul expus, și o ating cu limba.

Ea înnebunește. Respirația lui Sam se accelerează și, din acea clipă, toți ne bucurăm de un joc fierbinte, pervers și excitant.

Gândindu-mă la propria plăcere, după ce-mi pun un prezervativ, îmi introduc penisul erect și tare în despicătura ei. Ea se mișcă sub corpul meu și, când o privesc, ochii ei îmi cer să o sărut, dar nu o fac. Eu nu sărut pe oricine. Ceva mi-a fost mereu foarte clar, și anume că-mi place sexul fierbinte și, uneori, animalic. Îmi place să ofer și să primesc plăcere de la femei, dar gura mea și săruturile mele sunt ceva foarte personal, ceva excesiv de intim.

Björn asaltează din nou gura femeii cu mădularul său, în timp ce soțul ei se masturbează văzând ce se întâmplă. Timp de câteva minute, fiecare își caută propria plăcere, în timp ce ea, dăruită pe deplin, țipă, gâfâie și se deschide pentru noi.

Plăcere...

Perversitate...

Distracție...

Îmi place ceea ce se întâmplă, mă simt bine, iar când ajung la climax și apoi mă retrag, soțul se grăbește să o spele din nou, dispus ca Björn să-mi ocupe locul și ea să geamă din nou înnebunită.

Când, câteva minute mai târziu, prietenul meu ajunge la orgasm și iese din ea, Sam, satisfăcut de joc, ia o sticluță cu lubrifiant. Apoi o sărută pe soția lui pe gură și, după ce schimbă câteva cuvinte cu ea, o întoarce cu spatele în pat și, despărțindu-i fesele, o unge cu lubrifiant.

Eu și Björn privim. Ni se pare pervers.

Sam își introduce un deget în anusul ei, apoi două... trei și din nou femeia gâfâie când el o biciuiește pe fundul rotund.

– E pregătită pentru voi, șoptește bărbatul privindu-mă.

Pregătit să mă bucur de ospățul pe care mi-l oferă, îmi mai pun un prezervativ, mă așez în genunchi în spatele ei și, în

momentul în care soțul îi separă fesele ca să-mi ofere acces, îmi așez penisul tare în anusul ei și, încetul cu încetul, pătrund în ea.

Uf... ce deliciu!

Femeia țipă, se zvârcolește și geme satisfăcută, în timp ce eu o țin și i-o trag.

Una... două... trei... de douăsprezece ori mă adâncesc în ea și femeia se bucură de faptul că o posed. Simțindu-i dăruirea, o biciuiesc pe fundul deja roșu, în timp ce soțul ei îi pretinde, îi cere să mi se dăruiască pe deplin.

Ea îl ascultă și simt cum corpul ei devine relaxat între mâinile mele, în timp ce eu pătrund iar și iar în ea și Sam ne privește și îi șoptește chestii la ureche.

Dornic să se alăture jocului, Björn se târăște sub corpul ei, care stă pe pat în patru labe. Cu dibăcie, prietenul meu se așază într-o poziție și, după ce mă privește, câteva secunde mai târziu femeia este penetrată anal și vaginal de amândoi, în timp ce soțul se masturbează observându-ne.

Ne jucăm de-a sexul puternic, sex tare, sex fără frică.

Ne place sexul fierbinte și, eu personal, după cele întâmplate cu Betta, am hotărât că îmi este mai bine singur, decât având companie și că femeile sunt o simplă distracție pentru mine.

Ore întregi, eu și bunul meu prieten Björn ne bucurăm de plăcerea permisă între adulți, până când, fiind trecut de miezul nopții, închei petrecerea, îmi iau rămas-bun de la el și mă întorc acasă.

Pe drum, mă bucur de senzația de libertate pe care mi-o oferă mersul pe motocicletă. Când ajung la casa pe care o împart cu nepotul meu Flyn, urc în camera mea, îmi fac duș și, imediat după aceea, mă bag în pat, fără să mă mai gândesc la nimic altceva.

2

Sâmbătă după-amiaza, când eu și Flyn ne jucăm în sufragerie pe PlayStation, se deschid ușile salonului și apar sora mea, Marta, și mama mea, Sonia. De îndată ce le văd, știu că urmează o discuție.

După ce oprește jocul, Flyn se uită la ele și bombăne:

– La naiba... Ce vreți?

– Să-mi dai chiar acum un sărut, nerușinatule, și nu mai face fața aia! îi reproșează mama mea. Pe zi ce trece semeni mai mult cu unchiul tău morocănos... Pentru numele lui Dumnezeu... dar chiar toți bărbații din familia asta trebuie să fie niște nătărăi?!

– Mamă... protestez eu.

Flyn mă privește cu mândrie. Între noi doi există o conexiune extraordinară, pe care niciunul din noi nu permite nimănui să o rupă.

– Mamă, ce se întâmplă? o întreb pe un ton iritat.

Sora mea, Marta, își aruncă geanta pe canapea și șoptește:

– Ah, frățioare, mereu ești așa de simpatic!

– Marta, vrei să taci?! îi dau eu replica.

– Să tacă ea...? murmură Flyn.

Marta, care este un vârtej de nebunie dezlănțuită, se apropie de băiat și, după ce-i trage o palmă peste ceafă, șuieră:

– Ia să vedem dacă taci tu, mormolocule!

Flyn bombăne. Îmi cere ajutor cu privirea și, când vede că nu spun nimic, i se adresează mamei mele:

– Sonia, ne jucam o partidă foarte importantă, eram în turneu... Ce se întâmplă?

Mama zâmbește. Îl adoră pe micul nostru coreean german și, sărutându-l pe cap, explică:

– Flyn, eu și mătușa ta trebuie să vorbim cu Eric.

– Acum? protestează copilul.

– Da.

– Dar, Sonia, ți-am zis că suntem în turneu... nu se poate altă dată?

– Nu. Nu se poate. Trebuie să vorbim acum! exclamă sora mea.

Flyn blestemă în sinea lui. Îl cunosc mai bine decât oricine și știu că, dacă nu-l opresc, va spune ceva nepotrivit, așa că-i cer:

– Flyn, du-te în camera ta.

– Dar...

– O să te anunț când pleacă ele, să continuăm. E noaptea noastră ca între bărbați și nimeni nu ne-o va strica. Îți promit!

El bombăne, îl enervează că ne-a fost întrerupt momentul și, fără prea mult chef, iese din salon pentru a se duce în camera lui.

După ce rămân singur cu mama și cu sora mea, cea din urmă își bate joc:

– Noapte ca între bărbați? Asta-i mai lipsea mormolocului nesuferit.

– Marta... fiica mea...! protestează mama.

Sora mea se învârte, ne privește și insistă:

– Îl iubesc pe acel copil la fel de mult ca voi, dar este un prost crescut și, dacă nu-l aducem pe calea cea bună, în câțiva ani va deveni un adolescent insuportabil.

Nu spun nimic. Mai bine tac.

Toată lumea știe că Flyn doar pe mine mă respectă.

– Eric, cât vei mai amâna vizita ta la doctor? mă întreabă atunci sora mea.

Oftez. Ultimul lucru de care am chef este să mă gândesc la asta.

Din nefericire, sufăr de o boală moștenită de la blestematul meu tată, un glaucom, care nu este altceva decât o boală a

nervului optic ce-mi provoacă vedere înceţoşată, greaţă, vomă şi dureri groaznice de cap.

„Mulţumesc, tată!"

Nu vreau niciodată să vorbesc despre asta. E ceva ce mă priveşte doar pe mine şi urăsc să stârnesc milă.

– Dragul meu, trebuie să te duci să-ţi faci acele analize, murmură mama.

– Ştiu, mamă.

– Păi, dacă ştii, de ce nu te duci? aud că întreabă Marta.

O privesc pe sora mea. Marta nu e numai o băgăcioasă, mai e şi medic pe deasupra.

– Puţin îmi pasă că te uiţi la mine cu privirea aia a ta de om rău, şuşoteşte, pe mine nu mă înspăimânţi! N-ai aflat încă?

Blestem.

E insuportabilă.

Mama, ca o spanioloaică orgolioasă, când o vede că face aşa, spune că este singura din familie care i-a moştenit caracterul. Felul acela de a fi atât de luptătoare, atât de războinică, atât de... hispanică mă doboară, aşa că şuier, adresându-mă Martei:

– Ce-ar fi să închizi puţin guriţa aia?

Ea mă priveşte, zâmbeşte aşa cum face mereu ca să mă scoată din minţi şi trânteşte:

– Imposibil! Urangutanii ca tine mă obligă să o deschid.

– Marta! o admonestează mama.

Dar sora mea, care continuă să zâmbească, îi face cu ochiul şi dă replica:

– Mamă, băieţelul tău blond trebuie să fie pus la punct, iar eu sunt cea care să facă asta, aşa că o voi face! N-am chef să cobor mereu privirea în faţa lui, aşa cum e obişnuit să facă toată lumea. Mie nu mi-e frică de tine, ai înţeles, încăpăţânatule?!

Mama oftează, iar eu răsuflu şi şuier:

– Marta, te iubesc, dar uneori îţi jur că-mi vine să te omor.

– Îndrăzneşte!

Ne privim...

Ne sfidăm...

Sora mea e unică și irepetabilă. De când era mică, îi plăcea să mă supere.

– Marta, pentru numele lui Dumnezeu, intervine mama, am venit să vorbim cu Eric, nu să ne certăm cu el!

Văd că Marta zâmbește. În mod inconștient, asta mă face și pe mine să zâmbesc în cele din urmă, și cu atât mai mult când ea spune:

– Mamă, Eric n-ar fi Eric dacă n-ar protesta și nu s-ar certa cu mine.

Mă face să țin la ea când o aud zicând asta.

Suntem ca ziua și noaptea, poate pentru că ea este fiică din a doua căsătorie a mamei. Hannah, sora noastră mai mare, decedată, era cea care aducea pacea între noi, cea care ne repeta că suntem frați și că trebuie să ne iubim și să ne respectăm și, deși facem asta, de cele mai multe ori nu putem evita să nu ne certăm.

Când s-a întâmplat trădarea Bettei și a tatei, Marta mi-a fost alături.

Nu m-a lăsat singur nici măcar o secundă și-i voi fi întotdeauna recunoscător, chiar dacă mă voi mai și certa cu ea.

Simona, femeia care, împreună cu soțul ei, are grijă de casa mea și mă ajută cu Flyn, intră în momentul acela ca să aducă o carafă cu limonadă și niște pahare și apoi se retrage. Mama se grăbește să toarne în trei pahărele și le împarte.

– Mai vreți să vorbim și despre altceva? întreb în continuare.

Mama și Marta se privesc. Atunci, sora mea spune, adresându-i-se mamei:

– Începe tu, căci, dacă o fac eu, o s-o dau în bară.

Mama răsuflă, se apropie de mine și spune:

– Să vedem, fiule. Știu că, după citirea testamentului, compania care...

– Mamă, n-am chef să vorbesc despre Müller. Mai mult, s-ar putea să o vând.

– Ești idiot! mormăie Marta.

– Dar, fiule...

– Mamă, nu vreau nimic care să provină de la el.

– Care să provină de la el? șuieră mama. Eric, nu mă supăra... Tatăl tău și cu mine am creat compania Müller, deși el întotdeauna a fost prea machist și egocentric ca să accepte asta. Când ne-am despărțit, am cerut jumătate din firmă, dar n-am obținut decât patruzeci și cinci la sută, iar acum Müller este a ta, fiule... a ta!

– Hei... și eu, chiar dacă sunt cea mai mică, am o parte de la mama, protestează sora mea!

Mama o privește, apoi se uită la mine și continuă:

– Eric, toată viața ai muncit în acea companie. Știu că-ți place să-ți trasezi noi provocări, chiar dacă uneori tatăl tău te frâna. Acum, în schimb, nu va mai fi nimeni care să te oprească și...

– Mamă...

– Eric... vrei să închizi gura aia mare și să o lași pe mama să vorbească? protestează sora mea.

Indignat, mă adresez Martei și bombăn:

– Tu ai gura mare!

– Vai de mama care v-a făcut! se plânge mama mea. Apoi mă privește și insistă: Eric, dragul meu, fii înțelept... Cunoști Müller mai bine decât oricine. Știu că te-a durut ce s-a întâmplat între tatăl tău și nerușinata aia, dar trebuie să-ți revii și să fii isteț.

– Mi-am revenit deja, mamă, despre ce vorbești?

Atunci, ea începe să umble prin salon în timp ce spune:

– Sper să nu te închizi în tine, dragul meu, pentru că e ceva minunat să te îndrăgostești și-mi doresc să iubești din nou. Îmi doresc să găsești pe cineva care să te merite și care să te facă foarte fericit și...

– Mamă, o întrerup, încetează cu prostiile! Nu cred în dragoste și am lucruri mai importante de făcut.

– Fiule...

– Mamă, nu!

După ce spun asta, ea tace. Sora mea mă privește cu reproș și, când mă pregătesc să adaug ceva, mama își reia atacul:

– De acord, nu vom vorbi despre dragoste, dar Müller este a ta...

– Mamă...

– Fiule, insistă, Müller este o companie în ascensiune. Are sucursale în Spania, dar și în alte țări, care funcționează foarte bine, și știi că urmează să inaugurăm la Londra. Ai stat mereu pe plan secund pentru că așa voia tatăl tău, dar acum ești patronul vizibil al companiei și trebuie să vizitezi sucursala din Spania...

– Mamă... nu mă copleși!

– Nu te copleșesc, fiule. Îți spun doar că trebuie să te duci în Spania.

Să aud asta îmi stârnește revolta.

Deși sunt pe jumătate spaniol din partea mamei, genele mele sunt total germane. De la mama n-am moștenit nimic. Ea este brunetă, cu ochi negri și țăcănită ca Marta, pe când eu sunt blond, am ochii albaștri, sunt foarte, foarte serios și nu prea am simțul umorului, la fel ca tata. Gândul de a mă duce în Spania, unde oamenii zâmbesc mai mult decât respiră, mă crispează, așa că insist:

– Dacă trebuie să meargă cineva în Spania, du-te tu. Te vei înțelege mai bine decât mine cu ei.

Ea mă privește și oftează.

– Trebuie să te duci tu, Eric. Nu fi încăpățânat. Ești șeful!

– Ce dracului, mamă...

– Ai zis *ce dracului*? bombăne Marta. Mamă, Eric trebuie să bage bani în pușculița înjurăturilor.

– Doamne sfinte! urlu când o aud. Ce nesuferită ești, Marta!

Sora mea râde. Ce mai cârcotașă...!

– Eric, te rog! continuă mama. Pentru mine a fost foarte important că tatăl tău a deschis sucursale în Spania. Îmi place să știu că există familii în țara mea cărora Müller le asigură traiul și vreau să fie în continuare așa.

Oftez.

– Mamă, caracterul meu n-are nicio legătură cu acela al spaniolilor; nu crezi că-i mai bine să-i vizitezi tu?

– Nu, Eric, nici să nu visezi! îmi dă ea replica. Tocmai datorită caracterului tău te vor respecta și mai mult. Haide, fiule, promite-i bătrânei tale mame că nu vei vinde Müller și că te vei duce în Spania.

– Mamă, te rog, nu începe cu drama! bombăne Marta.

Dar mă doboară felul în care mă privește mama. Știu că atât ea, cât și Björn au dreptate în ceea ce privește compania, așa că, în cele din urmă, spun:

– De acord, mamă. Promit să continui activitatea companiei Müller și să mă duc la sediul general din Madrid de îndată ce voi putea.

Mama zâmbește, se simte victorioasă.

Pentru că nu vreau să spune ceva inadecvat, iau o înghițitură din limonada mea, iar atunci Marta zice:

– Bun... acum că ați căzut de acord în ceea ce privește compania și frățiorului meu căpos îi este clar că Müller face parte din viețile noastre, ce-ar fi să vorbim despre Flyn? Pentru că, dacă nu faci ceva repede, în cele din urmă piticul ăla nu va împlini zece ani, fiindcă-l voi linșa!

Oftez. Fie că-mi place, fie că nu, sora mea are dreptate. Flyn este un băiat problematic.

– Îmi pare rău să spun asta, pentru că-l ador pe băiatul ăla, dar cred că un internat militar ar fi cel mai bine ca să învețe ce-i aia disciplina, sugerează mama.

Nu-mi place să aud asta. Flyn este un copil rebel, care are nevoie de o mână dură. Așa că răspund:

– Nici vorbă. Uită de internat.

Mama încuviințează. Știu că, în fond, ideea îi place la fel de puțin ca mie.

– De acord. Uit de asta, dar atunci ce facem? insistă.

Mă revoltă privirea celor două, care așteaptă ca eu să le ofer o soluție, așa că mormăi furios:

– Vezi, mamă? Nu pot să mă duc în Spania. Flyn are nevoie de mine.

Ea gesticulează, este regina gesticulării, și, privindu-mă, șuieră:

– Firește că Flyn are nevoie de tine, dar, fiule, asta nu înseamnă că trebuie să-ți neglijezi munca. Tocmai ai promis că te vei duce la Madrid. Te-ai și răzgândit?

– Nu, mamă. Bineînțeles că nu.

Mama mea zâmbește. E o cârcotașă...

– Pur și simplu, vorbește cu el și fă-l să înțeleagă că trebuie să-și schimbe atitudinea, spune ea. Doar de tine ascultă, doar pe tine te respectă, dar asta nu mai poate continua. Te rog, adoptă o atitudine serioasă, altfel, în cele din urmă, vom avea o mare problemă cu el!

Indiferent că-mi place sau nu, mama are dreptate.

– De acord, mamă. Voi vorbi cu el, încuviințez.

Ea zâmbește, mă îmbrățișează și eu abia mă mișc, așa că, atunci când se dezlipește de mine, șuieră:

– Pentru numele lui Dumnezeu, fiule... cât ești de neamț!

Toată viața am auzit-o spunând asta.

Și, da, sunt rece. Sunt german.

Nu sunt ca ea, nici ca Marta – nici măcar ca Hannah –, cărora le place să se pupe și să se îmbrățișeze tot timpul.

Când mama se îndepărtează de mine, văd că ea și Marta se privesc, așa că dau sentința:

– Nu acum.

– Ba acum, ripostează Marta și, proțăpindu-se în fața mea, adaugă: Te iubesc, încăpățânatule, chiar dacă ești mai rece decât

un cub de gheață! Și vreau să te duci la control medical, știi că trebuie, că nu prea te ții de asta și...

– Marta! o întrerup, ridicând vocea. Ajunge!

Sora mea, care de obicei nu mă ascultă, se pregătește să continue, când văd că mama o apucă de braț și spune, în timp ce mă privește:

– Fiule, nu înțelegi că ne facem griji pentru tine?

Amândouă mă privesc. Sunt cele mai importante femei din viața mea și, când văd că mamei îi curge o lacrimă pe față, mă simt îngrozitor. Totuși, nu mă mișc, am picioarele lipite de podea. Sora mea îmi face un semn să o îmbrățișez, dar, cum tot nu mă mișc, mă îmbrățișează ea și spune:

– Nici nu știi ce recunoscătoare sunt că tatăl tău nu a fost și al meu, pentru că nu mi-ar plăcea deloc să am acele gene reci și oribile pe care le ai tu.

Comentariul ei mă face să zâmbesc și, apropiindu-mă de ele, le îmbrățișez și le sărut repede pe căpșoarele lor zăpăcite.

– Promit să mă duc la control, să vorbesc cu Flyn și să mă ocup de Müller, accept în cele din urmă. Stați liniștite, azi v-ați atins scopul.

Mama zâmbește, mă mai sărută o dată și, luându-și geanta, anunță:

– Foarte bine. Atunci, eu și sora ta ne ducem să luăm cina acum.

Marta desface brațele, gesticulează la fel sau chiar mai mult decât mama ca să o sărut și, când vede că nu mă mișc, izbucnește în râs și zice, apropiindu-se de mine:

– Haide, cub de gheață, sărută-mă și joacă-te în continuare de-a bărbăteii cu nepotul nostru diabolic! Sunteți sacul și peticul.

După ce ele pleacă, îmi verific telefonul mobil. Am primit o invitație de la Harald ca să mă duc la el acasă în seara asta la o petrecere privată, dar o refuz. Astăzi este seara bărbaților, a mea și a lui Flyn, și nimeni și nimic pe lume n-o va strica.

3

Mă simt bine la bordul avionului privat al companiei Müller. Eu am folosit mai mult decât tata acest avion pentru interesele mele și, chiar dacă mă îndrept spre Madrid, mă relaxează că mă aflu în el.

Mă gândesc la mama, la insistența ei de a călători în Spania și la faptul că mă numește „german rece". Amintirea asta mă face să zâmbesc, mai ales pentru că, dacă mă arăt rece și distant în fața celorlalți, e doar ca să nu fiu rănit de nimeni. În fața tuturor sunt rece și distant, dar știu că pot deveni vulnerabil destul de repede.

Aterizăm pe aeroportul Barajas și cobor din avion ca să urc în automobilul privat care vine să mă ia.

Pe când ne îndreptăm spre birourile centrale ale companiei Müller, mă uit pe geam și observ veselia pe care spaniolii o emană prin simpla lor prezență. Felul în care merg, respiră, se descurcă... îți arată cât de vii sunt, iar asta mă neliniștește. Pun prea multe întrebări, îi interesează prea mult viețile altora, iar asta mă copleșește.

Odată ajuns la birourile companiei Müller, femeile pe care le întâlnesc în cale mă privesc curioase. Ele nu știu cine sunt.

Urc în sala de ședințe și, ore în șir, am parte de întruniri-surpriză cu diferitele departamente ale firmei, ca să aflu situația, până când, în cele din urmă, mi se oferă cinci minute de liniște și o sun pe Mónica Sánchez, o femeie care lucrează la Müller și cu care am avut ceva mai mult decât întruniri oficiale, atunci când ea a călătorit la München.

Sună o dată, de două ori... și apoi aud:

– Biroul domnișoarei Mónica Sánchez. Vorbiți cu secretara ei, domnișoara Flores. Cu ce vă pot ajuta?

– Bună ziua, domnișoară Flores. Sunt Eric Zimmerman. Aș dori să vorbesc cu șefa dumneavoastră.

– O clipă, domnule Zimmerman.

Nu trec nici două secunde, când vocea Mónicăi spune:

– Eric, ce mă bucur să te aud!

– Mónica... Mónica, vrei să luăm prânzul împreună?!

– Desigur...

După ce stabilesc cu ea pentru ora 14:00 la recepție, închidem și eu continui să mă ocup de șefii de departament.

La 13:55 închei ședințele și mă îndrept spre lift. Mi-e foame și sunt nerăbdător să ies din clădirea de birouri.

Din fericire, liftul vine repede și, cum angajații tot nu mă cunosc, trec complet neobservat. Mă așez în capăt și mă apuc să răspund la mai multe mesaje de pe telefon, printre care unele de la Dexter, un bun prieten mexican.

Dar, dintr-odată, liftul se zgâlțâie și se oprește între etaje.

La naibaaaa!

Se aprind luminile de urgență și unele femei încep să țipe, speriate.

Ce ghinion!

La cât de scandaloase sunt femeile când se agită...

Și, pe deasupra, spanioloaice!

Timp de câteva clipe, le observ. Toate vorbesc, gesticulează, iar eu nu mă mișc.

Cu puțin noroc, nici nu-și vor da seama că mă aflu aici.

Dar secundele trec și liftul rămâne oprit. La naiba!

Aerul începe să se încălzească și unele femei deja își pierd cumpătul. Dintr-odată, în mijlocul acelui haos, o voce de femeie îmi atrage atenția.

Curios, mă înalț ca să o văd și zăresc un păr frumos închis la culoare. Nu văd mai mult.

Celelalte femei sunt în continuare isterice, iar cea cu vocea frumoasă le liniștește, în timp ce observ cum aceasta, căreia nu-i văd chipul, își strânge părul într-un coc, și îl prinde cu grație cu ajutorul unui pix.

Mă ridic și mai mult... și mai mult... și, în sfârșit, văd că nu este foarte înaltă. Îi dă o sticluță cu apă uneia dintre isterice. Apoi împarte gume cu gust de căpșuni și scoate și un evantai din geanta ei.

O privesc curios și, fără să știu de ce, fac un pas în față și, apucând-o de cot, o întreb:

– Te simți bine?

Tânăra nici măcar nu mă privește, ci continuă să-și facă aer cu evantaiul și șușotește cu vioiciune:

– Uf! Să te mint sau să-ți spun adevărul?

Răspunsul ei și hotărârea cu care mișcă evantaiul mă amuză, așa că răspund:

– Prefer adevărul.

Brusc, ea se întoarce să mă privească, dar se izbește de mine și, făcând un pas în spate, se uită la mine cu încruntare. În sfârșit, îi văd fața și mă bucur. Nu este o frumusețe, dar are niște ochi negri minunați și un nas simpatic.

– Între noi fie vorba, o aud că spune atunci, nu mi-au plăcut niciodată lifturile, iar dacă nu se deschid în curând ușile, o să-mi vină dracii și...

Fără să știu de ce, zâmbesc și o întreb:

– Dracii?

– Aha...

– Ce înseamnă *a-ți veni dracii*?

Tânăra oftează, face cel mai amuzant gest pe care l-am văzut vreodată și, privindu-mă, răspunde fără să înceteze a-și face aer cu evantaiul:

– Asta, în limba mea, înseamnă să-ți pierzi cumpătul și să o iei razna. Crede-mă, n-ai vrea să mă vezi în starea aceea. Dacă

n-am grijă, încep chiar și să-mi curgă bale din gură și capul mi se învârte ca fetiței din *Exorcistul*... O adevărată nebunie! Vrei o gumă cu gust de căpșuni?

Bale din gură?!

Fetița din *Exorcistul*?!

Chiar aud ceea ce aud și femeia asta lucrează la firma mea?

Cu toate acestea, uimit de dezinvoltura ei, iau o gumă, îi mulțumesc și, fără să știu de ce, în loc să-mi vâr guma în gură, o vâr într-a ei.

Ea o acceptă surprinsă și imediat după aceea, afișând un zâmbet strengar, mai ia o gumă și mi-o introduce fără menajamente în gură.

Incredibil!

Zâmbim amândoi și atunci o aud întrebând:

– Ești nou în firmă?

Nu știe cine sunt.

– Nu, răspund.

Liftul pornește brusc cu o zgâlțâială și celelalte femei țipă, speriate. Tânăra din fața mea mă apucă de braț și, la fel de înspăimântată ca și celelalte, mi-l strânge până când liftul se oprește din nou. Atunci, îmi dă drumul și șoptește grăbită:

– Scuze... scuze...

Conștient de spaima lor, le calmez pe celelalte femei și, în cele din urmă, murmur adresându-mă tinerei cu părul închis la culoare:

– Liniștește-te! Nu s-a întâmplat nimic.

În clipa aceea, ea își deschide din nou geanta, scoate o trusă și apoi o oglinjoară. Se privește și aud că șușotește:

– Rahat, rahat! Mă umplu de pete!

Imediat după aceea își dă la o parte părul care-i cade pe gât și, privindu-mă, explică:

– Când mă agit, îmi ies pete pe piele, vezi?

Eu mă uit la ea, nevenindu-mi să cred.

Gâtul ei se umple pentru câteva secunde de pete roșii și, văzând că ea își duce mâna acolo ca să se scarpine, o opresc.

– Nu! Dacă faci asta, o să înrăutățești situația.

După aceea îmi amintesc că mama îmi sufla pe piele când eram mic și mă înțepa uneori câte ceva și, fără să mai stau pe gânduri, fac același lucru cu ea. Îi suflu pe gât până când văd că fata se îndepărtează de mine stânjenită și, lăsându-și părul să-i cadă la loc, spune:

– Am două ore la dispoziție ca să mănânc și, dacă mai stăm aici, nu mai apuc să mănânc azi!

Auzind-o, simt nevoia să o asigur că bineînțeles că va mânca. Eu sunt șeful! Cum să nu mănânce dacă e închisă în lift împotriva voinței sale?

Atunci, mă întreabă de unde sunt și răspund:

– Sunt german.

Ea zâmbește și face bășcălie:

– Succes la Cupa Europeană!

Mda, înțeleg la ce se referă, dar nu mi-a plăcut niciodată fotbalul, așa că răspund cu indiferență:

– Nu mă interesează fotbalul.

Când spun asta, ea mă privește de parcă l-ar vedea pe monstrul din Loch Ness și, în cele din urmă, trântește cu oarecare strengărie:

– Nici nu știi ce pierzi. Și, apropiindu-se de mine, șușotește: În orice caz, fie că vom câștiga, fie că vom pierde, vom accepta rezultatul.

Simțindu-i răsuflarea aproape de urechea mea, mă trec niște fiori prin corp și fac un pas în spate ca să mă îndepărtez de ea și să nu o mai privesc.

Dar ce mi se întâmplă?

Tânăra asta a reușit să mă înfricoșeze cu vioiciunea ei.

Pe mine?

Pe Eric Zimmerman?!

Uimit, o observ în timp ce ea mă ignoră total și privește în față.

Trec câteva secunde și, dintr-odată, luminile se aprind, toți aplaudă și liftul pornește din nou.

Când ajunge, în sfârșit, la parter și ușile se deschid, unele femei ies îngrozite. Ce le mai place drama... Le observ și, deodată, aud:

– Eric, pentru numele lui Dumnezeu...!

Când mă uit, văd că este vorba despre exuberanta Mónica, femeia cu care am stabilit să iau prânzul. Ca de obicei, este năucitoare. Totul pus la punct. Mă apropii de ea și o liniștesc spunându-i că sunt bine.

O privesc imediat pe tânăra care m-a făcut să petrec în mod plăcut timpul cât am fost blocați în lift și care m-a neliniștit ca pe un copil și o văd roșie ca focul. Ce-a pățit? Și, apucând-o de braț, spun:

– Mulțumesc pentru gumă... domnișoară?

Ea mă privește și e tot roșie când Mónica zice:

– Judith. Ea este secretara mea.

Bine. Acum înțeleg de ce este atât de roșie la față. Tocmai și-a dat seama cui i-a vârât o gumă în gură.

– Așadar, sunteți domnișoara Judith Flores, nu-i așa? întreb, amintindu-mi apelul telefonic.

– Da, aud că spune cu un firicel de voce.

Timp de câteva secunde îmi permit să o observ cu nerușinare pe acea tânără, până când, în cele din urmă, Mónica insistă să mergem să mâncăm. Totuși, mai înainte întorc capul și-i adresez tinerei o ultimă privire.

Ce simpatică!

După ce ieșim din clădirea companiei Müller, Mónica mă duce la un restaurant bun și, înțelegând ce-și dorește, fără să șovăi, stabilesc cu ea o întâlnire în acea seară. Va fi o seară incredibilă.

4

După o noapte în care m-am bucurat în apartamentul meu de la hotelul Villa Magna de dăruirea pasionalei Mónica, ajung foarte devreme dimineață la birou. Noi, nemții, suntem foarte matinali. Mă duc direct la cafenea, unde beau vreo două cafele.

Ce cafele tari fac spaniolii!

După ce stau o vreme acolo, o văd pe domnișoara Flores și, deși o privesc, ea nu mă salută.

Oare o stânjenește că știe cine sunt?

O observ ascuns în spatele ziarului meu. Fără îndoială, are un zâmbet delicios și un corp mărunțel, dar ispititor. O vreme, îmi evită ochii, până când privirile noastre se întâlnesc, în sfârșit, și ea ia o ultimă înghițitură din cafeaua sa și pleacă.

***

O parte a dimineții constă în ședințe peste ședințe. Țin sub control administrarea companiei Müller din Germania, dar în Spania îmi scapă multe detalii și mi-e clar că va fi necesar să verific dacă unele sucursale vor trebui închise.

Dau de mai multe ori peste domnișoara Flores pe la birou, dar ea continuă să mă ignore, ceea ce-mi atrage din nou atenția, căci sunt obișnuit ca femeile să mă urmărească cu privirea în căutare de sex și, uneori, chiar de mai mult.

Dar nu, ea nu mă privește, iar asta începe să mă irite.

După-amiază n-am nicio ședință, dar, conștient că fostul birou al tatălui meu se află în fața mesei domnișoarei Flores, decid să mă instalez în el.

Când intru, mirosul de apă de colonie a tatălui meu îmi inundă nările și mă grăbesc să deschid ferestrele. Vreau ca mirosul lui să dispară, așa cum a dispărut și el din viața mea în toate sensurile.

După ce mă așez la biroul lui, încep să-i cercetez sertarele și găsesc o fotografie în care suntem eu, mama și sora mea Hannah. Uimit, o privesc și furia mă cuprinde când îmi amintesc de un tată care a preferat munca și femeile în detrimentul familiei sale.

Cu afecțiune, o privesc pe sora mea Hannah, mama nepotului meu Flyn, și simt că inima mea tresare. Mi-e în continuare dor de ea în fiecare zi, la fel cum știu că-i e dor și lui Flyn, dar cât oi trăi, băiatul meu, căci pentru mine deja este copilul meu, mă va avea mereu alături, nu așa cum mi s-a întâmplat mie cu tata.

Aud sunând un telefon, este cel al domnișoarei Flores. Sârguincioasă, ea răspunde și observ cum ia notițe în timp ce zâmbește.

***

Rămân ore întregi în biroul tatălui meu, absorbit de lucrurile sale, când, dintr-odată, ușa se deschide. Este Mónica. Cu un rânjet, se apropie de mine și, privindu-mă, spune:

– Ai de gând să dormi aici?

Uimit, îmi îndrept privirea spre ceas și, văzând că e aproape ora 21:00, ridic capul ca să privesc spre masa domnișoarei Flores și constat că este goală.

– Au plecat deja angajații? întreb.

– Au plecat deja de câteva ore toți.

Mă ridic și, uitându-mă la Mónica, al cărei zâmbet spune totul, propun:

– Iei cina cu mine?

Ea încuviințează și apoi murmură, făcându-mi cu ochiul:

– Bineînțeles că da.

Asta mă face să zâmbesc. Mónica nu știe prea multe despre viața mea. De puținele ori în care a călătorit în Germania, nu i-am împărtășit niciodată jocurile mele sexuale de la localul Sensations, nici nu i-am făcut cunoștință cu prietenii mei. Știu să fac foarte bine diferența dintre muncă și distracție, iar ea este o distracție de la muncă de care mă bucur când am chef și puțin mai mult.

Luăm cina într-un restaurant la care mă duce ea și unde se mănâncă delicios, iar apoi mergem direct la hotelul meu. Odată ajunși în apartamentul meu, pregătesc niște pahare în salon și, când i-l ofer pe al ei, simt că Mónica așteaptă să o dezbrac.

De aceea, după ce luăm amândoi câte o înghițitură din băuturile noastre, îi scot haina, îi dezleg funda bluzei pe care o poartă și, după ce-i dau jos fusta, zâmbesc când îi văd lenjeria. Aspectul său interior n-are nicio legătură cu cel exterior și, când îi trag o palmă peste fundul ispititor și îi mușc elasticul chiloților tanga roșii, ea spune alintându-se:

– Când vrei și cum vrei.

Încuviințez încântat. Mă dezbrac și eu și îmi pun un prezervativ, moment de care ea profită ca să scoată o punguță din geanta ei.

– Să folosim cadoul tău... șoptește, deschizând-o.

Mulțumit, iau bijuteria anală pe care i-am dăruit-o Mónicăi ultima dată când a fost la München și, după ce o lungesc pe canapeaua din salon, i-o vâr în gură și murmur:

– Suge-o!

Ea îmi dă ascultare, în timp ce eu mă joc cu anusul ei. Are un fund minunat și, când introduc bijuteria în el, șoptesc privind-o:

– Minunat!

Simt că o excită cuvintele mele.

Este complet lubrifiată, așa că-mi așez vârful penisului tare în despicătura ei și o penetrez împingând o dată.

Câteva minute mai târziu, la fel ca în alte dăți, caut propria plăcere și simt că ea și-o caută pe a sa în timp ce se abandonează. Accelerez împingerile în timp ce o apuc de șolduri și-i trag câteva palme care o fac să țipe. Țipetele ei sunt minunate și, gândindu-mă la mine și la propria plăcere, mă bucur de moment, până când ajung la climax și, după o ultimă împingere, ies din ea.

În clipa aceea, Mónica se întoarce, îmi scoate prezervativul, se pune în genunchi în fața mea și-și vâră mădularul meu în gură.

Ce femeie pasională!

Simt atât de multă plăcere, încât corpul meu tremură în timp ce-i apuc capul și-i penetrez gura. Ea suge și soarbe bucuroasă, până când, după câteva minute, sunt pregătit din nou.

Cu chef să continue acele jocuri, Mónica se ridică în capul oaselor, mă ia de mână și mă așază pe fotoliu. Imediat după aceea, cu dibăcie, îmi pune cu gura un nou prezervativ și, când termină, se apleacă cu spatele la mine ca să văd că bijuteria anală este în continuare la locul ei.

– Vrei să o atingi? murmură.

Încântat, încep să o întorc și o introduc și o scot în timp ce ea, nemișcată, se bucură de ceea ce fac.

Probabil că băuturile noastre s-au încălzit, dar mi-e sete și o rog să pregătească ceva.

Ca să-mi facă pe plac, ea se supune; pregătește două whisky-uri cu gheață și, când mi-l dă pe al meu, sunt atât de excitat, încât, după ce iau o înghițitură, mă ridic, o duc până în patul din cameră, pe care nu-l folosesc pentru a dormi, o pun în patru labe și, după ce-i scot bijuteria din anus, fără menajamente, îmi așez vârful penisului tare în el și împing.

Mónica țipă. Se mișcă sub corpul meu, dar anusul ei, deja dilatat, îmi oferă repede adăpost și, ore în șir, ne bucurăm de plăcerea dulce a perversiunii.

Când ea pleacă în noaptea aceea din apartamentul meu, zâmbesc satisfăcut. Nu-mi rezistă nicio femeie, iar asta, ce-i drept, îmi place mult.

5

Zilele trec și domnișoara Flores îmi atrage din ce în ce mai mult atenția, mai ales pentru că nu mă bagă deloc în seamă.

Este singura care nu se uită la mine cu subînțeles, nici nu-mi clipește în căutare de ceva mai mult, iar asta mă irită și mă face să-mi doresc să o întâlnesc în fiecare clipă. Totuși, nu știu cum, de fiecare dată când există posibilitatea să ne întâlnim, ea dispare ca prin minune, iar asta mă disperă.

În acele zile, iau prânzul și cina de mai multe ori cu prietenii mei Frida și Andrés, care se află în Madrid din motive de serviciu. Ei doi mă duc în mai multe localuri cu atmosferă libertină și mă bucur de sex sălbatic cu diferite femei pe care nici măcar nu le întreb cum le cheamă.

***

Într-una din acele după-amiezi, când mă întorc de la masa de prânz, intrând în zona birourilor, simt mirosul de apă de colonie a domnișoarei Flores. Am descoperit că folosește Aire de Loewe. Inspir acel parfum, când o aud cântând, și adevărul e că o face îngrozitor. Dar mă duc să o caut.

Vocea provine de la arhivele dintre biroul meu și al Mónicăi și, de îndată ce o văd pe domnișoara Flores, zâmbesc și o ascult. Vocea ei nu este cea mai melodică, dar mă face să zâmbesc văzând cât patos pune în acea melodie care vorbește despre culorile alb și negru, până când, în cele din urmă, spun:

– Domnișoară Flores, cântați îngrozitor.

Ea tresare. Se sperie atât de tare, încât îi cade pe podea una dintre mapele pe care le ținea în mână.

Imediat, în același timp cu ea, mă aplec să o ridic și poc!, ne lovim cap în cap. Ea se grăbește atunci să-și scoată căștile și-și cere scuze:

– Îmi pare rău, domnule Zimmerman!

Îngrijorat, duc o mână la fruntea ei, sigur i-am făcut rău, și, văzând că este roșie, murmur:

– Nu-i nimic. Tu ești bine?

Ea încuviințează. Apoi dă să iasă, dar o împiedic. E prima dată când o am atât de aproape, după faza cu liftul, și n-am de gând s-o las să plece, așa că, apucând-o de braț, întreb:

– Ce cântai?

– O melodie, spune și, văzând că aștept ceva mai mult, adaugă: *Blanco y negro*, de Malú, domnule.

Nu știu ce melodie este...

Nu știu cine o cântă...

Dar, văzându-i schimbarea de atitudine, întreb:

– Acum că știi cine sunt îmi spui *domnule*?

Chipul ei este un adevărat poem.

Un poem minunat, iar eu fac un pas în față. Ea face unul în spate.

Fuge de mine?

De când o femeie se îndepărtează de mine?

Incredibil!

Mai fac un pas înspre ea și ea se dă din nou înapoi.

Știu că nu procedez bine. N-am încolțit niciodată o femeie. N-am avut niciodată nevoie să fac asta, dar ea este diferită.

– Îmi plăceai mai mult când nu știai cine sunt, șoptesc puțin confuz.

– Domnule, eu...

– Eric. Numele meu este Eric.

Mirosul ei...

Apropierea ei...

Privirea ei...

Mă atrage totul la ea și, deși simt că mă evită, îi scot fără permisiunea ei pixul care-i ține în continuare părul strâns, iar acesta cade ca o cascadă pe umerii ei.

Extraordinar!

O doresc pe femeia asta în patul meu și mi-o doresc acum!

Dar ea nu-mi înlesnește situația.

Se eschivează, chiar foarte mult.

Atunci, dintr-odată, îi auzim intrând în biroul de alături pe Mónica și pe Miguel, un alt angajat al companiei Müller, care spune:

– Haide, vino aici și lasă-mă să văd ce porți azi sub fustă.

Ia te uită... Mónica și Miguel...

Încerc să nu zâmbesc.

În Germania, și eu mă joc la birou cu unele femei.

Dar fața stânjenită a domnișoarei Flores este neprețuită și, văzându-i jena, șoptesc fără să mă îndepărtez vreun milimetru de ea, ca să nu fim descoperiți:

– Stai liniștită. Să-i lăsăm să se distreze.

Mă înfierbânt când îi spun asta la ureche. Mi se întărește. Mi-aș dori să fiu eu cel care se distrează cu femeia pe care o am în fața mea.

Dintr-odată, sunt conștient că respirațiile noastre se accelerează, în timp ce suntem martori la cum cei doi se sărută cu pasiune și plăcere.

Curios, mă uit din nou și observ cum tânărul o pipăie pe Mónica de parcă i-ar aparține. Atunci îmi trec o mână pe talie domnișoarei Flores, care nu știe cum să fugă de mine, și întreb:

– Excitată?

Ea mă privește.

Simt că dintr-un moment în altul îmi va trage o palmă, iar asta mă excită și mai mult, așa că, amuzat, insist:

– Te excită mai mult fotbalul decât asta?

Ea mă străfulgeră cu privirea, dar pentru o clipă îmi dovedește că o excită ce se întâmplă.

Câteva clipe mai târziu, dintr-odată, auzim un gâfâit necontrolat și, curioși, privim prin crăpătura ușii. Fără îndoială, ispita de a vedea ce se întâmplă este mai puternică decât noi. O zăresc pe Mónica așezată pe masă, cu picioarele desfăcute și gura lui Miguel între ele.

Uf...!

Domnișoara Flores răsuflă, se neliniștește, e stânjenită, iar eu, care mă bucur de tot ce se întâmplă, îi șoptesc la ureche:

– Aș da tot ce am ca tu să fii pe acea masă. Mi-aș plimba gura pe coapsele tale, pentru ca apoi să-mi vâr limba în interiorul tău și să te posed.

După ce termin de zis asta, știu că am întrecut măsura.

Tânăra aceea nu este obișnuită cu perversitatea mea, dar văzând că nu se îndepărtează de mine, mai fac un pas spre ea și, vrăjit de mirosul ei și de nevoia de a o poseda, scot limba și, fără să șovăi, o trec pe buza ei de sus.

Hmm, delicioasă...!

Prinzând curaj, continui traseul și-i trec în revistă buza de jos. Nu mă pot abține și o mușc ușor și, văzând că ea își deschide gura dulce, nu șovăi și, deși nu sunt prea pupăcios, îmi introduc limba în interiorul ei ca să o gust.

Minunată!

La început, ea nu mișcă limba, dar când, dintr-odată, o face și se lipește de pieptul meu, am impresia că o să explodez de plăcere.

Dar ce mi se întâmplă?

Nu vreau să mă îndepărtez de gura ei.

Mă bucur de acel sărut ca niciodată în toată viața mea și, când ne despărțim câțiva milimetri ca să tragem aer în piept, întreb:

– Vrei să iei cina cu mine?

Ea mă privește cu ochii ei mari și negri și, în mod surprinzător, îmi refuză invitația. Dar nu. N-am de gând să permit una ca asta. Eu sunt Eric Zimmerman, așa că afirm:

– Da. Iei cina cu mine.

– Nu.

Auzind din nou refuzul ei, clipesc.

Niciodată nu m-a refuzat vreo femeie.

Vorbim în șoaptă, în timp ce ea continuă să refuze să ia cina cu mine și, plin de dorință, o sărut din nou.

Buzele acelea...

Gustul acela...

Suavitatea aceea...

Fără îndoială, femeia asta trebuie să sfârșească în patul meu, neapărat.

Timp de câteva clipe, șovăi dacă să o posed în acea arhivă, dar, în cele din urmă, fiindcă nu știu cum ar reacționa, decid să aștept. Mai bine o voi face în camera mea de hotel.

Când mă desprind încetul cu încetul de ea, îmi scot BlackBerry-ul și, fără să o privesc, încep să tastez. Câteva clipe mai târziu, Mónica și Miguel se întrerup din ceea ce fac și ies din birou. Văzând asta, domnișoara Flores spune:

– Ascultați, domnule Zimmerman...

Dar nu-i permit să continue. Îmi pun un deget pe buzele ei, chiar cu riscul de a fi mușcat, și, întorcându-mă cu spatele, spun, în timp ce ies din arhivă:

– De acord. Nu ne vom tutui. Voi veni să vă iau de acasă la ora 21:00. Făceți-vă frumoasă, domnișoară Flores.

Aud că răsuflă.

Asta mă amuză, mai ales când trece pe lângă mine înfierbântată și fără să spună nimic.

O urmăresc cu privirea.

Atitudinea ei de supărată îmi amintește de mama; spanioloaice amândouă!

Bănuiesc că ea crede că va scăpa de invitația mea. Dar nu, n-am de gând să-i permit. Îmi scot telefonul mobil, scriu ceva și apăs pe „Trimitere".

Câteva secunde mai târziu, ea mă privește prin geam cu o expresie a feței supărată. Probabil că a citit mesajul pe care i l-am trimis și care spune așa:

„Eu sunt șeful și știu unde locuiți. Nici să nu vă treacă prin minte să nu fiți pregătită la ora 21:00 fix."

Privirea ei mă amuză.

La fel și supărarea ei.

Iar când, câteva secunde mai târziu, își ia geanta și pleacă de la birou, mă așez în fotoliul meu, fără să înțeleg de ce mă țin, pentru prima oară în viața mea, după o femeie care pare că nu vrea să știe nimic despre mine.

Îmi sună telefonul și, când îl scot din nou din buzunar, văd că este mama.

– Bună, mamă.

– Fiule, ești bine?

– Da. Totul bine. Nu-ți face griji.

O aud râzând și apoi întreabă:

– Și? Te-au mâncat deja spaniolii?

Acum, eu sunt cel care zâmbește și, sprijinindu-mi capul pe speteaza fotoliului meu, murmur:

– Mamăăăă...

– Pentru Dumnezeu, fiule, ești pe jumătate spaniol!

– Mamăăă...

– Bine, bine... Ea râde și, schimbând tonul, adaugă: Te-am sunat ca să-ți vorbesc despre Flyn: s-a băgat iar în belele la școală!

– Ce-a mai făcut de data asta?

– A băgat un șoarece în sertarul biroului domnișoarei Schäfer. Imaginează-ți ce s-a întâmplat când ea l-a deschis.

Blestem în sinea mea. Flyn mi-a promis că se va purta mai frumos.

– L-ai pedepsit? întreb.

– Bineînțeles. Nu mai are voie la PlayStation, nici la televizor și, drept urmare, nu mai vorbește cu mine.

Încuviințez cu un oftat.

– Când te întorci? vrea să știe atunci mama.

Mă gândesc. S-ar putea ca ședereа mea în Spania să se prelungească mai mult decât prevăzusem și răspund încercând să mă conving singur:

– Mamă, aici sunt multe de făcut și...

– Pentru numele lui Dumnezeu, Eric... am nevoie de tine aici, cu Flyn!

Blestem, bombăn și, în cele din urmă, șuier:

– Mamă, decide-te. Ți-am zis că nu voiam să vin în Spania, iar tu m-ai obligat, iar acum, că sunt aici, vrei să mă întorc. Ce ai?

O aud murmurând, ca de obicei, și, în cele din urmă, șușotește:

– Ai mare dreptate, fiule. Cine mă mai înțelege? Bine, nu-ți face griji pentru nimic, cu atât mai puțin pentru Flyn. O să am eu grijă de el până te întorci.

– O să-l sun mai târziu și o să vorbesc cu el, spun.

După ce închidem, las capul pe spate și privesc în tavan, neștiind ce să fac.

Trebuie să mă întorc în Germania sau să rămân în Spania?

6

În acea după-amiază, după ce trec pe la hotelul Villa Magna și vorbesc serios la telefon cu nepotul meu Flyn despre comportamentul lui, fac un duș. Iau cina cu o femeie interesantă, într-un loc pe care mi l-au arătat Frida și Andrés și vreau să mă simt bine.

La ora indicată, Tomás, șoferul, mă ia de la hotel cu un BMW de culoare grena și mă duce acasă la domnișoara Flores, într-un cartier muncitoresc ce n-are nicio legătură cu zona rezidențială în care locuiesc la München.

Când ajungem, mașina parchează pe două locuri și eu cobor ca să mă apropii de ușa locuinței domnișoarei Flores. Sper să nu-mi joace vreo festă și să fie gata. Îmi privesc ceasul: ora 21:00 fix. Îmi place punctualitatea. Sun la interfon și spun când aud vocea ei:

– Domnișoară Flores, vă aștept. Coborâți.

Apoi mă îndrept înapoi spre BMW să o aștept. Mă simt nerăbdător, iar asta mă surprinde, și, când o văd că apare îmbrăcată cu o rochie simplă verde, mă apropii de ea, o sărut cast pe obraz și-i spun galant:

– Sunteți foarte drăguță.

Ea nu răspunde. Deschid portiera și intră.

În interiorul mașinii, îmi dau seama că nu este prea comunicativă, iar mie nu-mi place să vorbesc foarte mult cu femeile. Relația mea cu ele este pentru un anume lucru și cam atât.

În cele din urmă, o fac să vorbească, deși pare mai degrabă că ne certăm decât vorbim, până când, încetul cu încetul, redevine fata pe care am cunoscut-o în lift și zice:

– Vă rog... spuneți-mi Judith sau Jud. Să lăsăm formalitățile pentru când suntem la birou. Bine, dumneavoastră sunteți șeful meu și eu vă datorez respect pentru asta, dar mă stânjenește să iau cina cu cineva care mi se adresează încontinuu pe numele de familie.

Mă amuză să aud asta. Uneori, iau cina cu femei pe care nici măcar nu știu cum le cheamă, pentru că mă interesează doar corpul lor.

– Mi se pare perfect, zic în cele din urmă, atât timp cât și dumneavoastră îmi spuneți Eric.

Încuviințează. Îmi întinde mâna și, cu un zâmbet drăguț, spune:

– De acord, Eric, încântată de cunoștință.

– De asemenea, Jud.

Zâmbim amândoi.

Se pare că am ajuns la o înțelegere când mașina se oprește și, câteva secunde mai târziu, Tomás ne deschide portiera. Sigur pe mine, ies din vehicul, îi ofer mâna lui Judith și coboară și ea. Ridic privirea și citesc MOROCCIO. Așa se numește restaurantul.

Odată ajunși în interior, *le maître*, care mă cunoaște din ultima zi în care am fost aici cu prietenii mei, mă salută. Este amabil cu mine, sunt conștient că o privește plin de curiozitate pe Judith și, după ce dă la o parte o perdea, ne duce într-un separeu luxos, iluminat de lumânări, cu un fotoliu drăguț și o masă rotundă cochetă cu două scaune.

Când ne lasă singuri, trag galant unul din scaune și ea se așază, iar eu îmi dau perfect seama cum observă totul în jurul ei, cu multă curiozitate.

Îmi spune că a trecut de o mie de ori prin fața acelui restaurant, dar că este prima dată când intră, iar asta mă amuză. Cred că o voi surprinde.

Foarte sigur pe mine, apăs atunci un buton verde, existent pe o laterală a mesei, și imediat apare un chelner cu un vin excelent.

După ce ne servește pe amândoi și pleacă, o invit pe Judith să-l guste, dar, văzându-i fața circumspectă, o întreb care-i motivul și, în cele din urmă, descopăr că nu-i place vinul și că îi e poftă de o Coca-Cola foarte rece.

O privesc uimit.

Preferă o Coca-Cola decât un vin excelent?

Fără îndoială, femeia asta nu are gust.

Totuși, dispus să-i lărgesc gusturile, o invit să-l încerce. În cele din urmă, ea acceptă și, privindu-mă, spune:

– E bun. Mai bun decât credeam.

Încuviințez. Mă bucur să aud asta și, dornic să-i fac pe plac, întreb:

– Îți comand o Coca-Cola?

Ea clatină din cap și atunci perdeaua se dă din nou la o parte și apar doi chelneri cu mai multe feluri de mâncare.

O vreme ne bucurăm de plăcerea pe care ne-o oferă mâncarea.

Bucătarii de la Moroccio sunt excepționali, iar compania lui Judith este plăcută.

– Ce-i asta? întreabă ea dintr-odată.

Privesc spre ceea ce arată și, văzând o lumină portocalie aprinsă, spun:

– Ceva ce-ți voi arăta, poate, după desert.

Ea zâmbește, acceptă ceea ce i-am zis și luăm în continuare cina.

Când ajungem la desert, dornic să stau lângă ea, mă ridic, îmi trag scaunul și mă așez foarte aproape de ea. Jud mă privește uimită, iar eu, luând o linguriță, tai o bucată din tortul ei, o trec prin înghețată și cer:

– Deschide gura.

Ea mă privește mirată și, văzând ce-i arăt, face ceea ce îi cer, iar eu introduc încântat *la delicatessen* în gura ei minunată.

Hmmm... excitant!

După ce înghite, expresia feței sale mă face să-mi dau seama că-i place.

– E bun? întreb.

Ea încuviințează și eu șoptesc plin de dorință:

– Pot să gust?

Judith încuviințează din nou. Totuși, eu vreau să o gust pe ea, nu desertul, așa că, apropiindu-mi gura de a ei, îi sug buza de sus, apoi pe cea de jos și, după o mușcătură ușoară, limba mea intră în gura ei sinuoasă și mă bucur de ea și de ingenuitatea ei.

Jud nu se desprinde de mine, iar asta mă face să prind curaj, așa că îmi pun mâna pe genunchiul ei și, încet și treptat, încep să urc până ajung la partea interioară a coapselor sale. Este delicată. Foarte delicată. Îmi continui traseul și ajung până la chiloții ei.

Ce senzație minunată!

Simt căldura pe care o emană...

Îi simt tulburarea...

Îi simt dorința...

Dar trebuie să fiu prudent momentan și, dezlipindu-mă de ea, șoptesc:

– Te-aș dezbrăca chiar aici.

Cuvintele mele o tulbură atât de mult, încât acum ea este cea care mă sărută, iar eu o las. Îi permit să o facă și sunt surprins. De când sărut cu atâta plăcere?

Cu desfătare, limba ei caldă se mișcă în gura mea și-mi dă de înțeles cât este de înfierbântată, cât de mult am înfierbântat-o și, excitat, întreb:

– Până unde ești dispusă să mergi?

Ea mă privește, evident confuză, și răspunde:

– Până unde vom ajunge.

Măi, să fie... îmi place răspunsul ei și, convins că am adus-o unde voiam, insist:

– Sigur?

Înfierbântată, răspunde cu un firicel de voce:

– Mă rog, sado nu e pentru mine.

Amuzat de cuvintele ei, care îmi arată cât de inocentă este în ceea ce privește sexul, îmi trec mâinile pe sub picioarele ei și,

trăgând-o, o așez pe ale mele. O vreau lângă mine, foarte aproape, pentru ceea ce-mi doresc să-i arăt.

– Vrei să afli ce înseamnă acea lumină portocalie?

Ea încuviințează curioasă, iar eu, dispus să-i arăt o lume de desfrâu pe care intuiesc că ea nu o cunoaște, apăs unul dintre butoanele din partea laterală a mesei și, după câteva clipe, perdelele de sub lumina portocalie se strâng ca să ne dezvăluie un geam întunecat care, încetul cu încetul, se limpezește până ne permite să vedem două femei făcând sex pe o masă.

Cu ochii țintuiți asupra lui Judith, îi observ uimirea de pe chip și, fără să-i ofer răgaz, apăs alt buton și gemetele femeilor încep să răsune puternic în separeu.

Timp de câteva secunde, amândoi contemplăm în tăcere, până când ea întreabă:

– De ce ne uităm la așa ceva?

Printre șușoteli, îi răspund în timp ce-i sărut gâtul:

– Cu toții avem mica noastră parte voyeur. Faptul de a privi ceva ce se presupune că este interzis, pervers sau excitant ne încântă, ne stimulează și ne face să vrem mai mult.

Respirația lui Judith se accelerează și, fără să-i ofer răgaz, apăs alt buton și perdelele din stânga se strâng. În continuare, geamul se limpezește și vedem doi bărbați și o femeie. Ea este lungită pe un divan, în timp ce unul din bărbați îi mușcă sânii, iar celălalt o penetrează.

Răsuflarea lui Jud devine din ce în ce mai agitată. Inocența ei mă excită și o observ în timp ce mi se pare că-i aud bătăile năvalnice ale inimii.

Bum... Bum...

Vorbim în șoaptă.

Din comentariile ei îmi dau seama că și ea are aventuri sexuale cu alți bărbați și mă distrez văzând cum ochii și gura ei dezvăluie cât este de surprinsă, agitată și excitată.

Cu mare curiozitate, ea observă trioul, iar eu o privesc pe ea.

Prezența ei, neliniștea ei și roșeața din obraji sunt cel mai excitant lucru care există pentru mine în acest moment și, dintr-odată, mă surprinde cerându-mi să plecăm.

Să plecăm? De ce? E doar 11 noaptea.

Încerc să o fac să se răzgândească, dar ea insistă, face presiuni și, în cele din urmă, decid să-i dau ascultare. Dacă nu vrea să stea cu mine, eu de ce să vreau să stau cu ea?

Supărat, apăs butoanele și geamurile se întunecă din nou, gemetele dispar și perdelele revin la poziția lor inițială.

Femeia asta nu este pregătită pentru ce am eu nevoie și n-am timp nici să o învăț, nici pentru prostii; nu mai aveam ce discuta.

Înainte de a ieși din restaurantul Moroccio, vorbesc cu *le maître* și-l rog să-mi păstreze separeul pentru că mă voi întoarce. După ce ieșim din restaurant, Tomás ne așteaptă și, în tăcere, o însoțim pe domnișoara Flores acasă.

Pe drum, fără să-mi pese că Jud este lângă mine, o sun pe Mónica și o întreb unde este. Noaptea mea nu se termină aici. Dacă Judith nu vrea sex, o să vrea altă femeie!

Când ajungem la destinație, fiind un cavaler, o însoțesc până la ușa locuinței sale. Ea mă privește. Știu că se gândește dacă să mă invite sau nu la ea în casă, dar nu mă interesează. Sexul ei plictisitor nu este ceea ce doresc și, când ajungem în fața ușii sale, dornic să-mi îndeplinesc propriile planuri, spun:

– A fost o cină foarte plăcută, domnișoară Flores. Mulțumesc pentru companie!

Apoi îi sărut mâna cu răceală și plec. Am planuri și știu că femeia cu care am stabilit să mă văd mă va face să simt plăcere. Cu siguranță!

O oră mai târziu, mă simt bine la Moroccio cu Mónica în timp ce observ cum o femeie îi devorează sânii, pe când eu o masturbez.

7

Când mă trezesc la hotel după o noapte fierbinte și plină de desfrâu, îmi sună telefonul. Vorbesc cu Andrés și Frida și decid să-mi iau ziua liberă. De-asta sunt șeful!

Andrés și Frida sunt, alături de Björn și Dexter, cei mai buni prieteni ai mei.

Stabilesc să mă văd cu ei la prânz și ne ducem să mâncăm la Casa Lucio, un restaurant drăguț și destul de popular, pe care trebuie neapărat să-l vizitezi dacă te afli în Madrid.

După ce comandăm niște carne de vacă la grătar și cotlete de porc, Frida mă întreabă:

– Cum a fost aseară la Moroccio?

Iau o înghițitură din vinul excelent și răspund:

– Bine.

Andrés zâmbește și, privindu-mă, zice:

– Tot mai crezi că spaniolii pun prea multe întrebări?

Auzind asta, zâmbesc, știu la ce se referă, și afirm:

– Bineînțeles, spaniolii sunt foarte curioși și pun foarte multe întrebări. Îi prefer pe nemți. Cei de aici fac glume din orice și, uneori, deși vorbesc spaniola la perfecție, nu îi înțeleg!

Prietenii mei râd, iar eu adaug:

– Zilele trecute am rămas blocat în lift cu mai multe persoane și o fată mi-a zis că, dacă se neliniștea, putea ajunge să scoată spume pe gură și să devină fetița din *Exorcistul*, vă vine să credeți?

Andrés și Frida izbucnesc în râs, iar ea adaugă:

– Mie îmi plac la nebunie spaniolii! Sunt atât de amuzanți și de extrovertiți, încât mă umplu de vitalitate.

Mă gândesc la domnișoara Flores, care, fără îndoială, e plină de vitalitate. Totuși, după deznodământul dezamăgitor de noaptea trecută, uit de ea și întreb:

– Mai e vreun alt loc bun pe aici?

Fără a mai fi nevoie să adaug ceva, toți știm despre ce vorbim, iar Andrés spune:

– Wonderland.

Frida oftează și, făcându-i cu ochiul soțului ei, nuanțează:

– Așa de mult i-a plăcut localul acela, că în seara asta mergem din nou.

– Ăsta-i un semn bun, afirm.

– Dar niciunul nu-i ca Sensations! declară Andrés.

O vreme, ne delectăm cu felurile de mâncare care ne sunt servite. Totul este delicios, fraged, gustos și mă bucur împreună cu prietenii mei de o mâncare excelentă.

După ce terminăm de mâncat, în timp ce ne plimbăm prin zonă, văd o florărie și cumpăr niște flori pentru Mónica. Am petrecut o noapte excitantă și, fiindcă sunt un cavaler, comand să îi fie expediate. Apoi intrăm într-un sex-shop. Frida vrea să-și cumpere o anumită jucărioară, iar eu și Andrés o însoțim.

Ca de fiecare dată când intru într-un sex-shop, privesc totul curios. Este incredibil câte instrumente există pentru a te bucura de sex. Dintr-odată, văd unele obiecte care-mi atrag atenția și le cumpăr. Știu cui să i le dăruiesc.

Apoi îl sun pe Tomás, șoferul, și-i zic să ducă pachetul la Müller, în atenția domnișoarei Flores.

Restul după-amiezii îl petrec cu Frida și cu Andrés și, în cele din urmă, decid să dau un telefon.

Sună o dată... de două ori, iar când aud vocea lui Judith, întreb:

– Ai desfăcut pachetul pe care ți l-am trimis?

Ea nu răspunde. Cred că am surprins-o.

– Te aud cum respiri, insist. Răspunde.

În cele din urmă, răspunde. Îmi spune că l-a primit, dar că nu vrea să accepte niciun cadou de la mine. Totuși, cum mie puțin îmi pasă de ce zice ea, o rog:

– Te rog, deschide-l!

Reușesc să o conving și, prin telefon, aud cum sfâșie hârtia și apoi exclamația ei de uimire. Am surprins-o din nou!

– Ce este asta? întreabă pe un ton de uimire.

Zâmbesc. Am cumpărat două vibratoare. Unul mic și discret și altul puțin mai mare. Mi-ar fi plăcut la nebunie să-i pot vedea fața când le-a descoperit.

– Ai zis că ești dispusă la orice, îi dau eu replica.

Ea șovăie, aduce tot felul de pretexte, iar eu insist:

– Îți vor plăcea, micuțo, te asigur! Unul este pentru acasă, iar celălalt ca să-l ții în geantă și să-l poți folosi în orice loc și în orice moment. Voi fi la tine acasă la ora 18:00. O să-ți arăt la ce folosesc.

După cum mă așteptam, ea refuză repede. Nu vrea să mă duc la ea, dar mie nu-mi rezistă nicio femeie și-i repet că voi fi la ea acasă la ora 18:00.

Îmi doresc să o văd și să o mai învăț câte ceva despre sex. Bruneta aceea căreia îmi place să-i zic *micuță* este curioasă și ceva-mi spune că îi va plăcea la nebunie să învețe.

***

După ce-mi iau rămas-bun de la Frida și Andrés, mă duc la hotel ca să fac un duș. Nu sunt obișnuit cu căldura lipicioasă de la Madrid și, când ies din baie, telefonul mobil mă anunță că am un mesaj. Mă grăbesc să-l iau și citesc:

„Azi-noapte ți-am simțit lipsa la Sensations."

Blestem când văd de la cine este. Mă deranjează să primesc mesaje de la Betta. Mă enervează!

Nu știu cum să-i spun să uite de mine, dar, cum nu vreau să mă mai gândesc la asta, mă îmbrac și, după ce-l anunț pe șoferul meu, acesta mă ia de la intrarea hotelului.

Pe drum mă gândesc să cumpăr ceva de băut care să-i placă lui Judith, iar șoferul oprește la un magazin. De acolo cumpăr o sticlă de Moët Chandon roz. Nu dă niciodată greș!

Mă întorc la mașină și într-o jumătate de oră ajung în fața casei ei.

Mă uit la ceas: 18:00 fix. Și sun la interfon.

– Cine e?

– Jud, sunt Eric. Și, după câteva secunde, insist: Îmi deschizi?

Aud zgomotul porții deschizându-se și, după ce-mi iau la revedere de la Tomás făcându-i semn cu mâna, intru pe poartă, pregătit să mă distrez. Când ajung la ușa ei, sun. Nu deschide, așa că sun din nou. Dar ce face?...

Aștept răbdător în timp ce-mi imaginez că probabil își pune pentru mine o lenjerie sexy, fină și delicată.

Dar secundele trec și, confuz din cauza întârzierii ei de a deschide ușa, mă încrunt exact în momentul în care, în sfârșit, deschide. Nici vorbă de lenjerie fină și, văzând-o agitată, o întreb:

– Alergai?

Ea nu răspunde. O privesc... o privesc și iar o privesc.

Diferența pe care o observ între ea și femeile cu care obișnuiesc să am de-a face este că, pe când celelalte se dau în vânt să-mi facă pe plac, să fie frumoase și senzuale, fata asta este naturală, atât de naturală, încât poartă chiar niște papuci cu Bob Esponja. Nu mă pot abține să nu-mi bat joc:

– Îmi plac la nebunie papucii tăi!

Spunând asta, intru în casă și privesc în jur.

Nu e foarte mare, dar este drăguță și colorată. Jud are bun-gust pentru decorare. Mă surprinde să văd o pisică venind spre mine.

Un animal în casă?

Nu prea-mi plac animalele și cu atât mai puțin să stea în casă. Eu și ele nu prea ne înțelegem. Cu toate acestea, nu știu de ce, dar mă aplec, o ating și pisica pare să-mi mulțumească pentru condescendență.

Sub privirea atentă a lui Jud, continui să mângâi animalul. Dacă asta o va face să se culce cu mine, îl voi mângâia cât va fi nevoie. Când obosesc, îi ofer sticla cu eticheta roz pe care am adus-o și spun cu autoritate:

– Poftim, frumoaso. Desfă-o, pune-o într-o găleată cu multă gheață și adu două pahare.

Ea dispare cu o atitudine serioasă.

Intuiesc că nu-i plac ordinele mele, dar nu spune nimic. Fără să fac zgomot, o urmez, ajung în bucătărie și, când ea citește eticheta roz a sticlei, zic, trecându-mi o mână pe talia ei:

– Ai zis că-ți plac fragii. În aroma acelei șampanii predomină gustul de fragi sălbatici. Îți va plăcea.

Ea nu mă privește.

De ce?

Nerăbdător ca ochii mei să se conecteze cu ai ei, o fac să se întoarcă cu fața. Ea rămâne cu spatele sprijinit de frigider și, mulțumit, fac ceva ce mi-am dat seama că-i place, și anume, îmi apropii limba de buza ei de sus. Totuși, când crede că-mi voi trece limba pe buza ei de jos, dorința mă învinge și o sărut.

La naiba... îmi place să o sărut!

Ea nu crâcnește. Se lasă, îi place și, dorindu-mi să descopăr în continuare lucruri împreună cu ea, întreb:

– Unde e ce ți-am dăruit azi?

Ea îmi arată și, fără să-i dau drumul, merg în locul unde mi-a indicat.

Văzând că nu a scos ambalajul niciunuia din cele două cadouri, îi dau drumul cu răceală, le rup foliile și, după ce jucăriile sunt eliberate, o privesc și șușotesc, văzând în ochii ei curiozitate:

– Ia șampania și paharele.

Mă îndrept din nou spre bucătărie. Acolo, pun sub jetul de apă instrumentele ca să le spăl, apoi le șterg și, privind-o, o iau de mână și spun, fiind conștient de nerăbdarea mea:

– Du-mă în camera ta.

Ținându-mă de mână, mă duce până la o ușă; o deschide și în fața noastră apare un dormitor excesiv de colorat. Dar de ce trebuie să aibă totul atât de multă culoare?

Cu toate acestea, nerăbdarea mea sporește și uit de culori. Abia aștept să mă bucur de ea, așa că, așezându-mă pe pat, șoptesc:

– Dezbracă-te.

Ochii mei îi întâlnesc pe ai ei și, dintr-odată, văd în ei ceva ce nu-mi place și o aud spunând:

– Nu.

Nevenindu-mi să cred, repet:

– Dezbracă-te.

Ea refuză din nou, clătinând din cap. De ce-mi refuză cererea?

Privirea ei sfidătoare mă revoltă.

Nicio femeie nu a refuzat vreodată să facă sex cu mine. Și, neavând chef să mă rog de ea, pentru că n-am nicio nevoie să fac asta, mă ridic și șuier:

– Perfect, domnișoară Flores.

Din clipa aceea ne adâncim într-o discuție absurdă și, în cele din urmă, o aud spunând:

– Când veți fi dispus să vă comportați ca un bărbat, și nu ca o ființă atotputernică ce nu suportă să i se refuze ceva, poate vă voi suna.

O privesc cu gura căscată.

Șmecherii cu mine?

Să mă sune ea pe mine?

Dar cine se crede femeia asta ca să-mi vorbească așa?

Enervat, privesc spre ușă. Mă pregătesc să plec, când, dintr-odată, îi simt mâna peste a mea și, fără să știu de ce, o apropii de mine și o sărut.

Îmi place la nebunie să-i devorez gura! Este delicioasă...

Îi sug buzele cu desfătare, cu plăcere. Ea începe să-și dea jos hainele și, văzând asta, nu sunt în stare să mă mișc.

Dar ce-am pățit?

De ce mă simt chiar speriat?

După ce rămâne în lenjerie intimă, observ că femeia asta mă atrage mai mult decât vreau să recunosc și, când îi dau jos sutienul și îmi vâr în gură sfârcul ei roz, ceva în mine se rupe în mii de bucăți și murmur:

– Ești minunată!

Apoi o trântesc pe pat și o observ. O încălzesc pentru ce va urma, fiindu-mi clar că trebuie să mă comport frumos. Femeia asta nu este obișnuită cu ce-mi place mie și vreau să-i fac pe plac.

Obrajii ei sunt roșii, aprinși, iar ochii ei strălucitori și excitați, cu atât mai mult când îi desfac picioarele încetul cu încetul, ca să o am în fața mea expusă și vulnerabilă.

Conștient de puterea mea asupra femeilor, îmi ațintesc ochii albaștri asupra ei în timp ce-mi dau jos cămașa și-i arăt în clipa asta că eu sunt cel care comandă.

Mă stimulează să-i văd nervozitatea și, luând una din jucărioarele pe care i le-am cumpărat, îngenunchez între picioarele ei. Îmi place la nebunie cum miroase, sexul ei este minunat și, observând ceea ce-mi doresc în gura mea, șoptesc:

– Când un bărbat îi dăruiește unei femei un astfel de aparat, înseamnă că vrea să se joace cu ea și să o facă să vibreze. Își dorește ca ea să-și dea drumul în mâinile lui și să se bucure pe deplin de orgasme și de corpul ei. Să nu uiți asta niciodată. Acesta este un vibrator pentru clitorisul tău. Acum închide ochii și deschide picioarele pentru mine. Te asigur că vei avea un orgasm minunat.

Ea nu se mișcă. Tremură. O simt speriată și, vrând să o liniștesc, șoptesc:

– Jud, ai încredere în mine?

Ne privim timp de câteva secunde și ea încuviințează în cele din urmă. O sărut și, făcând-o să se lungească, mă pierd între picioarele ei în timp ce-i sărut partea interioară a coapselor și o simt vibrând. Apoi, dornic, îmi introduc degetele în deschizătura ei caldă.

La naiba... căldura ei este minunată!

Și, fără să mai pot aștepta nici măcar o secundă, îmi așez gura pe umezeala ei arzătoare și cred că acum eu sunt cel care o să leșine. Gustul ei este delicios, iar atingerea ei, ceva ieșit din comun.

Îmi place...

Mă tulbură...

Mă surprinde...

Gura mea se mișcă pe vulva ei în căutarea clitorisului și, când îl găsesc, îl sug fără milă, în timp ce ea se răsucește de plăcere între mâinile mele și, deschizându-se ca o floare, geme doar pentru mine.

Delicioasă...

Delicată...

De neegalat...

Femeia asta, care n-are experiență în tipul de sex care mă stârnește pe mine, dintr-odată mă înnebunește; încerc să mă abțin și să nu-i fac cele o mie și una de lucruri pe care vreau să i le fac și iau unul din aparatele pe care i le-am dăruit și șoptesc, punându-i-l pe clitoris:

– Micuțo, îți va plăcea.

Și îi place...

O pasionează...

O înnebunește...

Și cel mai bine e că asta mă înnebunește și pe mine.

Să-i aud gemetele, să-i simt căldura corpului și dăruirea mă fac să-mi pierd mințile, și-mi place... îmi place la nebunie, în timp ce mă joc cu aparatul la clitorisul ei, iar ea se agită

bucuroasă între mâinile mele și mirosul dulceag al sexului se răspândește în jurul nostru.

Simt cum inima mi se accelerează când o aud, observ că tremură și o privesc în momentul în care scoate un geamăt adânc. Plăcerea o mistuie și, dispus să-i ofer totul, sprijin vibratorul într-un punct al clitorisului ei care o excită atât de mult, încât Jud se arcuiește ca să primească și mai mult.

Este minunată, ispititoare, iar când gura ei o cuprinde posesiv pe a mea, fără să știu de ce, murmur un pasionant:

– Cere-mi ce vrei!

Un sărut frenetic ne calcinează, ne consumă, când se lipește de trupul meu și-mi cere privindu-mă în ochi:

– Simt nevoia să te am în mine acum!

Simt și eu aceeași urgență.

Simt și eu aceeași dorință.

Îmi spune că ia pilula, dar, cu toate acestea, îmi pun un prezervativ ca să evit probleme și, după ce-i așez picioarele pe umerii mei, o posed.

Doamne, ce plăcere!

Judith este călduță, fermecătoare, irezistibilă, iar când mă adâncesc complet în ea și o aud gemând, șoptesc:

– Așa, micuțo, așa. Deschide-te pentru mine.

Ea mișcă șoldurile, căutând profunzime. Mâinile ei mă apucă dornice și privirea ei îmi spune că vrea sex sălbatic, iar eu, care sunt la fel de dornic de asta, i-l ofer.

Unu... doi... trei... de nouă ori intru și ies din ea cu fermitate.

Plăcerea este extremă în timp ce amândoi ne lăsăm purtați de moment. Gemând, mă mișc pe ea cu o serie de împingeri rapide, iar când își coboară picioarele de pe umerii mei, murmur:

– Uită-te la mine, micuțo. Vreau să te uiți mereu la mine, ai înțeles?

Ea încuviințează înfierbântată, iar eu, incitat de un sentiment necunoscut până în momentul acela, mă afund din nou

în interiorul ei și mă bucur. Mă bucur de plăcere ca niciodată, până când simt că ea ajunge la climax și, după ce mai împing de vreo două ori, îmi dau și eu drumul.

Goi și dezorientați după acel asalt incredibil, respirăm cu greu. Ceea ce tocmai s-a întâmplat m-a nedumerit în mod plăcut și, rostogolindu-mă într-o parte ca să nu o strivesc, întreb:

– E totul în regulă, Jud?

Ea încuviințează și eu trag aer în piept. Îmi place să știu că s-a simțit bine și că n-am fost prea brutal.

Din reflex, mă uit la ceasul de la încheietura mâinii și, gândindu-mă la Andrés și la Frida, mă ridic și mă îmbrac, în timp ce ea râde pentru că aseară Germania a pierdut meciul de fotbal împotriva Italiei, ceea ce pe mine, sincer să fiu, mă lasă rece.

Vorbim când, dintr-odată, observând că m-am îmbrăcat, Judith întreabă:

– O să repeți cu șefa mea?

O privesc uimit și, văzându-i chipul stânjenit din cauza a ceea ce a spus, îmi dau seama că a citit bilețelul care însoțea florile pe care i le-am trimis Mónicăi la birou.

– Știam că ești curioasă, răspund, dar nu într-atât încât să citești bilețelele care nu sunt pentru tine.

– Puțin îmi pasă ce crezi tu! trântește privindu-mă.

Mulțumit de priveliștea pe care mi-o oferă dezbrăcată pe pat, zic:

– N-ar trebui să-ți fie indiferent, micuțo. Sunt șeful tău.

Nimeni zdravăn la cap n-ar răspunde la ceea ce am zis, dar ea, surprinzându-mă, afirmă, în timp ce se ridică, își pune chiloții și iese din cameră:

– Mie mi-e indiferent, fie că ești sau nu șeful meu.

O observ ieșind și nu-mi vine să cred.

Am auzit bine?

Uimit de nerușinarea ei, o urmez la bucătărie, unde ne cufundăm într-o discuție absurdă. Apoi ea mă invită să ies din casa

ei, dar eu nu o ascult. Îmi doresc să fie clar că mă aflu aici doar pentru sex. Sunt un bărbat care știe ce vrea și ea are noroc că îi dau atenție. Dar atunci bruneta descreierată trântește:

– Dar ce încrezut ești! Îngâmfat! Vanitos și pretențios! Cine te crezi? Buricul pământului și bărbatul cel mai irezistibil de pe Terra?

Suspicios, o privesc în timp ce răspund un „Bineînțeles!"

Dar ce-a pățit?

Oare nu mi-a acceptat cadoul, nu s-a bucurat de sex și nu s-a simțit bine cu mine?

Îi spun că am venit să mă joc cu trupul ei, să o învăț cum să folosească un vibrator, iar ea se supără. Izbucnește. Țipă.

O observ cum gesticulează, blestemă, se bâlbâie. În privința asta este la fel ca mama, foarte spanioloaică. Și, când își termină tot pomelnicul de cuvinte urâte și jignitoare, o întreb cu o atitudine serioasă:

– Vrei să te fut?

Mă privește.

Mă privește într-un mod care mă nedumirește, căci nu știu dacă mă dorește sau dacă vrea să-mi spargă capul în două.

– Jud, răspunde, insist eu.

Dintr-odată, încuviințează. Ispita momentului este mai puternică decât ea și, dispus să mă bucur din nou de corpul ei, o întorc cu spatele. Mergem până la un dulap, de care o sprijin, și, smulgându-i chiloții, îmi pun un prezervativ pe care-l scot din portofel, îmi dau jos pantalonii și chiloții și, simțind-o tremurând, îi ordon la ureche:

– Desfă picioarele!

Cu desfrâu, îi mângâi fundul bronzat și rotund și chiar îi trag ușor două palme care mă excită, până când dorința mă învinge și, așezându-mă la intrarea în vaginul ei umed, o penetrez cu o împingere puternică și amândoi gemem.

Cu putere, o apuc cu ambele mâini de talie. Această femeie micuță, provocatoare și lipsită de experiență mă înnebunește și

o fut, dispus să o asigur că sunt cel mai bun, chiar dacă ea crede că sunt un egocentric și un vanitos. I-o trag cu plăcere, în timp ce ea geme și corpurile noastre tremură.

– Mai vrei? întreb după ce-i mai trag o palmă.

Dăruită pe deplin posedării mele, Judith geme:

– Da... da... Mai vreau.

Timp de câteva secunde, îi vorbesc la ureche. Îi șoptesc lucruri care o înnebunesc. O rog să-mi spună ce dorește și, când ea vorbește, pasiunea mi se ațâță într-un asemenea mod, încât, cu fiecare împingere, o ridic de jos, până când ajunge la orgasm și eu o urmez bucuros.

Atras de mirosul ei, îi sărut gâtul cu desfătare, iar atunci ea, cu o răceală care seamănă atât de mult cu a mea, se desprinde de mine și se îndepărtează pur și simplu.

Înfierbântat și însetat, o urmez. Jud intră în baie, închide ușa, iar eu mă așez pe pat și, satisfăcut, beau șampanie rece cu miros de fragi.

Răbdător, aștept în timp ce aud curgând apa de la duș și mă gândesc dacă să intru sau nu. Dar, în cele din urmă, decid să nu o fac. Un duș este ceva foarte intim și personal și nu-mi doresc acea intimitate nici cu ea, nici cu nimeni.

Când iese din baie, supărarea de pe chipul ei mă surprinde. Iar e supărată?

Și, neștiind cu adevărat ce să fac, o iau de mână și o întreb:

– Vrei să rămân cu tine?

Ea se grăbește să se desprindă și îmi spune că nu. Apoi, după ce schimbăm câteva cuvinte pe un ton ridicat, șuier în cele din urmă:

– Ah! Voi, spanioloaicele, și caracterul vostru blestemat! De ce oare sunteți așa?

Pe măsură ce spun asta, simt că privirea ei se întunecă.

Ispititoare!

Supărarea ei îmi provoacă o oarecare delectare, dar, cum n-am chef de ceartă, îmi închei pantalonii și spun:

– De acord, micuțo, plec. Am o întâlnire. Dar mă voi întoarce mâine la ora 13:00. Te invit să luăm prânzul și, în schimb, tu îmi vei arăta o parte din Madrid, de acord?

Judith mă privește. Ridică bărbia și, fără să-mi facă pe plac, răspunde:

– Nu. Nu sunt de acord. Să-ți arate Madridul o altă spanioloaică. Eu am lucruri mai importante de făcut decât să fac pe ghidul turistic cu tine.

O observ enervat. Ce poate exista mai bun decât mine? Și, fără să-i ofer răgaz, o apropii de mine, îmi plimb limba pe buza ei de sus și afirm cu siguranță:

– Mâine trec să te iau la ora 13:00. Nu mai avem ce discuta.

Ea pufnește. Nu-i place să i se dea ordine.

Eu aștept refuzul ei, dar, dintr-un motiv ciudat pe care nu reușesc să-l înțeleg, de data asta nu spune nimic. Apoi mă îndrept spre ușa de la intrare, trag de ea și murmur pe un ton batjocoritor:

– Să ai o seară frumoasă, Jud! Și, dacă ți-e dor de mine, ai cu ce să te joci.

Acestea fiind spuse, o sărut pe gură în mod posesiv și ies hotărât din casă.

Odată ajuns în stradă, văd că Tomás mă așteaptă deja și, când urc în mașină, întreabă:

– O seară bună, domnule Zimmerman?

Auzind asta, încuviințez și, gândindu-mă la acea brunetă nerușinată care mă scoate din minți, declar:

– Da, Tomás, o seară foarte distractivă.

8

A doua zi dimineață, după o noapte interesantă cu prietenii mei la Wonderland, când mă trezesc, decid să închiriez o mașină. Azi nu vreau șofer. Prefer să fiu singur cu domnișoara Flores ca să cunosc puțin Madridul și, motivat, îi trimit un mesaj:

„Nu uita: la ora 13:00 vin să te iau."

Privesc în față când telefonul meu țiuie și citesc:

„N-am de gând să ies."

Observ mesajul cu gura căscată. La naiba cu spanioloaica! Dar, cum n-am fost niciodată lăsat baltă, răspund:

„Micuțo, nu mă supăra!"

Mă revoltă să-mi imaginez expresia feței ei când citește mesajul și insist:

„Pentru binele tău, te aștept la ora 13:00."

După ce îl trimit, las telefonul pe masă ca să fac duș și acesta vibrează din nou.

„Pentru binele dumneavoastră, domnule Zimmerman, nu veniți. N-am o dispoziție bună."

Ah, nu... așa ceva chiar că n-am să permit și scriu:

„Domnișoară Flores, vreți să mă supărați?"

De data asta nu mai las telefonul. Bruneta aia îmi arată cât e de bătoasă și răspunsul nu se lasă așteptat.

„Tot ce vreau este să uitați de mine."

Cum ar spune mama, mă-sa care-a făcut-o! Cu toate acestea, mi-a captat complet atenția și-i răspund:

„Ai două opțiuni. Prima, să-mi arăți Madridul și să te bucuri cu mine de această zi. Și a doua, să mă superi, iar eu sunt ȘEFUL tău. Tu decizi."

După ce îl trimit, sunt conștient că e intolerabil că fac abuz de autoritate.

Ori de câte ori i-am tras-o vreunei femei de la locul de muncă n-a trebuit să folosesc niciodată asemenea termeni, ele, pur și simplu, au vrut, dar cu această încăpățânată trebuie să-i folosesc.

Judith mă face să fiu atent la telefon și, văzând că nu răspunde, îi mai trimit vreo două mesaje, până când, în cele din urmă, primesc unul de la ea care spune:

„La ora 13:00 voi fi gata."

Bine. Asta voiam și, acum că mi-a ieșit, mă duc să fac duș.

***

Orele trec și mă trezesc uitându-mă la ceas și dorindu-mi să se facă ora 13:00. În cele din urmă, optez să mă îmbrac cu blugi și o cămașă neagră. Va fi o zi informală.

La 12:55 aștept deja în fața porții ei, iar la 13:00 fix mă apropii de interfon.

Aștept... aștept... dar nu răspunde. Blestem neîncrezător. Dacă-i trece prin cap să-mi dea plasă, jur că o să-i fac un scandal monstru când o voi vedea.

Sun din nou. Cu fiecare secundă, nerăbdarea mea devine și mai mare și atunci aud:

– Da?

Mă liniștesc imediat și răspund pur și simplu:

– Coboară. Te aștept.

Atunci mă îndepărtez de poartă și mă sprijin de mașină ca să se bucure de prezența mea când mă va vedea. Îmi cunosc potențialul și știu că femeile mor după mine.

Dar, când apare, deschide larg ochii și, ignorându-mă complet, întreabă privind mașina:

– E a ta?

Măi, să fie! Văd că automobilul a impresionat-o mai mult decât mine, iar asta mă deranjează. N-am concurat niciodată cu o mașină. Și atunci o aud spunând:

– Mă lași să o conduc?

Refuz. Nu. Eu sunt cel care conduce, dar ea insistă:

– Haideeeee! Nu fi nesuferit și lasă-mă! Tata are un atelier mecanic și te asigur că știu să conduc.

O privesc. Mă privește. Oftez și, deranjat că mașina îi stârnește interesul, și nu eu, răspund:

– Arată-mi Madridul și, dacă te porți frumos, poate mai târziu îți dau voie să o conduci.

Ea se emoționează. Aplaudă și scoate chiar și un mic țipăt.

Spanioloaicele...!

Cinci minute mai târziu, ghidat de ea, ne afundăm în traficul din Madrid. E o zi frumoasă și, deși compania îmi place, muzica e dată la maximum și protestez:

– Ești surdă?

Judith mă privește, zâmbește și răspunde cu un oftat:

– Nu... nu sunt surdă, dar nu strică puțină muzică într-o mașină.

„Puțină muzică?"

Și când, pe lângă așa-zisa „puțină muzică", o aud cântând, oftez în momentul în care ea întreabă:

– Ce-i? Tu nu cânți niciodată?

Să cânt? Eu?

Pentru numele lui Dumnezeu, dar ce prostie e asta?

Nu răspund. Nu merită osteneala. Dar ea, ca o spanioloaică veritabilă, insistă cu întrebările și, când vede că n-am nici cea mai mică intenție să răspund, zice:

– Păi, muzica este ceva minunat în viață. Mama spunea întotdeauna că muzica îmblânzește fiarele și că versurile multor melodii pot fi atât de semnificative pentru ființa umană, încât chiar ne pot ajuta să clarificăm multe sentimente.

Mă amuză să aud asta.

Am impresia că tocmai m-a făcut *fiară* și nu cred că și-a dat seama. Acum, eu sunt cel curios, o întreb și aflu că mama ei a murit cu ani în urmă de cancer. Îmi pare rău să aflu asta.

Fără niciun fel de jenă, Judith cântă toate melodiile care se aud la radio și, deși nu vreau să zâmbesc, simt că mi se curbează colțurile buzelor.

Dar chiar știe toate melodiile?

De ani întregi n-am mai fost la plimbare cu o femeie, nici măcar cu Betta nu mă plimbam. Dar, iată-mă, în compania unei tinere lipsite de experiență în tipul de sex care-mi place mie, care se simte mai atrasă de mașina Ferrari pe care o conduc decât de mine și care cântă întruna țipând ca o nebună, în timp ce intrăm într-o parcare.

După ce parcăm mașina, ne plimbăm ore în șir prin diferite zone ale Madridului și simt nevoia nebunească de a o lua de mână. Ea îmi permite, fără să acorde importanță, iar eu mă bucur de acea senzație ciudată și rară.

Judith mă duce să luăm prânzul la un restaurant italian ai unor prieteni de-ai ei. Fermecat în timp ce ciugulim mozzarella cu roșii, o ascult vorbind și, uluit, mă pierd în zâmbetul ei. Cred că este fata cu cel mai frumos zâmbet pe care l-am văzut în toată viața mea și, după ce mă gândesc mult, spun:

– Am o propunere pentru tine.

Ea zâmbește și, cu șmecherie, șușotește:

– Hmmm... la cum te cunosc, sigur va fi indecentă.

Încuviințez cu răceală și mă grăbesc să o lămuresc că este ceva legat de serviciu.

Trebuie să călătoresc prin Spania pentru a vizita sucursalele companiei Müller și mi-ar prinde foarte bine ajutorul ei. Ea știe să vorbească și să scrie perfect în germană și aș avea nevoie ca, după ședințe, să trimită documentele în Germania.

La început, Judith refuză și-mi sugerează să-i propun asta lui Miguel: el era secretarul tatălui meu. Dar nu accept. Eu vreau să mă însoțească ea.

Mă refuză. Îmi oferă o mie de scuze, dar eu insist. N-am de gând să mă dau bătut, până când o fac să înțeleagă că eu caut seriozitate și muncă, nu sex. Atunci întreabă privindu-mă:

– La hoteluri avem camere separate?

Încuviințez.

Sub nicio formă nu mi-ar trece prin minte să împart camera nici cu ea, nici cu nimeni și afirm:

– Bineînțeles. Fiecare va avea propriul spațiu. Ai timp de gândire până marți. Atunci voi avea nevoie de un răspuns sau o să-mi caut o altă secretară.

Văd că Judith încuviințează și, când ni se aduce o pizza impresionantă, ea uită de propunerea mea și se concentrează pe deplin asupra mâncării.

Surprinzător!

La ieșirea din restaurant, o iau din nou de mână. Am nevoie de acest contact cu ea. Jud zâmbește și atunci o întreb:

– Vrei să vii la mine la hotel?

Ne privim...

Ne ispitim...

După ce-i spun unde sunt cazat, ea întreabă la rândul ei cu un zâmbet șmecher:

– Mă vei lăsa să conduc?

Blestem. Dar doar mașina o interesează?

Totuși, văzându-i zâmbetul și ochii aceia sclipitori, întreb:

– Ai fost cuminte?

Judith încuviințează cu grație și apoi afirmă:

– Foarte cuminte.

După ce-mi spune clar că va cânta la volan, nu pot să-i refuz acel capriciu, așa că, atunci când ajungem la mașină, îi dau cheile și zâmbesc, văzând-o strigând și sărind de bucurie.

Să conducă mașina aia chiar îi provoacă atâta fericire?

Mai întâi, Ferrariul; apoi, pizza... Oare care va fi următorul lucru care-i va atrage atenția mai mult decât mine?

Trei secunde mai târziu, regret deja că i-am dat cheile. Judith se urcă în mașină, pornește, dă radioul la maximum și-mi interzice să o ating. Ținându-mă de scaun, o las să iasă pe o șosea marcată ca M-30 și să se bucure de mașină.

Dacă asta o face fericită... de ce nu?

9

După o vreme, ne oprim în fața hotelului Villa Magna și un valet vine să ia vehiculul.

Ținându-ne de mână, ajungem cu liftul la ultimul etaj, la *suite royal*, și, când intrăm, observ cum ea privește în jurul ei încântată. E clar că nu este obișnuită cu luxul.

Fără să o opresc, îi permit să umble prin apartament, când, văzând că este compus din două camere și un salon, întreabă:

– De ce folosești un apartament cu două camere?

Are simțul observației și, fără îndoială, e foarte iscoditoare.

– Pentru că într-o cameră mă joc și în cealaltă dorm, răspund.

Văd că încuviințează, fără să întrebe cu cine altcineva mă mai joc. În clipa aceea se aud bătăi în ușă. Un chelner intră și îi spun:

– Aduceți-ne căpșuni, ciocolată și o șampanie franțuzească bună. O las la alegerea dumneavoastră.

După ce bărbatul pleacă, Judith deschide ușile terasei și iese afară. O urmez și, în timp ce o îmbrățișez, ea murmură:

– Eric, pot să te întreb ceva?

Curiozitatea ei continuă îmi stârnește puternic atenția și încuviințez.

– De ce te grăbești așa de tare?

O privesc, oftez și îi spun că, dacă mă grăbesc așa de tare, este pentru că, fiind vorba despre ea, nu vreau să pierd nimic și o întreb, în cele din urmă, dacă are în geantă vibratorul pe care i l-am dăruit. Dar nu, nu-l are.

O dojenesc cu privirea în timp ce îmi vâr o mână în blugii ei, în chiloții ei și, după ce-mi introduc degetul în despicătura

caldă și umedă care-mi place atât de mult, îl scot și apoi murmur, apropiindu-l de gura ei:

– Vreau să afli ce gust ai. Vreau să înțelegi de ce sunt înnebunit să te devorez din nou.

Cu o senzualitate care-mi taie respirația, Judith își introduce în gură degetul meu și îl suge, îl savurează în timp ce mă privește în ochi, iar eu îi simt minunata excitație.

Incredibil!

Câteva minute mai târziu, se aud din nou bătăi în ușă. Mă duc să deschid și același chelner de mai devreme intră cu un cărucior din sticlă. După ce desface șampania, toarnă în două pahare și apoi pleacă. Judith a rămas pe terasă. O privesc. O observ. Este delicioasă și ispititoare, așa că decid să mai fac un pas și să-i trimit un mesaj prietenei mele Frida. Dacă vrea să vină doar ea, fără Andrés, voi fi încântat să o includ în jocul meu. Apoi iau paharele, ies pe terasă, îi dau unul lui Judith și ciocnim.

Ne sărutăm o vreme, ispitindu-ne, până când dorința mă învinge și cer:

– Hai în dormitor.

Când intrăm, patul enorm *king size* ne strigă, invitându-ne să-l folosim. Conștient de cât de mult îi place ei muzica, mă îndrept spre sistemul audio și pun ceva relaxant. Judith mă privește, iar eu, așezându-mă pe pat cu paharul meu, întreb:

– Ești pregătită să te joci, micuțo?

Ea mă privește – Doamne, cum mă privește! – și apoi încuviințează cu plăcere.

Este liniștită și sigură pe ea, așa că mă ridic, deschid un sertar și scot mai multe batiste negre din mătase, un aparat video și niște mănuși.

Ochii ei mă urmăresc, este la fel de nerăbdătoare ca mine, și, apropiindu-mă de ea, îmi pun mâna pe fundul ei rotund și șușotesc:

– Ai un funduleț minunat. Îmi doresc să-l posed.

De îndată ce spun asta, sunt conștient de reacția ei. Îi este teamă.

Fără îndoială, nu a făcut niciodată sex anal și, ca să o liniștesc și să o asigur că nu sunt un animal, șoptesc:

– Stai liniștită, micuțo. Azi nu-ți voi penetra fundul drăguț. Mă excită să știu că voi fi primul, dar vreau să te fac să te simți bine și, când o vom face, va fi încetul cu încetul și stimulându-te ca să simți plăcere, nu durere. Ai încredere în mine.

Ea mă privește și încuviințează, dovedindu-mi că are încredere în mine. Atunci, arătându-i aparatul de filmat, zic:

– Azi ne vom juca cu simțurile. Voi pune acest aparat de filmat pe acea mobilă ca să înregistreze tot. În felul acesta vom putea vedea apoi împreună tot ce s-a întâmplat, ce zici?

Judith răspunde că nu-i place să fie filmată și îi spun repede că eu sunt cel mai interesat ca filmările să nu fie văzute de nimeni altcineva, dată fiind poziția mea în societate. În cele din urmă, acceptă să filmez și așez aparatul.

După ce-mi termin treaba, o incit să atingă batistele.

– Când te voi avea dezbrăcată și întinsă în pat, vei simți aceeași suavitate pe care ai simțit-o la atingerea lor.

Ea încuviințează, îmi mângâie fața cu mâna și murmură privindu-mă:

– Îmi plac la nebunie ochii tăi. Privirea ta.

Nu spun nimic. N-am fost niciodată un romantic, așa că îi dau înainte:

– Fiindcă știu că ai încredere în mine, îți voi acoperi ochii, dar îți voi lega și mâinile de capul patului ca să nu mă poți atinge.

Văzând că vrea să protesteze, îmi pun un deget pe buzele ei și, cu un zâmbet poznaș, șoptesc:

– Este pedeapsa dumneavoastră, domnișoară Flores, că ați uitat vibratorul.

Ea zâmbește.

Dumnezeule, ce zâmbet...!

Îmi pun mănușile fine și o ating, o provoc, o excit. Apoi ea se dezbracă, lăsându-și doar lenjeria intimă. Apoi se apropie de

mine; eu îmi sprijin fruntea de abdomenul ei și trag adânc aer în piept, pentru ca mirosul sexului ei să mă cuprindă pe deplin.

Minunat...!

Dându-mi jos mănușile, o apuc de mijloc și o așez pe mine. O străpung cu penisul – ce plăcere...! – și, când îmi plimb gura cu aviditate pe deasupra sutienului ei, murmur:

– Ești pregătită să te joci de-a ce vreau eu?

Cu ochii închiși, ea afirmă:

– Da.

Îmi place răspunsul ei și insist, apropiindu-mă de gura ei:

– Orice-ar fi?

Își pune mâinile pe capul meu. Degetele ei se afundă în părul meu... Hmmm, ce plăcut este să-i simt atingerea!

– Orice, răspunde, cu excepția...

– Sado... închei eu desfăcându-i sutienul, pentru a-i elibera sânii, pe care-i duc bucuros la gură pentru a-i suge și a-i sorbi.

Sfârcurile ei tari se izbesc de gura mea în timp ce ea, călare pe mine, își mișcă șoldurile în căutarea plăcerii.

– Oferă-mi sânii tăi.

Mă privește nedumerită. Nu mă înțelege. Ea nu știe ce înseamnă să te oferi, până când, lăsându-se în voia instinctului său, își apucă sânii și, cu o senzualitate divină, îi apropie de gura mea.

Totuși, când mă pregătesc să-i mușc, îi îndepărtează, se joacă cu mine și, mulțumit de cât este de poznașă, îi biciuiesc ușor fundul virginal.

Poc!

Scânteile sar între noi doi și o mai biciuiesc o dată.

Poc!

Îmi place să controlez. Îmi place să poruncesc. Îmi place să conduc în timpul sexului. Atunci, ea cedează biciuirilor mele și-și apropie sânii de gura mea ca să-i pot mușca.

Îi savurez, mă bucur de ei, îi devorez, până când ordon:

– Ridică-te în picioare.

De îndată ce o face, alunec pe podea.

Îi dau jos chiloții cu o desfătare pură, îmi pun mâinile pe șoldurile ei și o fac să-și îndoaie genunchii pentru ca sexul ei epilat să rămână total expus pentru mine.

Apetisant!

Mirosul său mă înnebunește și, fără a fi nevoie de cuvinte, ea înțelege că vreau umezeala ei în gura mea, așa că se apleacă și mi-o dăruiește. Se oferă.

Judith se lasă condusă în voie, în timp ce eu degust delicatesa sărată pe care o ține ascunsă între picioare și mă excit din ce în ce mai mult cu fiecare lingere.

Uimit și mulțumit, o apăs pe gura mea și, în același timp, îmi introduc de mii de ori în ea limba neliniștită și-i sorb clitorisul apetisant și umflat, căutând nebunie și gemete, pe care ea mi le oferă.

Mă asaltează senzațiile, fiorii și plăcerea când, cu dinții, îi apuc clitorisul suculent și trag de el cu grijă, dar ferm.

Judith țipă.

Își înfige unghiile în umerii mei.

Tremur.

Plăcerea pe care mi-o provoacă mă face să tremur mai tare ca niciodată.

Dar ce-i cu mine?

Mă opresc o clipă, o privesc și, fără să înțeleg motivul tremurului meu, cer:

– Lungește-te pe pat, Judith.

Îmi dă ascultare și, privindu-ne, șoptesc pervers:

– Desfă picioarele ca să pot vedea ce-mi doresc.

Ea mă ascultă, îi tremură picioarele din cauza excitării. Apoi, trecându-mi mâna prin interiorul coapselor sale mătăsoase, murmur cu un firicel de voce:

– Așa, micuțo... așa... arată-mi tot.

Dornic să o posed, mă dezbrac și las telefonul mobil pe pat.

Apoi iau o batistă, mă așez călare pe ea și, alăturându-i mâinile, i le leg. O sărut și apoi i le ridic pe deasupra capului ca să i le leg de o bară de la capul patului.

Excitat de joc, iau cealaltă batistă și i-o pun în jurul ochilor. După ce o am așa cum îmi doresc, îmi apropii lacom gura de sfârcurile ei și degetele de umezeala ei caldă.

Încântat să o am așa cum îmi place, îmi continui traseul și, când o sărut delicat pe frumosul ei munte al lui Venus, ea desface picioarele.

Le desface pentru mine fără ca eu să-i poruncesc, iar asta mă înnebunește. Gura mea caută clitorisul ei deja umflat și ea se zvârcolește excitată. Se arcuiește, cu mâinile legate.

În clipa aceea, ecranul telefonului meu se luminează pe pat. Uitându-mă la el, văd că este vorba despre Frida. Se află la ușa apartamentului și, ridicându-mă cu grijă, mai mușc o dată muntele lui Venus al lui Judith și mă duc să dau mai tare volumul muzicii.

Fără să mai pierd timpul, ies din cameră dezbrăcat, mă îndrept către ușă și, când o deschid, Frida mă privește și, zâmbind, își scoate gabardina neagră și șușotește, arătându-mi că este pe jumătate dezbrăcată:

– Am venit pregătită să mă joc.

Încuviințez încântat, o sărut pe obraz și murmur:

– Haide, sunt nerăbdător! Și, nu uita, nu vorbi, doar bucură-te și fă-o și pe ea să se bucure crezând că sunt eu.

Frida încuviințează cu un zâmbet și apoi întreabă:

– E cineva special?

Pentru mine, persoanele speciale sunt doar rudele și prietenii apropiați, așa că răspund:

– Nu. E, pur și simplu, o femeie ca oricare alta.

Frida încuviințează și nu mai spune nimic. Apoi intrăm împreună în cameră. Când o vede pe Judith pe pat, goală și legată, zâmbește și se îndreaptă spre ea amuzată.

Frida este o expertă în jocurile sexuale. Ea și soțul ei, Andrés, fac parte din grupul prietenilor mei buni din Germania, iar dacă-i place Fridei ceva, atunci acela este clitorisul unei femei. Îi place la nebunie să se joace cu el, iar eu vreau să o înnebunească pe Jud.

După ce se urcă în pat, în tăcere, își pune mănușile și începe să-i străbată corpul, în timp ce eu privesc și mă bucur de spectacol, și cu atât mai mult când, așa cum era de așteptat, Frida pornește în căutarea clitorisului lui Jud. De îndată ce-l găsește, îl mușcă, îl soarbe, iar Judith țipă.

Eu gâfâi.

Se arcuiește! Este delicios să privesc cum se desfată, cum se dăruiește și cred că o să explodez când, înroșindu-se de plăcere, vrea și mai mult.

Judith tremură, încearcă să-și închidă picioarele, dar Frida nu-i permite. Fără să vorbească, o face să despartă din nou coapsele ca să-i muște, de data asta, labiile mici. Jud își arcuiește spatele, scâncește și atunci eu îi dau Fridei un dildo metalic. Prietena mea îl umezește cu gura și apoi, privindu-mă, îl introduce încetul cu încetul în vaginul lui Judith.

Îmi mușc mâna agitat, pe când cu cealaltă îmi mângâi penisul tare. Ceea ce se întâmplă mă excită mai mult decât oricând, și cu atât mai mult când Frida începe să miște dildo-ul, Judith scâncește și prietena mea își plimbă mâna pe care o are liberă pe fundul lui Jud.

Privesc gura lui Jud, acea gură dulce, acele buze catifelate și simt o nevoie uriașă de a o săruta. Totuși, nu trebuie să fac asta: dacă o fac, ea va descoperi jocul și vreau să mai dureze puțin.

Frida scoate dildo-ul din vaginul lui Jud, umed de fluide, și începe să-l plimbe atunci pe anusul ei. Judith tremură la fel ca mine și sunt pe deplin conștient că-mi doresc să fiu primul care profanează acel funduleț virgin.

În cele din urmă, îi cer Fridei dildo-ul și ea mi-l dă, în timp ce eu continui să mă ating. Sunt tare, dur și pregătit pentru Jud. Atunci, Frida își pune din nou gura pe sexul celeilalte femei, pentru a o devora cu pasiune adevărată pentru ultima oară, și, dintr-odată, Judith lasă să-i scape un țipăt de plăcere, iar din vaginul ei ies niște fluide strălucitoare, pe care prietena mea le suge cu încântare.

Fără să vorbesc, îi poruncesc Fridei să termine și să plece. O sărut pe buze și, după ce pleacă, rup ambalajul unui prezervativ și murmur în timp ce mi-l pun:

– Îmi place la nebunie gustul tău, micuțo. Desfă picioarele pentru mine.

Ascultătoare, ea, care e în continuare legată la ochi, desparte picioarele și, nemaiputând să aștept nicio secundă în plus, îmi potrivesc corpul cu al ei și, când simt că amândoi tremurăm de excitație, șușotesc cu un firicel de voce:

– Cere-mi ce vrei!

Judith geme. Aștept să spună ceva, să vorbească, dar fiindcă n-o face, insist:

– Cere-mi ce vrei! Vorbește sau nu voi continua.

Agitată din cauza momentului, îmi cere:

– Penetrează-mă!

Auzind-o, zâmbesc. În astfel de momente, cel mai adesea aud „Fute-mă!", nu „Penetrează-mă!" Dar, fără îndoială, Jud nu este o femeie care să folosească anumite cuvinte, de teama de ce-ar crede ceilalți despre ea. Totuși, cum nu vreau să aprofundez acum subiectul, șoptesc:

– Perfect, micuțo... Acum e rândul meu.

Din acel moment, mă las în voia pasiunii.

Sunt tare ca o piatră și am un chef ieșit din comun să o fut și să o fac să țipe de plăcere. În genunchi pe pat, îi apuc șoldurile și mă adâncesc în ea cu putere, iar și iar... Țipetele ei, gemetele ei și felul cum se deschide pentru mine îmi arată că-i place ceea ce-i fac și, dornic de mai mult, o împung ca un animal.

Nu știu cât timp durează acel asalt, știu doar că plăcerea este deplină când ea, după un geamăt senzual, mă face să înțeleg că a ajuns la punctul culminant și, câteva minute mai târziu, epuizat, transpirat, dar satisfăcut, ajung și eu.

După ce cad lângă ea pe pat, amândoi respirăm cu greu. Cu toate acestea, simțind nevoia de gustul ei, o sărut, îi cer un sărut pasional și, când mă simt satisfăcut, îi dezleg mâinile cu grijă și îi sărut încheieturile. Apoi îi iau batista de la ochi și, când privirile ni se întâlnesc, întreb:

– Totul bine, micuțo?

Ea încuviințează speriată, surprinsă și satisfăcută de cele întâmplate și, pentru a-i permite să stea singură câteva minute, mă ridic și mă duc la baie. Vreau să fac duș.

Intrând în baia drăguță de la hotel, îmi observ corpul în oglindă.

Sunt foarte norocos!

Apoi deschid robinetul de la duș și, când apa începe să curgă, iau puțină hârtie igienică și învelesc prezervativul pe care mi l-am scos. Tocmai îl arunc la gunoi când ușa băii se deschide. Este Judith și, deranjat, o întreb:

– Ce cauți aici?

Ea mă privește paralizată și spune:

– Mi-e cald și voiam să fac duș.

Mă stânjenește atâta intimitate. Îmi vreau propriul spațiu, iar în el nu intră nici ea, nici nimeni.

– Ți-am cerut să faci duș cu mine? mormăi.

După ce spun asta, simt că am întrecut măsura. Nu merită să-i vorbesc așa și, când se pregătește să facă stânga-mprejur, o apuc de mână și, după ce-i aud cuvintele dure, spun în cele din urmă:

– Îmi pare rău, Jud...! Ai dreptate. Iartă-mi tonul!

Dar scuzele mele nu o încălzesc și încearcă să scape, moment în care eu o iau pe sus și o bag în dușul enorm. Apa ne udă în timp ce ea se zbate, iar eu, excitat, îi șoptesc:

– Întoarce-te.

Furioasă, refuză, dar simt că supărarea i s-a diminuat. Îmi apropii gura ca să o sărut, dar ea face ceva ciudat cu gâtul și se îndepărtează de mine.

– Ce faci? întreb supărat.

Judith mă privește, își dă ochii peste cap și sâsâie:

– Cobra.

– Cobra?

Ea încuviințează din nou. Intuiesc că-mi simte nedumerirea și mă lămurește:

– În Spania, se zice *a face pe cobra* când cineva încearcă să te sărute și te retragi.

Ia te uită...

Se pare că femeia asta tocmai mi-a făcut ceea ce eu le tot fac femeilor de când mă știu. Atunci, zâmbind, întreb în timp ce ea se relaxează și-mi înconjoară mijlocul cu picioarele:

– Dacă te sărut, vei face din nou pe cobra?

Eu și ea în duș...

Asta e ceva nou pentru mine.

Judith este excitată și, în același timp, enervată, eu tare ca piatra și, când cred că o să-mi spună vreo vorbă de ocară, trântește pe neașteptate:

– Nu... dacă mă fuți.

A spus *mă fuți*! Incredibil!

Roșie ca focul, mă privește, în timp ce apa de la duș cade peste trupurile noastre. Apoi pare că se dezmeticește brusc și, în timp ce-mi frec mădularul tare pe sexul ei, o întreb cu viclenie:

– Ce mi-ai cerut, micuțo?

Fără să șovăie, ea insistă:

– Fute-mă!

Faptul că a spus „Fute-mă!" în loc de „Penetrează-mă!" îmi place, mă excită, îmi arată că domnișoara Flores intră încetul cu încetul în jocul meu și, fără prezervativ, asta fac, i-o trag!

Simțind atingerea mătăsoasă a pielii ei, corpul meu reacționează într-un mod care mă surprinde chiar și pe mine și mă las purtat de pasiune.

Ea este mărunțică, iar eu un tip mare, așa că o pot ține în brațe în timp ce fac ce-mi cere și ea îmi spune *bestie* printre gemete. Rădem amândoi și ne mișcăm în căutarea propriei noastre plăceri. Corpurile noastre ne cer și mai mult, iar instinctul nostru animalic iese la suprafață ca ciupercile după ploaie.

Sunetul respirațiilor noastre se accelerează, în timp ce ne adâncim unul în altul cu vehemență și nebunie.

– Uită-te la mine. Dacă-ți plac ochii mei, privește-mă, îi cer.

Este un lux pentru mine să-i văd chipul frumos și să simt cum plăcerea îl mistuie.

Îmi place să o privesc, îmi place să o posed și vreau să se uite la mine, să mă posede și să se bucure la fel ca mine. Totuși, nebunia o face să închidă ochii, dar o fac să-i deschidă din nou dându-i o palmă la fund.

– Privește-mă! insist. Uită-te mereu la mine.

Agățându-se de umerii mei, acea femeie care mă face să-mi pierd controlul mă privește în timp ce trupurile noastre se împerechează. Plăcerea este extremă, este delicioasă, este incredibilă și, când simt că-și înfige unghiile în pielea mea, un geamăt profund îi iese din gură.

– Da... așa... îi cer, dă-ți drumul pentru mine!

Domnișoara Flores îmi face pe plac și-și dă drumul pentru mine.

Când simt că o să explodez în interiorul ei, deși știu că ia pilula, ies și, lipind-o de mine, îmi dau drumul.

Trei minute mai târziu, deschid puțin mai tare robinetul de apă rece și, lăsându-mă în voia momentului, mă joc cu ea sub duș în timp ce mă întreb de când sunt eu așa de jucăuș.

10

Mă simt ciudat.

Relația mea cu femeile s-a bazat întotdeauna pe sex, dar am petrecut aproape toată ziua cu Judith și ciudat e că mă simt bine, foarte bine.

Este amuzantă, ingenioasă și cred că cel mai mult mă atrage la ea faptul că nu-mi dă tot timpul dreptate. Dacă nu este de acord cu mine într-o privință, îmi spune, iar asta mă captivează, îmi place.

După ce facem duș, timp în care mă uimește cât de jucăuș sunt cu ea, ne întoarcem în pat, unde facem dragoste cu dezmierdare, de care, în mod ciudat, mă bucur și nu mă plictisesc.

Jud este o femeie pasională și, de fiecare dată când facem sex, sunt uimit, nu doar de cât de bine mă simt, ci și de cât de bine se simte ea și cât de nesătulă este. La fel de nesătulă ca mine.

Încântați, mâncăm căpșuni cu ciocolată și bem șampanie, iar atunci ea, privindu-mă, întreabă, auzind că mi-a sosit un mail pe laptop, pe care-l am pe noptieră:

– Îl ții mereu deschis?

Privesc laptopul și afirm:

– Da, mereu. Trebuie să fiu la curent în orice clipă cu tot ce se întâmplă la firmă.

Spunând asta, mă ridic, verific e-mailul primit și văd că este de la Dexter. Zâmbesc și decid să răspund mai târziu. Mă întorc în pat, o văd că-și vâră o altă căpșună cu ciocolată în gură și murmur:

– Din câte văd, îți place ciocolata.

– Da. Ție nu?

Ridic din umeri. Nu mă omor după ea, iar din cauza bolii mele la ochi nu este prea recomandată.

– Trăiești singur în Germania? întreabă apoi.

Întrebarea ei mă surprinde. Nu-mi doresc să devin prea intim cu ea, așa că nu-i răspund. Mi-e clar că, după cele petrecute cu Betta, n-am de gând să permit să mai intre vreo femeie în viața mea. Mi-e de-ajuns să mă joc cu ele și să mă bucur de sex.

Judith pare că-și dă seama la ce mă gândesc și, fără să mai insiste asupra subiectului, arată spre aparatul de filmat și întreabă:

– Filmează în continuare?

Îi spun că da. Ea zâmbește, intuiesc că-i atrage atenția ce s-a filmat și vreau să vadă cele întâmplate. Cum va reacționa când va vedea că eu și Frida ne-am jucat cu ea?

Își vâră o altă căpșună cu ciocolată în gură și, curioasă, propune:

– Vrei să ne uităm?

Încuviințez. Îmi doresc să-i văd reacția.

Atunci mă ridic din pat, scot un cablu din valiza mea, îl conectez la aparat și la televizor și, după ce iau o mică telecomandă, întreb așezându-mă lângă ea pe pat:

– Pregătită?

– Desigur.

Fără să șovăi, apăs pe „Play" și apărem amândoi în imagine.

O vreme rădem observându-ne pe ecran și simt cum respirația i se accelerează când vede cum o leg de pat și îi acopăr ochii.

Ne privim, ne sărutăm, iar eu zâmbesc știind ce urmează.

Curios, observ cum expresia ei se schimbă când Frida apare în scenă. Judith clipește. Este nedumerită. Mă privește, iar eu nu spun nimic.

Filmarea continuă...

Frida se vâră între picioarele ei...

Frida o face să țipe de plăcere...

Frida îi introduce dildo-ul metalic pe care i-l dau, iar atunci ea șoptește:

– Ce...?

Nu o las să vorbească. Îmi pun un deget pe buzele ei și o oblig să se uite la ecran. Nu vreau să piardă nimic.

Excitat, privesc filmarea. E pervers ceea ce văd. Păcătos. Două femei pe un pat și eu dând ordine. Una legată la mâini de mine și alta îndeplinindu-mi ordinele.

Judith, înfierbântată, nu-și dezlipește ochii de la televizor și ceva-mi spune că, atunci când o va vedea pe Frida părăsind camera, va ieși cu scântei. Momentul nu întârzie să apară și, când Frida iese din apartament, ea mă privește furioasă și îmi trântește:

– De ce ai permis asta? Îi tremură vocea. Nu mă așteptam să văd așa ceva.

– Ce, Judith? răspund liniștit.

Atunci, exaltată, se ridică din pat și țipă, privindu-mă:

– O femeie! O necunoscută... ea... ea...

Cu fermitate, o întrerup și clarific:

– Ai zis că ești dispusă la orice, mai puțin la sado, îți amintești?

Mă privește nedumerită. Nu știu la ce se gândește și atunci insistă:

– Dar... dar la orice între mine și tine... nu între...

– La orice cu excepția sado înseamnă... orice, micuțo.

Atunci, ea începe să umble prin cameră ca o leoaică în cușcă și, cu furie în ochi, exclamă:

– Eu nu ți-am zis niciodată că vreau să fac sex cu o femeie.

Bine, pe de-o parte are dreptate și, întinzându-mă pe pat, consimt:

– Știu...

Reacția mea rece o surprinde și, cu gura căscată, insistă:

– Așadar?

Din acea clipă începem să ne certăm.

Ea îmi spune ce crede, ce înseamnă sexul pentru ea, iar eu îi zic ce gândesc și ce înseamnă sexul pentru mine. Nu ajungem la o înțelegere. Amândoi rostim la fel cuvântul *sex*, dar nu-l simțim în același fel.

Atunci, când se satură să mă asculte, îmi trântește:

– Ești un încrezut!

Bine... am revenit la asta. De cum îi spun ceva care nu-i place, revine imediat la același subiect și continuăm să ne certăm, până când, obosit, șuier:

– Îți place sau nu, ești la fel ca majoritatea oamenilor. Problema este că acei oameni se împart între noi, cei care nu ne resemnăm în fața convenționalismelor și ne bucurăm de sex în mod normal și fără tabuuri, și cei care îl văd ca pe un păcat. Pentru mulți, cuvântul *sex* este tabu! Pericol! Pentru mine, *sex* este sinonim cu distracție, plăcere, excitație! Iar cel mai mult mă enervează că știu că ți-a plăcut ce-ai trăit. Ți-a plăcut cu vibratorul, cu femeia care a fost între picioarele tale, chiar și când ai zis să *te fut*. Problema ta este că negi. Te minți singură.

Furioasă și iritată, ea nu răspunde.

Își caută hainele, se îmbracă în grabă și, când termină, spune:

– Nu se poate schimba nimic din ce-ai trăit. Dar, începând din acest moment, dumneavoastră sunteți din nou domnul Zimmerman, iar eu domnișoara Flores. Vă rog, vreau să-mi recuperez viața normală și, pentru asta, dumneavoastră trebuie să dispăreți din preajma mea.

Și, acestea fiind zise, se întoarce cu spatele și pleacă.

Nu mă mișc.

Nu-i interzic să plece.

N-am de gând să mă duc după ea.

Eu sunt Eric Zimmerman și nu mă duc niciodată după o femeie.

11

În noaptea aceea, după cele întâmplate, ies să beau ceva cu Frida și Andrés.

Când mă vede, ea îmi vorbește despre fata cu care ne-am jucat în camera mea, dar eu nu vreau să spun nimic despre acest subiect, iar Frida nu-l mai menționează.

După ce mâncăm niște aperitive la un restaurant, prietenii mei propun să mergem să bem ceva într-un local de ambianță libertină, numit „Cerul".

Eu accept încântat. Vreau să cunosc localuri în Madrid.

Clubul la care mergem este relativ nou, iar asta se observă în interior. Când intrăm, prietenii mei salută un cuplu și mi-i prezintă imediat. Sunt niște prieteni care, la fel ca ei, au o căsuță într-un loc minunat numit Zahara de los Atunes, un sat situat în sudul Spaniei.

În timp ce stăm de vorbă la bar, sunt conștient de cum mă privesc mai multe femei și de cât mă doresc. Nu mă cunosc. Sunt nou, pe lângă faptul că sunt un tip blond, mare și chipeș.

Bine... cum ar spune sora mea, n-am leac!

Frida, care-și dă și ea seama, șușotește:

– Îți atrage vreuna atenția?

După ce-mi plimb privirea pe deasupra celor care sunt moarte să le dau jos chiloții, răspund imediat:

– Nu. Încă nu.

Prietena mea zâmbește și atunci chelnerul pune în fața noastră ceva de băut. Nu știu de ce, dar îmi trece prin minte domnișoara Flores. Amintindu-mi-o lângă mine în duș, în timp ce-mi spune *bestie* printre râsete sau jucându-se cu căpșunile pe pat, mă face să zâmbesc în mod inconștient.

Dar de ce mă gândesc la ea?

Câteva clipe mai târziu, o femeie se alătură grupului. O cheamă Manuela și e foarte atrăgătoare. Observ imediat că o atrag la fel cum mă atrage ea pe mine și, când ceilalți decid să intre într-un separeu, accept. De ce nu?

Următoarele trei ore le petrec făcând sex.

Manuela este fierbinte și, deși mă bucur de ceea ce fac, mă întreb de ce blestemata de Judith se strecoară din când în când în mintea mea?

***

În zorii zilei, când ajung la hotel, sunt atât de supărat că femeia aia e în mintea mea, încât, după ce fac duș, mă apropii de laptopul pe care-l am mereu deschis și scriu:

De la: Eric Zimmerman
Data: 1 iulie 2012, ora 4:23
Pentru: Judith Flores
Subiect: Confirmarea propunerii

Dragă domnișoară Flores,

Îmi pare foarte rău dacă nu v-a plăcut compania mea de acum câteva ore și tot ce implică asta. Dar trebuie să fim profesioniști, așa că, nu uitați, am nevoie de un răspuns în ceea ce privește propunerea pe care v-am făcut-o.

Cu respect,
Eric Zimmerman

Recitesc de mai multe ori mesajul.

Este profesional și, ca atare, sper ca ea să-l citească.

După ce apăs pe „Trimitere", mă bag în pat, unde mă foiesc întruna și, când adorm, deja se crapă de ziuă.

După vreo două ore, mă trezesc, îmi verific laptopul și văd că n-am primit răspuns de la Judith. Mă uit la telefonul mobil și mă gândesc să o sun; totuși, mă abțin.

Dar de ce mă tot gândesc la ea?

Ofuscat, umblu prin cameră dintr-o parte în alta și ajung la concluzia că trebuie s-o iau mai ușurel și, mai ales, să-i ofer spațiu ca să văd dacă vrea sau nu să vorbească cu mine. Din fericire, n-am fost niciodată nevoit să mă țin după o femeie, iar aceasta nu va fi prima.

După ce verific e-mailurile de serviciu și-i răspund lui Dexter, cobor la sala de fitness a hotelului. Mă relaxează să alerg pe bandă.

Suntem puțini: în afară de mine, încă doi bărbați și o femeie, care aleargă pe o altă bandă. Timpul trece și bărbații pleacă și rămânem doar eu și femeia.

În tăcere, fiecare își continuă exercițiile, până când ea vine și-mi oferă o sticlă cu apă rece. O accept cu plăcere. Îmi spune că o cheamă Aifric, este irlandeză și a venit în interes de serviciu.

O oră mai târziu, sfârșesc în camera ei, între picioarele ei, făcând-o să țipe de plăcere.

După întâlnirea fugitivă între mine și directoare, întorcându-mă în apartamentul meu, mă duc direct la duș. Apoi decid să comand ceva de mâncare și mă apuc să lucrez o vreme; atunci aud că primesc un e-mail.

De la: Judith Flores
Data: 1 iulie 2012, ora 16:30
Pentru: Eric Zimmerman
Subiect: Re: Confirmarea propunerii

Dragă domnule Zimmerman,

După cum spuneți dumneavoastră, să fim profesioniști. Răspunsul meu la propunerea dumneavoastră este NU.

Cu respect,
Judith Flores

Nu-mi vine să cred, așa că-l citesc din nou.
Mi-a zis *nu* mie? Lui Eric Zimmerman?
Și, furios, tastez:

De la: Eric Zimmerman
Data: 1 iulie 2012, ora 16:31
Pentru: Judith Flores
Subiect: Fiți profesionistă și gândiți-vă la asta

Dragă domnișoară Flores,
Uneori, nu este bine să te grăbești. Gândiți-vă. Oferta mea va rămâne valabilă până marți. Vă doresc o duminică frumoasă și echipei dumneavoastră să câștige cupa Europei.
Cu respect,
Eric Zimmerman

Așa cum am făcut și mai înainte, recitesc mesajul și, conștient că este din nou profesional, apăs pe „Trimitere". E tot ce pot face.
Apoi închid furios laptopul, mă ridic și ies pe terasă.

***

O vreme observ zarva de pe străzile Madridului și atunci aud că bate cineva la ușă.
Mă gândesc la Judith. O fi ea?
Mă grăbesc să mă duc să deschid și dau peste directoarea cu care am petrecut timp în urmă cu câteva ore. A adus o sticlă de șampanie și două pahare.
– Ce-ar fi să ne mai bucurăm puțin de duminică? spune.
Cu un zâmbet, încuviințez și întreb:
– Ți s-a părut puțin ce-a fost mai devreme?
Răsfățată, se strâmbă și răspunde:

– Nu. Dar mai vreau.

N-am nimic mai bun de făcut, așa că o invit să intre și închid ușa. Femeia aceasta, la fel de înaltă ca mine, n-are nicio legătură cu cea care, cu o zi în urmă, a ieșit enervată din camera asta.

– Unde ți-e patul? întreabă.

Mă gândesc la cele două camere și, arătând spre cea din dreapta, pe care n-am folosit-o cu Judith, spun:

– Acolo.

Sigură pe sine, ea încuviințează, îmi face cu ochiul și zice:

– Haide!

Accept, dar atunci îmi amintesc că vreau să fac ceva mai întâi.

– Du-te tu, spun. Vin și eu imediat.

Cu fermitate, iau dildo-ul metalic și niște prezervative și mă îndrept spre camera unde mă așteaptă ea.

Odată ajuns acolo, îi iau sticla din mâini și, în timp ce o desfac, întreb:

– Ce vrei de la mine, Aifric?

Ea, care deja se dezbracă, mă privește observând dildo-ul.

– Sex.

Încuviințez. Știu perfect că pentru asta a venit.

– Eric, nu vreau dezmierdări, adaugă, vreau doar să mă fuți cu nerușinare. Sunt sătulă de acte sexuale de cinci minute cu soțul meu în poziția misionarului. E plictisitor să fii măritată de doisprezece ani cu același bărbat, cu atât mai mult cu un soț ca al meu.

Nu vreau să aflu mai multe. Nu mă interesează viața ei și, conștient că poate fi o candidată bună pentru a-mi potoli furia pe care o simt, o apuc și trag de ea.

Când se pregătește să mă sărute, mă retrag și, văzând cum mă privește, murmur, conștient că tocmai am făcut pe cobra, cum ar spune Judith:

– Ți-am mai spus că nu-mi plac săruturile.

Aifric zâmbește, iar eu o întorc cu spatele și o sprijin pe spătarul canapelei din cameră. Îi smulg chiloții tanga cei fini și murmur, după ce o am în mâinile mele:

– Și, stai liniștită, cu mine poți să uiți de poziția misionarului.

Respirația i se accelerează. Apoi desfac un prezervativ, mi-l pun și întreb:

– Atunci... sex dur?

Ea zâmbește și încuviințează:

– Fute-mă cum vrei și fă-mă să termin ca o curvă.

După ce o aud spunând asta, își lasă fundul complet gol la dispoziția mea și, fără să șovăi, introduc un deget în el. Îl mișc, ea se cutremură și întreb:

– Asta vrei, nu-i așa?

Ea încuviințează.

Știu ce caută.

Îmi scot degetul din anusul ei și apoi introduc două degete, în timp ce ea geme de plăcere. Apoi le scot și mă așez la intrarea în fundul ei și i-l introduc dintr-o împingere sigură.

La naiba, ce plăcere!

Ea geme, mișcă picioarele ca să se așeze mai bine și murmură:

– Da... așa! Dă-mi tare! Fute-mă!

Bucurându-mă de moment, pompez în fundul ei în timp ce accelerez ritmul și Aifric cere mai mult.

– Te fut cum mi-o ceri, îi șoptesc la ureche, cu putere, cu duritate, cu avânt... Îți place?

Ea țipă, încuviințează, îmi arată că-i place. Apoi iau dildo-ul metalic și i-l introduc în vagin.

– Ah... ah...! geme. Fute-mă...! Folosește-mă...!

Ore în șir, ne bucurăm de un sex sălbatic și chiar murdar. Aifric și-l dorește, iar eu sunt dispus să i-l dau.

Când, după o ultimă partidă de sex, ea pleacă, mă bag la duș, dar amintirea domnișoarei Flores mă asaltează din nou și înjur.

***

La ora 19:00, ies din hotel, dispus să vorbesc cu femeia pe care nu mi-o pot scoate din minte și să clarific lucrurile cu ea. Nu vreau șofer. Nu vreau Ferrari. Așa că iau un taxi și-i spun șoferului să mă ducă până în cartierul unde locuiește Judith.

Pe drum, mă gândesc la ce-o să-i spun, dar când ajung, rămân cu gura căscată văzând-o ieșind foarte zâmbitoare pe ușa de la intrarea în clădirea ei cu un tip.

Unde se duce și cine este tipul?

O observ cu gura căscată și, fără să cobor din taxi, îl rog pe șofer să urmărească vehiculul în care se urcă cei doi. La scurt timp după aceea, ajungem într-o zonă cu baruri, unde parchează și coboară din mașină. Fac și eu la fel.

Cu disimulare, îi urmăresc de la distanță, fiind în același timp conștient că fac cea mai mare prostie din toată viața mea.

Dar de ce naiba o urmăresc?

Totuși, fără să pot da înapoi, merg înainte și văd cum tipul o ia de mijloc și chiar uneori o sărută.

Cine naiba e tipul ăla?

Cu mâinile transpirate, îi observ cum intră într-un local, dar eu rămân afară. Nu știu ce să fac. Nu m-am ținut niciodată după o femeie și nu știu de ce o urmăresc pe aceasta, dar chestia este că sunt aici și nu vreau să plec.

Dintr-odată, în local intră un grup mare de oameni și hotărăsc să mă strecor odată cu ei. Locul este mare și e plin de oameni. Îmi dau imediat seama că majoritatea poartă tricoul echipei de fotbal spaniole și-mi amintesc că Judith mi-a vorbit despre finala Spania-Italia.

Camuflat de oamenii care cântă și se simt bine, o localizez și o văd cântând ca o nebună, cu steagul Spaniei atârnându-i la gât și cu fața vopsită în culorile roșu-galben-roșu.

Este minunată!

O contemplu îngândurat, când sosește un alt tip, o salută și vorbește cu ea o vreme. Îmi place și mă distrează să o observ pe Judith fără ca ea să-și dea seama, deși, de fiecare dată când primul tip se apropie de ea și o îmbrățișează, ceva din interiorul meu se crispează.

De ce e atât de nesuferit?

Începe meciul și în primul sfert de oră toți țipă. Spania bagă un gol și, când mai bagă unul și tipul o sărută pe gât... la naiba!... asta nu-mi place deloc.

În timp ce Judith se bucură de meci, observ cum el nu o slăbește din priviri. E atent tot timpul la ea și, ca bărbat, sunt conștient de intențiile lui și nu-mi plac.

În pauza de la meci, trebuie să mă grăbesc să mă ascund. În timp ce se juca cu nesuferitul care o tot pupă era să mă vadă, dar, din fericire, am fost mai rapid decât ei și m-am ascuns în spatele unor băieți. Mă simt cea mai ridicolă ființă de pe planetă.

Dar ce naiba fac?

Începe a doua repriză și înjur când nesuferitul o sărută din nou după un gol, dar răbdarea mea explodează când un nou gol al Spaniei o face să se arunce în brațele acelui tip și să-l sărute cu nerușinare.

La naibaaaaa!

Atitudinea lui Judith mă revoltă.

De ce îl sărută?

Mă înfurie să văd că ea îi oferă altuia gura ei ispititoare și când, printre râsete, intră amândoi în toaleta bărbaților, rămân pe loc ca un imbecil, gândindu-mă dacă să intru și eu sau nu.

Aștept. Șovăi... Nu știu ce să fac!

Dacă intru și mă vede, ce explicație îi pot da?

Ei petrec șaptesprezece minute în toaletă, iar când ies de acolo, prost dispus și fără să fiu văzut, plec.

Gata, am făcut destul pe prostul!

12

Nu pot să dorm.

Nenorocita domnișoară Flores s-a strecurat de neînțeles în mintea mea și, de fiecare dată când închid ochii, văd cum gura ei și a acelui necunoscut se unesc și simt că iau foc.

A doua zi dimineață, intru în cafeneaua de la Müller și o văd acolo.

Zâmbetul ei îmi spune cât este de fericită în timp ce glumește cu colegii ei și-mi închipui că fericirea ei se datorează faptului că Spania a câștigat Cupa Europeană.

Îi văd pe niște șefi de departament, mă apropii de ei și ne cufundăm într-o conversație de serviciu. În același timp, ea, care se află la câțiva metri de mine, râde și se simte bine.

Ne așezăm să bem o cafea și, hotărât, stau în așa fel încât să o pot observa.

Din poziția mea, văd cum ea și Miguel vorbesc, iar bărbatul, cu familiaritate, îi aranjează după ureche o șuviță din frumosul ei păr negru. Disimulând, să nu-și dea nimeni seama ce gândesc, îi privesc și simt din nou că-mi transpiră mâinile.

Din nou?

Și, nemaiavând chef să privesc ce nu trebuie și nici nu-mi convine, mă ridic și ies din cafenea pur și simplu.

Gata cu prostiile!

Când ajung în biroul meu, verific mai multe documente pe care le am pe masă și aștept ca Judith să se instaleze la locul ei de muncă. Dar întârzie. Întârzie mai mult decât mi-aș fi dorit și, când sosește însoțită de Miguel, nu mă pot abține și-i scriu un mic mesaj pe telefon:

„Agăți bărbați în timpul programului de muncă?"

Ea îl citește, dar nu răspunde și, când văd că-și duce mâna la gât, scriu din nou:

„Nu te scărpina, căci s-ar putea să se înrăutățească spuzeala."

În timp ce citește asta, mă privește. Își dă ochii peste cap și intuiesc că nu este prea frumos ce-mi spune în mintea ei. Dintr-odată, văd că Mónica se apropie de ea, îi vorbește și apoi, întorcându-se cu spatele, intră în biroul meu unduindu-și șoldurile.

– Bună dimineața, Eric! mă salută ea.

Se așază în fața mea și vorbim despre chestiuni de serviciu, în timp ce eu îi observ pe ascuns pe Judith și pe Miguel, care vorbesc stând la birourile lor.

După ce lămurim unele chestiuni, Mónica se ridică și, după ce pleacă împreună cu Miguel, eu și Judith rămânem singuri, fiecare la biroul lui, despărțiți de un geam.

Timp de câteva minute mă prefac, dar, când deja nu mai pot, o sun și îi cer să vină la mine în birou.

Când intră, chipul îi este foarte serios și întreabă rapid:

– Ce doriți, domnule Zimmerman?

– Închideți ușa, vă rog.

Răsuflă, este evident că e stânjenită. După ce închide ușa, o felicit că Spania a câștigat Cupa Europei. Ea încuviințează și atunci îi trântesc:

– Cine era tipul pe care l-ai sărutat și cu care ai stat șaptesprezece minute în toaleta bărbaților?

Ea mă privește cu gura căscată și la fel rămân și eu, uimit de indiscreția mea.

Ce naiba am făcut?

Dar, văzând că nu răspunde, insist, iar ea șuieră furioasă:

– Asta nu vă privește, domnule Zimmerman!

Are dreptate.

Ce tot fac?

Totuși, nefiind în stare să controlez miile de întrebări fără răspuns din mintea mea, în loc să tac, îi dau înainte.

– Ce e între tine și Miguel, amantul șefei tale?

Judith clipește, nevenindu-i să creadă. Apoi, după ce scoate pe gură tot ce-i trece prin minte – pentru că, sincer să fiu, spaniooloaica e cam slobodă la guriță –, face stânga-mprejur furioasă, deschide ușa și iese hotărâtă din birou.

O observ...

O privesc...

N-am de gând să permit să plece așa și, cu autoritatea pe care o am ca șeful ei, iau din nou telefonul, o sun și, când răspunde, cer:

– Domnișoară Flores, veniți imediat în biroul meu!

Ca un glonț, se ridică, deși îmi dau seama după atitudinea ei cât de supărată și ofensată este, iar când intră, înainte ca ea să vorbească, spun:

– Aduceți-mi o cafea, simplă.

Uimită, pleacă din nou și, când se întoarce și lasă cafeaua pe biroul meu, vrând să o enervez, zic:

– Nu beau cu zahăr. Aduceți-mi zaharină.

O văd ieșind din încăpere roșie de furie. Se abține. Știe că sunt șeful ei și că balanța e înclinată în favoarea mea. După câteva minute, se întoarce cu pliculețul de zaharină și, înainte să-l pună pe masă, îi ordon:

– Turnați în cafea o jumătate de pliculeț și amestecați-l.

O duc la capătul răbdării, știu. Mi-o spun ochii ei, felul cum mă privește și cum strâmbă din gură în timp ce strânge pumnii.

O fi oare în stare să-mi tragă un pumn?

În tăcere, face ceea ce i-am cerut și, când termină, înainte să se miște, o rog să nu iasă. Mă ridic, fac înconjurul biroului, mă sprijin cu brațele încrucișate în fața ei și șoptesc pe un ton împăciuitor:

– Jud...

– Pentru dumneavoastră sunt domnișoara Flores, dacă nu vă deranjează.

O privesc cu seriozitate. Nu-mi place să-mi vorbească așa, dar nu vreau să plece, așa că spun, urmându-i instrucțiunile:

– Domnișoară Flores, apropiați-vă.

Refuză.

Îi repet. Ea face un mic pas înainte, dar adaugă:

– Domnule Zimmerman, nu mă voi apropia mai mult. Concediați-mă dacă asta vă face să vă simțiți în continuare regele universului. Dar n-am de gând să mă apropii mai mult de dumneavoastră. Și, dacă întreceți măsura, vă denunț pentru hărțuire!

Hmmm... o să mă denunțe pentru hărțuire?

Refuzul ei mă face să o vreau și mai mult și, neascultând avertismentele pe care partea mea rațională mi le strigă, mă desprind de masă, deschid ușile de la arhivă și, apucând-o de braț, intrăm acolo.

Când simt că suntem feriți de privirile indiscrete ale celorlalți angajați, o iau în brațe și o sărut. Mă aștept să mă plesnească, să se zbată, să se supere, dar nu o face și, când se termină sărutul, de care mă bucur nebunește, șușotesc, privind-o:

– Abia am putut să dorm gândindu-mă la tine și la ce făceai cu tipul de aseară.

Privirea ei este rece, deși nu la fel de rece ca a mea, și răspunde:

– Cu viața mea și cu trupul meu fac ce vreau, domnule Zimmerman! afirmă și, după ce mă împinge ca să mă îndepărteze de ea, adaugă: Eu nu sunt una dintre păpușile acelea cărora presupun că sunteți obișnuit să le dați ordine. Să nu mă mai atingeți sau...

Din clipa aceea, ne angrenăm într-o discuție absurdă, care cred că nu va aduce niciun beneficiu niciunuia dintre noi, până când văd că se scarpină pe gât și, în mod inconștient, îi suflu. Asta pare să ne liniștească pe amândoi și îi șoptesc la ureche:

– Îmi pare rău că te-am enervat! Iartă-mă, micuțo!

Ochii noștri se conectează și din privirea ei îmi dau seama că pot să o sărut din nou, că o pot atinge, că mă pot apropia și, fără să șovăi, o fac. Un sărut duce la altul. Niciunul din noi nu vorbește despre cele întâmplate la hotel și temperatura corpurilor noastre crește. Când îmi vâr mâna în chiloții ei, o simt vibrând și murmur extaziat:

– Ești umedă pentru mine.

Judith geme, îmi permite să introduc și mai mult mâna și, totodată, degetul în interiorul ei, și simt că-mi pierd mințile.

Ea este fină, călduță, apetisantă, provocatoare.

Cu genunchiul, o fac să despartă picioarele și-mi introduc două degete, adâncindu-mă în ea.

Senzația este cel puțin tulburătoare și observ cum șoldurile ei se mișcă în căutarea unei plăceri pe care sunt dispus să i-o ofer.

Știu că nu fac bine.

Știu că sunt șeful ei și că asta înseamnă abuz de putere.

Dar mai știu și că ei îi place, așa că o masturbez în arhivă. În timp ce o țin atingându-i gura cu a mea, îi cer:

– Dă-ți drumul pentru mine, Jud.

Ochii noștri sunt conectați și simt o fierbințeală intensă, infinită. Îmi doresc să o dezbrac, să mă dezbrac și să o posed în mii de moduri, dar, cum așa ceva nu este posibil acum, șoptesc:

– Haide, Jud, dă-ți drumul!

Și o face.

Umezeala dintre picioarele ei, care-mi udă și mie mâna, îmi demonstrează că se lasă purtată de val, iar atunci un geamăt profund de satisfacție întrerupe clipa și o simt tremurând.

Știu că mi-a îndeplinit dorința și, când scot mâna din chiloții ei, o privesc și spun cu oarecare răceală:

– Îmi datorezi un orgasm, micuțo.

Și, fără să mai spun ceva, o sărut. Ador să o sărut.

Apoi îi dau drumul, trebuie să ne revenim, și, privind-o, întreb:

– Te-ai mai gândit la propunerea mea?

– Ți-am răspuns deja ieri, ți-am zis că nu o accept.

Refuzul ei mă revoltă. Se lasă condusă de dispoziția ei proastă, așa cum mai fac și eu uneori, și insist. Totuși, ea continuă să refuze și, în cele din urmă, trântesc:

– Îți voi accepta refuzul. O să fie alta de acord.

După ce spun asta, știu că am greșit din nou față de ea și, văzând cum mă privește, mă întorc cu spatele și ies din arhivă. Nu vreau să-i mai înfrunt privirea întunecată.

După câteva secunde, iese și Judith; îmi închipui că încearcă să-și revină. Când, în sfârșit, o face, stând la masa mea, spun:

– Ți-am zis că te las până marți să-mi dai răspunsul și așa va fi. Acum te poți întoarce la biroul tău. Dacă mai am nevoie de tine... te voi chema.

Roșie la față, nu știu dacă din cauza celor întâmplate sau a furiei că nu mă poate trimite la naiba, iese din birou și apoi o văd luându-și geanta și plecând. Îmi vine să mă duc după ea, dar mă abțin. Sunt șeful.

Când se întoarce, după zece minute, Mónica și Miguel au revenit deja. Imediat, el și Judith se angrenează într-o conversație și, furios, observ cum ea zâmbește la ceva ce-i spune el.

De ce cu mine nu zâmbește așa?

La scurt timp după aceea, Mónica intră în biroul meu, îmi pune pe masă documentele pe care i le-am cerut să le aranjeze și, mulțumit că mi-a rezolvat hârțogăria, o invit la prânz.

Fără să o privesc pe Judith, ies cu Mónica din birou și mă bucur de compania ei în timp ce luăm prânzul. Totuși, mirosul lui Jud, care-mi persistă pe mână, nu-mi permite să o uit.

***

Când ne întoarcem la birou, ea nu este la locul ei. Îmi închipui că s-a dus să mănânce.

Dar când, după o jumătate de oră, Miguel se întoarce și ea nu, mă simt stânjenit. Nu știu unde este și nu vreau să cred că este în continuare supărată.

Două ore mai târziu, după ce am sunat-o de un milion de ori pe telefonul mobil, fără să fi primit răspuns, când ies de la birou îi spun șoferului să mă ducă acasă la ea.

Când ajung, am marele noroc că un vecin iese pe ușa de la intrarea în clădire, așa că intru fără să anunț. Sun la ușa ei, Judith îmi deschide și rămân fără cuvinte.

E în fața mea, cu o atitudine complet abătută, cu ochii roșii de plâns și nasul stacojiu. Dar ce-a pățit? Și, speriat că eu aș fi putut fi cel care i-a provocat această stare, întreb:

– Ce-ai pățit, Jud?

Fața i se schimonosește. Ochii i se micșorează, gura îi tremură și izbucnește în plâns.

Nu... nu... nu... la așa ceva chiar nu rezist.

Durerea lui Judith mi se instalează direct în inimă. O îmbrățișez, o consolez cum pot, iar când se liniștește, în cele din urmă, șoptește:

– Curro, pisoiul meu, a murit.

Spunând asta, începe să plângă din nou, cu o durere ce recunosc că-mi atinge inima.

Mi-l amintesc pe Curro din după-amiaza când am fost la ea acasă. Nu fac o pasiune după animale, nici măcar nu-mi stârnesc duioșie, dar era pisoiul ei și înțeleg că i se rupe inima din cauza morții lui.

Ore în șir, încerc să o calmez, dar Judith e de neconsolat. Nu poate să rostească două cuvinte, că începe să plângă.

Pe la ora 12 noaptea pare mai liniștită. Mă doare capul, dar, privind-o, murmur:

– Jud... Jud... De ce nu mi-ai zis? Te-aș fi însoțit și...

Ea îmi explică atunci că sora ei Raquel i-a fost tot timpul alături, iar asta mă liniștește. Nu știam că are frați și mă bucur că am aflat asta acum.

– Te simți bine? mă întreabă dintr-odată, privindu-mă.

Văzând îngrijorarea în privirea ei, după tot ce i se întâmplă, încerc să zâmbesc. Uneori, problema de care sufăr la ochi îmi provoacă niște dureri de cap oribile și probabil că ea a observat asta.

– Stai liniștită, răspund. Mă doare doar puțin capul.

– Dacă vrei, am aspirine în trusa sanitară.

Vorbele ei mă fac să zâmbesc și, sărutând-o, murmur:

– Nu-ți face griji. O să-mi treacă.

Judith zâmbește. Ce zâmbet frumos are!

– Mi-ar plăcea să rămâi cu mine, spune atunci, dar știu că nu se poate.

– De ce nu se poate? întreb uimit.

Auzind întrebarea mea, îi piere zâmbetul și spune:

– Nu vreau sex.

Eu încuviințez.

N-am fost niciodată atât de condescendent cu vreo femeie care nu face parte din familia mea. Oricât de urât ar suna ceea ce spun, știu că sunt destul de rece cu toate femeile. Nu-i permit niciuneia să se apropie de inima mea, mai ales după cele întâmplate cu Betta. Totuși, nu știu cum, tânăra asta a reușit să-mi crape ușor platoșa.

– O să rămân cu tine și nu voi încerca nimic până nu-mi vei cere tu, declar.

Ea mă privește uimită și chiar și eu mă mir.

Chiar o să rămân cu ea fără să-i cer nimic în schimb?

Dar, încă stupefiat, mă ridic, îi întind mâna și o conduc până în camera ei. Acolo, îmi scot pantofii, mă dezbrac și, rămânând doar în boxeri, dau cuvertura la o parte și mă bag în pat. Judith mă privește, este vizibil nedumerită. Apoi se dezbracă în fața mea și-și pune un maiou și niște chiloți cu Demonul din Tasmania.

Ce tentație...!

Imediat după aceea văd că desface o cutiuță rotundă. Ia din aceasta o pastilă, despre care-mi spune că este pilula, și, în cele din urmă, se lungește lângă mine. Încântat, îmi trec un braț pe sub gâtul ei, o apropii de mine și, după ce o sărut pe vârful nasului, murmur:

– Dormi, Jud... dormi și odihnește-te.

În tăcere și epuizată, ea închide încetul cu încetul ochii, până când adoarme.

Eu, în schimb, o observ ore în șir, fără să înțeleg cum de am putut să ajung în această situație. Ce caut eu aici, îmbrățișând-o, când ar trebui să o posed?

13

Este prima oară când sunt în pat cu o femeie în pijama, în timp ce ea doarme.

Asta este ceva nou pentru mine.

Moțăi vreo două ore și, în cele din urmă, mă ridic și ea continuă în brațele lui Morfeu. Ce somn adânc are!

Îi scriu un mesaj lui Tomás, șoferul meu, și-l rog să treacă pe la hotel, să-mi aducă haine curate. După o jumătate de oră, acesta sosește acasă la Judith, iar eu îi deschid ușa fără să fac zgomot.

După ce pleacă, mă îmbrac în timp ce ea continuă să doarmă și îi fac o poză cu telefonul mobil. E minunată.

Când, în sfârșit, se mișcă și deschide ochii, o salut:

– Bună dimineața!

Ea se ridică speriată în capul oaselor și mă privește. Mintea ei procesează ce caut acolo și, când îmi observă hainele și-mi dau seama că înțelege că nu sunt aceleași de ieri, o lămuresc că Tomás mi le-a adus acum o oră.

După ce mă întreabă de durerea de cap și eu îi răspund că mă simt bine, se ridică și o urmez. Judith intră în bucătărie și o văd cum privește lucrurile pisoiului mort, aflate pe masă. Atunci o fac să se întoarcă și îi poruncesc:

– La duș!

În timp ce ea este în baie, fără să șovăi, vâr într-o pungă lucrurile animalului ei de companie. Cu cât le vede mai puțin, cu atât mai bine. De îndată ce termin, citesc ziarul pe care mi l-a adus Tomás și, când ea apare, spun:

– Azi o să mă însoțești în Guadalajara. Trebuie să vizitez sucursalele de acolo. Nu-ți face griji de nimic. Am anunțat la firmă.

Nu răspunde. Bea o cafea și, când văd că ochii ei caută ceva ce nu va apărea, mă apropii de ea și, fără să o ating, așa cum i-am promis, întreb:

– Te simți mai bine?

Văd că încuviințează cu ochii sticloși. Fără îndoială, amintirile o invadează. Cu toate acestea, în cele din urmă, înghite nodul de emoții și, în timp ce-și îndepărtează părul de pe față, anunță:

– Când vrei, putem să plecăm.

La 10:30 am ajuns în Guadalajara. Timp de trei ore, vorbesc cu Enrique Matías despre productivitate și nenumărate alte lucruri. Trebuie să mă pun la curent cu situația din Spania. Judith ia sârguincios notițe despre tot ce se vorbește, iar eu îi mulțumesc pentru asta. Totuși, când o văd tastând un mesaj pe telefonul ei mobil, sunt pe punctul de a o întreba cui i-l trimite, dar reușesc să mă abțin. Nu trebuie să-i controlez viața.

La întoarcere, ne oprim în Azuqueca de Henares și mâncăm un miel delicios care aproape că-mi rămâne în gât când primesc mesaje de la mama și de la sora mea plângându-se de Flyn și de Betta și întrebându-mă unde sunt.

Pe la ora 16, ajungem la hotelul unde sunt cazat și, cum Jud se încordează, o lămuresc că vreau doar să-mi schimb hainele ca să pot petrece după-amiaza în compania ei. Ea încuviințează, dar se grăbește să adauge că are ceva de făcut la 18:30. Eu decid să o însoțesc, cu atât mai mult când aflu că este vorba despre un al doilea loc de muncă.

Fata asta chiar lucrează și la Müller, și într-un alt loc?

Atât de prost sunt plătiți angajații la firma mea?

La hotel, liftierul ne duce direct la ultimul etaj și Jud rămâne în salon. Câteva minute mai târziu, ies din cameră îmbrăcat cu niște blugi și o cămașă maro și simt cum ea mă privește, cum își plimbă privirea frumoasă și întunecată pe corpul meu, și mă excit, dar nu zic nimic.

Zece minute mai târziu, suntem din nou în mașină cu Tomás.

Trebuie să mergem acasă la Judith, pentru că trebuie să se schimbe și, după ce-și pune niște blugi și își strânge părul, plecăm repede de acolo.

Din nou în mașină, ea îi spune lui Tomás unde vrea să meargă. Când ajungem la poarta unui liceu, coborâm, iar eu privesc uimit în jurul meu. Jud se grăbește să-mi ia mâna și mă trage. O urmez până ajungem în fața unei uși pe care scrie SALĂ DE GIMNASTICĂ și, trecându-i pragul, văd niște fetițe care strigă adresându-i-se:

– Doamna antrenoare! Doamna antrenoare!

Antrenoare?!

Este antrenoare?

Ce fel de antrenoare?

O privesc când ea, care pare să-mi citească gândurile, spune în momentul în care niște fetițe ajung până la noi ca să o îmbrățișeze:

– Sunt antrenoare de fotbal feminin la liceul unde învață nepoata mea.

Eu dau din cap uimit și observ cum se îndepărtează cu fetele. Atunci îmi dau seama că mamele acestora mă privesc curioase. Câteva secunde mai târziu, Jud se întoarce cu o tânără și o fetiță și spune:

– Raquel, ți-l prezint pe Eric. Eric, ea este sora mea, iar mogâldeața de la piciorul meu drept este nepoata mea, Luz.

Încântat, le salut și atunci fetița spune adresându-mi-se:

– De ce ești așa de înalt?

Întrebarea ei mă amuză și răspund:

– Pentru că am mâncat mult când eram mic.

Văd că Jud și sora ei zâmbesc, iar micuța atacă din nou:

– De ce vorbești așa de ciudat? Ai pățit ceva la gură?

Fără îndoială, fetița aceea este o adevărată spanioloaică, foarte curioasă, așa că, aplecându-mă, răspund:

– Sunt german și, deși știu să vorbesc spaniola, nu pot să-mi ascund accentul.

Ea zâmbește, mă privește și apoi trântește:

– Ce mai bătaie v-au tras italienii zilele trecute! V-au trimis acăsică!

Nu înțeleg despre ce vorbește până nu văd reacția rapidă a surorii lui Jud, care o ia pe micuță, și abia atunci înțeleg că se referă la fotbal.

– Fără îndoială, e nepoata ta, șușotesc amuzat. E la fel de clară ca tine când spune ceva.

Râdem amândoi și, când fetițele o înconjoară din nou, Judith se îndepărtează cu ele și observ afecțiunea pe care atât micuțele, cât și mamele lor i-o poartă. Îmi dau seama că, mai mult decât un antrenament, asta este ca o petrecere pentru ea. Anul școlar s-a încheiat și, fără îndoială, vor să-i mulțumească pentru că a fost o antrenoare foarte bună. Asta mă face să mă simt mândru, mai ales când se apropie de mine cu două pahare din plastic pline cu Coca-Cola și îi arăt cât de uimit sunt.

Stăm de vorbă câteva minute. Jud îmi spune că urăște să i se dea ordine, să fie controlată, dar că, nu știe de ce, mie îmi permite să fac asta. Îmi vorbește despre ce s-a întâmplat între ea și Frida la hotel cu câteva zile în urmă și recunoaște că, deși a deranjat-o, se excită dacă-și amintește și că duminică chiar s-a masturbat, gândindu-se la cele petrecute cu prietena mea.

Surprins și încântat, o ascult până când ea șoptește, gesticulând cu grație:

– Și te rog... te scutesc de interdicția de a mă atinge. Sărută-mă și spune-mi ceva, pentru că o să mor de rușine din cauza lucrurilor nebunești pe care tocmai ți le-am zis.

Eu încuviințez mulțumit. Îmi place sinceritatea ei și șușotesc:

– Mă exciți, micuțo.

Apoi îi spun tot ce știu despre ea. Nu e prea mult, dar pentru mine este suficient.

Îi promit că începând din clipa asta subiectul sex va fi mereu de comun acord, că nu o voi mai lua prin surprindere și o întreb dacă până la urmă va accepta propunerea pe care i-am făcut-o de a mă însoți în delegațiile companiei Müller prin Spania.

Ea zâmbește, dar nu răspunde. Îmi spune că știe foarte puține despre mine și, când îl menționează pe tata, o pun să-mi promită că nu o va mai face. Apoi o lămuresc că vorbesc atât de bine spaniola pentru că mama este spanioloaică și, de asemenea, că am treizeci și unu de ani și sunt singur și fără angajamente.

Ceea ce-i povestesc pare că-i place la fel de mult cum mi-a plăcut și mie cu câteva minute în urmă ceea ce mi-a spus ea.

Și atunci, dintr-odată, zice:

– Domnule Zimmerman, accept propunerea dumneavoastră! Aveți însoțitoare.

Mă simt fericit să aud asta. Nu înțeleg de ce, dar cert este că mă face foarte fericit.

14

Joi, la 6 dimineața, trec să o iau de acasă ca să mergem la aeroport și zâmbesc, văzându-i fața, când ne urcăm în avionul meu privat.

O impresionează!

O vreme, observ cum Judith atinge toate butoanele pe care le vede în avion și trebuie să fac eforturi ca să nu zâmbesc, simțind-o emoționată ca o fetiță.

Când ajungem în Barcelona, o mașină ne ia de la aeroportul El Prat și ne duce până la frumosul și modernul hotel Arts.

După ce urcăm la ultimul etaj, ni se repartizează două apartamente minunate și, văzând-o atât de emoționată, o las să se ducă singură în camera ei. Învoiala era ca fiecare să aibă propriul spațiu, și așa se și întâmplă.

De îndată ce intru în apartamentul meu, ies pe terasă și observ frumoasa mare albastră. Femeia din apartamentul de alături nu mai este domnișoara Flores, ci Judith și, uneori, Jud.

Cu cât petrecem mai mult timp împreună, cu atât o caut mai mult, iar asta mă uimește, nu doar pentru că mă simt foarte în largul meu alături de ea, ci și pentru că, atât timp cât sunt cu ea, ochii mei nu mai privesc nicio altă femeie.

Mă gândesc la asta când primesc mai multe mesaje de la Betta și de la sora mea.

Fără să șovăi, o sun pe Marta și, după ce vorbesc cu ea și aflu că Flyn a făcut iar o trăsnaie, închid și oftez. Se pare că nepotul meu nu vrea să se învețe minte.

Mă uit la ceas.

Vreau să știu ce face Judith, dar nu doresc să-i invadez spațiul personal, așa că iau telefonul și o sun.

– Cum e apartamentul tău?

Ea este încântată și atunci spun:

– Te aștept la recepție peste o jumătate de oră. Să nu uiți documentele.

Închid și decid să-mi fac un duș rapid. Am nevoie.

Douăzeci și opt de minute mai târziu, sunt deja la recepție. Acolo mă întâlnesc cu Amanda Fisher, o directoare blondă care lucrează la Müller de ceva vreme și cu care m-am jucat uneori. O salut și stau de vorbă cu ea când apare Judith și spun în germană:

– Amanda, ea este secretara mea, domnișoara Flores.

Se privesc amândouă, iar eu continui:

– Domnișoară Flores, domnișoara Fisher a venit de la Berlin. Va sta câteva zile cu noi. Amanda are sarcina de a vedea dacă putem să furnizăm medicamentele noastre în Regatul Unit.

În clipa aceea, un bărbat se apropie de noi și ne anunță că ne așteaptă vehiculul. Fără să mai pierdem timpul, eu și cele două femei ne îndreptăm spre enorma limuzină neagră.

Ajunși în interior, cu complicitatea pe care o avem de ani buni, eu și Amanda vorbim și râdem, în timp ce o observ cu coada ochiului pe Judith, care privește pe fereastră cam supărată.

Ajungând la birourile centrale din Barcelona, șeful delegației, Xavi Dumas, iese să ne întâmpine. Observ că se bucură mult când o vede pe Judith. O fi ceva între ei?

Apoi ea intră în sala de ședințe cu secretara lui, în timp ce eu îi salut pe ceilalți oameni prezenți, care ne așteaptă pentru întrunire. După ce se fac prezentările de rigoare, intrăm cu toții în sală și iau loc în capul mesei. Îmi deschid laptopul și începe ședința.

După o vreme, plictisit, mă uit la Judith, care e foarte atentă la tot ce se spune, dar o simt serioasă și decid să-i trimit un e-mail.

De la: Eric Zimmerman
Data: 5 iulie 2012, ora 10:38
Pentru: Judith Flores
Subiect: Gura ta

Dragă domnișoară Flores,
Ați pățit ceva? Gura dumneavoastră vă trădează.
P.S.: Sunteți cea mai sexy femeie de la ședință.
Eric Zimmerman

De îndată ce apăs pe „Trimitere", o privesc și mă abțin să nu zâmbesc când văd cum cască ochii când îl citește. Apoi o observ cum tastează și curând primesc:

De la: Judith Flores
Data: 5 iulie 2012, ora 10:39
Pentru: Eric Zimmerman
Subiect: Lucrez

Stimate domnule Zimmerman,
V-aș fi recunoscătoare să mă lăsați să lucrez.
Judith Flores

Mă amuză să citesc asta și răspund:

De la: Eric Zimmerman
Data: 5 iulie 2012, ora 10:41
Pentru: Judith Flores
Subiect: Supărată?

Cuvintele dumneavoastră mă nedumeresc; sunteți supărată?
P.S.: Costumul acela vă vine fenomenal.
Eric Zimmerman

Îl trimit și o observ din nou pe ascuns. Când îl citește, văd că se mișcă stânjenită în scaunul ei și nu răspunde. Asta mă neliniștește și tastez din nou:

De la: Eric Zimmerman
Data: 5 iulie 2012, ora 10:46
Pentru: Judith Flores
Subiect: Dumneavoastră decideți

Vă previn, domnișoară Flores, că, dacă nu-mi răspundeți la e-mail în cinci minute, o să întrerup ședința.
P.S.: Purtați tanga pe sub fustă!
Eric Zimmerman

Abținându-mă să nu zâmbesc, trimit e-mailul și văd că ea face ochii cât cepele când îl citește.
E delicioasă!
Zâmbește.
Mă sfidează cu privirea.
Nu crede că aș putea să fac așa ceva și, când înțeleg că n-are intenția de a răspunde, uitând cât de profesionist sunt mereu în ceea ce privește munca, spun, privindu-mi laptopul:
– Domnilor, tocmai am primit un e-mail la care trebuie să răspund imediat. Ceva neprevăzut, vă cer iertare pentru asta. Mă ridic și adaug: Aveți amabilitatea de a ne lăsa câteva minute singuri pe mine și pe secretara mea? Și, vă rog, nu doresc să fim întrerupți pentru nimic în lume. Ea vă va anunța când vom fi terminat.
Apoi toți se ridică și pleacă, în timp ce eu simt ochii uimiți ai lui Judith asupra mea. Amanda, care iese ultima, spune privindu-mă:
– Voi fi afară.
După ce rămânem singuri, față în față, îmi închid laptopul, îmi aranjez scaunul și, privind-o pe Jud, care nu-și dezlipește ochii de la mine, îi cer:

– Domnișoară Flores, veniți aici.

Ea se ridică repede, se apropie și șoptește:

– Dar... dar cum ai putut să faci asta?

Ridic dintr-o sprânceană. Eu fac mereu tot ce vreau.

– Ți-am dat cinci minute, răspund.

– Dar...

– Tu ai întrerupt ședința, declar.

– Eu?!

Mulțumit, o iau de mână și trag de ea. O pun între picioarele mele ca să se așeze pe masă și, când văd că privește în jur, murmur:

– Încăperea nu are camere de supraveghere, dar nu este izolată fonic. Dacă țipi, toți vor ști ce se întâmplă.

Văd că mă privește cu neîncredere și simt o nevoie imperioasă de a o săruta, așa că mă apropii de ea, scot limba, o plimb pe buza ei de sus, apoi pe cea de jos și, după o mușcătură dulce, Judith deschide gura și o sărut. O devorez. O mănânc.

Excitat, mă ridic și, sărutând-o în continuare, o lungesc pe masă și îi ridic fusta. Mâinile mele urcă grăbite pe coapsele ei și, când ajung la tanga, i-l dau jos și murmur:

– Hmmm... Mă bucur să aflu că porți tanga.

Fierbințeala ei îmi spune cât de dăruită este și, când desface picioarele pentru mine, întreb:

– Ai în geantă ce ți-am zis că trebuie să ai mereu?

Se schimbă la față și apoi șoptește cu o grimasă:

– L-am lăsat la hotel.

Cu dezmierdare și dorință, îi mângâi partea interioară a coapselor în timp ce o ridic și, lăsând-o la fel de excitată cum sunt și eu, murmur:

– Îmi pare rău, micuțo! Sunt sigur că data viitoare nu-l vei mai uita.

Văzând cum mă privește, îi trag o pălmuță la fund când o dau jos de pe masă și, uitându-mă la ea cu seriozitate, îi reproșez:

– Domnișoară Flores, trebuie să continuăm ședința. Și vă rog să nu o mai întrerupeți!

Expresia feței sale îmi arată că nu-i place ceea ce tocmai a auzit și nuanțez:

– De îndată ce terminăm ședința, te vreau goală la hotel. Deocamdată îți păstrez chiloții tanga.

Judith blestemă, protestează să-i dau chiloții înapoi, dar în cele din urmă se îndreaptă spre ușă și o deschide.

După un minut, ședința continuă.

15

Cum ședința se prelungește mai mult decât e cazul, când ne întoarcem la hotel nu am o dispoziție bună. Trebuie să schimb unele lucruri pe care le-a făcut tata. După ce coborâm din limuzină, întreb cu amabilitate:

– Domnișoară Flores, vreți să luați cina cu Amanda și cu mine?

Sper să accepte. O numesc așa pentru ca Amanda să nu știe ce este între noi, dar ea, surprinzându-mă, răspunde:

– Mulțumesc pentru invitație, domnule Zimmerman, dar am alte planuri.

Alte planuri?

„Cum adică ai alte planuri și cu cine?"

Ofensat de refuzul ei, încuviințez fără să spun ceva și ea pleacă. Apoi stabilesc cu Amanda să ne vedem mai târziu în holul hotelului ca să luăm cina.

Urc în apartamentul meu și mă gândesc să mă duc la cel al lui Judith, dar, în cele din urmă, nu o fac.

N-am de gând să o implor să ia cina cu mine.

Să mă implore ea!

Femei am destule și, dacă ea nu vrea să mă însoțească, o va face Amanda, care abia așteaptă atât să ia cina cu mine, cât și să se vâre în patul meu apoi.

Totuși, cina mi se pare o agonie.

Amanda mă obosește și, pentru prima dată, ultimul gând care-mi trece prin minte este să o duc la mine în cameră. Așadar, după ce terminăm cina, profit de faptul că primesc un mesaj de la mama în care mă roagă să o sun și scap de Amanda, spunându-i că trebuie să mă întâlnesc cu cineva.

Când ea pleacă oarecum nedumerită, mă duc la camera lui Judith. Bat la ușă, aștept, dar, văzând că nu-mi deschide, folosesc o copie a cartelei pe care o am ca să pot intra în apartament. După cum mă așteptam, nu o găsesc înăuntru și înjur.

Aștept câteva minute acolo, dar, în cele din urmă, cu o dispoziție foarte proastă, ies din cameră și mă îndrept spre recepție. De acolo o voi vedea când se întoarce.

Aștept... aștept, aștept și încep să disper. În cele din urmă, îl chem pe șoferul pe care-l avem la dispoziție și decid să dau o tură prin Barcelona într-o limuzină albă.

După plimbare, când mă întorc la hotel, fără să cobor din limuzină, sun în camera lui Jud, dar ea nu răspunde. O sun pe telefonul mobil și tot nu răspunde.

Dar unde naiba e?

Mă gândesc la asta când un taxi se oprește în fața intrării în hotel și o văd coborând din el. Ca de obicei, este superbă, îmbrăcată cu o rochie albă scurtă și având în picioare niște sandale cu toc.

– Judith! o strig.

Ea se oprește, se întoarce și, când privirile ni se întâlnesc, îi arăt din interiorul limuzinei că nu sunt prea vesel.

O întreb unde a fost și-mi amintește că am pus-o să aleagă între a lua sau nu cina cu mine și cu Amanda. Înjur, are dreptate.

Oare ar fi trebuit să-i ordon?

Supărat, deschid portiera limuzinei și o invit să intre. Ea acceptă.

Îi cer șoferului să pornească, iar eu și Jud începem să ne certăm. După cum spune acel cântec care-i place atât de mult, dacă eu zic *alb*, ea spune *negru*, până când, aflând că o aștept de ore întregi, se relaxează și zice:

– Eric... îmi pare rău!

Dar eu sunt orbit, supărat și răspund:

– Să nu-ți pară rău. Încearcă să te comporți ca un adult. Nu cred că cer chiar așa de mult.

Din nou schimbăm păreri diferite. E ușor să mă cert cu ea și îmi dau seama că și cu mine e ușor să se certe cineva, așa că întreb, ca să rezolvăm problema:

– Acum porți chiloți normali sau tanga?

Ea mă privește. Cred că n-a fost o idee bună să o întreb asta.

– Dar ce-ți pasă ție ce port? îmi dă ea replica și apoi exclamă privindu-mă: Pentru numele lui Dumnezeu, ne certăm și tu mă întrebi dacă port chiloți normali sau tanga?!

Încuviințez. Încerc să zâmbesc ca să se relaxeze și se pare că reușesc.

Aflu că a luat cina cu o prietenă pe nume Miriam și expresia feței mele se îmblânzește. Ne privim. Ne dorim și acum. Conștient că nu va interpreta greșit ce-i spun, murmur:

– Dă-mi chiloții tăi.

Judith are în continuare o atitudine oarecum bănuitoare, dar, în cele din urmă, și-i scoate și mi-i dă. Îi vâr în buzunarul de la pantaloni și, privindu-i sânii, șoptesc:

– Văd că nu porți sutien.

Zâmbește. O fac să se așeze în fața mea în limuzină și, mângâindu-i coapsele cu dorință, șușotesc:

– Îmi place delicatețea ta.

Mulțumit să o văd predispusă, îi ridic rochia până când îi zăresc muntele lui Venus ispititor și epilat și îi despart picioarele. E o priveliște excepțională și, lăsându-mă pe spate în scaun, îi cer pe un ton oarecum pervers:

– Ține-le desfăcute pentru mine.

Judith se înfierbântă.

O excită să știe că privesc ceea ce doresc atât de mult și, când mașina se oprește, știu că am ajuns la Chaining, un loc în care am mai fost și la care i-am cerut șoferului să ne ducă.

Când coborâm din limuzină, o văd că-și netezește rochia. Se simte nesigură să meargă fără chiloți, dar nu spun nimic. Intrăm în local și, punându-mi mâna pe fundul ei rotund, o încurajez să înainteze spre bar.

Când ajungem acolo, spun, privind lumea din jurul nostru:

– Pentru că te-ai purtat urât în seara asta, meriți o pedeapsă.

Uimită, șușotește:

– Domnule Zimmerman, îmi placi mult, dar, dacă-ți trece prin minte să mă atingi în vreun mod pe care-l consider ofensator, te asigur că vei plăti pentru asta!

Zâmbesc când aud asta. Ea nu știe despre ce pedeapsă vorbesc și o lămuresc:

– Micuțo, pedepsele mele n-au nicio legătură cu ceea ce presupui tu. Nu uita asta.

Chelnerul ne servește băutură în două pahare. Bem însetați și, după ce le terminăm, spun:

– Urmează-mă.

Trecem de o ușă și intrăm într-o altă sală a localului. Chaining este un club libertin din Barcelona. Comandăm alte băuturi la bar și apoi iau un taburet și o invit pe Jud să se așeze.

Ea îmi dă ascultare și o sărut. Ador gura ei și, când mă retrag, văzând că ține picioarele încrucișate, șoptesc:

– Desfă picioarele pentru mine, Jud.

Ea se uită la mine uimită și apoi aruncă o privire în jur. Știe că nu are chiloți și, dacă face ce-i cer, va fi expusă nu doar în fața mea. Totuși, conștientă de jocul meu, îmi dă ascultare și, în cele din urmă, le desface așa cum i-am cerut.

Fără îndoială, poate fi o jucătoare excelentă.

Mulțumit, îmi pun mâinile pe coapsele ei, îmi apropii gura de a ei și murmur pe buzele ei:

– Îmi placi la nebunie!

După ce spun asta, simt cum pielea i se zbârlește și, imediat, și a mea. Nu știu dacă voi putea să îndeplinesc pedeapsa.

Încântat de ceea ce mă face să simt femeia asta, îmi plimb mâinile pe partea interioară a coapselor sale fine și, lipindu-mi gura de urechea ei, șoptesc:

– Stai liniștită, micuțo! Suntem într-un club de swingeri și aici toată lumea a venit pentru același lucru.

Dintr-odată, simt că ceea ce i-am zis o paralizează.

Și asta este ceva total nou pentru ea, iar când îi întorc taburetul, văd că privește în jurul ei. Mai mulți bărbați la bar ne observă de când am intrat. Judith este apetisantă, este o femeie frumoasă și ispititoare, iar eu vreau să o protejez, dar, în același timp, mă excită gândul de a o oferi.

– Toți își doresc să-și vâre mâna sub rochia ta scurtă, îi șoptesc la ureche. Atitudinea lor îmi demonstrează că mor de nerăbdare să-ți sugă sfârcurile, să te dezbrace și, dacă-i las, să ți-o tragă până-ți dai drumul. Nu le vezi fețele? Sunt excitați și-și doresc să-ți apuce clitorisul cu dinții ca să te facă să țipi de plăcere.

În timp ce spun asta, mă întăresc ca o piatră.

Imaginându-mi că mă joc, că mă dezbrac și că o ofer pe această femeie acelor tipi mă excită mai mult decât m-a excitat vreodată să fac asta cu o altă femeie. Și, dintr-odată, sunt conștient că vreau să controlez tot ce are legătură cu Judith.

Mă surprind pe mine însumi protejând-o, așa cum n-am făcut-o niciodată cu nimeni și, văzând cum pieptul ei urcă și coboară, agitat de cuvintele mele, continui excitat:

– Ai zis că vrei să-ți spun tot ce-mi place, micuțo, iar mie asta-mi place. Perversiunea. Ne aflăm într-un club privat de sex, unde oamenii și-o trag și se lasă purtați de dorințele lor. Aici, oamenii se dezinhibă complet și nu se gândesc decât să se joace și să obțină plăcere.

Judith se mișcă. Sunt conștient de cât este de agitată. Dă să-și scarpine gâtul, dar nu-i permit. Îi suflu pe el și șoptesc:

– În locuri ca acesta, oamenii își oferă corpul și plăcerea fără să ceară nimic în schimb. Există cupluri care fac schimb, altele

care caută o a treia persoană ca să formeze un trio și altele care, pur și simplu, se alătură unei orgii. În clubul acesta există mai multe ambianțe, iar acum ne aflăm în anticamera jocului. Aici, o persoană decide dacă vrea să se joace sau nu și, mai ales, alege cu cine să o facă.

Ea dă din cap, în timp ce ascultă cu atenție ce-i spun. Apoi vrea să știe ce există dincolo de una dintre uși și eu îi explic. Atunci o aud gemând și, stăpânindu-mi impulsurile, șoptesc:

– Micuțo... nu voi face niciodată nimic cu care să nu fii mai întâi tu de acord. Dar vreau să știi că jocul tău este jocul meu. Plăcerea ta este a mea, iar noi doi suntem singurii stăpâni ai corpurilor noastre.

– Ce poetic, își bate ea joc înfierbântată.

Beau din paharul meu. Sunt agitat.

De fiecare dată când am fost la un club cu o femeie, n-am avut nevoie de reguli. Întotdeauna am fost liberi să facem ce vrem, dar cu Judith simt că nu este așa. Cu ea vreau să lămuresc cel puțin vreo două chestiuni. Cu ea nu vreau greșeli, așa că spun:

– Ascultă, Judith. Între noi, când vom fi în astfel de locuri sau însoțiți de mai mulți oameni între patru pereți, vor exista două condiții. Prima: săruturile noastre sunt doar pentru noi. Ți se pare bine?

– Da.

– Și a doua este respectul. Dacă ceva te deranjează sau mă deranjează pe mine, trebuie să ne spunem. Dacă nu vrei ca cineva să te atingă, să te penetreze sau să te sugă, trebuie să spui, iar eu îl voi opri repede. La fel și invers, de acord?

Ea încuviințează din nou.

Văd groaza și curiozitatea în ochii ei și, cu siguranța pe care mi-o oferă faptul că eu sunt cel care conduce situația, îmi trec mâna pe sexul ei umed ca să o excit și mai mult și murmur:

– Ești fleașcă... zemoasă... receptivă. Te excită să te afli aici?

– Da...

Cu nerușinare, îi pun mâna pe erecția mea. Vreau să știe cât sunt de tare datorită ei și, după ce o sărut cu patimă, șoptesc:

– O să întorc taburetul ca să te arăt acelor bărbați. Nu strânge coapsele și nu-ți lăsa rochia în jos.

Excitat, o întorc în timp ce un sentiment ciudat de proprietate crește în interiorul meu.

Cu desfătare, observ cum bărbații aceia o privesc pe femeia de lângă mine. Mă înnebunește să o percep pe Judith ca pe ceva al meu. Nici Betta și nici altă femeie nu m-au făcut să simt vreodată ceea ce simt în aceste momente cu ea.

Încep să-i mângâi coapsele și le desfac ca să le arăt acelor tipi ce este al meu, doar al meu, și că va gusta doar cine vreau eu.

În timp ce gândesc asta, mă mir. De când am acest sentiment de proprietate?

Aţâţat, îmi introduc un deget în sexul ei în faţa lor şi îl mişc înăuntru şi în afară. Judith gâfâie, se agită, coapsele ei se deschid și mai mult și, simțind-o cum tremură, o întreb:

– Îți place să fii privită?

Ea încuviințează, iar eu insist:

– Ți-ar plăcea ca eu și unul sau mai mulți dintre tipii aceia să mergem într-un separeu cu tine și să te dezbrăcăm?

Judith geme și-mi strânge degetul cu coapsele ei interioare.

– Ți-aș desface picioarele și te-aș oferi lor, continui. Te-ar linge și te-ar atinge, în timp ce eu te țin și...

Simt cum vaginul ei se contractă de la ceea ce-i spun și de la ce își imaginează.

Asta-mi place.

Îmi place să o văd atât de receptivă și, neputând să mă abțin, o sărut.

O sărut în timp ce degetul meu continuă să intre și să iasă din ea și Judith se bucură, fără să-i pese că bărbații o privesc.

Mulțumit, mă relaxez. Introduc două degete în interiorul ei și le mișc în timp ce observ cu coada ochiului cum pe acei tipi

îi excită la fel ca pe mine. Jud înnebunește și, când simt că o să explodez dacă nu mă opresc, apelând la forța mea interioară, scot degetele din locul unde vreau să mă pierd și spun:

– Pedeapsa mea pentru comportamentul tău de azi va fi că nu vei face nimic din ce ți-am propus. Nimeni nu te va atinge. Eu nu ți-o voi trage și chiar acum vom pleca la hotel. Mâine, dacă te porți frumos, poate că-ți voi ridica pedeapsa.

Ea mă privește înfierbântată.

Nu înțelege ce fac, dar nici măcar eu nu mă înțeleg.

Fără să vorbim, îi aranjez rochia, îi unesc picioarele, îmi șterg mâinile cu niște prosoape de pe bar și o invit să coboare de pe taburet.

După ce ieșim din local, privirea ei acuzatoare mă omoară, dar nu mă las impresionat.

În tăcere, ne întoarcem la hotel și, când ajungem în fața camerei sale, o privesc și șuier cu răceală:

– Noapte bună, Jud! Somn ușor!

Când intră, închid ușa și mă sprijin de ea.

Îmi slăbesc puterile.

La naiba...!

Vreau să intru.

Vreau să o dezbrac.

Vreau să o fac să țipe de pasiune.

Dar, în cele din urmă, mă întorc în camera mea și, scoțându-mi mădularul tare, mă alin cum pot și simt că o să explodez.

16

A doua zi, șoferul ne duce pe mine, pe Amanda și pe Judith la o altă ședință. Observ că Judith e îmbrăcată cu pantaloni și abia mă privește.

Oare o fi în continuare supărată pentru ce s-a întâmplat aseară?

La 19:00, când ne întoarcem la hotel, își ia rămas-bun de la mine și de la Amanda și se duce în camera ei. Asta mă neliniștește. Nu vreau să-mi scape ca ieri și, după ce mă debarasez de Amanda, urc până la ultimul etaj.

Ajuns în fața ușii ei, mă gândesc dacă să-mi folosesc copia de la cartelă, dar, în cele din urmă, decid să bat la ușă. Cred că este cel mai bine.

Judith deschide și ne privim cu hotărâre. Intru și închid ușa și, după ce-mi dau jos sacoul, îl arunc pe podea, îmi desfac cravata și, luând-o în brațe, murmur:

– Doamne, micuțo... te doresc!

Sentimentul este reciproc și, după un prim asalt înfocat, mai vin câteva în care, bineînțeles, vorbim despre cele întâmplate cu o seară în urmă și sunt conștient că ea vrea să încerce și să se joace.

***

La ora 4 dimineața, mă trezesc lângă ea.

E dezbrăcată și lipită de corpul meu și o observ. Până când o înțepătură bruscă în cap mă avertizează că fie iau repede anumite pastile, fie în două ore voi avea o durere de cap care mă va termina tot restul zilei.

Enervat că trebuie să plec din camera ei, mă ridic, mă îmbrac și, după ce o sărut dulce pe umăr, mă îndrept spre camera mea, unde iau imediat ce-mi trebuie și mă odihnesc.

La 10 dimineața, dornic să se trezească, îi trimit un mesaj. Este sâmbătă și avem ziua liberă pentru noi doi.

„Trezește-te."

Aștept prudent o oră, nu vreau să o stresez, și bat din nou la ușa ei. Ea deschide și eu o salut vesel:

– Bună dimineața, micuțo!

Ea zâmbește încântată și, fără să mai pierd vremea, îi propun să petrecem ziua împreună. Judith acceptă și eu zic mulțumit:

– Genial! O să te duc să luăm masa într-un loc minunat. Ia-ți costumul de baie.

O văd fericită.

O văd relaxată.

Și, când o aud cântând o melodie care răsună la radio și pe care n-am auzit-o în viața mea, dar ale cărei versuri mi se par ispititoare, întreb:

– Ce cânți?

– Nu știi melodia asta?

Clatin din cap.

Nu prea sunt pasionat de muzică, și cu atât mai puțin dacă este în spaniolă. Ea îmi spune că formația se numește La Quinta Estación. Zâmbesc și, mulțumit să o văd atât de relaxată, întreb:

– Spune ceva de genul „abia aștept să te sărut", nu-i așa?

Ea încuviințează și, simțindu-mă cel mai idiot tip din lume, șușotesc:

– Păi, exact asta mi se întâmplă și mie în clipa asta, micuțo.

Jud zâmbește, eu o iau în brațe și o sărut... o sărut iar și iar. Să o sărut pe femeia asta a devenit una dintre marile mele plăceri de zi cu zi.

Când ajungem la recepția hotelului, un angajat tânăr se apropie de noi și-mi dă niște chei, pe care i le arăt lui Judith.

Știu cât de mult îi plac mașinile și, văzând legătura de chei, nu întârzie să întrebe:

– Lotus?!

Încuviințez și arăt spre exterior până când, dintr-odată, o aud strigând:

– Doamne, un Lotus Elise 1600!

Expresia feței sale mă amuză și, privind-o, întreb:

– Domnișoară Flores, pe lângă faptul că vă pricepeți la fotbal, vă pricepeți și la mașini?

Ea încuviințează și zâmbește în felul acela care mă dezarmează.

– Tata are un atelier mecanic în Jerez, explică.

Amuzat, observ cum privește automobilul și-i răspund la întrebări. Apoi îi arunc cheile și spun:

– E al tău, micuțo!

Ea sare de bucurie, dar se abține să mă îmbrățișeze în holul hotelului.

Imediat după aceea, ieșim pe stradă și, când urcăm în mașină, o văd pe Amanda în depărtare. Ne privește. Ne observă. Dar puțin îmi pasă. Nu-i datorez nicio explicație.

Judith pornește motorul, accelerează și mă privește în timp ce, prin boxele vehiculului, se aude melodia *Kiss*, a lui Prince.

Amuzat, o contemplu pe tânăra care mi-a luat mințile și, văzând-o cântând și mișcându-se fără nicio jenă acolo, în mijloc, îmi dau ochii peste cap. Și, dintr-odată, aud că zice:

– Ține-te bine, băiete.

O vreme, conduce și se bucură de experiență.

Mașina este o minunăție, merge lin ca mătasea și, în timp ce vorbim despre călătorii, ea îmi mărturisește că cel mai mult își dorește să ajungă în Riviera Maya. Asta mă amuză. Eu am fost de milioane de ori.

Ne îndreptăm spre Tarragona și, dintr-odată, se abate pe o șosea strâmtă care nu este prea bună. Când o avertizez că s-ar putea să facem pană, ea exclamă amuzată:

– Taci, ciufutule!

Dar ciufutul nu se înșală și facem pană.

Asta mă scoate din sărite.

Nu mi-au plăcut niciodată situațiile neprevăzute și, în plus, e un soare oribil, de numai să te apuci de schimbat o roată nu-ți vine!

La naiba! La cât de alb sunt, sigur mă ard.

Înjur când văd că roata respectivă este cea din față, pe stânga, și atunci ea spune:

– Bine, am făcut pană. Dar stai liniștit, să nu te apuce panica. Dacă roata de rezervă este unde ar trebui, o voi schimba eu cât ai zice pește.

Fără vreun chef să zâmbesc, o privesc.

Femeile cu care obișnuiesc să ies nu știu să strângă un șurub, dar, în schimb, iat-o pe spanioloaică cerându-i unui bărbat ca mine să stea liniștit, că ea singurică o să schimbe blestemata de roată.

Nemaiauzit!

Ignorând-o, scot roata de rezervă de la locul ei și-mi pun mănușile. La naiba! Îi dau brusc drumul pe sol și șuier enervat:

– Poți să te dai la o parte?

Ea mă privește... nu-i suport strengăria, și răspunde fără să se miște:

– Nu, nu pot să mă dau la o parte.

La naiba... la naiba... mă scoate din minți când se poartă așa!

– Jud, tocmai ai stricat o zi frumoasă. Nu o înrăutăți! îi trântesc.

Dar ei îi intră pe o ureche și-i iese pe cealaltă, nu-mi ia în seamă proasta dispoziție și șuieră:

– Ziua minunată o strici tu, cu felul tău urât de a te purta și cu fața ta plictisită. La naiba! Doar am făcut pană. Nu fi atât de exagerat!

După cum era de așteptat, începem să ne certăm, chiar ne pricepem la asta!, și, când deja m-am săturat, bombăn:

– Foarte bine, isteațo! Acum o vei schimba tu singurică.

Ofuscat, caut umbra unui copac pe care-l văd la câțiva metri mai încolo și o las singură cu roata.

Să se descurce!

O vreme, observ cum așază cricul și-și adună puterile ca să ridice mașina, pe un soare nemilos și fără o picătură de apă.

Transpiră...

Văd cum picăturile de transpirație îi cad de pe frunte pe sol, dar nu se dă bătută.

Ce încăpățânată!

Amorul ei propriu este mai puternic decât ea și, în cele din urmă, mi se face milă, mă apropii și, îmblânzindu-mi tonul vocii, șușotesc:

– Bine, mi-ai demonstrat deja că știi să o faci singurică. Acum, te rog, du-te la umbră, o să termin eu de pus roata!

Ne privim...

Ne provocăm...

Dar, în cele din urmă, ea cedează, iar eu sunt conștient că e roșie ca focul din cauza soarelui.

Zece minute mai târziu, eu sunt cel leoarcă de transpirație, dar am reușit. Mă urc în mașină, conduc încet până la ea și, când se urcă, ies de pe acea șosea îngustă și caut o benzinărie.

Avem nevoie de apă!

Când ajungem la benzinărie, ne certăm din nou.

Ca de obicei, dacă eu spun *alb*, ea zice *negru*, până când, sătul, cobor enervat din mașină și intru în magazin. Dacă nu beau apă, cred că o să leșin.

După ce cumpăr două sticle mari cu apă rece și o Coca-Cola, când ies, o văd răcorind mașina cu un furtun și, când mă vede, pe neașteptate, îndreaptă furtunul spre mine și mă udă.

La naiba... la naiba!

Eu n-am simțul umorului pentru astfel de jocuțe.

Totuși, văzând cum mă privește, știu că trebuie să reacționez cu umor în acest moment și, lăsând apa și Coca-Cola pe sol, spun alergând spre ea:

– Foarte bine, fată dragă, tu ai vrut-o!

Reușesc să-i iau furtunul și o ud toată, așa cum a făcut și ea cu mine. Printre râsete, strigă, râd și eu, alergăm și ne udăm, fără să ne pese dacă ne privește cineva. N-am mai trăit niciodată un moment atât de relaxant de față cu restul lumii și mă bucur râzând, sărutând-o și udând-o pe Judith.

Când ni se taie apa, dau drumul furtunului. Ea, care este o scandalagioaică, râde în hohote și, lipindu-mi trupul de al ei, o sărut și apoi murmur:

– Ceva atât de neașteptat ca tine îi oferă emoții acestui neamț amărât.

Judith zâmbește, devine tandră și șoptește:

– Serios?

Eu încuviințez încântat, zâmbesc, o sărut și întreb:

– Unde ai fost până acum?

Un sărut duce la altul, o mângâiere duce la alta și, în cele din urmă, uzi leoarcă, ne urcăm în mașină și îi dau din nou cheile. Vreau să conducă ea.

Ajungem la Sitges puțin mai uscați și, după ce parcăm și coborâm din vehicul, îi cer să-mi dea mâna.

Mergem împreună, ca orice cuplu, ajungem la restaurantul drăguț unde i-am promis că o voi duce și ne bucurăm de mâncare.

Ce poftă de mâncare are!

***

După-amiază facem o baie la plajă și ne jucăm ca niște copii în apă, apoi ieșim, ne trântim pe prosoape și mai târziu ne așezăm la o terasă să bem ceva.

După ce o întreb ce vrea să bea, mă apropii de bar ca să comand. În timp ce aștept, privesc în direcția ei și văd că vorbește la telefon. Cine o fi sunat-o?

De îndată ce-mi sunt servite băuturile, mă întorc la masă. Ea vorbește în continuare la telefon și-i pun în față Coca-Cola cu multă gheață. Pentru mine am cerut o bere.

Judith râde și în curând aflu că vorbește cu un anume Fernando.

De aceea, și mort de curiozitate, întreb când închide telefonul:

– Cine este Fernando?

– Un prieten din Jerez. Voia să știe când mă mai duc pe acolo.

Încuviințez, îmi imaginez că vorbește despre vacanța ei de vară, și insist:

– Un prieten... foarte prieten?

Ea zâmbește și răspunde fără să acorde prea mare importanță:

– Să-l lăsăm la categoria de prieten. Totuși, văzând cum o privesc, întreabă: Ce-i? Tu nu ai prietene?

Expresia ei zâmbitoare îmi dovedește că mă comport prostește.

Dar de ce-oi fi întrebat-o așa ceva?

Judith este doar o femeie cu care mă bucur de câteva zile de muncă și sex, nimic mai mult. După ce mai schimbăm câteva cuvinte despre prietenii ei și ai mei, spun:

– Bine faci, Judith. Bucură-te de viața ta și de sex.

Ea mă privește. Nu zice nimic, și nici eu.

În seara aceea, când ne întoarcem la hotel, facem dragoste ca doi sălbatici.

17

Îmi plesnește capul.

Durerea este înfiorătoare.

M-am certat cu sora mea, ca de obicei, din cauza lui Flyn și, în plus, delegatul din zona Ourense nu a pregătit nimic din ce i-am cerut.

La naiba... la naiba!

Judith încearcă să intervină în ședință, știu că are intenții bune, dar sunt atât de enervat, încât, în cele din urmă, sfârșesc prin a-mi descărca nervii pe ea.

Drumul de întoarcere la hotel e un haos. Amanda se plânge întruna, Judith nici măcar nu se uită la mine, iar mie o să-mi explodeze capul.

Când ajungem, îi cer Amandei să coboare din mașină și, adresându-mă lui Judith, șuier, cu o expresie serioasă a feței:

– Să fie ultima oară când vorbești într-o ședință fără să-ți fi cerut eu să faci asta!

Ea dă să spună ceva, dar n-am chef să o ascult și protestez:

– Până la urmă o să aibă dreptate Amanda că prezența ta aici nu este necesară.

– Puțin îmi pasă ce-ți spune imbecila aia, trântește spontan.

Uneori, caracterul ei rebel mă paralizează și, furios, bombăn:

– Dar poate că mie, nu.

Un nou fulger de durere îmi străbate capul, mi-l ating și mă frec la ochi, când aud că ea spune:

– Arăți rău, te doare capul?

Mă înduioșează că-și face griji pentru mine, dar sunt atât de enervat și de îndurerat, încât răspund pur și simplu:

– Noapte bună, Judith! Pe mâine.

Ea mă privește.

Eu nu mă mișc și, în cele din urmă, Jud coboară din vehicul și, fără să privească în urmă, intră în lift.

Mă dau și eu jos din mașină și înjur. Nu mai raționez când mă simt rău, iar ea nu merită să-i fi vorbit așa.

Sunt un idiot!

Odată ajuns pe trotuar, Amanda se apropie de mine.

– Haide! Trebuie să-ți iei medicamentul.

Încuviințez, fără să spun ceva. Urcăm amândoi în camera mea și mă duc direct la trusa medicală din baie. O deschid. Acolo țin medicamentele de care am nevoie și, după ce iau trei pastile, mă întorc în salon și mă așez pe fotoliu.

Amanda se grăbește să tragă perdelele din salon ca să nu intre lumină și murmură, atingându-mi umerii:

– Relaxează-te... relaxează-te.

După o oră, durerea a dispărut deja și, în timp ce privesc tavanul stând pe fotoliu, Amanda, în genunchi în fața mea, îmi suge vicios mădularul și eu nu o opresc.

***

A doua zi, când mă trezesc, sunt singur în camera mea. După ce m-am jucat cu Amanda în seara anterioară, am trimis-o în camera ei.

Mă uit la ceas, e timpul să mă trezesc. Mă bag la duș și, când ies, îmi iau telefonul mobil și scriu.

„8:30 la recepție."

Apoi le trimit mesajul lui Judith și Amandei.

La 8:25 sunt deja jos, îmbrăcat într-un costum gri-deschis și o cămașă albă. Sper doar ca ziua asta să fie mai bună decât cea anterioară și atunci, cu coada ochiului, o văd pe Judith.

– Bună dimineața! mă salută.

Fără să o privesc, deoarece nu mă simt mândru de cele întâmplate noaptea trecută cu Amanda, răspund:

– Bună dimineața, domnișoară Flores!

Atunci, Judith primește un mesaj pe telefon și, cu coada ochiului, o văd zâmbind. Mă întorc spre ea și, în timp ce tastează, citesc că mesajul i l-a trimis Fernando.

Măi, să fie, Fernando ăla îi scrie cam des.

Asta mă crispează, mă indispune din nou, ca în ziua precedentă, și mă face să fiu cea mai proastă versiune a mea.

Încep să nu mai înțeleg nimic. Nu vreau nimic serios cu Jud, eu însumi pun barierele, dar mă scoate din sărite să văd că ea vorbește cu altul!

Ce mi se întâmplă?

Minutele trec, e trecut de 8:30 când aud niște tocuri care răsună în hol. Când mă uit, o văd pe Amanda venind grăbită. Pare bucuroasă. Aseară i-am dat ce-și dorea.

– Scuze de întârziere, Eric, spune. O problemă cu hainele mele.

– Nu-ți face griji. A meritat întârzierea. Ai dormit bine?

Observ cu coada ochiului că Judith este atentă la conversația noastră și Amanda răspunde:

– Da. Am dormit ceva.

Când ieșim din hotel, sunt în continuare supărat pe Judith, pentru că își tot trimite mesaje cu Fernando ăla. Ajungem la limuzină și, după ce Amanda se urcă, o privesc pe Jud și îi spun:

– Domnișoară Flores, așezați-vă în față, cu șoferul, vă rog!

Știu că această lovitură de efect o afectează. Mi-o spune privirea ei, dar răspunde:

– Cum ordonați, domnule Zimmerman.

Apoi o pierd din vedere, dar mă simt oribil. Ce am făcut?

De ce o îndepărtez de mine pe femeia pe care o vreau alături?

De ce mă supăr pe ea din cauza acelui Fernando, când eu și Amanda...?

***

Drumul, doar cu Amanda, pe care trebuie să o resping întruna, devine etern. Când ajungem, înainte să cobor din mașină, îmi dau seama că Judith deja s-a dat jos.

Cobor și îi salut pe Jesús Gutiérrez, șeful delegației, și pe ceilalți din consiliul de conducere și le-o prezint pe Amanda.

În timpul ședinței, o pun pe Judith să stea în fața mea. Nu-mi face deloc plăcere să o văd foarte amuzată cu unul dintre tipii ăia și, când ședința se încheie, ea iese repede. Văd că se urcă într-o mașină care nu este a mea și întreb:

– Unde vă duceți, domnișoară Flores?

Judith mă privește, pot să-i văd furia din ochi, și răspunde cu un rânjet:

– La restaurant, domnule Zimmerman.

Insist că poate să vină în limuzină cu noi, dar ea refuză și asta mă înfurie. Nu suport să nu mă asculte.

La restaurant, se așază din nou departe de mine, fără ca eu să pot evita asta. O văd râzând, glumind și distrându-se cu tipul acela și nu pot să fac nimic, în timp ce simt că lumea se zgâlțâie sub picioarele mele. Eu singurel sunt vinovat pentru situația asta.

După-amiază, când se încheie ședința, ne luăm rămas-bun de la ceilalți și ne urcăm din nou toți trei în limuzină. De data asta, Judith urcă în față, fără ca eu să-i spun ceva, și mă simt îngrozitor.

De ce mă port atât de urât cu ea?

Ajunși la hotel, chiar înainte ca eu să ies din mașină, Judith dispare.

Privindu-mă, Amanda șoptește:

– Ce caracter are secretara ta!

Încuviințez fără să scot o vorbă.

***

Odată ajuns în camera mea, mă învârt ca un nebun. Vreau să vorbesc cu Judith, simt nevoia să fac asta, dar știu că, dacă o sun, înseamnă să ne certăm, așa că decid să fac un duș. Asta ajută întotdeauna să-ți limpezești mintea.

Apoi mă îmbrac, îmi iau telefonul și tastez:

„Vino în camera mea."

I-l trimit lui Judith și răspunsul ei nu întârzie să apară:

„Du-te dracului!"

Mă exasperează când îmi răspunde așa.

La naiba cu spanioloaica!

Mie nu-mi vorbește nimeni în felul ăsta. Iau copia cartelei de la camera ei pe care o cer la toate hotelurile, mă duc până acolo, deschid și mă proțăpesc în fața ei, care stă jos și e uimită când mă vede intrând.

Fără să vorbesc, o apuc de braț, o trag și o sărut.

Nu are tocurile în picioare și e scundă. Prea scundă pentru mine, dar nu-mi pasă. O lipesc de corpul meu și o simt rece. Nu răspunde. Nu mă dorește. Dar insist. Săruturile mele se repetă iar și iar și, în cele din urmă, răspunde și se lipește de mine.

Bine!

Dorind-o, îi desfac nasturele de la fustă în timp ce ne izbim de perete și, când degetele mele ajung sub chiloții ei și îi mângâi clitorisul, înnebunesc.

Judith se lasă în mâinile mele. Ne mișcăm prin încăpere în căutarea plăcerii și ea se bucură de ceea ce-i fac în timp ce gemete dulci îi ies din gură.

Când simt că e pregătită, îi desfac fermoarul fustei și aceasta cade pe podea. Îngenunchez la picioarele ei și, apropiindu-mi nasul de chiloții ei, îi inspir parfumul, acea aromă îmbătătoare nemaiîntâlnită până acum.

Reușesc să i-i scot și gura mea apucă ceea ce-mi doresc.

Gustul ei mă înnebunește!

În timp ce ea se mișcă pe gura mea și eu îi mușc clitorisul dulce și umflat, simt că tremură, și tremur și eu. Rămânem așa mai multe minute, până când mă ridic și o duc spre spătarul canapelei.

Fără să stau pe gânduri, o întorc cu spatele, o întind pe spătar și, după ce îi mușc fesele, îi trag câteva pălmuțe.

Niciunul din noi nu vorbește. În cele din urmă, îi desfac picioarele, imobilizând-o, și, în timp ce-mi trec mădularul pe anusul și pe vaginul ei, murmur:

– O să te fut, Jud. Azi m-ai înnebunit și o să te fut așa cum m-am gândit toată ziua să o fac.

O aud gemând, respirația i se accelerează și simt că asta o excită la fel de mult sau chiar mai mult decât pe mine. Atunci, dintr-o lovitură sigură, o penetrez și ea țipă.

– Am nevoie să-ți aud gemetele, acum! cer.

Și le aud.

Cum le mai aud!

O apuc de mijloc și mă introduc în ea iar și iar, cu duritate, cu asprime, cu exigență.

Cu fiecare împingere simt că mă adâncesc în ea...

Fiecare țipăt al ei este un țipăt al meu...

Și, când o simt arcuindu-se în căutare de o penetrare mai profundă, înnebunesc, i-o ofer, și acum eu sunt cel care tremură și țipă. Simt cum fluidele noastre ni se scurg pe picioare în timp ce, la fiecare împingere, o ridic pe Judith de pe sol și o strâng cu disperare.

Facem asta mai multe minute, până când ea ajunge la un climax furibund, în momentul în care o lipesc de spătarul canapelei. Imediat după aceea ies din ea și îi ud fundul scandalos cu esența mea.

Epuizați, nu ne mișcăm, în timp ce respirațiile noastre răsună în cameră. Judith nu mă privește, ceea ce mă miră, și, după câteva secunde, când o face, șuieră:

– Ieși de aici! E camera mea.

Neînțelegând ce-a apucat-o, o privesc și atunci ea exclamă:

– Cine te crezi ca să intri în camera mea? Cine te crezi ca să mă tratezi așa? Cred... cred că te-ai înșelat cu mine. Eu nu sunt prostituata ta...

Cu gura căscată, întreb:

– Ce zici?!

Atunci, ea se mișcă furioasă, înjură, rostește cuvinte urâte în spaniolă pe care nu le înțeleg și, în cele din urmă, bolborosește, privindu-mă:

– Eu nu sunt prostituata ta ca să intri și să mi-o tragi ori de câte ori ai tu chef! Pentru asta o ai deja pe Amanda. Pe minunata domnișoară Fisher, care e dispusă să facă pentru tine tot ce vrei tu. Când aveai de gând să-mi spui că ești cuplat cu ea? Ce-i? Plănuiai deja un trio cu noi trei fără să mă consulți?

N-am răspuns la întrebările ei.

N-a trebuit să dau niciodată explicații nimănui, nici măcar Bettei, și nu știu ce să-i răspund. Așadar, cu răceală, fac stânga-mprejur și dispar din cameră.

Nu sunt dispus să permit nimănui să-mi vorbească așa cum o face ea și, furios, mă duc în camera Amandei, căreia i-o trag după bunul-plac.

***

Două ore mai târziu, mă întorc în camera mea și deschid laptopul.

Îmi verific e-mailurile în timp ce mă gândesc că, dacă domnișoara Flores vrea să se supere pentru ce s-a întâmplat, atunci să se supere. În niciun moment nu mi-a zis că nu vrea. Eu nu m-am dus în camera ei să fac dragoste cu ea cu blândețe, m-am dus să i-o trag!

O vreme mă ocup de e-mailuri, dar sunt neliniștit. Știu că e din cauza celor întâmplate, dar n-am de gând să mă duc să-i cer iertare.

O oră mai târziu, mă bag în pat, dar petrec o mare parte din noapte privind tavanul, neputând să dorm din cauza celor petrecute.

Sunt o bestie!

18

La 7 dimineața decid să mă dau jos din pat și să ies să fac footing. Am nevoie de asta.

Când mă întorc transpirat, mă bag direct la duș. Mă gândesc din nou la Judith. Nu a dat semne de viață, dar nu o voi presa.

La ora 13, cobor să mănânc la restaurant și mă întâlnesc cu Amanda.

E vineri și nu avem nicio ședință programată, așa că luăm prânzul liniștiți. Nu întreb despre domnișoara Flores, o fi știind ea ce face.

În timpul mesei, ca de obicei, Amanda mi se insinuează. Din vorbele și din ochii ei văd că mai vrea ce s-a întâmplat cu o seară în urmă, dar eu n-am chef. Sunt în continuare ofuscat și, după ce terminăm de mâncat, mă întorc singur în camera mea. Totuși, pe drum, trec prin fața camerei lui Jud și mă apropii.

Ar trebui să bat la ușă?

Șovăi, mă gândesc, dar, în cele din urmă, amintindu-mi cuvintele dure pe care mi le-a adresat, mă retrag.

Cu toate acestea, la ora 15 nu mai suport tăcerea ei și o sun. Nu răspunde. O sun de vreo douăsprezece ori și, văzând că tot nu răspunde, decid să mă prezint la ea în cameră. Deschid din nou cu copia cartelei mele și rămân fără cuvinte când, pe pat, găsesc un bilet pe care scrie:

Domnule Zimmerman,

Mă voi întoarce duminică seara pentru a ne continua munca. Dacă m-ați concediat, vă rog să mă anunțați ca să mă scutiți de drum.

Cu respect,

JUDITH FLORES

A plecat?

Cum adică a plecat?

Furios, îmi privesc ceasul și, după ce mă gândesc câteva secunde, ies din cameră și o caut pe Amanda. Vreau să aflu dacă ea știe ceva despre acest subiect și atunci descopăr că în seara anterioară, înainte ca eu să mă duc la Judith, Amanda a vizitat-o și nu i-a spus lucruri prea frumoase.

La naiba... la naiba!

Acum înțeleg mai bine supărarea lui Jud.

Sun la o companie de închiriere mașini. După o oră, mă îndrept spre Madrid.

După o călătorie în care conduc mai repede decât ar trebui, ajung în cartierul ei, parchez și mă apropii de intrarea în clădirea ei. Hotărât, sun la interfon, dar nu răspunde. Asta mă revoltă. O sun pe mobil. Tot nu răspunde.

Dar unde naiba e?

Supărat, mă îndepărtez de intrarea în clădire și, dintr-odată, o văd apropiindu-se în capătul străzii. Mă uit la ea și văd că are un braț bandajat.

Dar ce i s-a întâmplat?

Fără să-și dea seama că o observ, ajunge până la intrarea în clădirea ei și, când scoate cheia ca să deschidă ușa, mă grăbesc să mă apropii de ea din spate și șoptesc:

– Să nu mai pleci fără să anunți.

Când spun asta, ea se întoarce, mă privește cu ochii umflați și, ridicându-și brațul bandajat, murmură:

– M-am ars cu fierul de călcat și mă doare rău.

Mă sfâșie în două să o aud spunând asta și să știu că simte durere.

Suferința ei mă face și pe mine să sufăr și, uitând de supărarea mea și conștient de cât de bine mă simt că am găsit-o, șoptesc:

– Doamne, micuțo, vino-ncoace!

Fără să șovăie, ea se apropie. Cearta din ziua precedentă este uitată și o îmbrățișez, până când ne privim și o sărut ușor, simțind gustul gloriei.

Apoi urcăm în apartamentul ei și vorbim despre cele întâmplate cu o zi în urmă. Pe măsură ce o ascult, inima mi se accelerează. Fără să-mi dau seama, tânăra asta se strecoară pe sub pielea mea și, după cum spune cântecul pe care am învățat să-l îndrăgesc tot auzindu-l la ea, încep să o am tot timpul în mintea mea.

Văzându-i expresia îndurerată, decid să-l sun pe Andrés. Este medic.

Prietenul meu apare după o jumătate de oră și vine fără Frida. Văzând-o pe Judith, mă privește, eu îi întorc privirea ca un avertisment și, după ce zâmbește, o consultă și îi injectează, în cele din urmă, un calmant. Apoi îi dă o carte de vizită cu numărul lui de telefon, pe care ea o ia și o pune în portofel. Atunci, eu, simțind nevoia să clarific ceva, o iau de mijloc și, adresându-mă prietenului meu, zic:

– Dacă ea are nevoie de tine, te voi suna eu.

Andrés zâmbește și încuviințează.

El și Judith își iau rămas-bun și apoi îl însoțesc pe prietenul meu la ușă. Odată rămași singuri, el șușotește cu ironie:

– Cum adică dacă ea are nevoie de mine, tu mă vei suna?

Nu răspund, doar îl privesc, și el adaugă:

– Nu-mi vine să creeddddddd.

Auzindu-l spunând asta, oftez.

– Nu vorbi prostii.

Dar Andrés continuă:

– Da... da, prostii. Tu te...

– Andrés, oprește-te!

Apoi prietenul meu pleacă. O privesc pe Judith și, văzând că stă întinsă pe canapea cu ochii închiși, mă neliniștesc. Ea este pură vitalitate și energie și mă descurajează să o văd așa. Totuși, încerc să-mi stăpânesc fricile și o las să se odihnească.

În timp ce face asta, o observ și, dintr-odată, sunt conștient că a devenit o persoană foarte specială pentru mine și s-ar putea ca Andrés să aibă dreptate. Îmi doresc să fiu cu ea, să o protejez, durerea ei este durerea mea... Și înțeleg repede că trebuie să pun capăt acestei situații. Trebuie să mă întorc în Germania și să pun distanță între noi înainte ca ea să sufere.

Ofuscat, îmi scot telefonul, îl sun pe Tomás, șoferul din Madrid, și-i spun să ne aducă mâncare. Cu siguranță, când ea se va simți mai bine, va dori să mănânce.

În tăcere, mă așez pe un fotoliu lângă ea și o observ cum se odihnește.

Fără să mă mișc, o contemplu dornic să se trezească, să-mi zâmbească și să-mi trântească chestii specifice ei. Dar ea doarme, se odihnește, iar eu trebuie să o respect.

O oră mai târziu, se aude soneria de la intrare și mă ridic să deschid. Este Tomás, care aduce ce i-am comandat. Închid din nou ușa și, când mă întorc, întâlnesc privirea lui Judith.

– Am comandat ceva pentru cină, îi spun. Nu te mișca, mă ocup eu de tot.

Apoi intru în bucătărie, o bucătărie care nu este a mea și asupra căreia nu am control.

După ce deschid mai multe dulapuri, găsesc farfuriile, paharele și tacâmurile și, după ce iau câte două din fiecare, mă întorc în sufragerie. Așez lucrurile cum mă pricep și mă întorc în bucătărie după cutiile cu mâncare chinezească. Știu că ei îi place, deci sigur va mânca.

După ce termin de aranjat totul pe masă, văd că Jud mă privește amuzată și murmură:

– Mamă, Eric, aici e mâncare pentru un regiment! Ai fi putut să-i spui lui Andrés să rămână la cină.

Auzind asta, clatin din cap. Andrés este un prieten bun, dar în clipa asta nu vreau să o împart cu nimeni.

Acum pare mai trează și mai puțin îndurerată, iar asta deja mă liniștește, dar și mai mult când o văd mâncând cu poftă.

În timp ce luăm cina, conversăm cordial, până când, neputând să nu menționez ceva ce mi-a spus cu o seară în urmă, când era furioasă, o privesc și îi cer:

– Să nu mai spui că te consider o prostituată, te rog, Jud! Mă distruge că tu crezi asta despre mine.

Ea încuviințează.

Îmi explică de ce mi-a zis-o și eu o ascult și încerc să o înțeleg.

Câteva minute mai târziu, îi explic cât de îngrijorat am fost când am văzut că a plecat fără să-și ia rămas-bun.

– Dacă n-am făcut-o, a fost pentru a evita să te numesc *dobitoc* sau chiar mai rău, se apără ea.

Mă amuză să aud acel cuvânt, pe care-l cunosc pentru că mama îl folosește uneori în Germania când vrea să insulte pe cineva și eu să nu aflu.

– Spune-mi așa, dacă simți nevoia, îi răspund.

Printre râsete, vorbim în continuare și, după ce-i vâr o trufă în gură, spun:

– Am anulat ședințele de săptămâna viitoare și le-am reprogramat pentru mai târziu. Mă întorc în Germania. Trebuie să mă ocup de o chestiune și nu poate să aștepte, șoptesc, dispus să pun distanță între noi.

Ea încuviințează fără să spună ceva și apoi mă întreabă dacă plec cu Amanda. Nu știu sigur ce i-a zis Amanda aseară, dar, văzându-i expresia feței, o lămuresc:

– Amanda este o colegă de serviciu și o prietenă. Doar atât. De dimineață mi-a mărturisit că te-a vizitat în camera ta și...

– Ai petrecut noaptea cu ea? întreabă.

– Nu, mă grăbesc să răspund.

Judith încuviințează și, fără să-și îndepărteze ochii de ai mei, insistă:

– Te-ai jucat aseară cu ea?

Nu vreau să o mint, așa că mă întind pe canapea și afirm:

– Asta da.

Atunci, văd cum ochii i se întunecă și, înainte să adauge ceva, o îndemn să se joace și ea cu alții. Cu toate acestea, pe măsură ce spun asta, simt cum mi se întoarce stomacul pe dos.

Vorbim... vorbim... vorbim...

Îi zic că este fermecătoare și că merită să aibă pe cineva special și, în mod surprinzător, îmi spune că acel cineva sunt eu. Eu?!

Cu gura căscată, ascult cum spune că mă port frumos cu ea și că-mi fac griji pentru ea, dar eu, care nu-mi doresc nimic asemănător cu dragostea, o lămuresc că între noi este doar sex. Doar sex. Cu toate acestea, Judith neagă și mă asigură că între noi este ceva mai mult.

Nu... nici vorbă!

Încerc să o fac să înțeleagă că noi ne-o tragem, nu facem dragoste, dar ea nu se lasă. Insistă că noi facem dragoste și nu vrea să înțeleagă că eu numesc asta *a i-o trage*.

Totuși, eu refuz. Refuz să cred că între mine și ea poate exista ceva mai mult decât simplu sex, până când ea mă privește și-mi trântește:

– Dobitocule! În clipa asta te comporți ca un adevărat dobitoc.

Ca de obicei, începem să ne certăm.

Vorbim despre sex, despre jocuri, despre perversiune, ceva ce știu că pentru ea e mult, iar pentru mine, uneori, e puțin.

– Ce vrei să faci cu mine? mă întreabă apoi.

Auzind asta, dau din cap și răspund:

– Totul, Jud, cu tine vreau să fac totul. Și, văzând cum mă privește, continui: Și asta e problema. Nu trebuie să permit să prinzi drag de mine.

Ne privim timp de câteva secunde. Nu știu ce fac, nici ce zic, dar mă trezesc spunând:

– Pot să rămân cu tine în noaptea asta?

La naiba! Dar ce tot fac?

Ea încuviințează. Are ochii scăldați în lacrimi și, simțindu-mă cel mai rău bărbat din lume, i le șterg.

Fără să vorbim, îi întind mâna, ne ducem în camera ei și, în cele din urmă, facem ceea ce eu pretindeam să nu facem.

Ea se așază călare pe mine, iar eu, fără pălmuțe și cu grijă să nu-i rănesc brațul, îi urmez jocul.

Un joc *light*.

Judith atinge climaxul, eu, nu, și, fiindcă știu că mă cunoaște, nuanțez când văd că mă privește:

– La asta mă refeream. Pentru a mă bucura de sex, am nevoie de mult... de mult mai mult.

După ce o șterg și mă șterg, o ajut să-și pună pijamaua cu Demonul din Tasmania și, lungindu-ne în patul ei, încercăm să ne odihnim.

***

După mai multe ore, în timp ce ea doarme, mă ridic din pat. Mă doare capul și mă duc să-mi caut portofelul. Din fericire, am o pastilă, pe care o înghit imediat.

Apoi iau iPod-ul ei, îmi pun căștile și îi ascult muzica. Multe melodii nu le cunosc, dar când răsună unele dintre cele pe care am auzit-o fredonându-le, mă bucur.

Ascult muzică absent când Judith apare și se așază lângă mine. Simplul gest mă face să zâmbesc.

Vorbim. Mă întreabă dacă am pățit ceva și eu o lămuresc că mă doare capul. Atunci se aude acea melodie pe care ea o fredonează des și spun:

– Îmi place cântecul ăsta.

Ea îmi ia una din căști, și-o pune în ureche și, auzind vocea cântăreței, răspunde:

– Și mie. Versurile îmi aduc aminte de noi.

Asta mă paralizează.

Avem o melodie?

La naiba...! Situația este din ce în ce mai gravă.

De ce trebuie să avem o melodie?

N-am avut niciodată vreo melodie cu nicio femeie.

Stând unul lângă altul, vorbim, în timp ce ea mănâncă trufe, până când, dintr-odată, se așază călare pe mine.

– Ce faci, Jud? întreb.

– Tu ce crezi?

Văzându-i strengăria din ochi, adaug:

– Mă doare capul, micuțo...

Dar ea nu mă ia în serios. Mă sărută fierbinte și plină de pasiune și, când termină, murmur:

– Jud...

– Te doresc! insistă.

– Jud, acum nu.

Dar nu contează ce spun eu.

Ea îmi înduplecă voința și, în cele din urmă, îi permit să-și miște șoldurile pe mine cu delir. Încerc să fiu delicat, să am grijă, dar ea, cu privirea ei, cu mișcările ei, îmi cere mai mult și, când mă las purtat de val, simt că se excită mult... mult mai mult.

Pierzându-ne controlul, facem dragoste, ne futem reciproc, de parcă n-ar mai exista ziua de mâine, și, din acea clipă, ne jucăm, ne ispitim și ne distrăm.

Judith este jucăușă și eu sunt fericit, foarte fericit. Atunci, ea murmură, privindu-mă de foarte aproape:

– Îmi plac la nebunie ochii tăi. Sunt minunați.

– Eu îi urăsc, răspund, conștient de problemele pe care mi le fac ochii.

Jocuri...

Mângâieri...

Perversiuni...

Judith îmi arată cât de pasională poate fi și mă face să-mi imaginez lucruri foarte perverse, iar eu le accept bucuros când își introduce în gură mădularul meu și mi-l suge cu devotament.

De neegalat!

Satisfăcut, o fut în gură, în timp ce ea îmi trage pălmuțe pe fund, care mă înnebunesc și mă incită să mă mișc și mai mult. Tremur, vibrez și, așezând-o călare pe mine, în cele din urmă o lipesc de mine.

Ne mișcăm...

Gemem...

Și atunci ea murmură, privindu-mă în ochi:

– Asta vreau... Să mă joc cu tine de-a tot ce dorești, pentru că plăcerea ta este și a mea, iar eu vreau să încerc totul cu tine!

– Jud...

– Totul... Eric... totul!

Cuvintele ei îmi arată tot ce este dispusă să facă pentru mine și, înnebunit, mă introduc în corpul ei cu putere, în timp ce ea gâfâie, țipă și se împerechează complet cu mine.

Ce spune, ce-și dorește nu este altceva decât ce-mi doresc și eu și, pentru prima dată, mă sperie să știu asta.

19

Cu Judith este diferit, distractiv, pasionant, înnebunitor. Ea mă face să văd viața într-o altă culoare și eu îi sunt recunoscător pentru că știu că, atunci când mă voi întoarce la realitate, totul va fi din nou de un gri monoton.

Duminică dimineață, mă simt rău și, încercând să nu fac zgomot, mă duc la baie și vomit. Faptul că am trecut cu vederea boala mea de ieri și faptul că n-am luat medicamentele necesare m-au adus în starea asta extremă și, când Judith, alarmată, apare în baie, o rog să iasă și ea îmi dă ascultare.

Odată ce stomacul meu se calmează, ies din baie și văd că ea mă așteaptă îngrijorată. Mergem împreună în sufragerie și, când mă așez, întreabă:

– Ce-ai pățit?

N-am chef să dau explicații, așa că spun pur și simplu:

– Sigur nu mi-a priit ceva din ce-am mâncat aseară.

Ea propune să-mi facă un ceai de tei, dar eu, ofuscat și îndurerat, șuier:

– Te rog, stinge lumina și du-te la culcare!

În cele din urmă, supărarea mea devine palpabilă, îmi zice că sunt *ursuz*, pleacă și stinge lumina. De asta am nevoie.

Durerea și neliniștea dispar din când în când. Din fericire, încep să mă simt mai bine și, când ea se trezește de dimineață, în pat, o salut cu un zâmbet și ea se bucură de îmbunătățirea stării mele.

Ne dăm jos din pat și Jud se încăpățânează să mă ducă într-un loc numit Rastro de Madrid, un târg ce se ține doar duminica. Încuviințez, fără să crâcnesc. Vreau să mă bucur de

ultimele mele clipe cu ea pentru că, după ce voi fi plecat, chiar dacă-mi va fi greu, nu mă voi întoarce.

Nu-i pot promite ce-și dorește de la mine și, deși nu o spune, din felul cum mă privește știu că vrea ceva ce eu nu pot să-i ofer. Nu vreau angajamente. Nu vreau nicio obligație și, bineînțeles, scopul meu în viață nu este o nuntă și să am copii.

Nu mi se potrivește așa ceva!

La Rastro e o nebunie. E plin de lume pestriță, oameni care se împing. Asta mă copleșește, dar, văzând cât de bucuroasă este Jud, nu pot să îi stric cheful și mă las purtat de val.

Când o văd la o tarabă uitându-se la niște cercei din argint, i-i cumpăr. După părerea ei, patruzeci de euro este cam mult, dar pentru mine e o nimica toată. În schimb, de la o altă tarabă, ea îmi cumpără un tricou pe care scrie:

CE-I MAI BUN ÎN MADRID... TU.

Râd când văd mesajul.

Nu obișnuiesc să port tricouri cu astfel de mesaje, dar nu pot să refuz cadoul și, când se încăpățânează să-mi schimb cămașa pe care o port cu tricoul, în mijlocul străzii, accept amuzat.

Dar ce-mi face femeia asta?

În timpul zilei ne facem mai multe fotografii cu telefonul mobil și, când vedem niște veioze foarte hippy, de culoare lila, mi se pune pata pe ele și le cumpăr. Una va fi pentru Judith și cealaltă pentru mine. Le vom pune în respectivele noastre dormitoare, în Spania și în Germania, și ne vor aduce astfel aminte de acest weekend frumos. Puțin mai mult.

Ca orice cuplu, părăsim acel loc copleșitor și sufăr atunci când cineva îi lovește brațul. Îmi fac griji, dar Jud îmi spune că e bine. În cele din urmă, reușesc să o conving să luăm un taxi care să ne ducă în parcul El Retiro.

Ajunși acolo, îi propun să mergem la un restaurant, dar ea preferă să mâncăm niște sandviciuri în aer liber.

Din nou, asta nu mi se pare o idee bună.

Aș vrea să o duc undeva unde să fie o masă, o față de masă și un scaun comod pentru a mânca, să-și scoată din minte ideea de a mânca stând pe jos. Cu toate astea, fiindcă nu vreau să o contrazic, accept și ea cumpără niște sandviciuri cu omletă. În cele din urmă, ne așezăm pe gazon și, în timp ce mâncăm în aer liber, îmi dau seama că ideea ei era de o mie de ori mai bună decât a mea, chiar dacă urăsc furnicile care, urcându-mi pe pantaloni, își caută partea din ospăț.

Când terminăm de mâncat, printre glume, ea își dă cu ruj pe buze și îi cer să imprime un sărut pe veioza mea. Îmi va plăcea la nebunie să am buzele ei pe veioză. Și, deși e de necrezut, reușește să-mi dea și mie cu ruj ca să-i sărut la rândul meu veioza.

Râdem când mă întreabă dacă o femeie este motivul întoarcerii mele atât de urgente în Germania, iar eu neg. Ea așteaptă o explicație, dar nu i-o dau. Nu vreau să-i spun adevărul. Nu vreau să știe că fug de ea.

Mă gândesc cum să-i explic, când ea adaugă:

– Mda... știu deja... Nu am niciun drept să pun întrebări.

Mă doare să-i văd expresia de supărare. Nu vreau să o fac să creadă ceva ce nu se va întâmpla niciodată și, înțelegând că sentimentele ei pentru mine au ajuns mai departe decât mă așteptam, spun, privind-o:

– Vreau să-mi promiți că vei ieși cu prietenii tăi și te vei simți bine. Ba chiar că te vei mai întâlni cu tipul acela cu care ai intrat în toaleta acelui bar și cu Fernando ăla, cel din Jerez. Vreau ca tot ceea ce s-a întâmplat între noi să rămână ca o amintire și atâta tot. Nu vreau să acorzi importanță și...

– Ia să vedem, ce-i cu asta acum? mă întrerupe supărată.

Dar eu insist. Vreau ca ea să se simtă liberă să facă ce-și dorește, fără să se gândească la mine, pentru că nu va avea niciodată cu mine nimic altceva decât sex. Simt nevoia să o fac să înțeleagă și, când, în cele din urmă, pare că pricepe și mă pregătesc să o sărut, ea se retrage și întreb, încercând să zâmbesc:

– Tocmai ați făcut pe cobra cu mine, domnișoară Flores?

Ea încuviințează și apoi protestează.

– În momentul ăsta ți se pare că sunt un dobitoc? o întreb.

Jud mă privește. Mă înnebunește când se uită așa la mine.

– Păi, da, spune. În cel mai strict sens al cuvântului, domnule Zimmerman!

Mă lungesc pe gazon lângă ea.

Privim amândoi coroanele copacilor și o iau de mână. Ea nu și-o retrage.

Trebuie să plec. Trebuie să mă întorc în Germania și, pentru nimic în lume, nu vreau ca ea să sufere din cauza mea, pentru că nu merită.

Când îmi sună telefonul mobil, știu că este Tomás, ca să-mi spună că ne așteaptă. În tăcere, ne îndreptăm spre ieșirea din parcul El Retiro, unde am stabilit să ne întâlnim cu el. Ne urcăm în mașină și mergem la ea acasă.

Când ajungem în fața clădirii, scot veioza ei din pungă, sărut buzele cele mai ispititoare și mai frumoase pe care le-am văzut în viața mea și, dându-i la o parte părul de pe față, spun:

– De fiecare dată când o voi privi, îmi voi aminti de tine, micuțo.

Judith încuviințează...

Mă privește...

Nu știu dacă o să plângă, dar coboară din mașină.

Timp de câteva secunde ne privim în ochi și zâmbim.

Suntem conștienți că este un adio și, în cele din urmă, închid portiera.

Răceală. E cel mai bine.

20

Când ajung în Germania, Norbert mă întâmpină la aeroport. El este bărbatul care, împreună cu soția lui, Simona, se ocupă de treburile zilnice de la locuința mea și de Flyn.

Odată ajuns acasă, îi salut din mașină pe sora mea, Marta, pe mama și pe nepotul meu.

Văzându-mă coborând, Flyn aleargă spre mine, mă îmbrățișează încântat și întreabă:

– De ce ai stat atât de mult?

Îi ciufulesc părul cu afecțiune și, după ce-l sărut pe frunte, răspund:

– Am avut mult de lucru.

După ce le salut pe mama și pe sora mea, în timp ce ei trei se duc în sufragerie ca să deguste mâncarea delicioasă pe care ne-a pregătit-o Simona, urc în camera mea și las punga pe care o am în mână.

Pe durata călătoriei cu avionul meu privat m-a însoțit veioza pe care acum o scot din pungă și nu pot să-mi iau ochii de la buzele lui Judith imprimate pe ea.

Cu afecțiune, le ating și zâmbesc, fără să știu de ce.

Nu am sunat-o, nici ea n-a luat legătura cu mine. Și îi mulțumesc pentru asta, deoarece cred că amândoi trebuie să ne continuăm drumurile, niște drumuri care n-au nicio legătură unul cu altul.

– Unchiule, vii?

Îmi ridic privirea și văd că Flyn intră în camera mea. Întorc veioza ca să nu se vadă buzele lui Judith și, când Flyn se pregătește să întrebe, îl avertizez:

– E interzis să o atingi, de acord?

Nepotul meu încuviințează, nu spune nimic și atunci eu mă ridic și mergem împreună în sufragerie.

***

E plăcut să iau masa cu familia mea.

Mama, ca o adevărată spanioloaică, are o mie de subiecte de conversație, iar Marta îi ține isonul, în timp ce eu și Flyn le ascultăm în tăcere.

– Bun... și cum a fost prin delegații? întreabă mama.

– Bine, afirm.

Ea mă privește, oftează și insistă:

– Și cum stau lucrurile pe la sediul central din Madrid?

Iremediabil, mă gândesc la Judith și răspund:

– Bine.

– Frățioare, oi fi tu un șef foarte bun, dar, fără îndoială, comunicarea cu familia nu e punctul tău forte, își bate Marta joc.

O privesc pe sora mea. Răspunsul ei ar fi fost foarte tipic pentru Judith, ceea ce mă face să zâmbesc. Atunci, văzându-mă, întreabă:

– Zâmbești?

Fără să mai pot da înapoi, încuviințez.

– Da, Marta, zâmbesc. Știu să zâmbesc!

Ea și mama se privesc uimite.

– Știam eu că-ți va face foarte bine călătoria în Spania! afirmă atunci mama.

– Dar s-a întors scoțând scântei! trântește Marta cu un hohot de râs, făcându-mă să râd din nou.

Flyn, care este la fel de serios ca mine, mă privește și, când dă să spună ceva, i-o iau înainte:

– Ai ceva să-mi povestești de la școală?

Începând din clipa aceea, sora și mama mea preiau din nou frâiele conversației. De fiecare dată când plec undeva, Flyn se

comportă într-un mod care nu-mi place și, după ce aflu tot, îl privesc pe nepotul meu și șuier:

– Ești pedepsit, nu ai voie la Play următoarele două săptămâni.

– Nu e corect! se plânge el.

Îl observ cu gura căscată și, după ce o fac pe mama să tacă, fiindcă se pregătește să protesteze, mormăi:

– Ceea ce nu e corect este să nu știi încă să te comporți cu bunica și cu mătușa ta, ca să nu mai zic de comportamentul tău la școală și de cel pe care îl ai cu Simona. Cum adică ai picat la trei examene și ai vârât un șoarece în sertarul domnișoarei Schäfer? Și să-ți mai zic ceva: dacă continui așa și nu iei examenele, anul viitor vei merge la un liceu cu internat de unde vei ieși doar de Crăciun, ai înțeles?

El încuviințează. Nu spune nimic. Îi este frică de astfel de licee și este singurul argument pe care-l pot folosi, când o ia pe arătură, pentru a-l aduce din nou pe calea cea bună.

După ce băiatul termină de mâncat, fiind supărat pe noi trei, cere permisiunea de a se ridica de la masă.

Rămânem singuri noi, adulții, iar sora mea vorbește atunci despre ce mi se va face la ochi, care, sincer să fiu, nu știu nici cum se pronunță. De îndată ce totul e clar, ele două pleacă și eu ies să mă plimb cu motocicleta.

Simt nevoia să mă relaxez.

Simt nevoia să nu mă mai gândesc la spanioloaica tânără care, fără să-i dau voie, mi-a atins ușor inima.

21

Marți, întorcându-mă de la doctor, m-a surprins să primesc un mesaj de la Judith. Este scurt și mă întreabă cum mă simt. Șovăi dacă să-i răspund sau nu și, în cele din urmă, decid să o ignor. E cel mai bine pentru amândoi.

După-amiază, când Flyn iese de la școală, îl aștept la poartă și îl duc la film.

Timp de vreo două ore ne bucurăm văzând un film și, când se termină, ne ducem să luăm cina la restaurantul lui Klaus, tatăl prietenului meu Björn. Este un bărbat incredibil care, de îndată ce ne vede, ne tratează cu respect și afecțiune.

– Pe zi ce trece, băiatul ăsta este mai înalt și mai chipeș! afirmă.

Eu îl privesc pe Klaus cu afecțiune, în timp ce Flyn se duce să-l salute pe unul dintre chelneri și, adresându-mă lui, întreb:

– Știi dacă Björn va veni pe aici în seara asta?

– Din câte știu, da, zice.

Încuviințez mulțumit. Întotdeauna îmi place să-l reîntâlnesc pe prietenul meu bun. Apoi Klaus ne așază la masa obișnuită. Flyn și cu mine ne așezăm și, după ce ne aduce ceva de băut, ne servește și mâncarea.

Timp de mai bine de o jumătate de oră, Flyn și cu mine vorbim. Despre școală, despre jocuri video și despre puținii lui prieteni. Nu este un copil cu mulți prieteni și, uneori, mă gândesc dacă o fi din vina mea. Băiatul mă imită, iar comportamentul lui nu este cel mai adecvat pentru un copil de vârsta lui. Dintr-odată, aud că cineva spune:

– Ia te uită... Pe cine avem noi aici?

Ridic privirea și dau de Björn. Flyn, care-l adoră, zâmbește când îl vede.

Cum era de așteptat, prietenul meu se așază cu noi la masă ca să mănânce ceva și se integrează repede în conversația noastră. După ce terminăm de luat cina, încurajat de Klaus, nepotul meu se duce cu el la bar și, în timp ce-l observ, Björn mă întreabă:

– Cum a fost în Spania?

– Bine. Totul bine, mă grăbesc să-i răspund.

El zâmbește, ia o înghițitură din băutura sa și șușotește:

– Și, cum sunt spanioloaicele?

Acum, cel care zâmbește sunt eu.

– Excitante! afirm.

Apoi râdem amândoi și, deși îmi amintesc de Judith, nu i-o menționez. Sunt convins că, dacă Björn ar cunoaște-o, ar cădea și el la picioarele ei.

O vreme vorbim despre serviciu, până când, în cele din urmă, întreabă:

– Când te internezi ca să-ți faci analizele la ochi?

– Mâine, răspund cu un oftat. Marta spune că mai multe zile nu voi vedea clar, dar că apoi mă voi simți mai bine.

– Sigur că da, afirmă prietenul meu bun, observându-mă.

În clipa aceea intră în restaurant două femei minunate și zâmbesc când le văd.

– Nu mă așteptam să te găsesc aici cu Flyn și mi-am dat întâlnire cu ele, îmi șoptește Björn.

– Bine faci, prietene! încuviințez.

El, care este un adevărat gentleman, le salută cu un zâmbet și apoi mă întreabă:

– Vrei să-l ducem pe Flyn acasă și să vii la petrecerea noastră privată?

Mă gândesc. Oferta este ispititoare, dar nu mă simt în stare să-l las singur pe băiat.

– Du-te tu și desfată-te pentru amândoi, răspund în cele din urmă.

– Sigur?

– Foarte sigur.

Femeile se apropie de masa noastră. Ne cunoaștem deja. Ne-am jucat de mai multe ori la Sensations și, după ce ne salutăm, ele se duc cu Björn.

De îndată ce ei dispar, Klaus, care a rămas pe un plan secund, se apropie de mine și șușotește:

– Sper ca într-o bună zi și băiatului meu să-i vină mintea la cap, așa ca ție.

Asta mă face să zâmbesc. Eu nu am fost niciodată cel mai bun exemplu pentru nimeni, dar, nevrând să-l contrazic pe acel bărbat la care țin atât de mult, afirm:

– Sigur într-o bună zi o va face, Klaus. Sigur că da.

Când ajung acasă în seara aceea, îl însoțesc pe Flyn în camera lui și apoi intru în biroul meu. Deschid laptopul și caut o melodie. Vreau să o ascult pe aceea despre care într-o zi Jud mi-a zis că îi amintea de noi.

O găsesc și o ascult de mai multe ori și, cu cât o ascult mai mult, cu atât o simt mai aproape de mine pe Jud, dar mă și torturez, fiind conștient că o relație între noi nu va fi niciodată posibilă.

Îmi trec melodia pe telefon, îmi verific e-mailurile și, în mod surprinzător, găsesc un alt e-mail de la Judith. Doar citindu-i numele simt că inima mi se accelerează, devin agitat și, după ce citesc e-mailul de douăzeci de ori, la fel cum am făcut cu mesajul din acea dimineață, decid să nu răspund. Trebuie să fiu puternic și să nu-i dau false speranțe. Ea nu merită așa ceva.

***

A doua zi, după ce-l las pe Flyn la școală, mă îndrept spre cel mai bun spital din München, însoțit de mama și de sora mea. Acolo, după ce mi se face internarea, sunt obligat să mă urc în pat și, pe la 12, sunt dus în sala de operații ca să mi se facă analizele.

Când mă trezesc, deja s-a făcut după-amiază.

Nu pot să văd, pentru că sunt bandajat la ochi, dar simt că sora și mama mea sunt lângă mine.

Când vine doctorul, anunță că totul a decurs bine și că asta mă va scuti de multe dureri de cap. Nu vorbesc. N-am chef.

N-am o dispoziție prea bună și, deși mama și Marta încearcă să glumească, glumele lor nu mă amuză și ajung să mă cert cu ele.

În seara aceea, cer să fiu externat pe propria răspundere. Nu mai suport să stau în spital nicio secundă.

Când ajung acasă, o oblig pe mama să plece. Nu vreau să-mi respire toată ziua în ceafă și tot ce mă face să mă simt mai bine este să ascult o anumită melodie iar și iar.

Simona și Norbert mă anunță că vor avea grijă de mine și știu că este adevărat. Ei doi știu cel mai bine ce-mi trebuie în fiecare clipă.

***

Trec două zile și, când mi se ia bandajul de pe ochi, nu văd clar. Îmi este imposibil să focalizez privirea, iar asta mă disperă. Sora mea mă roagă să am răbdare, dar eu știam deja că așa se va întâmpla.

Björn mă vizitează, la fel și Frida și Andrés, și Dexter mă sună din Mexic. Toți sunt îngrijorați pentru mine, dar le spun tuturor că sunt bine. Am nevoie doar de câteva zile ca să mă refac complet.

Mai trec trei zile și, în sfârșit, când mă trezesc, ochii mei focalizează. Primul lucru pe care-l văd este veioza pe care am adus-o de la Madrid cu buzele lui Jud pe o latură a ei. Îmi place să simt că dețin din nou controlul asupra vieții mele, iar primul lucru pe care-l fac de îndată ce mă ridic din pat este să mă duc direct la laptop. Trebuie să aflu ceva și găsesc imediat ce caut. Judith mi-a scris din nou, însă de data asta tot ce-mi spune e: „Dobitocule!"

Mă însuflețește să citesc asta și zâmbesc, fără să știu de ce.

Zâmbesc ca un idiot.

O oră mai târziu, după ce beau o cafea, mă învârt prin biroul meu. Sunt agitat și nerăbdător și, deși sunt deja în stare să focalizez privirea, am un aspect înfiorător din cauza vânătăilor din jurul ochilor.

Cu înfățișarea asta nu pot să ies nicăieri. Știu că trebuie să aștept, să am răbdare și să aștept. Dar mă învinge neliniștea și, ridicând receptorul telefonului, formez un număr și, după ce salut persoana care-mi răspunde, spun:

– Numele ei este Judith Flores și lucrează la Müller, în sucursala din Madrid. Vreau să știu ce face, unde se duce și cu cine are de-a face. O să-ți trimit o fotografie cu ea ca să o localizezi imediat.

După ce închid, nu știu dacă am făcut bine sau rău. Știu doar că simt nevoia să am vești despre ea, iar singurul mod de a le obține este să angajez un detectiv care să caute informații.

Aceste informații nu întârzie să apară. Primesc mai multe fotografii cu ea la cinematograf împreună cu niște prieteni, dar cele care-mi atrag cel mai mult atenția sunt unele în care apare dansând și râzând cu un pahar în mână.

M-o fi uitat?

Supărat să văd cum se distrează și simțind nevoia să-i spun că știu ce face, nu șovăi și tastez pe laptop:

De la: Eric Zimmerman
Data: 21 iulie 2012, ora 20:31
Pentru: Judith Flores
Subiect: Superbă când dansezi

Mă bucur să te văd fericită și cu atât mai mult să știu că-ți îndeplinești promisiunea.

Cu respect,
Eric Zimmerman

Fără să stau pe gânduri, apăs pe „Trimitere" și imediat regret.

Dar ce naiba fac?

Răspunsul lui Judith sosește a doua zi de dimineață. Mă bucur când îi văd mesajul, dar, pe măsură ce-l citesc, știu că nu-mi va plăcea conținutul fișierelor atașate.

De la: Judith Flores
Data: 22 iulie 2012, ora 08:11
Pentru: Eric Zimmerman
Subiect: Noapte satisfăcătoare

Ca să vezi că mă țin de ceea ce ți-am promis și mă simt bine.
Cu respect,
Judith Flores

Temându-mă să văd fotografiile atașate, apăs în cele din urmă pe „Deschide" și dau peste Judith sărutându-se cu un tip într-un pat. Simt că inima îmi cade la picioare și, furios, închid brusc laptopul.

Nu vreau să mai privesc.

În clipa aceea îmi sună telefonul. Enervat, răspund.

– Hei, frate, ce mai faci, fraiere?!

Abia zâmbesc când aud vocea lui Dexter.

– Bine... sunt bine.

Vorbim câteva minute și, ca de obicei, prietenul meu caută buna dispoziție în orice. Totuși, când vede că nu-l întreb despre ceea ce-mi povestește, zice:

– Chiar acum o să-mi spui ce-ai pățit.

– Nu s-a întâmplat nimic, Dexter...

– O, da, prietene. Pe mine nu mă păcălești. Ai pățit ceva la ochi?

– Nu... totul decurge cum trebuie.

– Probleme la Müller?

– Nu...

– Atunci, știu. Te-a zăpăcit o femeie, așa-i?

Nu răspund. Nu vreau să vorbesc despre asta, iar Dexter, care mă cunoaște, murmură:

– Știi că nu sunt bârfitor cu astfel de subiecte, dar dacă ea merită, dă-i o șansă. Nu toate sunt ca idioata de Betta. Mai sunt și femei foarte drăguțe, pe care merită să le iubești. Eric, oferă-ți șanse în viață. Tu poți...

Știu la ce se referă: din păcate, după ce a suferit un accident, el a rămas într-un scaun cu rotile. Dar, evitând să aprofundez subiectul, afirm:

– Îți promit că o voi face! Și acum, spune-mi: când ne vedem?

22

Timpul trece și din zi în zi sunt mai refăcut și, mai ales, chipul meu arată mai bine.

Judith nu mi-a mai scris, și nici eu ei, deși continui să primesc zilnic un raport despre mișcările pe care le face. Se duce la serviciu, își vede sora și nepoata și iese cu prieteni. O văd zâmbind, simțindu-se bine, dansând și-mi vine să mă dau cu capul de pereți că nu sunt lângă ea.

Într-una din zilele în care fredonez frumoasa melodie care-mi amintește de ea, detectivul îmi aduce la cunoștință că Judith s-a dus în Jerez, acasă, la tatăl ei.

În Jerez nu stătea acel Fernando?...

Primesc fotografii noi cu ea și tatăl ei și alte persoane pe care nu le cunosc și imediat, printre toate acestea, îl recunosc pe tipul de la barul din ziua Cupei Europene și-mi dau seama că este același din poza aia blestemată pe care mi-a trimis-o ea.

Acest lucru mă înfurie și-i cer informatorului meu detalii despre el și, câteva ore mai târziu, aflu că-l cheamă Fernando și că e polițist.

Tipul din fotografii și cel din bar este acel Fernando!

La naibaaaaaaaaaa!

Ca un leu în cușcă, mă învârt prin casă, fac o baie în piscina interioară și, în cele din urmă, văzând că vânătăile au dispărut, în sfârșit, de pe chipul meu, mă duc acasă la mama.

– Ce mă bucur să te văd pe aici, dragul meu! mă salută ea fericită. Ești bine? Te doare capul, iubirea mea?

După ce o sărut pe obraz și-i spun că sunt bine, fără să mai aștept vreo secundă, zic:

– Mamă, trebuie să te ocupi de Flyn, pentru că plec în Spania.

Ea mă privește, clipește și întreabă:

– Te duci din nou la Müller?

N-ar trebui să o mint, dar o fac. Altfel, mă va asalta cu întrebări, așa că răspund:

– Am mai multe întruniri pe care nu le mai pot amâna. Nu știu cât voi sta acolo și, de aceea, cred că cel mai bine este să...

– Eric Zimmerman, mă întrerupe, să nu îndrăznești să-mi spui ce e mai bine pentru nepotul meu și ce nu e, s-a înțeles?

O privesc. Se uită la mine și, în cele din urmă, murmur:

– Mamă...

– Eric, v-am crescut pe tine, pe Hannah și pe Marta și te asigur că știu să-l cresc și pe Flyn, oricât de rebel ar fi. Așa că du-te unde ai treabă, că mă ocup eu de tot. Și te rog să taci și să nu-mi mai dai sfaturi de care n-am nevoie!

Mama și caracterul ei spaniol.

Este inutil să-i răspund, așa că încuviințez.

– De acord, mamă. Așa rămâne.

***

A doua zi, după ce-mi iau rămas-bun de la un Flyn care se supără pe mine pentru că trebuie să rămână cu bunica lui, mă îndrept spre aeroport și iau avionul meu privat. Cât durează zborul, nerăbdarea mea crește, în timp ce mă gândesc că am pornit în căutarea unei oportunități cu o persoană care, așa cum zice Dexter, merită osteneala și nu încetez să mă întreb dacă ea va dori să mi-o ofere.

De îndată ce avionul aterizează în Spania, un angajat se apropie de mine și-mi dă cheile unei motociclete.

Sigur de ceea ce fac și știind încotro trebuie să mă duc, iau motocicleta și mă îndrept spre Jerez. Când ajung în fața casei familiei lui Judith, simt că-mi transpiră mâinile.

Și dacă ea nu mai vrea să știe nimic despre mine?

Dar, dispus să înfrunt asta și tot ce este nevoie, îmi scot telefonul și scriu:

„Bei ceva cu mine?"

După ce apăs pe „Trimitere", aștept răspunsul cu nerăbdare. Dar acesta nu sosește și insist:

„Știi că nu prea am răbdare. Răspunde."

Aștept... aștept și iar aștept și apoi primesc:

„Sunt în concediu."

Asta mă face să zâmbesc.

Crede că sunt în Madrid și, hotărât să afle că nu e așa, răspund:

„Știu. Foarte drăguță poarta roșie de la cabana tatălui tău."

Tăcerea pune din nou stăpânire pe telefon și atunci aud deschizându-se o poartă. Îmi ridic privirea și o văd, la fel de frumoasă ca întotdeauna. Constatând că ea nu mă vede, apăs pe claxonul motocicletei, mă dau jos de pe ea și-mi scot casca.

Timp de câteva secunde ne privim și știu că i-a fost la fel de dor de mine, cum mi-a fost și mie de ea. Atunci, dintr-odată, o ia la fugă spre mine, se aruncă în brațele mele și, în timp ce încerc să nu ne rostogolim pe sol din cauza efuziunii sale, nu pot decât să spun:

– Micuțo... mi-a fost dor de tine!

E evident că amândoi suntem foarte agitați.

Apoi Judith mă invită să intru în casă și eu accept încântat.

Îmi oferă un pahar cu apă și, după mai multe săruturi, trebuie să mă abțin ca să nu o dezbrac chiar acolo. Câteva secunde mai târziu, când dispare pe hol ca să-și schimba hainele, nu o urmez. Nu mă invită să fac asta.

Atunci văd că îi țiuie telefonul de vreo două ori și citesc numele lui Fernando pe ecran. Asta mă revoltă, dar mă abțin și aștept. După puțin timp, Judith se întoarce îmbrăcată cu un top și niște blugi și-i zic tam-nisam:

– Ai primit vreo două mesaje de la Fernando.

Văd că o stânjenește să audă asta și eu, nemaiputând să rezist nici măcar o secundă fără să o sărut, o apuc de mijloc și o sărut cu posesiune.

Doamne... cât de dor mi-a fost de gura asta, de delicatețea asta, de gustul ăsta!

Un sărut duce la altul și ajungem în bucătărie, unde, aţâţat de esența ei, o iau în brațe și o urc pe masă. Știu că trebuie să o respect, sunt conștient că ne aflăm în casa tatălui ei. Dar, când ea îmi desface blugii și-și vâră mâinile în interiorul lor ca să mă atingă, tot autocontrolul meu se duce pe apa sâmbetei. Îi smulg pantalonii, îmi pun un prezervativ, îmi așez penisul la intrarea în sexul ei umed și, cu o singură mișcare nebunească, mă introduc în ea și fac ce-mi doresc și ce-mi cere.

Cum este mică de înălțime, o pot lua pe sus ca să o manevrez cum doresc. Și mă bucur, se bucură, ne bucurăm de împingerile corpurilor noastre exigente, pentru a oferi și a obține plăcere, până când ajungem la climax și, ca să nu cădem, îi sprijin spatele de frigider în timp ce ne recăpătăm răsuflarea.

După ce ne-am revenit și ne-am strâns lucrurile care au căzut pe podea în timpul extazului nostru, ieșim în stradă și văd că ea observă motocicleta cu care am venit.

– E a ta? întreabă.

Nu răspund, ci mă limitez să-i dau cealaltă cască și atunci îmi spune că nu-i e teamă de motociclete, dar îi stârnesc respectul.

Pornim și ne plimbăm pe străzile din Jerez, care este un loc minunat.

Ne oprim, în cele din urmă, și mergem să mâncăm ceva la restaurantul Pachucăi, o femeie pe care o cunoaște Judith. Cum e de așteptat, suntem tratați minunat și, când rămânem singuri, o privesc și murmur:

– Sunt un dobitoc.

Ea încuviințează. Îmi place la nebunie expresia de pe chipul ei.

– Exact! declară. Ești!

Dau din cap. Nu-i spun ce știu despre Fernando, dar știu că nu am făcut lucrurile bine cu ea și zic:

– Vreau să știi că am înnebunit când am primit ultimul e-mail de la tine.

– O meriți.

– Știu...

– Am făcut ce mi-ai cerut: m-am simțit bine, am ieșit cu prieteni...

Are dreptate. A făcut ce i-am cerut. Și, după ce vorbim și-i zic clar că nu mi-a plăcut că s-a jucat cu altul fără mine, o întreb în cele din urmă:

– Mă ierți?

Judith mă privește. Doamne, cum mă privește! Și, în cele din urmă, șușotește:

– Nu știu. Trebuie să mă gândesc, *Iceman*.

Auzind cum îmi spune, întreb uimit:

– *Iceman?!*

O văd zâmbind și atunci mă lămurește:

– Uneori, răceala ta te transformă într-un om de gheață: *Iceman!*

Râdem amândoi și, când mă întreabă de ce nu am sunat-o în tot acest timp, gândindu-mă cu atenție, doar îi promit că nu se va mai întâmpla.

Telefonul ei sună brusc și văd că e din nou vorba de Fernando.

– Răspunde, dacă vrei, îi zic.

Dar ea refuză. Închide telefonul și asta, dintr-odată, mă face fericit.

Mă pune mai presus de el.

***

Când terminăm de mâncat, e aproape ora 16:15 și Judith îmi propune:

– Ai chef să vezi circuitul din Jerez?

Printre râsete, îi spun că aș avea chef de altceva și chiar îi vorbesc despre vila pe care am închiriat-o acolo ca să fiu aproape de ea. Asta o uimește și, când îmi spune că a stabilit cu tatăl ei să vadă circuitul și mă invită să-l cunosc, nu pot să o refuz și mergem împreună într-acolo.

Când ajungem, un bărbat ne spune că tatăl lui Jud este în boxe. Ea mă ghidează până acolo, dar nu-l găsim, așa că ne dăm jos de pe motocicletă și hotărâm să-l așteptăm.

La un moment dat, observ cum privește motocicleta și întreb:

– Vrei să te învăț să o conduci?

Expresia ei de uimire mă face să zâmbesc, cu atât mai mult când o aud că spune:

– Uf... nu știu!

Fetișoara ei mă amuză și insist:

– Nu voi permite să cazi.

Cam nesigură, dar hotărâtă, Judith se urcă pe motocicletă. Printre altele, îi explic că accelerația se află la piciorul stâng și pornesc motorul, care răsună foarte... foarte bine.

– Fată dragă, toate motocicletele Ducati răsună așa, zic. Tare și aspru. Acum hai, bagă într-a-ntâia și...

Dar i se oprește motorul. E normal. E nevoie de răbdare și de timp să înveți să conduci o motocicletă. În timp ce pornesc din nou motorul, spun:

– Este ca o mașină, draga mea...

Și, pe măsură ce spun asta, îmi dau seama că i-am zis *draga mea.*

Când i-am zis eu *draga mea* unei femei?

Totuși, nu vreau să-i dau mai multă importanță și continuăm, până când motocicleta se oprește din nou.

O vreme repetăm operațiunea de mai multe ori, iar când bagă într-a-ntâia și reușește să meargă câțiva metri, văd că se emoționează și alerg spre ea.

– Dacă frânezi doar cu frâna din față, poți să cazi.

– Bine, răspunde încântată.

Repetăm procesul și simt că Judith prinde din ce în ce mai mult curaj, dar frânează mai rău. Dacă continuă așa, până la urmă o să cadă și, fiindcă nu vreau să pățească nimic, spun:

– Hai, dă-te jos de pe motocicletă.

Ea refuză. Vrea să învețe.

Îi promit că vom continua în altă zi, dar ea se încăpățânează.

– Încă o dată, bine? cere. Doar una.

Accept. Nu pot să-i refuz asta.

– Auzi, zice dintr-odată, de ce ești așa de îngrijorat?

O lămuresc că este din cauză că nu vreau să pățească nimic, iar ea zâmbește. De ce zâmbește?

Cu grijă, pornește, bagă într-a-ntâia și rulează încet cu motocicleta, cu mine mergând alături. Atunci îmi spune pe nume și zice:

– Să știi că neliniștea pe care tocmai ai simțit-o nu se compară cu ceea ce am simțit eu din cauza ta în aceste două săptămâni. Și acum, uită-te la asta!

După ce spune asta, observ că bagă într-a doua și motocicleta țâșnește. Inima mi se accelerează. Nu pot să o opresc și o să cadă!

Dintr-odată, bagă într-a treia cu abilitate și iese direct în circuit, în timp ce eu rămân în urmă și mă uit la ea ca un prost.

Chiar știe să o conducă și a râs de mine?

Uimit și enervat în același timp, o observ cum ia curbele până când dispare din câmpul meu vizual și mă așez pe o treaptă, neliniștit.

Unde s-o fi dus nebuna aia?

Nu-mi place deloc să nu am controlul asupra situației, dar și mai puțin îmi place că ea s-a urcat pe acea motocicletă. Este periculos!

În momentul acela îmi vibrează telefonul și constat cu neplăcere că este Betta. Nu-i răspund. Nu vreau să știu nimic despre ea.

Continui să aștept neliniștit să se întoarcă Judith, dar minutele mi se par eterne, până când o văd apărând în capătul circuitului și mă ridic. Vine cu viteză până în locul unde mă aflu, nu mă dau la o parte și ea frânează brusc, atât de brusc, încât motocicleta patinează, dar ea o controlează. Apoi își scoate casca și, privindu-mă cum doar ea știe să o facă, trântește:

– Dar, hai să vedem, Iceman, chiar credeai că fiica unui mecanic n-ar ști să conducă o motocicletă?

Mă îmbolnăvește aroganța ei, dar, nefiind în stare să spun ceva, mă apropii de ea și o sărut cu desfrâu și îngrijorare. Dintr-odată, aud o voce în spatele meu care spune:

– Știam eu că brunetica mea era cea care gonea pe pistă.

Eu și Judith ne dezlipim imediat. Privesc în spate și văd un bărbat care deduc că este tatăl ei.

– Tată, zice ea atunci, îți prezint un prieten, Eric Zimmerman.

Eu și bărbatul ne privim.

Atitudinea lui de om cumsecade îmi amintește de tatăl lui Björn. Ne dăm mâinile și zic:

– Încântat să vă cunosc, domnule Flores!

El zâmbește, îmi strânge mâna și zice:

– Spune-mi Manuel, băiete, sau va trebui să-ți zic și eu pe acel nume de familie atât de ciudat pe care-l ai.

Toți izbucnim într-un hohot de râs și apoi pe el pare să-l amuze că fiica lui m-a păcălit făcându-mă să cred că nu știa să conducă o motocicletă. Atunci aflu că Judith, pe lângă faptul că este campioană de motocros în Jerez, este și campioană regională la karate.

Cu gura căscată, o observ până când tatăl ei ne arată motocicleta lui Jud, o Ducati Voz Mx 530 din 2007, pe care ea o pornește imediat și, privindu-mă, spune cu șmecherie:

– Ți-am zis că-mi place la nebunie sunetul tare și aspru al motocicletelor Ducati, băiete?

Gestul ei poznaș...

Zâmbetul ei mucalit...

Și neobrăzarea cu care mă privește, toate mă fac, pur și simplu, să zâmbesc și să știu că mă aflu acolo unde-mi doresc să fiu.

23

În următoarele zile nu mă despart de Judith. Mai mult, o conving să vină cu mine la vila pe care am închiriat-o și ne apucă dimineața vorbind și făcând sex în acel loc minunat.

Prietenii tatălui lui Judith sunt scandaloși, dar amabili cu mine, deși știu că m-au poreclit cel de la Frankfurt. Ce manie au spaniolii să schimbe numele tuturor! Printre râsete, Judith îmi explică faptul că ei îmi zic așa după cârnații nemțești... Iar eu încuviințez și nu spun nimic, pentru ce? Oricum tot așa îmi vor zice...

Betta continuă să mă sune. Insistă, dar nu-i răspund.

Nu mă interesează să știu nimic despre ea și nu mai știu cum să o fac să înțeleagă.

Mama și sora mea mă sună și ele.

Flyn continuă să se comporte urât și, în cele din urmă, furios din cauza comportamentului său în absența mea, vorbesc cu el și îl cert. Îi spun că din nou comportamentul lui lasă mult de dorit și cât sunt de supărat pe el.

În unele după-amiezi, eu și Manuel, tatăl lui Judith, ne ducem să pescuim. Amândurora ne place să facem asta și ne simțim la fel de bine atunci când vorbim, cât și când păstrăm tăcerea. Fără îndoială, ne înțelegem.

Dar liniștea mea este tulburată când, după câteva zile, îi aud pe Judith și pe tatăl ei vorbind despre faptul că ea s-a înscris deja la un eveniment de motocros la care participă în fiecare an, într-un loc numit Puerto Real.

Asta mă neliniștește. Îmi ia somnul, pacea și liniștea, dar nu spun nimic. Nu am niciun drept să-i interzic ceva.

În ziua cursei, nu mă trezesc cu o dispoziție prea bună. Nu sunt deloc fericit că Judith practică sporturi riscante și încerc să o fac să-mi înțeleagă îngrijorarea, dar ea râde.

Mă înfurie!

Încerc să o fac să se răzgândească, nu vreau să sară ca o nebună cu motocicleta, dar este imposibil. Dacă eu mă consideram căpos, ea mă depășește cu vârf și îndesat.

Vorbim despre asta înainte să plecăm, când apare acel Fernando și, apropiindu-se de noi, spune cu oarecare ironie:

– Ia te uită... ia te uită...! Motociclista mea minunată din Jerez!

Comentariul lui mă crispează, dar nu răspund nimic. N-am fost niciodată gelos și n-am să fiu acum, mai ales pentru că n-am niciun drept asupra lui Judith.

– Fernando, el este Eric, face ea prezentările. Eric, el este Fernando.

Eu și tipul acela ne privim. Suntem conștienți că nu ne plăcem și doar dăm din cap.

Când ajungem la locul unde se va ține cursa, stânjeneala mea este evidentă. Judith cunoaște pe toată lumea, toți o salută și nu-mi place să văd cum ea le zâmbește necunoscuților și-i îmbrățișează. Nu-mi place deloc.

Supărarea mea crește și, când ea apare îmbrăcată în costumul ei roșu din piele și protecțiile sale și mă întreabă: „Nu ți se par sexy?", înjur. Mi se întoarce stomacul pe dos.

Amintirile dureroase cu privire la ceea ce i s-a întâmplat surorii mele Hannah îmi revin brusc în minte și încerc să le opresc. Judith nu este sora mea și, bineînțeles, nu practică același sport riscant. Așadar, o privesc fără chef de glume, când Fernando se apropie de noi și spune:

– Haide, frumoaso... calc-o și lasă-i pe toți fără cuvinte!

La naiba... tipul ăsta îmi e din ce în ce mai antipatic!

Judith zâmbește și afirmă, făcându-i cu ochiul:

– Așa voi face!

Urăsc că-i spune *frumoaso*...

Urăsc că ea îi face cu ochiul...

Dar și mai mult urăsc că el o încurajează să bage viteză cu motocicleta...

Eu și el schimbăm din nou o privire. E clar că amândoi ne simțim stânjeniți unul în prezența celuilalt și atunci el, care are două beri în mâini, întreabă privindu-mă:

– Vrei una?

Nu răspund, nu vreau nimic de la el. Și apoi adaugă:

– Poftim. Berea asta e toată pentru tine. Cealaltă pentru mine. Eu nu împart nimic.

Oh... oh... oh...

Acel comentariu și felul cum mă privește imbecilul nu-mi plac deloc. Cu toate acestea, tac. Nu trebuie să spun ce gândesc. Dar el continuă:

– Știi că „fata noastră" este specialistă în sărituri și derapări?

„Fata noastră?"

Cum adică „fata noastră"?!

Privesc în altă parte. Încerc să-mi disimulez enervarea, dar, dacă continuă așa, tipul ăsta o să-și înghită dinții după pumnul pe care i-l voi trage.

El și Judith vorbesc cu încredere și mă scoate din sărite că tipul ăsta știe lucruri despre ea; nu pentru că le știe, ci din cauza felului cum insinuează că le știe.

După trei minute, Fernando se îndepărtează de noi și, supărat, o întreb pe Judith:

– Ce-a vrut să spună cu „fata noastră" și cu împărțirea berii?

– Nu știu, văd că răspunde grăbită.

Dar eu știu.

Tipul ăla simte ceva pentru Judith, iar asta mă enervează și, la fel ca mine, prin prisma meseriei sale de polițist, trebuie să fi investigat despre mine și să fi găsit anumite informații confidențiale.

Mă gândesc la asta ofuscat, când Jud, străină de starea mea de spirit, mă sărută rapid și se îndepărtează cu motocicleta ei.

Copleșit de neliniștea pe care o simt, mă așez să văd cursa și, între timp, observ că-mi transpiră mâinile. Nu mi-a plăcut niciodată expunerea fără motiv la pericol, și cu atât mai puțin când o face ea.

Câteva secunde mai târziu, când se dă startul, simt că inima mi se strânge, văzând-o gonind și sărind ca o nebună pe motocicletă.

Dar ce tot face?

Rabd. Rabd cât pot, până când tensiunea din corpul meu explodează și, apropiindu-mă de tatăl ei, zic:

– Manuel, plec.

– Pleci? întreabă uimit.

Tremurând și tulburat de ceea ce văd, explic:

– Îmi pare rău, dar nu pot să mă uit la așa ceva. Mi-e teamă că se va răni.

El încuviințează, zâmbește și spune:

– Stai liniștit, băiete, brunetica mea este foarte pricepută la asta. Bea berica și...

– Nu, nu vreau să beau, i-o tai.

Manuel mă privește. Bănuiesc că încearcă să citească în ochii mei.

– Spune-i că o aștept la vila din Jerez, anunț.

Atunci, bărbatul îmi atinge umărul cu afecțiune și adaugă:

– Du-te liniștit, brunetica mea știe foarte bine ce face.

Încuviințez. Sper să fie așa. Fac stânga-mprejur, mă îndrept spre motocicleta mea și mă întorc la Jerez. Când ajung la vilă, fac un duș ca să mă relaxez și apoi deschid laptopul și-mi verific e-mailul.

Sună telefonul.

Alarmat să nu fie Judith, mă grăbesc să-l iau și înjur când văd numele Bettei pe ecran.

– Vrei să încetezi să mă mai suni?! îi răspund țipând.

Și apoi închid ofuscat și ea nu mai sună.

Trec orele. Judith nu vine, nici nu sună, iar eu sunt din ce în ce mai agitat.

O sun pe mama. Vreau să știu ce face Flyn.

În timp ce vorbesc cu ea, aud că sună cineva la poartă. Mă duc repede să deschid și o văd pe Judith urcată pe motocicleta ei, cu un trofeu în mână. Când ajunge la mine și derapează, ridicând un nor de praf în fața mea indispusă, îmi iau la revedere de la mama, închid telefonul și o aud pe Jud spunând:

– Ți-am promis. Ai pierdut victoria mea.

Fără să răspund, mă întorc și intru în casă. Sunt enervat.

Din acea clipă, ne afundăm într-una dintre certurile noastre. Fernando și comentariile lui, plus pericolul deloc necesar pe care l-a înfruntat Judith în acea cursă nenorocită m-au enervat foarte mult, iar ea îmi face reproșuri.

Ne certăm. Nu ne ascultăm unul pe altul și, ofuscat, îi cer explicații, înfruntând-o cu privirea:

– Ce a fost între tine și Fernando?

– Ceva. Dar n-a avut importanță și...

Încăpățânat de ceea ce-și imaginează mintea mea, strig, fără să înțeleg ce mi se întâmplă:

– Ceva?! Ce înseamnă acel ceva?!

Cearta se intensifică.

Nu știu de ce reacționez așa.

Ea are un trecut, la fel cum și eu am, dar poate că ceea ce mă înfurie este că acel trecut este atât de recent.

Ne privim.

Ne încordăm, până când, în cele din urmă, ea îmi întoarce spatele, își ia lucrurile, iese din casă și aud că pornește motocicleta.

Paralizat, rămân singur în mijlocul salonului.

Dar ce fac?

De ce îmi descarc pe ea gelozia?

De ce îmi descarc pe ea durerea pentru moartea surorii mele?

Și atunci iau cheile de la motocicleta mea și mă duc după ea.

După ce o localizez în fața grilajului închis, pentru că n-a putut să iasă, opresc motocicleta și mă apropii de ea.

– Cum de poți fi atât de rece? îmi trânțește ea enervată.

– Am exersat.

Răspunsul meu o disperă. Gesticulează. Cred că-mi ia la rând toți membrii familiei și, când începe să vorbească, încerc să o liniștesc. E vina mea pentru tot. N-am acceptat că ei îi place motocrosul și, neputând să nu-mi deschid sufletul în fața ei, spun:

– Jud, sora mea Hannah s-a omorât acum trei ani practicând un sport riscant. Ea era ca tine, o fată tânără, plină de energie și de vitalitate. Într-o zi m-a invitat să merg cu ea și cu prietenii ei să facă *puenting*. Ne-am simțit bine, până când coarda ei... și... eu... eu n-am putut să fac nimic pentru a-i salva viața.

Doamne... cât de mult mă doare să-mi amintesc de sora mea!

Mă distruge!

Mă doare că nu o pot îmbrățișa, că nu pot să vorbesc cu ea, că nu o pot simți vie cu noi. Hannah era una dintre cele mai frumoase persoane din existența mea și, când ea a murit, o parte din viața mea a dispărut cu ea.

Vorbele mele au făcut-o pe Judith să mă privească, așa că adaug:

– Acesta este adevăratul motiv pentru care n-am putut să mă uit în continuare la ceea ce făceai.

Jud mă îmbrățișează imediat. Gestul ei, plin de tandrețe și iubire, mă reconfortează. La fel și vorbele ei.

De asta aveam nevoie și, încercând să reduc dramatismul momentului, o sărut pe buze și murmur:

– Să ne întoarcem în casă, campioano! Să-ți sărbătorim triumful așa cum merită!

Printre râsete, ne întoarcem și, de îndată ce coborâm de pe respectivele noastre motociclete, le lăsăm parcate la poartă și intrăm în salon, sărutându-ne.

Acolo, ne dăm jos o parte din haine, dar, dornic să o am în patul meu, o iau în brațe și o duc direct în cameră.

Cu ferestrele deschise, ne dezbrăcăm complet. Nu ne poate vedea nimeni, iar dacă ne vede cineva, puțin ne pasă.

Când îi scot chiloții tanga, zâmbesc văzând surpriza pe care ea mi-a pregătit-o și care m-a lăsat fără cuvinte, în prima zi când am văzut-o. Și murmur, aplecându-mă să citesc:

– „Cere-mi ce vrei."

Să șoptesc acea frază perversă pe care ea și-a tatuat-o pe pielea ei pentru totdeauna, pe minunatul ei munte al lui Venus, mă face să zâmbesc, cu atât mai mult când o aud spunând:

– Te-a surprins, nu-i așa?

Încuviințez încântat. Mă înnebunește că și-a făcut acel tatuaj pentru mine și, sărutându-l, afirm:

– Îmi place la fel de mult ca tine.

Judith zâmbește. Și eu.

Îi scapă un geamăt când îmi plimb limba cu dorință pe deasupra frazei tatuate. Este delicioasă, plăcută, senzuală.

Mă ridic în capul oaselor.

Dacă nu are tocuri, sunt cu mai mult de un cap mai înalt decât ea, iar asta îmi place, mi se pare fascinant.

Vrăjiți, ne privim. Ne sărutăm. Ne ispitim.

Cred că ceea ce se întâmplă între noi este o adevărată nebunie, dar nu sunt în stare să o opresc și, când o iau în brațele mele și-mi introduc penisul tare în corpul ei cald, șoptesc, privind-o în ochi:

– Haide, micuțo... Cere-mi ce vrei!

24

A doua zi îi propun să mergem împreună acasă la niște prieteni din Zahara de los Atunes și ea acceptă cu bucurie, așa că, foarte devreme, ne îndreptăm cu motocicleta într-acolo.

Pe drum ne bucurăm de locuri precum Puerto Real, Conil, Vejer de la Frontera și Barbate.

Ce locuri minunate!

Ea le cunoaște pe toate foarte bine și, după ce mâncăm, ne plimbăm și face de mai multe ori baie în mare, iar după-amiază ne continuăm drumul spre Zahara de los Atunes.

Când, pe înserat, ajungem în fața unei porți enorme din tablă neagră, sun și, câteva secunde mai târziu, aceasta se deschide și intrăm.

Parcăm motocicleta dincolo de poartă, și coborâm de pe ea. Atunci, ușa albă a casei se deschide imediat și apar prietenii mei Frida și Andrés cu micuțul și drăgălașul lor fiu, Glen, în brațe.

I-i prezint lui Judith, iar ea îl recunoaște pe Andrés ca medicul care a vizitat-o când s-a ars cu fierul de călcat, dar nu-și amintește că Frida s-a jucat cu ea în hotelul din Madrid. Asta mă amuză și decid să tac. La fel și Frida.

În noaptea aceea, în singurătatea camerei noastre, fac dragoste cu ea cu dezmierdare și deliciu. Judith scoate din mine lucruri de care eu însumi habar n-aveam și mă bucur ca niciodată în viața mea în timp ce murmur:

– Jud... Jud... Ce-mi faci?

***

A doua zi dimineață, când mă trezesc, ea doarme profund. O observ câteva minute, încercând să înțeleg de ce simt atât de mult nevoia să o protejez și, în cele din urmă, mă ridic. Mi-e foame.

Când ajung în bucătărie, Frida și Andrés iau micul dejun, iar el, când mă vede, mă ia peste picior:

– Ia te uită... uite-l pe bărbatul îndrăgostit.

– Nu vorbi prostii, Andrés, șuier amuzat.

Râdem toți trei și atunci Frida mă întreabă:

– I-ai zis că sunt femeia de la hotel?

– Nu. Deocamdată nu i-am spus.

Ea încuviințează și spune:

– Păi, ori îi zici tu, ori îi spun eu, știi că...

– Stai liniștită, o întrerup. O să-i zic.

Frida încuviințează, Andrés zâmbește și, în cele din urmă, mă așez cu ei să iau micul dejun.

La scurt timp, vin părinții Fridei pentru a-l lua pe micuțul Glen.

În seara aceea, după ce ieșim toți patru la cină, la întoarcere, Frida și Andrés mă anunță că vor fi în camera de joacă, dar refuz invitația. Nu cred că Judith este încă pregătită pentru asta.

***

A doua zi mă trezesc din nou înaintea lui Jud și cobor să iau micul dejun cu prietenii mei. La scurt timp, ni se alătură și ea.

Pe la ora 14 ne ducem în Cádiz. Am fost invitați la un bal mascat și trebuie să ne cumpărăm vestimentația necesară.

După o zi extraordinară printr-un oraș de care m-am îndrăgostit și unde este minunat să mănânci peștișori fripți, ne întoarcem pe seară în Zahara și hotărâm să facem o ultimă baie în piscină. E cald.

Judith, care nu știe la ce fel de baie ne referim eu și prietenii mei, urcă în cameră să-și pună costumul de baie și atunci Frida îmi șoptește:

– Cred că ar trebui să vorbești cu ea.

Încuviințez. Știu că are dreptate.

– O voi face. Între timp, stăpâniți-vă puțin.

– Eh, prietene, zice Andrés. Nu-mi da ordine în propria casă.

Zâmbesc, bat palma cu el și apoi afirm:

– Aveți dreptate. Bine. E problema mea și eu o voi rezolva.

Când Judith coboară cu frumosul ei costum de baie, toți patru intrăm în piscină. Ne jucăm, ne sărutăm și, când îmi vâr mâna pe sub slipul ei, ea șoptește privindu-mă:

– Eric, nu face asta! Ne pot vedea.

Văzându-i ingenuitatea, nu mă pot abține să nu o sărut și, când se termină sărutul fierbinte, plin de dorință și de pasiune, murmur:

– Stai liniștită, micuțo. Nici Andrés și nici Frida nu se vor speria.

Judith îi privește exact în momentul în care el îi dă jos Fridei costumul de baie și acesta plutește în piscină. Imediat după aceea, mă privește cu gura căscată când Frida iese din piscină și se așază pe margine, iar Andrés se pune în spatele lui Jud și o apucă de mijloc.

E clar că prietenii mei ne invită să ne jucăm.

Dar văzând ochii ei speriați, clatin din cap și, imediat, Andrés și Frida ne fac cu ochiul și dispar în interiorul casei.

Rămași singuri, o simt încordată și murmur:

– Stai liniștită, micuțo. Cu mine nu vei face niciodată nimic din ce nu dorești.

Pe măsură ce spun asta, mă mir.

Eu nu sunt așa. Eu sunt un jucător expert și vreau să mă joc.

Cât timp voi putea să suport această situație ciudată?

Mă gândesc la asta, când aud că Judith întreabă:

– Ei... se joacă aceleași jocuri ca tine?

Încuviințez.

Nu vreau și nici nu trebuie să o mint.

Vorbim.

Îi răspund la întrebări și o avertizez că la petrecerea pentru care am cumpărat costumele de bal mascat oamenii se vor juca, dar că nimeni nu o va obliga să facă asta, mai ales că este cu mine. Îi spun asta pentru că vreau să știe unde va merge.

Ieșim din piscină și intrăm în jacuzzi. După ce se răcește apa, rămânem amândoi tăcuți și, dintr-odată, ea mă întreabă ce mi-ar fi plăcut să se fi întâmplat în piscină.

Mă stimulează să aud asta.

Dacă întreabă, înseamnă că o roade curiozitatea și, după ce îi explic că Frida este femeia care a fost cu noi la hotel, ea e uimită, iar eu murmur:

– Ador să văd două femei posedându-se, deși îmi place să mă și bucur de ele și să le împart cu alți bărbați.

– Și te vezi împărțindu-mă pe mine cu alt bărbat?

Mă întăresc ca o piatră când aud asta și afirm:

– Dacă vrei tu... da.

Îmi place să o privesc și să-i simt curiozitatea, așa că, după câteva minute, îmi fac curaj și spun:

– Vino! Însoțește-mă.

Ținându-ne de mână, intrăm în casă, străbatem un coridor și în curând aud gemetele lui Andrés și ale Fridei. Judith mă strânge de mână și, fără să deschid ușa, propun:

– Andrés și Frida sunt înăuntru, vrei să intrăm?

Ea nu-și îndepărtează privirea de a mea. E agitată.

– Doar dacă nu te îndepărtezi de mine, răspunde în cele din urmă.

Vrăjit de ceea ce femeia aceea mă face să simt și cu un sentiment de proprietate pe care nu l-am mai avut niciodată, murmur sărutând-o:

– De asta să nu te îndoiești niciodată, draga mea. Ești a mea.

Cu hotărâre și fără să-i dau drumul la mână, deschid ușa sălii albastre, în al cărei mijloc există un pat enorm rotund. Prietenii mei se desfată practicând un șaizeci și nouă în ceea ce ei numesc *camera jocurilor*. Când ei ne văd, se întrerup. Eu o privesc atunci pe femeia pe care o țin de mână și-i simt nervozitatea, apoi o aud că spune:

– Vreau să mă joc.

Mă întăresc și mai mult când o aud spunând asta și o sărut, fiind conștient de pasul pe care-l face pentru mine. Observ atunci că Andrés se ridică din pat și se pune în spatele lui Judith, dar nu o atinge.

Așteaptă consimțământul meu și, când eu încuviințez, îi desface sutienul. Repede, sânii mici ai lui Jud se află în fața mea, iar eu îmi doresc să-i ling, așa că spun privind-o pe fata mea:

– Andrés, scoate-i slipul.

Asta îmi aținâță pofta.

Doamne... totul mi se pare nou și deosebit!

Prietenul meu face ce-i cer și Judith nu-l împiedică.

N-am mai simțit niciodată ceea ce simt în clipa asta.

Privirea lui Jud mă înnebunește, cu atât mai mult când aud că Andrés întreabă:

– Pot să o ating?

O privesc din nou pe fata mea.

Simt că așteaptă, speriată, dar văzând că-și dă acordul, mi-l dau și eu fără să șovăi și, mulțumit, observ cum el o mângâie pe femeia care-mi zăpăcește viața și mă delectez.

Frida se apropie de noi. Și ea vrea să se joace.

Văzând dorința, pofta și fierbințeala din ochii lui Judith, mă dau la o parte. Ca o jucătoare expertă, Frida se apleacă în fața picioarelor lui Jud, i le atinge și îi cere să le despartă. Jud îi dă ascultare și ea, fără să șovăie, își duce gura direct la locul umed și cald al dorinței ei.

Tremur...

Mă delectez...

Dacă doar gândul la a face asta cu ea mă excita, să o fac cu adevărat mă înnebunește!

Sunt tare ca o piatră când văd ceea ce văd și simt dăruirea lui Judith; atunci ea geme, dăruită plăcerii, și eu, apropiindu-mi gura de a ei, murmur:

– Da... așa... desfată-te pentru mine.

Pe punctul de a-mi da drumul, o ating pe Frida pentru a-i atrage atenția și ea, întorcându-se, îmi scoate erecția tare din slip și o suge cu plăcere, în timp ce văd cum prietenul meu îi mușcă sfârcurile lui Judith și, vrăjit, reușesc să murmur:

– Să mergem în pat.

Odată ajunși acolo, nu pot să nu-mi contemplu marea dorință devenită realitate.

Judith este minunată. Este o zeiță și, după ce-i dau o jucărioară dintre cele pe care le are Frida pe pat, o rog să-și ofere plăcere pentru mine.

Ea și Frida se lungesc cu jucăriile lor curate în mâini și se masturbează bucuroase pentru noi, în timp ce o observ pe Judith gemând, excitată ca niciodată în viața ei.

Ceea ce trăiește, ceea ce experimentează, ceea ce simte este ceva nou pentru ea și, din felul cum o văd că se bucură, știu că se desfată la fel de mult ca mine.

Pe punctul de a-mi da drumul, îmi pun un prezervativ fără să-mi iau ochii de la ea și, când simt că nu mai pot, cer:

– Andrés, oferă-mi-o pe Jud.

El o așază repede pe picioarele lui și, trecându-și brațele pe sub coapsele ei, o deschide pentru mine.

Imaginea pe care o văd este excitantă, provocatoare, morbidă.

Judith, dezbrăcată pe Andrés, complet expusă pentru mine. Doar pentru mine.

Cu plăcere, mă apropii și, privind-o în ochi, îmi introduc în ea mădularul tare.

La naiba, ce plăcere!

Intru în ea iar și iar, cu hotărâre, cu simț al proprietății, cu exigență, în timp ce-i aud gâfâielile, gemetele, țipetele și murmur, privind-o în ochi:

– Așa te voi oferi eu altor bărbați. Îți voi desface coapsele pentru a le da acces în interiorul tău ori de câte ori vreau eu, ești de acord?

Ea gâfâie, se zvârcolește și, în cele din urmă, exclamă bucuroasă:

– Da... da...

Iar și iar... și din nou mă afund în ea, în timp ce Andrés îi menține coapsele deschise pentru mine și eu mă bucur de momentul incredibil. Nici în cel mai frumos dintre visele mele cele mai umede nu mi-aș fi imaginat vreodată să simt ceva precum ceea ce simt acum cu Judith.

Am fost între picioarele a sute de femei, în căutarea plăcerii.

Am oferit și mi-au fost oferite sute de femei, dar ceea ce experimentez în acest moment cu ea este nou, magic și special.

Andrés mă privește și zâmbește.

Ce zănatic!

De multe ori, el m-a asigurat că se bucură de acele întâlniri perverse doar dacă e implicată și Frida, dar eu nu-l înțelesesem niciodată, până azi.

Dintr-odată, să împart asta cu Jud a devenit cea mai frumoasă experiență din viața mea și ceva-mi spune că, începând din acest moment, nimic nu va mai fi la fel.

25

Când mă trezesc a doua zi în camera noastră din Zahara, sunt neliniștit.

Noaptea trecută am adormit târziu, fără să vorbim despre cele întâmplate, iar eu simt nevoia să o facem. Trebuie să mă asigur că ea este bine și, mai ales, că nu a făcut nimic împotriva voinței sale.

Betta îmi tot trimite mesaje – ce coșmar! – și, fără să le citesc, le șterg. Nu mă interesează.

Femeia asta mă scoate din sărite cu insistența ei și, în cele din urmă, dacă va continua așa, cred că vom avea o problemă gravă.

Totuși, încerc să uit de ea și pregătesc o tavă cu micul dejun pentru Jud, în timp ce Frida și Andrés râd de mine.

– Prietene, dar ce-ai pățit? râde Andrés.

Zâmbesc. Nu știu să-i explic.

– Mă sperii, Eric! șușotește Frida. Ne cunoaștem de prea mult timp și nu te-am văzut niciodată pregătind micul dejun pentru cineva, nici pentru Betta, nici pentru imbecila aia cu care ai umblat acum mulți ani, Ginebra.

Mă stânjenește să aud acele nume. Atât Betta, cât și Ginebra m-au înșelat și, văzând expresia de pe chipul meu, Frida spune:

– Bine... n-ar fi trebuit să le menționez pe curvele alea.

Ultimul ei comentariu mă face să zâmbesc și, după ce termin de pregătit tava, Andrés spune, punând o floare pe ea:

– Asta nu poate să lipsească, dacă vrei să o impresionezi.

Ies din bucătărie cu un zâmbet pe buze și, intrând în cameră și văzând-o pe Judith cu ochii deschiși, o salut:

– Bună dimineața, brunetico!

Ea zâmbește.

Știe că doar tatăl ei îi spune așa, iar acum și eu.

Încântată, îmi face loc pe pat și luăm micul dejun. Suntem amândoi binedispuși, iar eu întreb în cele din urmă:

– Să vedem, micuțo, cum te simți?

Mă lămurește că se simte bine și, înainte ca eu să o întreb din nou, spune că tot ce a făcut azi-noapte a fost motu proprio, iar asta mă relaxează. Ultimul lucru pe care mi-l doream era să aud contrariul.

Un sărut...

Două...

Șapte...

Vorbim despre cele întâmplate.

Ne excită să ne aducem aminte, să vorbim despre asta și-mi spune că vrea să fie din nou oferită în seara asta la petrecere, dar numai cu mine alături. Cu un zâmbet care-mi umple sufletul, îmi spune că ceea ce înainte vedea ca fiind ceva oarecum murdar și depravat, acum, după ce a încercat și s-a bucurat, i se pare diferit.

Și mă face să râd când șușotește că, deși momentul romantic e plăcut, cel mai mult o înnebunește clipa când o împung și și-a dat seama că-i place la nebunie să și-o tragă. Asta-mi place.

Îmi place că și-a schimbat percepția asupra anumitor lucruri și, după alte câteva săruturi, în timp ce ea își imaginează ceea ce vrea să încerce alături de mine, îi dau, în cele din urmă, ce-mi cere și ce-mi doresc și eu.

***

După ce mâncăm, când Frida și Andrés se retrag să se odihnească, Judith și cu mine ieșim în grădină să citim. Ziua este minunată, e soare, iar la umbră e fenomenal.

În timp ce amândoi citim, ascultăm împreună muzica din iPod-ul lui Judith; dintr-odată, se aude melodia pe care ea o

consideră a noastră și, fără să șovăi, o fredonez. Cu coada ochiului, văd că mă privește uimită să mă audă cântând.

– Auzi... cum de știi melodia asta? întreabă.

Amuzat, mă uit la ea.

Încă-mi amintesc că, atunci când m-am întors în Germania, am căutat melodiile care-i plac ei.

– Am căutat-o, răspund.

– De ce?

Atunci, conștient de ceea ce voi spune și că avem o melodie a noastră, afirm asumându-mi toate consecințele:

– Pentru că această melodie îmi aduce aminte de tine.

După o după-amiază minunată de stat la soare și la piscină, în care mă bucur alături de Judith de lucruri simple, ne pregătim pentru petrecerea de seară. Fetele sunt îmbrăcate în *flappers*, iar noi, în gangsteri.

Jud este superbă cu acel costum și cu părul și machiajul pe care Frida i le-a făcut și intuiesc că va stârni o mare agitație. O femeie nouă, sexy și frumoasă este agitație garantată. Și, dintr-odată, asta nu prea-mi place.

La 21:30, după ce lăsăm mașina în parcarea aglomerată, intrăm în vila minunată, decorată în stilul anilor '20.

Fără să dau drumul mâinii fetei mele, o prezint gazdelor, Maggie și Alfred, și mai multor persoane pe care le cunosc, fiind, în același timp, conștient de faptul că toată lumea o privește cu interes. Fără îndoială, abia așteaptă să se vâre între picioarele ei.

La un moment dat, văd că ea își scarpină gâtul. Asta înseamnă că devine agitată și încerc să o liniștesc. Din fericire, reușesc. Petele de pe gâtul ei încep să dispară, dar mă face *dobitoc*, printre alte cuvinte de ocară, când îmi povestește că la baie a auzit vorbindu-se despre mine, iar eu îi zic că sper că erau lucruri bune și excitante.

Ținându-ne de mână, ne plimbăm prin casă.

Vreau să-i arăt lui Judith zona unde toți fac sex fără nicio inhibiție. Nu trebuie să uit că toate astea sunt noi pentru ea și, când mă apropii de ușă, aceasta se deschide brusc și aud:

– Omule, Eric, ce mă bucur să te văd!

Este Björn și, zâmbind, afirm:

– Nu știam că ești pe aici.

El îmi povestește că a decis să-și ia un mic concediu în Cádiz și, când văd că o privește curios pe Judith, o apuc cu putere de mână, pentru a-l face să priceapă că este o persoană specială pentru mine, și spun:

– Judith, ți-l prezint pe Björn, un prieten bun. Björn, ea este Judith, iubita mea.

Văd că Björn mă privește cu gura căscată.

Fără îndoială, faptul că i-am zis *iubita mea* l-a surprins!

Nu se aștepta să o prezint așa, iar neobrăzatul, apropiindu-se de ea, o sărută pe ambii obraji și spune:

– Încântat, Judith! Mmmm... ai o piele foarte fină!

Auzindu-l, ridic bărbia, dar văzând cum colțurile gurii sale se curbează, cu același ton de voce ca al lui, afirm:

– Ea toată este fină și delicioasă.

Fără alte cuvinte, eu și prietenul meu ne înțelegem. Și, conștient că nu există nimeni mai bun decât el pentru a se juca cu poftă, erotism și senzualitate, îl privesc și el încuviințează repede.

Amândoi suntem jucători experți. Știu că nimeni nu mă va respecta la fel ca el și, deschizând din nou ușa pe care a ieșit, întreabă:

– Intrăm?

O facem fără să șovăim și, după ce intrăm în acel loc slab luminat, simt cum Judith mă strânge de mână. Este speriată. De aceea, o trag spre mine și, apropiindu-mi gura de urechea ei, murmur:

– Stai liniștită, micuțo... stai liniștită.

Ea încuviințează și îmi zâmbește.

Fără să-i dau drumul, ne apropiem de un mic bar și Björn pregătește trei cupe de șampanie. O întreb pe Judith dacă prietenul meu i se pare un tovarăș bun de jocuri și ea îl privește.

Björn este un bărbat foarte solicitat de femei. Este, la fel ca mine, un mascul alfa, doar că eu sunt blond cu ochi deschiși, iar el este brunet și un avocat de succes în München.

– Ești de acord să te ofer lui? insist.

Ea acceptă, chiar în momentul în care Björn ne întinde paharele. Cu privirea, îl informez despre decizia lui Jud. Între noi, cuvintele sunt de prisos, dar, când se pregătește să o sărute pe buze, îl opresc și îl lămuresc:

– Gura și săruturile ei sunt doar ale mele.

El încuviințează, zâmbește și apoi mă întreabă cu voce joasă:

– Pentru că e iubita ta?

– Da, afirm cu siguranță.

Björn zâmbește din nou.

Ce nesuferit!

Apoi propun să ne așezăm.

Judith este agitată. În jurul nostru, oamenii fac sex cu libertate deplină. Este prima dată când se vede într-o astfel de situație și o las să se bucure. Pe canapea, ea se așază între noi doi, iar eu îmi apropii gura de urechea ei și întreb:

– Excitată?

Ea încuviințează exact în momentul în care Björn își pune o mână pe genunchiul ei și începe să i-l mângâie. Rămânem așa câteva minute, până când îi cer:

– Jud, dă-ți jos chiloții.

Ea îmi dă ascultare fără să șovăie. Se ridică, și-i dă jos, se așază iar între noi și, când îi iau chiloții din mână, îi cer din nou:

– Desfă picioarele, scumpo.

Respirația i se accelerează.

Știu cât de mult o excită ceea ce-i cer și o face fără să șovăie. Le desface pentru mine.

Curios, observ cum prietenul meu urcă mâinile pe picioarele ei frumoase până-i atinge sexul.

Mmmm... excitant!

Björn mă privește. Eu încuviințez, iar el, vârându-și mai întâi un deget și apoi două, începe să o masturbeze în fața mea, în timp ce Jud închide ochii, dăruindu-se plăcerii.

O privesc și mă delectez cu plăcerea ei.

Atunci, Björn, înfierbântat de moment, propune o penetrare dublă, dar îi scot ideea din minte: Judith încă nu este pregătită pentru asta și-i spun clar că aceasta va fi doar vaginală.

Gemetele ei și să o văd în acea situație mă înnebunesc; o fac să se ridice și, după ce îi desfac rochia, aceasta cade la picioarele ei și rămâne complet dezbrăcată pentru noi și pentru oricine dorește să o privească.

Judith este delicioasă!

Îi sărut gâtul și murmur, simțindu-i excitarea:

– Oferă-i sânii.

După ce spun asta, ea îi alătură cu mâinile și-i duce până la gura prietenului meu, oferindu-i-i.

Björn îi acceptă încântat. Îi linge, îi degustă, îi savurează, în timp ce acum eu sunt cel care o masturbează și o face să vibreze. Totuși, când simt că va atinge climaxul, o opresc și îi cer să se urce pe canapea și să-i ofere lui Björn esența ei. Prietenul meu se lungește și ea îmi dă ascultare și, cu un erotism și o perversiune care mă îngheață, îi oferă lui ardoarea pe care o are între picioare.

Ce căldurăăă...!

Cu senzualitate, urcată pe canapea, își apropie despicătura de gura prietenului meu și el o devorează bucuros, în timp ce eu observ și mă înfierbânt cu ceea ce văd și simt.

Orice bărbat care nu este obișnuit să se joace așa ar vedea asta ca pe ceva murdar, păcătos și nelalocul lui, dar eu, nu. Persoanele care, ca mine, se joacă astfel de jocuri văd asta ca pe ceva curat, de comun acord și foarte plăcut.

Judith este ingenuă, excitantă, poftcioasă. Îmi dau seama după expresia feței sale de desfătare, care vorbește de la sine, și, dornic să o sărut, o fac cu pasiune, în timp ce Björn îi devastează vaginul și eu îi absorb gemetele și tremurul.

Plăcere...

Perversiune...

Excitație...

Totul ne învăluie și, satisfăcut, murmur:

– Ești plăcerea mea... dă-mi mai mult, micuțo!

De îndată ce spun asta, Judith scoate un geamăt foarte semnificativ pentru mine. Știu că Björn o duce la climax cu gura și cer:

– Așa, frumoaso! Țipă și dă-mi drumul pentru noi!

Și o face. Cum o face!

Țipetele ei de plăcere atrag privirile tuturor celor care ne înconjoară, iar eu, fericit, le observ chipurile și mă desfăt cu ceea ce le provoacă.

Poftă!

După o ultimă gâfâială care-mi arată faptul că fata mea a atins cerul, îi spun să coboare de pe canapea, îi iau rochia și chiloții de pe podea și, împreună cu Björn, trecem în altă cameră.

Ajunși acolo, las hainele, mă așez pe pat și o fac pe Judith să se așeze pe mine. Apoi îi despart picioarele și i-o ofer din nou lui Björn.

Ea tremură. Excitația ei este din ce în ce mai mare, iar eu, încântat, îi sărut gâtul în timp ce șoptesc:

– Mai mult... dă-mi mai mult!

Cu senzualitate, simt că ea desface și mai mult picioarele. I se oferă pe deplin lui Björn și, când acesta se pregătește să-și pună din nou gura pe sexul ei, se oprește și, cu un zâmbet, mă privește și întreabă:

– Ce zice tatuajul ei?

Încântat, mă pregătesc să răspund, când Judith, care vorbește perfect germana, răspunde:

– Cere-mi ce vrei.

Prietenul meu mă privește. Expresia feței sale îmi arată că-i place ceea ce a auzit, iar eu șoptesc:

– E ceva personal.

Surprins, el încuviințează și, cu gura, o duce din nou la ceruri, în timp ce eu mă recreez cu gâfâielile ei, cu gemetele ei și mă delectez cu gândul că, peste câteva minute, eu voi fi cel care o va poseda.

Excitat și înnebunit, îmi apropii gura de urechea ei și, în timp ce corpul ei se contractă de plăcere, șoptesc:

– Așa, Jud... În intimitate vreau să fii mereu la dispoziția mea. Sunt stăpânul tău, iar tu, stăpâna mea. Doar eu te pot oferi. Doar eu îți pot desface picioarele pentru ceilalți. Doar eu...

– Da... doar tu! Joacă-te cu mine! gâfâie, dăruindu-mi-se.

Căldura se intensifică.

– Vreau să explorezi și să te explorez, murmur. Vreau să ți-o fut și să te fută și alții. Vreau atâtea de la tine, draga mea, încât mi-e frică.

Cuvintele mele o înnebunesc. Observ asta.

Și, când nu mai pot, îi poruncesc prietenului meu să se retragă, mă ridic cu ea în brațe și, după ce o las pe podea, eu și Björn ne dezbrăcăm.

Judith ne observă în tăcere, sugându-și buza de jos, și atunci îl aud pe prietenul meu spunând:

– Lungește-te pe pat și desfă picioarele, scumpo.

Ea mă privește și îi dă ascultare. Eu mă urc în pat și murmur, după ce privesc tatuajul ei fierbinte:

– Cere-mi ce vrei.

Vreau să ceară ea. Vreau să-i îndeplinesc dorințele. Atunci mi se adresează și spune:

– Vreau ca Björn să mă fută în timp ce tu mă oferi, mă săruți și ne privim. Știu că-ți va plăcea să o fac. Și, când el își va da drumul, vreau să mă fuți tu, așa cum îmi place mie.

Când o aud spunând asta mi se eliberează sufletul și inima.

Ea este la fel de implicată în joc ca și mine și, după ce o sărut lasciv și fierbinte, îi cer prietenului meu:

– Fute-o.

Spunând asta, simt cum mi se zbârlește tot părul de pe corp. N-am mai simțit niciodată o asemenea plăcere.

Cu ochi nerăbdători, observ cum Björn se bucură de corpul fetei mele. Îi suge sfârcurile, i le mușcă, în timp ce degetele lui intră în despicătura ei umedă și îl aud zicând:

– Ești fleașcă și pizda ta mă înnebunește!

Acel limbaj ordinar se dovedește pervers și excitant în acest moment; atunci Björn murmură privind-o:

– O să te fut, scumpo. O să te fut în fața bărbatului tău și el te va deschide pentru mine în timp ce te va ține să nu te miști.

Aud că ea gâfâie sufocată. În această situație, acele cuvinte se dovedesc mistuitoare.

Atunci, eu desfac pliurile sexului femeii mele și observ cum Björn se afundă în ea.

Ah, Doamne...! Este incredibil. Pofta mă învinge.

Conexiunea pe care o simt în această clipă cu Judith este impresionantă, mai ales când ochii noștri se întâlnesc. Vrăjit, în timp ce-i separ sexul, prietenul meu ne face pe amândoi să ne desfătăm cu acțiunile sale și zâmbesc, când o văd pe Judith dăruită pe deplin.

Nu știu cât timp trece până când Björn iese din ea și, după ce-i dau cu apă ca să o răcesc și să o spăl, îmi arată din ochi că acum e rândul meu.

Mulțumit și teribil de excitat, mă apropii de ea și, după ce-mi vâr degetele în despicătura ei fierbinte, o masturbez în timp ce murmur:

– Scumpo... ești foarte deschisă și receptivă. Îți place, nu-i așa?

Ea încuviințează, gâfâie și cere:

– Fute-mă!

Mă ațâță să o aud cerând asta și, fără să șovăi, îmi introduc un deget în anusul ei strâmt și-l mișc. Ochii ei acoperiți de dorință mă înnebunesc și, când îmi scot degetul din fundul ei, îmi apuc erecția tare și o penetrez dintr-o împunsătură prin vagin, făcând-o să țipe.

Exclamația ei îmi dovedește că-i place, așa că mă afund ca un nebun în ea, fac ceea ce mi-a cerut și o fut. O fut cu dorință, cu grabă și pasiune, în timp ce Björn o ține de umeri ca să nu se miște. Dar, dintr-odată, devin gelos când văd că ea privește cu dorință penisul prietenului meu.

Dar ce face?

– Nu. Uită-te la mine! îi poruncesc.

Din fericire, prietenul meu își dă seama și, după ce-i dă drumul, o șterge din încăpere și ne lasă singuri.

Îmi întețesc împingerile. Sunt atât de înfierbântat, încât cred că o să explodez și, văzând-o dăruită complet mie, îmi vâr din nou un deget în anusul ei strâmt. Simțind asta, ea se ațâță, țipă și mai tare și-mi spune din ochi să nu mă opresc, să continui până când nu mai poate, iar eu asta fac, până când cad epuizat peste ea.

Rămânem așa câteva secunde până când, dându-mă la o parte, îi poruncesc:

– Îmbracă-te! Plecăm.

Judith își ia rochia și, văzând că suntem singuri, mă întreabă:

– Unde este Björn?

Îi răspund prost dispus și ea, deranjată, întreabă din nou:

– De ce ești supărat?

O privesc, amintindu-mi cum se uita la penisul lui erect, dornică să și-l vâre în gură și, când îi reproșez, șuieră nedumerită:

– Nu știu, Eric. Perversitatea momentului.

Din nou schimbăm mai multe vorbe și, când, în cele din urmă, devin conștient de cât sunt de imbecil că gândesc ceva ce nu-și are rostul, ea exclamă:

– Dobitocule!... Asta ești, un adevărat dobitoc.

Îi cer iertare.

Are dreptate!

Sunt conștient de greșeala mea, dar furia ei de spanioloaică s-a declanșat și nu o mai poate opri nimeni.

Îmi spune tot felul de lucruri și, în cele din urmă, aleg să o sărut. Poate în felul acesta se calmează și, spre norocul meu, reușesc. Sărutul o liniștește și o vreme rămânem îmbrățișați în cameră, cerându-i iertare.

***

Mai târziu, când Jud este din nou relaxată și a uitat de gafa mea, ieșim din încăpere și apoi din sala de joacă. Ajungând în salonul principal, Björn se apropie de noi cu niște băuturi în mâini și, după ce le luăm, le spun amândurora că gafa mea nu se va mai repeta.

Ea și Björn zâmbesc. Mă iartă. Sunt conștient că sentimentul meu de proprietate față de Jud este ceva nou și trebuie să învăț să-l gestionez.

În seara aceea, când ne întoarcem acasă după petrecere, Jud este fericită.

Fericirea ei este fericirea mea, deși, după ce-mi menționează anumite lucruri perverse care-i atrag puternic atenția, printre râsete murmur:

– Doamne, am creat un monstru!

26

După patru zile de la seara perversă, Frida și Jud decid să iasă singure să bea ceva. Asta nu-mi place deloc, dar nu vreau să fac notă discordantă, așa că tac și rămân acasă cu Andrés.

El este o gazdă excelentă și, după ce ele pleacă, stăm de vorbă și jucăm șah, un joc care ne place mult amândurora.

Ne uităm la tablă în tăcere, când Andrés întreabă:

– Ce s-a întâmplat, Eric?

Ridic privirea și, înțelegând la ce se referă, murmur:

– Nimic.

El zâmbește, se lasă pe spate în scaunul său și, privindu-mă, insistă:

– Te cunosc de mult timp și nu te-am văzut niciodată atât de dăruit unei femei cum îi ești lui Judith.

Acum, eu sunt cel care se lasă pe spate. Încuviințez și, după ce iau o înghițitură din whisky-ul meu, declar:

– De acord. Recunosc. Judith mă face să simt lucruri diferite.

– Ce lucruri?

Văzând interesul prietenului meu, răspund fără să șovăi:

– N-aș ști cum să-ți explic, dar simt dintr-odată că multe lucruri au căpătat sens, și nu doar pe plan sexual.

Andrés încuviințează. Apoi ia o înghițitură din paharul lui și spune:

– Îți amintești conversația noastră din urmă cu ceva vreme referitoare la găsirea acelei persoane speciale în viața ta?

Încuviințez și el continuă:

– Încă-mi amintesc când Frida a apărut în viața mea.

– Cum să nu-ți amintești... te-a lovit cu mașina! râd eu.

Râdem amândoi și apoi el adaugă:

– Îți jur că, atunci când am cunoscut-o, nu mi-o puteam scoate din minte și, chiar dacă la început tendințele ei sexuale m-au scandalizat, cred că să fiu cu ea, să înțeleg și să mă bucur de sexualitatea noastră și faptul că l-am avut pe Glen reprezintă tot ce mi s-a întâmplat mai bun în viață.

Zâmbesc. Îmi place la nebunie că prietena mea este cu cineva care o iubește și o apreciază ca femeie și ca om.

– Crezi că Judith poate fi acea persoană specială pentru tine? mă întreabă apoi.

Fără să știu de ce, zâmbesc.

E mai mult decât clar că Judith a intrat ca un vârtej în viața mea și mă face să mă comport așa cum nu mi-aș fi închipuit niciodată.

– Nu știu, răspund, dar îmi place mult.

– Prietene, cred că ești pierdut!

Râdem amândoi și eu adaug:

– Jud reușește să mă liniștească așa cum n-a putut să o facă nimeni niciodată. Mă face să zâmbesc cu o simplă privire. Sexul cu ea a căpătat altă dimensiune. Viața alături de ea este distractivă, chiar dacă blestem caracterul ei hispanic... mă disperă!

Andrés zâmbește, la fel și eu.

Nu a fost niciodată punctul meu forte să vorbesc despre sentimente, dar atunci îmi amintesc ceva ce însuși Andrés a zis în ziua nunții sale cu Frida și zic:

– Cred că încep să înțeleg o frază ridicolă pe care mi-ai spus-o într-o zi.

– Ce frază?

– Aceea care spunea că dragostea este precum vântul: nu se vede, dar se simte.

Zâmbim amândoi din nou. Cuvintele sunt de prisos, așa că ne continuăm partida de șah.

În zori, auzim sosind o mașină. Trebuie să fie fetele. Ieșim în întâmpinarea lor și observăm că sunt tulburate. Se pare că niște tipi din sat au încercat să întreacă măsura cu ele, dar Judith a reușit să se apere.

Asta mă neliniștește.

Mă înfurie.

Mă irită să văd nodurile degetelor lui Jud înroșite din cauză că a trebuit să se apere de niște imbecili și, privind-o, șuier, pregătit să mă duc să-i omor:

– Urcă în mașină, Jud!

Totuși, în cele din urmă, reușesc cu toții să mă facă să mă liniștesc și să-mi scoată ideea din cap.

***

Câteva zile mai târziu, Andrés comandă o paella de la un chioșc de pe plajă și coborâm să o mâncăm. Este delicioasă, dar eu abia mă bucur de ea, căci telefonul îmi sună neîncetat. Sora mea, care vrea să-mi vorbească despre nepotul meu, și Betta mă termină psihic.

După ce terminăm de mâncat, ne lungim sub umbrele.

Este o zi minunată, dar telefonul meu continuă să sune. Betta nu se lasă și, când citesc unul dintre mesajele ei, răbdarea mea explodează și îl rog pe Andrés să mă ducă înapoi la cabană.

Femeie blestemată!

Când mă vede, Judith se grăbește să se ridice și începe să-și strângă lucrurile. Vrea să se întoarcă cu mine, dar eu refuz.

Am nevoie de puțin timp ca să rezolv anumite probleme și, pentru că nu reușesc să o conving, țip, ieșindu-mi din fire:

– Fir-ar să fie! Am zis că rămâi aici!

După ce spun asta, îmi dau seama că am exagerat.

N-am dreptul să-i vorbesc așa și ne certăm. Cu toate acestea, nu-i permit sub nicio formă să se întoarcă la cabană cu mine. Nu vreau.

În cele din urmă, prietenii mei reușesc să calmeze spiritele între noi, iar Judith rămâne, supărată, cu Frida. De îndată ce urcăm în mașină, Andrés mă privește și-mi spune:

– Jur că nu te înțeleg. Îți respect decizia, dar nu înțeleg de ce Judith nu putea să se întoarcă împreună cu tine.

Enervat, în timp ce observ cum ea se lungește din nou lângă Frida pe plajă, trântesc:

– Betta e la ușa casei tale... ți se pare un motiv suficient?

– La naiba! se enervează Andrés.

Când ajungem la cabană, văd o mașină parcată în față și spun, adresându-mă prietenului meu:

– O să cobor aici. Du-te, dacă vrei.

– Nu. O să te aștept.

Când mă dau jos, portiera celeilalte mașini se deschide și apare Betta. Ca de obicei, este personificarea farmecului.

– Eric...

Furios, mă apropii de ea și, fără să o ating, șuier:

– Vreau să pleci de aici și să stai departe de mine, ai înțeles?

– Eric... ascultă-mă!

Dar eu nu doresc să o ascult. N-am ce să vorbesc cu ea și, iritat și știind că mă doare capul din cauza tensiunii, adaug:

– Betta, mă aduci la limita răbdării.

– Eric... Cine e femeia care se află aici cu tine și care te-a însoțit la petrecerea lui Maggie?

Uimit de întrebarea ei, mormăi:

– Nu te privește asta pe tine...

– Mă privește, desigur că mă privește! Tu ești...

– Eu nu sunt nimic pentru tine! strig, ieșindu-mi din minți. Te-ai culcat cu tata, la naiba, iar din clipa aia tu singură ai pus capăt relației dintre noi.

Betta mă privește și ochii i se umplu de lacrimi.

– Pleacă! repet. Îndepărtează-te de mine pentru că noi doi nu vom mai fi niciodată împreună!

– Eric...

Încearcă să mă îmbrățișeze și reușesc să o desprind de mine, dar atunci ea strigă:

– Te iubesc, Eric... te rog... te rog...!

Nu-mi mișcă deloc inima să o aud pe Betta implorând și, îndepărtându-mă de ea, amenință:

– Dacă nu pleci, chem poliția. Tu decizi!

Se gândește, refuză să plece, dar, în cele din urmă, face stânga-mprejur, urcă în mașină și pleacă.

După ce dispare din câmpul meu vizual, simt că durerea mea de cap a crescut și deja este considerabilă. Mă apropii de Andrés, care este tot în mașină, și spun:

– Să intrăm în casă.

– Arăți rău, murmură el.

Atingându-mi tâmpla, simt că-mi va exploda și murmur:

– Am nevoie să-mi iau pastilele și să stau în întuneric.

După ce intrăm, prietenul meu îmi dă repede un pahar cu apă și mă duc în dormitorul meu. Îmi caut trusa medicală în baie și iau mai multe pastile. Când ies, văd că Andrés, care-mi cunoaște problema, a tras perdelele camerei.

– Lungește-te puțin, îmi spune.

Asta și fac. Trebuie să mă liniștesc și să las pastilele să-și facă efectul.

***

Când mă trezesc, nu știu cât timp a trecut, dar, din fericire, mă simt mai bine. Ieșind din cameră, îmi pun niște ochelari de soare închiși la culoare și mă duc direct la piscină. Acolo dau de micuța mea, care se bronzează în timp ce ascultă muzică pe iPod-ul ei.

Când ajung lângă ea, nu se uită la mine și nici nu-mi vorbește. E în continuare supărată pe mine și nici eu nu spun

nimic. Totuși, după o vreme, văzându-i pasivitatea, îi scot o cască și o salut:

– Bună, brunețico!

Cu asprime, îmi smulge casca din mână. E în continuare supărată.

Decid să mă așez liniștit în fața ei, ca să o privesc. Dacă ea este temperamentală, la fel sunt și eu. Și, dintr-odată, o aud spunând pe un ton plin de furie:

– Pentru binele tău, nu te mai uita la mine.

Zâmbesc. Mă amuză supărarea ei. Când văd că se ridică, o imit, fără să iau în calcul că mă poate împinge, și cad în piscină complet îmbrăcat.

Asta mă înfurie; dar cum de îndrăznește?

Blestematul ei caracter hispanic deja începe să mă enerveze.

Apoi se îndepărtează, fără măcar să se uite la mine.

Furios și ud leoarcă, ies din piscină, mă duc în camera noastră și, intrând în baie ca să-mi dau jos hainele ude, exclam privind-o:

– Să vedem, Jud, ce-ai pățit?

Ea nu vrea să vorbească. Se îndepărtează de mine, dar eu insist. O apuc de mână și ea șuieră furioasă:

– Dar, hai să vedem, ești prost? Nu vezi că mă enervezi și mai tare?

O privesc.

O sfidez.

M-a făcut *prost*, nu *dobitoc*?

Îmi doresc să o îmbrățișez și să se relaxeze, așa că, după ce schimb câteva cuvinte cu ea, încerc să o sărut și, văzând că mă respinge, întreb uimit:

– Iar cobra?

Ea mă privește și, din fericire, zâmbește în cele din urmă și răspunde:

– Da, iar dacă nu te îndepărtezi, pe lângă cobra, o să primești și un pumn.

Acum, eu sunt cel care zâmbește.

Mă respinge, țipă la mine, îmi spune că o să-mi tragă un pumn și... râd?

Fără îndoială, femeia asta mă învinge.

O apuc de mijloc și o trântesc în pat. O sărut și prosopul care-i acoperă trupul se pierde pe drum, la fel cum dispare și supărarea ei, iar ea răspunde cu pasiune la săruturile mele fierbinți.

Printre râsete, ne ispitim, ne cercetăm și atunci ea întreabă privindu-mă:

– Ești bine, Eric?

Încuviințez. Boala mea este ultimul lucru la care vreau să mă gândesc. Dar ea insistă și eu spun:

– Ești minunată!

Jud mă privește, zâmbește și, arătând spre mine cu degetul, îmi dă replica:

– Nu mă lua cu lingușeli, Eric... și răspunde-mi. Ce se întâmplă? Tocmai am văzut în trusa ta medicală mai multe flacoane cu pastile și...

La naiba! La naiba!

Am crezut că nu și-a dat seama, așa că insist:

– Ești cea mai frumoasă și mai interesantă femeie din câte am avut plăcerea să cunosc!

Încerc să schimb subiectul, dar este imposibil.

Judith este căpoasă, teribil de încăpățânată și întreabă din nou despre flacoanele cu pastile și, cum era de așteptat, ajungem iar să ne certăm. Ne pricepem de minune la asta.

– Gata, Jud! șuier în cele din urmă. Nu vreau să mai vorbesc despre asta.

Dar ea insistă. Nu se potolește, iar eu, nemaiputând să o ascult, ridic vocea și mormăi:

– Am zis gata! Mi-am luat porția de ceartă pe ziua de azi.

– Porția de ceartă? Dar despre ce vorbești?

Auzind-o, știu că ar fi trebuit să tac.

Ea nu este nesuferita de Betta.

Ea este Judith, femeia care mă face să văd că viața poate fi mai frumoasă decât am crezut vreodată și, deși știu că trebuie să mă calmez, nu pot.

Vorbim despre noi, despre relația noastră și ne reproșăm lucruri prostești. Mă epuizează să-i aud văicărelile. Nu sunt un copil pe care poți să-l certi pentru asemenea prostii.

Dar de ce-i permit să-mi vorbească așa?

Jud îi dă înainte, e de neoprit, și începe să trântească vorbe urâte, care mă deranjează. În cele din urmă, nemaiputând să mai suport, lovesc cu pumnul în perete și șuier:

– Asta e o greșeală. O greșeală de neiertat din partea mea. Ar fi trebuit să te las să-ți continui viața cu Fernando sau cu cine voiai.

Ea nu-mi înțelege reacția și nici măcar eu nu mă înțeleg când îi trântesc:

– Strânge-ți lucrurile. Pleci.

Cu gura căscată, mă privește. Nu mă crede.

– Mă dai afară? întreabă.

Când o aud și-i văd reacția, îmi dau seama de greșeala enormă pe care o fac, dar orgoliul meu și propria încăpățânare sunt mai puternice și insist să plece pentru că nu o suport.

Ceva din mine îmi strigă să-mi retrag cuvintele, să nu-i permit să plece și, eliminând câteva bariere, reușesc să spun ce gândesc. Îi vorbesc despre afecțiune, despre cât de specială este pentru mine, dar ea e căpoasă, extrem de încăpățânată, și nu ascultă ce-i zic. Doar țipă, blestemă precum cei mai groaznici camionagii și dă vina pe mine pentru tot.

– Nu sunt draga ta, îmi spune. Dacă aș fi draga ta, nu mi-ai vorbi așa cum mi-ai vorbit și ai fi sincer cu mine. Mi-ai explica cine sunt Marta și Betta. Mi-ai explica de ce nu-l pot menționa pe tatăl tău și, mai ales, mi-ai spune ce sunt medicamentele alea pe care le ții în trusa ta medicală.

Mă simt îngrozitor când îi aud vorbele și, disperat, șoptesc:

– Jud... te rog. Nu îngreuna și mai mult lucrurile.

Ea continuă să-și vâre lucrurile în ghiozdan și, privindu-mă, țipă, fără să o intereseze cum mă simt eu:

– Ești un imbecil egocentric și te gândești numai la tine... la tine și doar la tine!

Mă distruge să o aud spunând asta, dar simt că în mare parte are dreptate.

M-am gândit numai și numai la mine după ce m-a părăsit Ginebra, prima femeie la care am ținut, căci am decis să mă protejez. N-am mai permis nimănui să-mi distrugă inima așa cum mi-a frânt-o ea și, chiar dacă cu Betta am avut o relație de ani întregi, între noi n-a existat niciodată iubire. Cel puțin, nu din partea mea.

Dar Judith, femeia asta pe care abia o cunosc, mă...

Atunci, ușa camerei se deschide și Andrés și Frida apar, alarmați de țipetele noastre. Eu îmi pierd complet controlul, țip, înjur... iar când Frida o ia pe Jud din cameră, prietenul meu exclamă privindu-mă:

– Pentru numele lui Dumnezeu, vrei să te liniștești?

Ofuscat și deopotrivă rănit, umblu dintr-o parte în alta a camerei, în timp ce șuier:

– Asta e o greșeală. Nu știu ce fac cu ea. Trebuie să pun capăt cât mai repede acestei situații.

Andrés răsuflă și, fără să se miște, insistă:

– Ai zis că este o persoană specială. Că ar putea fi... femeia ta.

Mă așez pe pat, ieșit din minți. Îmi tremură mâinile. Îmi tremură corpul. Mă distruge gândul că am alungat-o de lângă mine și că acum ea nu vrea să mă asculte și, privindu-l, șoptesc:

– Nu știu ce fac.

Andrés încuviințează, mă privește și spune:

– Mă duc după ea. O să-i zic să urce. Trebuie să vorbiți și, te rog... relaxează-te.

În tăcere, observ cum iese din dormitor, în timp ce eu încerc să-mi controlez tremurul mâinilor.

Mă ridic, mă îndrept spre ușă și atunci aud cuvintele dure ale lui Judith. Refuză să vorbească cu mine, nu vrea să știe nimic despre mine și îi imploră să-i comande un taxi ca să plece.

Dezolat, ies și mă îndrept spre locul unde stau de vorbă toți.

Jud trăncănește în continuare cu o răceală înfiorătoare. Mă doare ceea ce spune, îmi face rău. Și, văzându-i hotărârea în ochi, după ce schimbăm câteva vorbe, o privesc pe prietena mea și spun:

– Frida, te rog, cheamă un taxi.

După ce zic asta, fac stânga-mprejur și dispar din câmpul ei vizual.

Oricât de mult mă doare, dacă vrea să plece, ducă-se. N-am reținut niciodată o femeie lângă mine, iar cu ea, oricât de mult m-ar atrage, nu va fi diferit.

Intru din nou în cameră și-mi sprijin spatele de ușa închisă. Simt că-mi tremură iar mâinile. Sunt nervos, foarte nervos.

Nu vreau să plece. Nu vreau să o pierd din vedere. Dar suntem prea diferiți ca să fim împreună și cred că, deși mă doare, cel mai bine pentru amândoi este să ne despărțim.

Se spune că polurile opuse se atrag, dar, în cazul nostru, se atrag ca să se izbească. Pentru a se izbi cu putere.

Zece minute mai târziu, de la fereastra camerei, observ cum Frida și Andrés își iau rămas-bun de la ea. Când taxiul pornește și dispare din câmpul meu vizual, mă trântesc în pat și simt cum inima îmi îngheață iar.

27

Întoarcerea mea la München e stranie. Ciudată.

Când mă urc în avionul meu privat și acesta decolează din Jerez, simt că las ceva în Spania, deși nu vreau să accept că s-ar putea să fie vorba despre inima mea.

În zilele următoare, mă duc cu prietenul meu Björn la toate petrecerile private la care sunt invitat și le-o trag tuturor femeilor pe care mi le doresc. Încerc să o uit pe Judith.

De asemenea, încerc să fiu mediator între mama, sora mea și Flyn. Ei trei nu sunt în stare să vorbească, să dialogheze și, căutând puțina răbdare pe care o am de obicei, în cele din urmă, printre țipete și reproșuri, reușesc să-i fac să se înțeleagă.

În unele nopți, în timp ce beau un whisky în biroul meu, în anumite momente îmi permit să mă gândesc la Judith. Mă gândesc la tânăra care mi-a dat viața peste cap și pe care am decis să o numesc din nou *domnișoara Flores*.

Unde o fi?

Ce-o fi făcând?

Mă înnebunește să-mi amintesc ochii ei, zâmbetul ei, nebunia ei, iar imaginea ei îmi apare în timp ce citesc un articol care spune că adevărata dragoste sosește în două feluri. Primul, când îți găsești sufletul pereche, iar al doilea, când îți găsești polul opus.

Inevitabil, acest lucru mă face să zâmbesc cu amărăciune. Fără îndoială, ziaristul se înșală!

Din masochism pur și în intimitate, ascult melodia noastră de mii de ori și simt, cum spun versurile, că o port în mintea mea cu disperare. Dar nu, relația noastră nu este posibilă și trebuie să o uit.

Nimeni nu-mi vorbește, nu-mi reproșează, nu țipă la mine și nu-mi pretinde ceva așa cum a făcut-o ea și nu... nu pot să permit ca o tânără capricioasă și care vorbește urât să-mi dea viața peste cap așa cum o făcea ea.

Eu sunt Eric Zimmerman, un bărbat puternic, și nimeni nu se poate pune cu mine. Nici măcar ea.

***

Frida și Andrés se întorc din concediu cu micul Glen și stabilim să luăm masa cu Björn la restaurantul lui Klaus. Frida ne arată fotografii din vacanță, în unele apărând și Judith. Îmi face rău să o văd, dar nu pot să nu privesc. Zâmbetul acela strengar, ochii aceia întunecați mă... Ah, Doamne! Trebuie să mă ridic de la masă.

Stau de vorbă cu Klaus la bar, când Björn se apropie de mine și așteaptă ca tatăl lui să se îndepărteze pentru a servi niște clienți ca să mă întrebe:

– Ce se întâmplă?

– Nimic...

– Eric... te cunosc! insistă.

Încuviințez, înjur și, în cele din urmă, murmur:

– E vorba despre domnișoara Flores, despre... Judith...

– Brunetica din Zahara, aceea foarte amuzantă.

– Exact, afirm, furios că și-o amintește perfect.

Ne privim în tăcere.

Îi spun clar că nu vreau să se apropie de ea, în caz că ar întâlni-o vreodată din întâmplare, iar Björn încuviințează. Mă respectă.

– Am simțit-o ca pe cineva special, adaug, dar m-am înșelat.

Prietenul meu mă privește.

– Știi că nu cred că există persoane speciale, răspunde.

Zâmbim amândoi și, neputând să mă abțin, trântesc:

– Dacă te-ar auzi Andrés, ți-ar spune că zici asta pentru că nu ți-a atins încă nimeni inima.

– O țin la loc sigur, afirmă el.

Păstrăm tăcerea câteva clipe și apoi bunul meu prieten spune:

– Vrei să vorbești despre femeia aia?

Mă gândesc. Nu știu nici ce vreau și, în cele din urmă, răspund:

– Nu. Azi nu.

Björn încuviințează și, trecându-și mâna pe umărul meu, spune:

– Atunci să ne întoarcem la masă. Vom vorbi când vrei tu.

Când ne așezăm iar, fotografiile din concediu au dispărut. Nimeni nu o menționează pe Judith și mă pot relaxa.

Dar când ajung acasă și văd veioza cu buzele ei pe noptieră, oftez. Mă dezbrac și, inevitabil, mă masturbez gândindu-mă la ea.

Zece minute mai târziu, decid să fac un duș și, în timp ce apa îmi străbate corpul, mă gândesc dacă să iau legătura cu detectivul care a urmărit-o pe Judith data trecută, dar renunț la idee. Cu cât știu mai puține despre ea și cu cât mi-o scot mai repede din minte, cu atât mai bine.

Viața mea de zi cu zi este foarte complicată. Orice îmi amintește de ea și blestem.

Dar nu. Nu se poate, așa că încerc să o uit în singurul mod pe care-l știu: distrându-mă cu alte femei. Totuși, spre ghinionul meu, nu mă mai bucur ca înainte și, în timp ce pârjolesc corpurile acelor femei în căutare de plăcere, sunt conștient că nimeni nu se compară cu ea.

***

Vara se termină, începe anul școlar al lui Flyn și eu mă concentrez mai mult asupra muncii mele. De când dețin controlul asupra companiei Müller, aceasta și-a redobândit poziția pe piața afacerilor, iar asta mă bucură. Cel puțin, fac și eu ceva bine.

Pe 1 septembrie călătoresc în Spania, mai exact la Madrid, dar decid să nu apar pe la birourile centrale, ca să evit orice fel de tentație.

Mă cazez la hotelul obișnuit și mă deplasez la diferitele sucursale de acolo.

Amanda Fisher răspunde solicitării mele. Printre altele, este o profesionistă excelentă, mă ajută la ședințe, iar eu îi sunt recunoscător.

În timpul nostru liber, ne desfătăm jucându-ne în pat. Ea este înfocată și dezinhibată, iar asta îmi place, întotdeauna mi-a plăcut.

Totuși, totul ia o altă întorsătură când, într-o seară, deschid laptopul și citesc:

De la: Judith Flores
Data: 3 septembrie 2012, ora 23:16
Pentru: Eric Zimmerman
Subiect: Te simți mai bine?

Bună, Eric!

Îmi pare rău că am plecat așa cum am făcut-o. Sunt prea repezită și îți cer iertare. Sper că ești mai bine. Te-aș suna, dar nu vreau să te deranjez.

Te rog, sună-mă și dă-mi o șansă să-ți cer iertare, privindu-te în ochi. Vei face asta pentru mine?

Te iubesc și mi-e dor de tine. Mii de săruturi,

Jud

Pe măsură ce citesc, simt cum inima mi se accelerează.

Cuvintele ei, împreună cu acel „Te iubesc și mi-e dor de tine", sunt balsamul de care am nevoie în aceste momente. Totuși, conștient că relația mea cu ea nu va fi niciodată posibilă, din cauza incompatibilității caracterelor noastre, închid

laptopul și o sun pe Amanda. Cinci minute mai târziu, o am dezbrăcată și cu picioarele desfăcute în patul meu, dispusă să facă absolut tot ce-mi doresc.

***

A doua zi, după o noapte în care-mi descarc frustrarea cu Amanda, ne întâlnim în holul hotelului și plecăm la Toledo. Avem o ședință care ne ține ocupați toată ziua. La întoarcere, deschid e-mailul și citesc:

De la: Judith Flores
Data: 4 septembrie 2012, ora 21:32
Pentru: Eric Zimmerman
Subiect: Sunt insistentă

Mi-ai spus odată că cel mai bun lucru când îmi ceri iertare este să-mi vezi fața când te iert și posibilitatea de a sta cu mine. Nu crezi că și eu mi-aș dori același lucru de la tine?
Un sărut, două sau trei... sau câte vrei.
Brunețica

Zâmbesc și mă duc la duș.
Douăzeci de minute mai târziu, citesc din nou e-mailul și mă abțin să nu-i răspund. În noaptea asta nu o sun pe Amanda și, gândindu-mă la domnișoara Flores, adorm.

***

A doua zi luăm minunatul tren AVE, care ne duce într-o oră și jumătate la Valencia. Acolo avem mai multe ședințe și, după-amiază, în timp ce asist la una, primesc un nou e-mail pe laptop.

De la: Judith Flores
Data: 5 septembrie 2012, ora 17:40
Pentru: Eric Zimmerman
Subiect: Bună, supăratule

E clar că ești supărat pe mine. Bine... accept. Dar vreau să știi că eu nu sunt supărată pe tine. Călătorie plăcută! Și sper să fii tratat bine în delegații, chiar dacă ai decis să mergi cu alta, și nu cu mine.
Te sărut,
Jud

După ce citesc asta, închid laptopul. Fie îl închid, fie nu voi ști ce s-a discutat la ședință.
Dar de ce nu mă lasă în pace femeia asta?
În seara aceea, când ne întoarcem din Valencia, eu sunt cel care i-o trage Amandei în camera ei.

***

A doua zi, după ce asist la mai multe ședințe într-o sală a hotelului din Madrid, când ies de la duș, laptopul meu piuie. Știu că este vorba despre un e-mail, așa că mă apropii și citesc:

De la: Judith Flores
Data: 6 septembrie 2012, ora 20:14
Pentru: Eric Zimmerman
Subiect: Ghici cine sunt

Azi, când am vorbit la telefon cu șefa mea, ți-am auzit vocea în fundal. Nici nu știi ce m-am entuziasmat. Cel puțin, știu că trăiești! Sper că ești bine. Mi-e dor de tine.
Sărutări,
Jud

Cu un sentiment ciudat, citesc din nou e-mailul.

Să primesc acele mici răvașe din partea ei îmi place și, totodată, mă distruge. Ea spune că mă iubește, că-i e dor de mine, dar de ce nu vine să mă vadă dacă tot știe unde sunt? De ce nu-mi spune toate astea privindu-mă în ochi?

Confuz, cobor la recepție, unde am stabilit să mă văd cu Amanda. Ne ducem să luăm cina împreună și apoi ne îndreptăm să ne jucăm într-un local cu atmosferă libertină.

***

E-mailurile de la domnișoara Flores continuă să vină, câte unul în fiecare zi.

În ele îmi vorbește despre viața ei, despre prietenii ei, despre ieșirile ei, îmi trimite săruturi, amintiri... și eu nu-i răspund. Nu sunt în stare. Vreau să o uit și știu că ignorând-o este un mod bun de a reuși.

Dar când, într-o zi, primesc un e-mail în care scrie doar „Dobitocule!", nu mă pot abține să nu râd. Imaginea ei cu părul ei negru și cu privirea întunecată spunându-mi asta cu emfază mă face să zâmbesc ca un imbecil și decid să mă întorc imediat în Germania, altfel voi ceda în cele din urmă.

***

Zilele trec și, din motive de serviciu, mă văd nevoit să mă întorc în Spania. Nu-mi dau încă seama dacă asta va fi de bine sau nu, dar ziua mea de naștere, care este pe 21, mă va prinde aici.

După o dimineață plină de ședințe, pe care o organizez la hotel, când rămânem singuri, Mónica mă felicită. Știe că este ziua mea de naștere și mă informează că a organizat o cină cu niște prieteni comuni.

N-am niciun chef, dar, în cele din urmă, decid să asist. Nu pot să refuz, cu atât mai mult fiind vorba despre o cină la Moroccio. Fără îndoială, sexul pervers este garantat.

La 20:30, eu și Mónica ajungem în acel loc împreună cu niște prieteni comuni, doi bărbați și o femeie. Toți știm ce fel de restaurant este acesta și vrem să ne simțim bine.

În timpul cinei, apăsăm pe butoanele de pe masă de mai multe ori, văzând cum acestea își schimbă culoarea, și ne desfătăm mai întâi cu două femei care se posedă și apoi cu un trio minunat compus din doi bărbați și o femeie.

Când termină și perdelele sunt din nou trase, comentăm ce am văzut, când un chelner intră cu un tort de căpșuni și ciocolată și, lăsându-l pe masă, spune cu discreție, înmânându-mi în același timp un plic:

– Din partea soției dumneavoastră.

Îl privesc cu gura căscată. Soția mea?!

Totuși, curios să aflu de la cine este biletul, în timp ce observ cum Mónica și ceilalți se joacă cu tortul, deschid plicul și citesc:

Stimate domnule Zimmerman,

Mulțumesc că mi-ați arătat un loc atât de special și pentru cina în doi pe care am luat-o în sănătatea dumneavoastră. A fost delicioasă, iar desertul, ca de obicei, magnific. Apropo, la mulți ani!

Fata e-mailurilor fantomă

Nevenindu-mi să cred, citesc din nou biletul și, ridicându-mă repede, ies din separeu și-l caut pe chelnerul care mi l-a dat împreună cu tortul.

– Unde este femeia care v-a dat acest bilet?

El arată în direcția unui separeu situat la dreapta.

Se pare că soția mea ia cina acolo cu un bărbat și, cu inima ieșindu-mi din piept, mă îndrept direct într-acolo. Totuși, când

deschid, n-a mai rămas decât mirosul ei, aroma minunată a apei ei de colonie și a pielii ei și înjur ofuscat.

Cum de a putut fi atât de nerușinată să ia cina aici și să spună că este soția mea?

Mă întorc în separeul meu, unde prietenii mei sunt jucăuși.

Printre râsete, Mónica își unge sfârcurile cu ciocolată, iar femeia i le suge, în timp ce toți privim și ele se bucură. Odată ce începe jocul fierbinte, inventez o scuză, n-am chef să mă joc, și, după ce-mi iau rămas-bun de la unul dintre ei și-l rog să mă scuze și în fața celorlalți, ies din separeu și apoi din Moroccio.

Deja în stradă, îmi scot telefonul mobil și, după ce caut un nume în agendă, scriu supărat:

„Mulțumesc pentru felicitare, doamnă Zimmerman."

După ce trimit mesajul, opresc un taxi. Nu cunosc foarte bine Madridul și nu știu să mă întorc pe jos la hotel.

Pe drum, mă gândesc la domnișoara Flores și la nerușinarea ei.

Soția mea?... Cât de nerușinată!

Și mă gândesc la ea când simt că ceva din interiorul meu explodează în mii de bucăți și, privindu-l pe taximetrist, îl fac să o ia pe alt drum.

Când ajungem în fața intrării în clădirea ei, plătesc cursa și cobor din taxi.

Timp de câteva minute merg pe stradă în sus și-n jos, conștient că, dacă intru în casa ei, îmi va fi foarte greu să mai ies de acolo.

Sentimentele mele pentru Judith îmi depășesc rațiunea și, când văd că un vecin iese din clădire, alerg ca să intru. Simt nevoia să o surprind.

Fără grabă, dar fără pauză, ajung la ușa ei și, după ce mă conving că acolo îmi doresc să mă aflu, bat la ușă. Ea deschide și, fără să-mi pot schimba expresia dură a feței, deși pe dinăuntru mă topesc, întreb:

– Doamnă Zimmerman?!

Oh, Doamne...! E minunată. Fermecătoare.

Știu că expresia feței mele este dură, supărată, teribilă, dar nu sunt în stare să o îmblânzesc. Atunci, ea, care este pe jumătate demachiată, spune:

– Bine... sunt cea mai rea.

Cu neîncredere și, în același timp, încântat să o am în fața mea, întreb:

– Ai îndrăznit să spui la Moroccio că ești doamna Zimmerman?

Fac un pas în față, Judith îl face în spate și, cu un gest amuzant, șoptește:

– Da... scuze... iartă-mă, dar trebuia să te enervez.

Răspunsul ei mă surprinde. Să mă enerveze? Voia să mă enerveze?

În mod cert, cred că femeia asta e cu adevărat nebună.

– Să mă enervezi? repet.

Și, când îmi explică faptul că a făcut-o pentru ca eu, furios, să mă duc la ea acasă și astfel să poată vorbi cu mine, inima îmi explodează în mii de bucăți și rațiunea îmi spune că s-a terminat cu a-i zice *domnișoara Flores* și a lupta împotriva propriilor sentimente. Ea este Judith, Jud a mea, micuța mea... și o îmbrățișez.

Am nevoie de ea. O iubesc. Recunosc.

Este o persoană extraordinar de specială pentru mine și a fost greu să stau departe de ea, ca să nu zic chiar imposibil.

Ne sărutăm...

Ne îmbrățișăm...

Și, printre săruturi, îi spun că trebuie să vorbesc cu ea.

Judith încuviințează. Îmi spune că vom vorbi, dar în alt moment.

Îmi scoate cămașa și, când își vâră mâinile în chiloții mei... la naiba!, o plăcere extremă îmi străbate corpul și murmur:

– Dacă continui să mă atingi, nu voi rezista nici două secunde... Iei în continuare pilula?

Ea încuviințează, zâmbește, mă ispitește, iar eu, înnebunit și lipsit de control, o dezbrac, îi rup chiloții tanga și șoptesc vrăjit, privind acel tatuaj pe care-l ador:

– Cere-mi ce vrei.

Ne desfătăm...

Ne bucurăm...

Ne savurăm...

Simt că zilele pe care le-am petrecut despărțiți au fost complicate pentru amândoi.

– O să te fut, iubire, șoptesc.

Când văd că ea încuviințează, îmi scot toate hainele. Vom vorbi mai târziu.

După ce sunt dezbrăcat și dăruit ei, îmi așez vârful penisului latent în intrarea ei umedă și, cu pasiune, o posed cu totul și complet, în timp ce ea, alintându-se, se mișcă și îmi trage o palmă la fund, cerând și mai mult.

Văzându-i cerința, o apuc cu posesiune și mă afund cu putere în ea. Nu vrem sex *light*, vrem sex fierbinte, puternic și dăruit și, privind-o în ochi, îi șoptesc lucrurile murdare pe care vreau să i le fac și ea acceptă încântată.

Jud țipă, se mișcă în brațele mele, gâfâie, în timp ce eu, dornic, mă înfig în ea iar și iar, dispus să-mi iau revanșa.

Totuși, la un moment dat, reduc ritmul și întreb curios:

– Te-a atins cineva zilele astea?

Ea nu răspunde. Doar mă privește și, afundându-mă în ea, cer când o aud țipând:

– Spune-mi adevărul, cine ți-a tras-o zilele astea?

Dar tot nu-mi răspunde și îi trag o palmă la fund; atunci ea întreabă:

– Dar tu?

Acum, eu sunt cel care o privește. Ea mișcă șoldurile, mă face să gâfâi și insistă:

– Tu te-ai jucat zilele astea?

– Da, afirm categoric.

– Cu Amanda?

– Da. Și tu? repet.

Jud mă privește, știe că este momentul să spună adevărul și răspunde:

– Cu Fernando.

Mă apucă gelozia când aud numele acelui tip și că el a atins-o. Îmi stârnește la fel de multă gelozie ca și ei să știe că m-am jucat cu Amanda și, mișcându-ne trupurile, ne potrivim unul în altul.

Nebunia pune stăpânire pe noi în timp ce ne posedăm cu impetuozitate, cu putere, cu dorință și, printre gâfâieli, Jud îmi mărturisește că a fost la intrarea în hotel și m-a văzut cu Amanda. De asemenea, că s-a masturbat pentru Fernando și i s-a oferit.

Furios din cauza a ceea ce aud, închid ochii. Sentimentul de proprietate pe care-l am cu ea mă depășește. N-am mai experimentat niciodată așa ceva, dar, conștient că pentru nimic pe lume nu vreau să mă îndepărtez de ea și că pentru noi ceea ce contează începe din această clipă, o apuc de șolduri și șoptesc, accelerând ritmul:

– Ești a mea și te va atinge doar cine vreau eu.

Unu... doi... șapte...

Plăcerea ne invadează.

Opt... nouă... paisprezece...

Ne lăsăm purtați de moment, dar, dintr-odată, simt că Jud se lasă pe spate, penisul meu îi părăsește corpul și, privindu-mă, ea șoptește:

– Voi fi doar a ta dacă tu ești al meu și te atinge doar cine vreau eu.

Accept. Accept fără rețineri și, apropiindu-mi gura de a ei, o sărut.

Sunt al ei, așa cum ea este a mea.

Nu șovăi.

Nu pun la îndoială.

Este ceea ce-mi doresc și, introducându-mă din nou în ea, gâfâi cu gura peste a ei:

– Sunt al tău, micuțo, al tău!

Inevitabil, climaxul ne răpune pe amândoi ca un tsunami și, după o ultimă împingere în care-mi las viața, știu că mi-am găsit femeia.

Femeia vieții mele.

28

Sâmbătă sunt cel mai fericit om de pe Terra. O am din nou cu mine pe micuța mea și mă bucur de săruturile ei și de compania ei în timp ce, mulțumit, observ la încheietura mâinii mele brățara din piele și argint pe care mi-a dăruit-o. Nu sunt genul care să port brățările, dar, pentru ea, n-am de gând să mi-o scot.

De fiecare dată când încerc să vorbesc serios, Judith nu mă lasă. Este la fel de fericită ca mine și mă sărută, mă atinge, mă face să zâmbesc. Vrea doar să mă răsfețe, la fel cum și eu vreau să o răsfăț pe ea și sfârșim prin a face dragoste.

Totuși, la un moment dat, când văd că amândoi suntem mai liniștiți, o privesc și spun:

– Jud... Avem ceva de discutat, îți amintești?

Expresia ei speriată mă face să zâmbesc. Simt că are aceleași frici ca și mine și insist:

– Este important să vorbim, îți datorez asta.

– Îmi datorezi asta? întreabă uimită.

Cu dezmierdare, îi mângâi ovalul feței.

– Da, scumpo...

Când ea se concentrează asupra mea, mă așez la picioarele patului și, când mă pregătesc să vorbesc, Jud exclamă dintr-odată:

– Doamne! Ești însurat?

Zâmbesc când o aud.

– Nu.

– Te vei căsători cu Betta? Cu Marta?... insistă.

Faptul că-i simt temerile și nesiguranțele îmi demonstrează că ceea ce simt eu nu este atât de ciudat și, cu un zâmbet, răspund:

– Nu, scumpo. Nu e nimic din toate astea.

Și, fără să mai întârzii, îi vorbesc despre Betta. Îi povestesc că a fost femeia cu care mi-am împărtășit viața timp de doi ani și că relația noastră s-a terminat când am găsit-o în pat cu tata. Auzind asta, ea încuviințează și înțelege și de ce nu-mi place să vorbesc despre răposatul meu tată.

Îi explic relația mea dificilă cu Betta. Îi spun că ea nu acceptă despărțirea noastră și că mă hărțuiește. De aceea vede de atâtea ori numele ei pe ecranul iluminat al telefonului meu mobil, dar o lămuresc că eu nu vreau nimic cu ea.

De asemenea, îi explic motivul pentru care n-am vrut ca ea să mă însoțească înapoi la cabana din Zahara. Știam că Betta era acolo și nu voiam să asiste la show-ul pe care mi-l pregătise.

Îi mărturisesc că Marta este sora mea mai mică și că mă sună pentru a-mi vorbi despre incontrolabilul Flyn, fiul surorii mele mai mari decedate, Hannah, de care am eu grijă și care locuiește cu mine în München.

Judith mă ascultă cu atenție și, la un moment dat, cu mâna pe inimă, spun:

– Ascultă, Jud, te iubesc, dar îl iubesc și pe Flyn și nu-l pot abandona. Pot să petrec cu tine aici mai multe zile, dar, mai devreme sau mai târziu, va trebui să mă întorc în Germania.

Ea încuviințează în timp ce trage aer în piept, iar eu continui:

– Nu-mi pot permite să-mi schimb reședința; psihologii nu cred că o altă schimbare ar fi bună pentru Flyn. Și... deși poate că este o nebunie prea precipitată, mi-ar plăcea să te muți cu mine în Germania.

Pe măsură ce spun asta, observ cum ochii ei se fac mari cât cepele și, înainte să răspundă, mă grăbesc să adaug:

– Știu, micuțo, știu. Știu că este o nebunie, dar te iubesc, mă iubești și mi-ar plăcea să te gândești, de acord?

Judith încuviințează, iar eu, mai încrezător acum, că i-am mărturisit adevărul despre mine și sentimentele mele, zâmbesc. Apoi ne îmbrățișăm, dar știu că trebuie să continui, așa că spun:

– Jud... am o problemă și, chiar dacă evit să mă gândesc la ea, știu că se va agrava în viitor.

Asta o face să mă privească, să clipească și să întrebe:

– O problemă? Ce problemă?

Conștient că a sosit momentul de care mă temeam cel mai mult, pentru că nu-mi place să stârnesc milă, nici să fiu tratat ca un handicapat, îi explic:

– Am o problemă la ochi. Am glaucom, o boală moștenită de la minunatul meu tată, și, deși mi-o tratez și deocamdată sunt bine, fără îndoială, aceasta se va agrava cu timpul și, spre ghinionul meu, este ireversibilă. S-ar putea ca în viitor să orbesc.

Simt că ea nu mai respiră.

Cuvintele mele au luat-o prin surprindere.

Nu știe despre ce vorbesc și, când își recapătă puterile, întreabă:

– Ce este un glaucom?

– Este o boală cronică a ochiului. O boală a nervului optic care-mi provoacă uneori vedere încețoșată, durere de ochi și de cap sau grețuri și vomă. Cred că acum, că ai aflat, înțelegi multe lucruri despre mine.

De îndată ce-mi termin fraza, ea mă privește... mă privește... mă privește...

Mă neliniștesc.

Nu spune nimic.

Doar procesează informația pe care tocmai i-am oferit-o, iar eu mă neliniștesc. Mă simt copleșit.

Și dacă acum, după ce a aflat, decide să se îndepărteze de mine?

Apoi Jud se ridică din pat și-mi pune întrebări.

Îi răspund cum pot, în timp ce frica pune stăpânire pe mine, până când Jud se așază din nou lângă mine și, luându-mă de mâini, aud că spune:

– Căpos afurisit, cum de mi-ai putut ascunde așa ceva? Eu... eu m-am supărat pe tine. Ți-am reproșat absențele, schimbările de dispoziție, iar tu... tu n-ai zis nimic. Ah, Doamne, Eric... de ce?

Izbucnește în plâns, iar eu încerc să o consolez. Nu suport să văd plângând pe cineva la care țin, cu atât mai puțin dacă este vorba despre ea. Dar, dintr-odată, sunt conștient de privirea ei. Mă observă jenată și, fiindcă simt nevoia să fiu pe deplin sincer cu ea, pentru a evita probleme în viitor, declar:

– Vei suferi dacă rămâi lângă mine, scumpo. Sunt un bărbat cu prea multe responsabilități. O întreprindere de condus, un copil problematic de crescut și, de parcă n-ar fi suficient, o problemă de sănătate. Cred că a sosit momentul să decizi ce vrei să faci. Voi accepta decizia ta, oricare ar fi aceasta. Mă simt și-așa destul de vinovat.

Când spun asta, Judith îmi eliberează mâinile și întreabă:

– Sper că nu încerci să spui ceea ce cred eu, nu-i așa?

Încuviințez, iar ea trântește:

– Dar ești idiot, ca să nu zic dobitoc!

Auzind asta, zâmbesc, nu pot să mă abțin. Apoi ea își deschide complet inima și rostește cele mai frumoase cuvinte de dragoste pe care un bărbat rece și intransigent ca mine ar vrea să le asculte.

O privesc emoționat.

Nici în cel mai frumos vis nu mi-aș fi imaginat vreodată că o femeie minunată ca ea ar putea să-mi spună așa ceva.

– Jud, când boala mea o să avanseze, calitatea vieții mele va fi foarte limitată, insist. Va veni un moment în care voi fi o piedică pentru tine și...

– Și...? întreabă cu vioiciune.

– Nu înțelegi?

Ea clatină din cap, îmi ia mâna și, după ce mă sărută dulce pe gură, spune:

– Nu, nu înțeleg. Și nu înțeleg pentru că tu vei fi în continuare alături de mine. Mă vei putea atinge, săruta, vei face dragoste cu mine și eu cu tine. Ce te face să te îndoiești de mine?

Declarația ei de dragoste mă înduioșează.

Cum un tip rece și trufaș ca mine poate să fi atins inima unei tinere minunate ca ea?

Și, îmbrățișând-o, zâmbesc și o sărut. O ador.

29

Relația mea cu Judith merge strună.

La serviciu, disimulăm, iar eu petrec mai mult timp ca niciodată în avionul meu particular. Încerc să stau cu Flyn cât pot, dar recunosc că nerăbdarea mea de a-mi vedea micuța mă determină să fac nebunii nocturne ca să mă trezesc la Madrid, iar arhiva de la birourile Müller devine punctul nostru de întâlnire ca să ne îmbrățișăm și să ne sărutăm de mai multe ori de-a lungul unei zile de muncă.

Într-una din zilele în care mă aflu la sucursala din Madrid, primesc dintr-odată un apel telefonic și văd că este sora mea, Marta. Vorbesc cu ea și, spre surprinderea mea, îmi spune că este în Madrid, mai precis la birourile Müller, lângă lift.

Nevenindu-mi să cred, ies din biroul meu și, văzând-o, mă îndrept spre ea fără să o privesc pe Judith.

– Ce cauți aici? întreb.

Marta privește în jur și comentează:

– Bună, Eric... ce te bucuri să mă vezi!

Oftez. Sora mea se pricepe de minune să mă scoată din sărite.

– Am două zile libere, îmi explică, am venit cu un prieten la Madrid și m-am hotărât să te vizitez, căci acum petreci mai mult timp aici, decât în München.

Când o aud spunând asta, mă pregătesc să protestez, dar ea întreabă cu voce joasă:

– Se va prelungi mult situația asta?

Nu răspund și ea insistă:

– Ți-o spun pentru că, dacă va fi așa, trebuie să știi că dragul nostru nepot o va omorî pe mama de supărare, ca să nu mai

vorbim despre controalele pe care ar fi trebuit să ți le fi făcut la ochi și pe care nu ți le-ai făcut.

Oftez. Sora mea este foarte nesuferită și răspund:

– Marta, ești atât de amabilă să...?

– Nu! mi-o taie. Nu vreau să fiu deloc amabilă! Vreau doar să te concentrezi și să te gândești la două lucruri: primul, să te duci la doctor, și al doilea, să stai în München, pentru ca Flyn să se poată îndrepta, la rândul lui.

O privesc, știu că are dreptate.

– Ai cunoscut vreo femeie aici și de-aia petreci atât de mult timp în Spania? întreabă.

Mă gândesc la Jud. Poate că ar trebui să-i spun adevărul, dar clatin din cap și o lămuresc:

– Doar am mult de lucru.

Marta încuviințează și, după ce mă sărută pe obraz, face stânga-mprejur și îmi cere:

– Te rog să te întorci la München, în weekend! Eu și mama avem nevoie de o pauză de la Flyn și avem multe lucruri de făcut, pe care nu ți le spun, pentru că ai face o criză, ca de obicei...

O privesc cu gura căscată. E nebună.

Apoi intră în lift și, cu un zâmbet mucalit, îmi face cu mâna.

Oftez. Ce problemă cu sora mea!

Când mă întorc în birou, văd expresia de pe fața lui Jud. Fără îndoială, s-o fi întrebând cine este femeia blondă cu care m-a văzut vorbind și nu întârzie să intre în birou, în căutare de explicații pe care eu le amân până când ajungem la ea acasă.

Mă pedepsește toată ziua cu răzbunarea ei, pentru că nu sunt sincer cu ea. De la biroul ei, mi se insinuează întruna, îmi arată picioarele, mă înnebunește și, când deschid telefonul și citesc: „Depravata își dorește pedeapsa", îmi vine să zâmbesc.

***

Când ajungem în acea seară acasă la ea, mă năpustesc asupra ei și, după ce o sărut, îi trag o palmă peste fundulețul ei rotund și bronzat și murmur:

– Depravato! Ce te-a apucat de mă provoci la birou?

Printre râsete și sărutări, ne îndreptăm spre camera ei. Ca o fetiță, începe să sară în pat, iar eu, mulțumit, șoptesc în timp ce-mi desfac cămașa și pantalonii:

– Sari... sari... căci o să vezi tu când o să te prind!

Atunci, dintr-o săritură, se dă jos din pat, dar o prind pe hol și, vârându-mi limba în gura ei, o devorez în timp ce hainele îi cad pe podea și rămâne îmbrăcată doar cu un tanga frumos, pe care i-l smulg cu o smucitură, spunând:

– Doamne... toată ziua mi-am dorit să fac asta!

Goi, pe hol, ne sărutăm, ne atingem, ne dorim, până când o ridic în brațele mele și, așezându-mi penisul tare în despicătura ei umedă, mă adâncesc total în ea și-i dau ce-mi cere, în timp ce primesc și eu ce-mi doresc.

Sexul între noi este fierbinte, impetuos.

Când ne-o tragem, suntem două animale dornice de joacă, de mângâieri, de momente și, mai ales, de pasiune.

Ne bucurăm ca nebunii de moment, până când un orgasm ne devastează și țipăm amândoi de plăcere.

Câteva minute mai târziu, după ce o las pe podea, ne ducem la bucătărie. Ne este sete. După ce am băut apă, Jud, jucăușă, mi-o scuipă pe piept, pentru ca apoi să-mi sugă sfârcurile, iar eu mă bucur încântat în timp ce mă dăruiesc ei.

Printre râsete, ne întoarcem în sufragerie. Azi am văzut-o pe Judith luând micul dejun foarte amuzată cu Miguel și, gelos, o întreb despre asta. Totuși, ea îmi spune că este doar un prieten.

Sărutări... mângâieri... dorință...

Suntem în continuare dezbrăcați și eu o iau în brațe, dispus să fac din nou dragoste cu ea, îi trag o palmă la fund și în clipa aceea auzim că cineva exclamă:

– Pentru numele lui Dumnezeu, ce faceți?!

Uimiți, privim amândoi spre ușa de la intrare și o vedem pe Raquel, sora lui Jud, care-i acoperă ochii fiicei sale Luz și apoi o întoarce cu spatele.

Judith și cu mine ne privim și ne apucă râsul și apoi ea zice:

– Hai să ne îmbrăcăm. Apoi, adresându-se surorii ei, îi cere: Raquel, dă-ne un moment. Ne întoarcem imediat.

– Bine, zăpăcito!

Amuzat de felul cum îi spune Raquel, intrăm în cameră și, luând hainele de pe podea, ne îmbrăcăm repede.

Dar cum au putut să intre sora ei și fetița în casă fără să ne dăm seama?

Din nou în sufragerie, observ atitudinea de reproș a lui Raquel, iar Judith, fără să șovăie, o duce în bucătărie.

Între timp, eu rămân singur și tăcut cu nepoata ei. Dacă-mi amintesc bine, este foarte vorbăreață și o salut zicându-i pe nume:

– Bună, Luz! Cum e la școală?

Fetița mă privește... mă privește întruna și nu răspunde. Ce-a pățit?

Mă gândesc cum s-o fac să-mi vorbească și zic:

– Mătușa ta mi-a spus că...

– Dacă îi mai tragi vreo palmă mătușicii mele, îți trag un șut în boașe de nu te vezi!

O privesc cu gura căscată. Ia te uită la nepoțică!

Neștiind ce să spun, după ceea ce mi-a trântit, ne privim și atunci Jud și sora ei intră în sufragerie. După câteva secunde, Raquel mă pupă, dar fetița refuză, și apoi pleacă.

Uimit încă de cuvintele fetiței, o privesc pe Jud și șoptesc:

– Știi ce mi-a zis nepoata ta?

Ea mă privește și zâmbește. Bănuiesc că-și imaginează ceva și trântesc:

– Literalmente, a zis: „Dacă îi mai tragi vreo palmă mătușii mele, îți trag un șut în boașe de nu te vezi".

Amuzată, ea își acoperă gura și începe să râdă în hohote. Atunci, eu, neputând să mă abțin, o iau în brațe și o duc la duș, unde cu plăcere ea cere să o împung, în timp ce-mi șoptește la ureche că vrea lucruri murdare, dar făcute cu eleganță.

Și, fără să șovăi, i le ofer!

30

Mă bucur să mă întorc în München, dar mă disperă că trebuie să mă îndepărtez de Judith. Mă bucur să-mi văd nepotul și să stau cu el, dar recunosc că mi-e dor de micuța mea.

Sâmbătă, după ce petrec o zi ca între bărbați cu Flyn, jucându-ne pe PlayStation și făcând tot ce vrea el, fără să-mi pot lua gândul de la Judith, când, în sfârșit, el se duce la culcare și rămân singur, Simona intră în salon și mă anunță:

– Domnule, tocmai a sosit mama dumneavoastră.

Uimit, mă ridic și mă duc să o întâmpin.

De când apare mama la mine acasă fără să anunțe, aproape la ora 21?

O văd parcându-și cu abilitate mașina și, când coboară din ea, mă apropii și o întreb alarmat:

– S-a întâmplat ceva?

Ea zâmbește, se ridică să mă pupe și murmură:

– Stai liniștit, fiule. Trebuie doar să vorbesc cu tine.

– Să vorbești la ora asta?

Zâmbind întruna, mă ia de braț și încuviințează:

– Da, fiule. Acum.

Intrăm amândoi în salon și, când se așază, întreb:

– Vrei să bei ceva?

– Nu.

Îmi pregătesc un whisky, mă așez lângă ea și, fără să mai piardă timpul, zice:

– Dragule, Marta este foarte supărată pe tine pentru că trebuie să te duci din nou în sala de operații și nu o faci.

Oftez. Înjur. Sora mea este foarte nesuferită.

– Mamă, dacă ai venit să vorbești despre asta, cred că nu este momentul potrivit.

– Dar, Eric...

– Mamă, o întrerup. Mă voi opera, îți promit, dar acum am alte lucruri mai importante care-mi solicită întreaga atenție.

Apoi se așterne tăcerea între noi. Mă miră că nu mă întreabă ce este așa de important și atunci, uitându-se la încheietura mâinii mele, indică:

– Îmi place brățara ta din piele.

Privind-o, zâmbesc. Purtând-o, o simt mai aproape pe Jud și răspund:

– Da, și mie îmi place.

Absent, mă gândesc la micuța mea când mama îmi atinge părul cu dezmierdare și șușotește:

– Tu n-ai purtat niciodată brățări, nici șiraguri, iar faptul că o porți pe aceasta mă face să presupun că femeia care ți-a dăruit-o este foarte specială.

Eu o privesc uimit și, când mă pregătesc să răspund, ea insistă:

– Și să nu negi, pentru că nu o să te cred.

Sunt cu gura căscată. Am auzit mereu că mamele au un al șaselea simț cu copiii lor.

– De ce zici asta? întreb.

Ea zâmbește, mă ia de mână și, lovindu-mă ușor, afirmă:

– Sunt mama ta și, deși nu crezi, intuiția îmi spune asta. Sunt încântată să te văd entuziasmat și...

– Mamă... nu exagera!

– Nu exagerez, fiule. Ești cel mai rigid bărbat și cu cel mai prost simț al umorului din câți am cunoscut în viața mea, dar în ultima vreme rigiditatea ta s-a mai îmblânzit și te văd zâmbind mai mult decât ai făcut-o în toată viața ta. Iar asta, dragule, este pentru că cineva special ți-a atins inima.

E absurd să neg. Vreau ca Jud să se mute în Germania și cu cât află toți mai repede, cu atât mai bine. Așa că, privind-o pe mama, afirm:

– Ai dreptate. Am cunoscut pe cineva foarte special.

– Ah, fiule, ce bucurie!

Fericirea ei mă face să zâmbesc și, dispus să-i mai ofer o bucurie, zic:

– Este spanioloaică.

Auzind asta, mama se ridică în picioare și aplaudă. Este încântată să afle că Jud e spanioloaică, la fel ca ea. Apoi, după ce ia o înghițitură din whisky-ul meu, întreabă:

– Și cum o cheamă?

– Jud, răspund și, lăsându-mă purtat de ceea ce simt când mă gândesc la ea, întreb, conștient de ceea ce înseamnă asta: Mamă, m-ai însoți să cumpăr un inel frumos pentru ea?

Mama zâmbește, se emoționează și zâmbesc și eu în cele din urmă.

***

Petrec mai multe zile în München, rezolvând probleme ale companiei Müller, iar vineri, înainte de a pleca la Madrid, dau un telefon și cer să-i fie expediat un buchet de flori lui Judith la birou. Pe bilețel cer să se scrie:

„Abia aștept să te sărut, brunețico."

Nerăbdător, ajung la sucursala companiei din Madrid la ora prânzului. Judith nu este la lucru, dar, trecând pe lângă biroul ei, parfumul mă invadează și zâmbesc.

Când o văd apărând, mă simt fericit. Ca de obicei, este minunată și, fără să mă apropii de ea, îmi scot telefonul mobil și scriu:

„Te aștept la hotelul meu. Fă-te frumoasă. TI."

După-amiază, când ajung la hotel, trec pe la recepție, unde sunt informat că domnișoara Flores mă așteaptă în

apartamentul meu. Mă îndrept într-acolo, dar, înainte să ajung la lift, aud vocea mamei mele:

– Eric!

Mă întorc și o văd în fața mea.

– Mi-am cumpărat altă rochie pentru cină, afirmă. Vreau ca tinerica aceea să aibă o imagine plăcută despre mine.

Încuviințez.

Mă neliniștește gândul la întâlnirea secretă pe care i-o pregătesc lui Jud. Știu că ea mă iubește, dar nu știu cum va reacționa când o va vedea pe mama.

– Ești pregătită să o cunoști? întreb.

– Bineînțeles, fiule!

Agitat, intru în lift cu mama, urcăm până la ultimul etaj și, odată ajunși acolo, auzim că în apartamentul meu răsună muzică dată la maximum.

– Îmi place la nebunie melodia asta! șușotește ea. Știi, nu-i așa?

Încuviințez.

Este *September* a trupei Earth, Wind and Fire și știu că mamei îi place la nebunie. Agitat, murmur atunci, în timp ce deschid ușa apartamentului meu și o aud pe Judith fredonând:

– Păi, se pare că și lui Jud.

Muzica se aude tare, iar eu și mama rămânem pe loc când o vedem pe Judith cântând și dansând desculță, fără să-și dea seama de prezența noastră.

Mama se uită la mine cu un rânjet, iar eu, neștiind ce să fac, mă apropii de sistemul audio și reduc volumul. Atunci, Jud se oprește și ne privește nedumerită, moment în care mama se apropie de ea și spune:

– Recunosc că de fiecare dată când aud melodia asta îmi vine să dansez... Bună, sunt Sonia, mama lui Eric. Tu ești...?

Văd că Judith mă privește confuză.

Nu înțelege nimic.

Dar, dându-și la o parte părul de pe față, răspunde în cele din urmă:

– Încântată să vă cunosc, doamnă! Eu sunt Judith.

Mama mă privește cam neliniștită, iar eu mă grăbesc să clarific:

– Mamă, ea este... Jud.

– Oh... ce bleagă sunt, desigur...! Judith este Jud... Tu ești iubita lui Eric!

După ce spune asta, Jud, care se sprijină de o măsuță punându-și pantofii, își pierde echilibrul și cade pe podea.

Cred că a uimit-o că mama a folosit cuvântul *iubită*.

O ajutăm imediat să se ridice și ea, grăbită, ne spune că e bine.

Încetul cu încetul, văd cum micuța mea se relaxează. Mama îi înlesnește situația și ea îi mulțumește, iar când, douăzeci de minute mai târziu, le văd stând liniștite de vorbă, știu că am făcut bine că le-am adus împreună.

Mai târziu, când mama se duce în camera ei să se schimbe pentru cină și eu rămân singur cu Judith, ea mă privește și întreabă:

– Ia să vedem, Eric, mama ta a spus că sunt iubita ta?

– Da.

– Și cum de știe ea înaintea mea?

O privesc. Nu știu ce să-i spun. Fără îndoială, m-am grăbit și, încercând să trag de puținul meu simț al umorului, întreb:

– Tu nu știai că ești iubita mea?

Clatină din cap.

– Păi, nu. Nu știam.

Încântat să-i văd nedumerirea din ochi, dar conștient de zâmbetul ei, mă apropii de ea și șușotesc:

– Îți aduc aminte că la Moroccio chiar tu ai zis că ești doamna Zimmerman.

Râdem amândoi și atunci o întreb:

– Îți amintești melodia noastră?

Iubirea mea zâmbește, cum să uite acea melodie, și șoptește:

– Măi, să fie... domnule Zimmerman, sunteți foarte romantic. Ce vi s-a întâmplat?

Agitat, cum rar mi s-a întâmplat în viață, chiar dacă ea nu observă, știu că a sosit momentul să fac pasul și, scoțând din buzunarul meu o cutiuță din catifea roșie, spun:

– Deschide-o. Este pentru tine.

Cu mâini tremurânde, ea o deschide, în timp ce eu o observ mulțumit. Văzând minunatul inel cu diamante pe care-l conține, impresionată, șoptește fără să-l atingă:

– Dar... dar este prea mult, Eric! Eu n-am nevoie de așa ceva.

Satisfăcut de reacția ei, atât de diferită de a altor femei când le dăruiești bijuterii, scot inelul din cutie și, punându-i-l pe deget, spun:

– Dar eu simt nevoia să ți-l dăruiesc. Vreau să-i fac cadouri iubitei mele.

Apoi ne sărutăm, ne dezmierdăm, ne mângâiem. Ne dorim atât de mult, încât, conștienți că mama ne așteaptă să luăm cina, trebuie să facem mari eforturi pentru a nu ne dezbrăca și a nu face dragoste.

31

La restaurant, mama și Judith se cunosc mai bine și, dintr-odată, îmi dau seama că acele două spanioloaice laolaltă pot fi pierzania mea. Cu toate acestea, îmi place. Ele vorbesc, râd, glumesc... le unește caracterul lor hispanic.

La un moment dat, îmi sună telefonul și, văzând că este Björn, mă ridic ca să răspund.

– Unde ești? mă întreabă.

Cu un zâmbet, le privesc pe acele două femei, care râd în continuare, și răspund:

– În Spania.

– Iar?

– Da.

În timp ce vorbesc cu prietenul meu, care mă suna ca să ne întâlnim la Sensations, dintr-odată o văd intrând în restaurant pe Marta. Sora mea!

Dar ce caută ea aici?

Îmi iau repede la revedere de la Björn și rămâne să-l sun când mă întorc la München. Apoi mă apropii de sora mea.

– Ce cauți aici?

După atitudinea ei liniștită, știu cine i-a zis unde aveam să fim și, ignorându-mă, se îndreaptă spre masa noastră. Mă duc după ea, când aud că afirmă:

– Mamă, puțin îmi pasă că încăpățânatul ăsta o să mă trimită iar la plimbare. Am venit să-l caut și n-am de gând să mă întorc în Germania fără el.

Fără să mai pierd timpul, văzând expresia de uimire de pe chipul lui Jud și, ca să evit probleme, mă apropii de ea și zic:

– Scumpo, ea este sora mea Marta.

Judith o privește.

Sora mea zâmbește și, surprinzându-mă, trântește apoi:

– Bună, Judith... am auzit despre tine! Puține lucruri, dar de bine. Apropo, noi două trebuie să vorbim despre căposul asta de frățior al meu.

Auzind-o spunând asta, o privesc pe mama. Singura persoană care știa despre existența lui Judith era ea și, văzând cum își abate privirea, înjur în sinea mea. Dar de ce răspândește mama vorba în stânga și-n dreapta?

Marta și cu mine ne certăm până când mama, supărată, ne ordonă să tăcem și, furios din cauza imixtiunii, repet, spre surprinderea surorii mele:

– Da, este iubita mea.

Ea și Jud se privesc și, dintr-odată, Marta întreabă adresându-i-se:

– Dar cum poți să-l suporți pe ursuzul ăsta?

– Masochism pur și dur, răspunde Jud.

Mă uit la ea, nevenindu-mi să cred ce răspuns a dat, când Marta o ia de la capăt:

– Acum că am făcut prezentările, când te întorci în Germania, Eric? Eu și mama nu mai putem cu Flyn, iar menajera într-una din zile îl va sugruma. Băiatul ăla o să ne omoare cu zile. Și mai e și operația ta. Trebuie să te operezi! Este necesar să se reducă presiunea intraoculară. Ce se întâmplă? De ce nu te întorci ca să poți fi operat? Sunt sigură că iubita ta va înțelege că trebuie să pleci, nu-i așa?

Uimită de perorația ei, Jud mă privește. Văd reproș în ochii ei și, după ce schimb câteva cuvinte cu sora mea, șuier:

– Doamne...! Când faci pe doctorița-care-vorbește-pacienților mă enervezi groaznic!

După o cină în care buna mea dispoziție se risipește din cauza reproșurilor Martei, a văicărelilor mamei cu privire la Flyn

și la internate și a gesturilor de dezaprobare ale lui Judith, am nevoie de spațiu, așa că-i poruncesc lui Tomás să le însoțească pe mama și pe sora mea la hotel.

Imediat, Jud îmi spune cât de supărată este pe mine, dar eu răspund cu răceală:

– Ascultă, scumpo, știu ce fac, crede-mă! În ceea ce-l privește pe Flyn, sunt conștient că ele au dreptate. Trebuie să mă întorc în Germania și să mă ocup de el, dar n-am să-l duc la un internat. Hannah nu m-ar ierta, și nici eu. Cât despre mine, stai liniștită, sunt primul care nu vrea să orbească, ai înțeles?

Când rostesc cuvântul *a orbi*, simt că ea se încordează. Sunt conștient că îi este la fel de teamă ca și mie și, fiindcă am nevoie de ea și de alintările ei, o iau de mână și murmur:

– Stai liniștită, micuțo... sunt bine.

După ce luăm un taxi și ajungem în tăcere la hotel, ne îndreptăm spre cameră. Simt răceala care s-a creat între mine și ea și șoptesc:

– Ascultă, Jud...

– Nu, ascultă-mă tu pe mine, căpos blestemat! În ceea ce-l privește pe Flyn, mi se pare bine ce decizi: este nepotul tău și tu știi mai bine decât oricine ce trebuie făcut cu el. Dar în privința bolii tale, dacă mă iubești și vrei ca relația noastră să continue, te rog să te întorci cu familia ta în Germania și să faci ce-ai de făcut.

Mă ucide să-i văd lacrimile curgându-i pe obraji din vina mea. Încerc să mă apropii de ea, dar Judith se îndepărtează iar de mine și continuă:

– Nu știu de ce amâni, dar, dacă e din cauza mea, te asigur că eu te voi aștepta când te vei întoarce, ai înțeles? Tu mi-ai acordat titlul de iubita ta și, ca atare, îți cer să ai grijă de tine, pentru că te iubesc și vreau să fiu mulți ani alături de tine. Dacă dorești, voi călători cu tine, voi fi lângă tine oricât va fi nevoie, dar, te rog, trebuie să știu că ești bine. Pentru că, dacă ți se întâmplă ceva rău... eu... eu...

Emoționat, o îmbrățișez.

Cuvintele ei îmi fac mult bine, dar trebuie să o liniștesc. Din cauza mea este agitată și o așez pe pat. Nu vreau să o agasez, așa că mă așez în fața ei. Când Judith se supără, are nevoie de spațiu, la fel ca și mine, și sunt dispus să i-l ofer. Rămânem mai multe minute în tăcere, până când ea se ridică, se așază călare pe mine și, când dă să mă sărute, mă retrag.

Ea clipește uimită și, cu grația ei obișnuită, întreabă:

– Tocmai ai făcut pe cobra cu mine?

Zâmbesc. Nu era intenția mea, dar răspund:

– Trebuia să o fac și eu o dată, nu?

Încântați, ne sărutăm, ne dezmierdăm, ne dorim și, cum este firesc între noi, ajungem să facem dragoste cu sălbăticie.

32

Le ascult pe cele trei femei din viața mea, altfel va trebui să le omor pe toate trei, și mă întorc în Germania ca să-mi tratez problema de la ochi.

Am o dispoziție foarte proastă, neagră, teribilă și toți mă suportă, iar eu sunt conștient că mă comport ca un adevărat demon, dar puțin îmi pasă.

Zilele trec și mama îmi spune că Judith vrea să vină din Spania să mă vadă. Refuz. În starea în care sunt, nu vreau să vină. Nu vreau să mă vadă așa.

Știu că, în caz contrar, eu m-aș duce orice-ar zice ea, dar, din fericire, Jud îmi respectă decizia și, deși mă doare să stau departe de ea, știu că este cel mai bine. Pentru ea, mai ales.

În aceste zile, nepotul meu e tot în toane proaste. Pe zi ce trece, comportamentul lui lasă din ce în ce mai mult de dorit și încep să devin conștient de disperarea mamei, a menajerei și a surorii mele.

Vorbesc cu el și, deși pare că mă înțelege, am senzația că mă aude, dar nu mă ascultă. Se pare că ceea ce-i zic îi intră pe o ureche și îi iese pe cealaltă, iar când vorbesc despre asta cu psihologul lui, îmi spune că Flyn se simte așa din cauza mea. Mă doare sufletul când aud asta și-mi propun să rezolv situația de îndată ce mă voi simți mai bine.

Din fericire, Björn, Frida și Andrés îmi sunt alături. Vizitele lor reușesc să mă scoată din rutină, iar apelurile telefonice de la Dexter mă fac să zâmbesc. Recunosc. Am niște prieteni pe care nu-i merit și încă nu știu de ce ei mă iubesc atât de mult.

După o săptămână, decid să-i scriu lui Judith. Sunt atât de slăbit și de îndurerat, încât nu vreau nici măcar să vorbesc cu ea la telefon.

De la: Eric Zimmerman
Data: 17 octombrie 2012, ora 20:38
Pentru: Judith Flores
Subiect: Mi-e dor de tine

Urăsc tratamentul și pe sora mea. Mă fac să fiu prost dispus. Cât despre Flyn, nu știu ce să fac cu el.
Mi-e dor de tine.
Te iubesc,
Eric

Încă nu m-am ridicat de pe scaun, când laptopul meu țiuie și, văzând că este vorba de ea, deschid repede e-mailul ei:

De la: Judith Flores
Data: 17 octombrie 2012, ora 20:50
Pentru: Eric Zimmerman
Subiect: Re: Mi-e dor de tine

Tu prost dispus?
Sigur?
Nu te cred... imposibil!
Un bărbat ca tine nu știe ce înseamnă asta.
Cât despre Flyn, dă-i timp. E prea mic.
Te iubesc... te iubesc... te iubesc...
Jud

Să-i citesc cuvintele mă reconfortează ca nimic altceva pe lume. Faptul că știu că ea așteaptă să mă fac bine îmi dă putere

să merg înainte, să lupt pentru tot și, zâmbind, mă duc în salon ca să mă alătur nepotului meu afurisit.

***

A doua zi, după ce am avut o teribilă durere de cap care m-a terminat și m-am certat cu Flyn pentru că a venit cu o altă notă proastă de la școală, stau căzut pe gânduri în fața șemineului din biroul meu, când aud că intră un e-mail.

Mă ridic ca să verific despre ce e vorba și inima mi-o ia la goană. Este micuța mea.

De la: Judith Flores
Data: 18 octombrie 2012, ora 23:12
Pentru: Eric Zimmerman
Subiect: Bunăăăă

Bună, sunt iubita ta!!!

Cum se simte azi iubirea mea?

Sper că puțin mai bine. Haide, zâmbește, căci sigur ești încruntat! Și, bineeee, am înțeles deja că nu vrei să vin să te văd, o să rezist.

Aici, în Madrid, începe să fie frig. Azi a fost o zi nebunească la birou și am ajuns de curând acasă. Am atât de mult de lucru, încât nu mai am timp nici să respir.

Sper că Flyn nu te mai supără.

Sărutуri, iubire, noapte bună! Te iubesc. Îmi vei răspunde mâine?

Brunețica ta

Termin de citit e-mailul cu un zâmbet pe buze.

Ea și numai ea scoate din mine acea parte tandră pe care o avem cu toții și, ca și cum cuvintele ei ar fi un balsam pentru mine, după ce închid laptopul, mă duc în pat și adorm.

Mă trezesc la 6 dimineața, cobor la bucătărie și, după ce o salut pe Simona și beau o cafea, pe la 7 îmi iau rămas-bun de la Flyn, care se duce la școală cu Norbert.

De îndată ce rămân singur, răsfoiesc un ziar și apoi intru în biroul meu, unde scriu:

De la: Eric Zimmerman
Data: 19 octombrie 2012, ora 08:19
Pentru: Judith Flores
Subiect: Bună

Urăsc că muncești atât de mult.

Cum să ajungi la ora aia acasă? Când mă voi întoarce la Madrid, voi vorbi foarte serios cu idioata aia de șefă a ta.

Te iubesc, brunețico.

Eric

***

E-mailurile de la Judith se succed zilnic și simt că, pentru mine, faptul că le primesc e cel mai frumos lucru din zi.

Ea mă roagă, mă imploră să o sun la telefon, dar nu o fac. Deși mor de nerăbdare să-i aud vocea, mă abțin. Așa sunt de încăpățânat. Totuși, rezist doar două zile, a treia, după ce-i cer mamei să se ocupe de Flyn, iau avionul privat și mă duc la Madrid, pe nepusă masă.

Când șoferul mă lasă în fața intrării în clădirea unde locuiește femeia pe care o ador, simt cum inima îmi bate cu putere în piept.

Un vecin iese atunci să arunce gunoiul și intru repede în clădire. Apoi, cu siguranță de sine, sun la ușa ei.

Sper să-i placă surpriza și, când mă vede pe palier și ochii ei vioi se deschid într-un mod ieșit din comun și se aruncă în brațele mele, sunt cel mai fericit tip de pe planetă.

În noaptea aceea, dorindu-ne foarte mult unul pe altul, începem să ne jucăm așa cum știm noi și să ne facem reciproc acele lucruri murdare care ne plac atât de mult, dar având grijă să nu cumva să fim lipsiți de elegantă, pentru că nu vrem sub nicio formă ca vreunul dintre noi să se simtă în vreun fel neplăcut.

33

Îmi reiau activitatea la firmă și viața mea se scurge din nou între Madrid și München.

Încetul cu încetul, atâtea călătorii încep să mă obosească, dar eu refuz să mă opresc. Când mă duc la München, vreau să fiu în Madrid, iar când sunt în Madrid, îmi doresc să fiu la München.

Viața mea este un haos!

Mă apucă din nou gelozia într-o zi când o văd pe Judith vorbind însuflețită cu Miguel la cafeneaua de la firmă și, într-o dimineață, când o sun pe mobil, ea îmi spune *tată* ca să ascundă cu cine vorbește.

Tată?!

Eu, tatăl ei?

Chiar vrea asta?

Chiar vrea să nu știe nimeni despre relația mea cu ea?

Așadar, într-o dimineață, când rămân singur cu ea în biroul meu, privind-o, șoptesc:

– În noaptea asta dormi cu mine la hotel.

Ea încuviințează, zâmbește și eu întreb complice:

– Vrei să ne jucăm având companie?

Din Zahara nu ne-am mai jucat cu nimeni și, după ce-mi spune ce gândește, întreb:

– Excitată?

Ea încuviințează cu un zâmbet și, apucând-o de braț, o duc în arhivă. Arhiva noastră.

Dornic de ea, îmi introduc mâna sub fusta ei și îi șoptesc la ureche în timp ce-i ating coapsa:

– Nu te-am mai oferit de mult timp și abia aștept să o fac.

– Eric... murmură înfierbântată.

Mulțumit de excitația ei, îmi plimb gura pe a ei și, amintindu-mi criza de gelozie din cauza lui Miguel, șușotesc:

– Tot nu mi-a trecut supărarea pe tine și meriți o pedeapsă.

– O pedeapsă?

– Da... micuța mea. Iar după-amiază vei ști care este.

Cu dezmierdare, îmi plimb în continuare mâna între picioarele ei, în timp ce ea tremură.

– Pedeapsa te așteaptă la hotelul meu, șoptesc cu răceală. Când termini munca, ia-ți mașina și vino direct acolo.

Apoi îi trag o palmă la fund, dintr-acelea care-i plac, o sărut și, când îi dau drumul, o cert:

– Domnișoară Flores, vreți să nu mă mai provocați ca să pot să conduc această companie?

Judith zâmbește, își aranjează fusta, iese din arhivă și din biroul meu și ne continuăm amândoi munca.

***

Am stabilit să ne vedem în după-amiaza aceea la hotelul unde sunt cazat cu niște prieteni, Mario și Marisa, soția lui, și urcăm imediat în camera mea. În timp ce bem ceva în apartamentul meu, stabilim clar condițiile jocului. Ea vorbește despre a se bucura de Judith, iar eu sunt de acord, dacă dorește și Jud. Toți suntem jucători experți, cu excepția iubitei mele, și, pur și simplu, ne dorim să ne simțim bine.

Când Jud intră în hotel, sunt anunțat de la recepție și, când ușile liftului se deschid și ea apare, îi ies în întâmpinare și, fără să-i arăt cine se va juca cu noi, o duc în dormitorul meu și închid ușile.

– Vreau să te îmbraci cu ce este pe pat, îi spun. Fă-ți un duș și, când ești pregătită, vino în salon.

Douăzeci de minute mai târziu, fata mea minunată apare îmbrăcată cu aceleași haine ca Marisa.

– Judith, ei sunt Mario și soția lui, Marisa. Niște prieteni, îi prezint.

Văd că ea îi salută și, deși de obicei este afectuoasă, simt o oarecare răceală față de Marisa. Nu o iau în seamă. Poate că se aștepta să se joace cu doi bărbați, nu cu o femeie.

După ce sunt făcute prezentările, Marisa nu o slăbește din ochi pe Jud.

– Abia aștept să te savurez, Judith! comentează.

Mă amuză să aud asta și, dispus să mă simt bine, răspund:

– Am o iubită foarte... foarte râvnită.

Expresia de pe chipul lui Judith mă nedumirește, dar, cum nu spune nimic, continuăm cu distracția. Bem, râdem, glumim și, când simt că ea pare să se relaxeze, îi spun că pedeapsa mea se numește Marisa.

Ea refuză categoric.

Încerc să vorbesc cu ea. Încerc să aflu ce-a pățit, dar, când văd că este imposibil, supărat de cât de ermetică este uneori, spun:

– De acord, Jud. Du-te în cameră și schimbă-te. Tomás te va duce acasă.

Totuși, ea nu se mișcă. Îmi dovedește că nu vrea să plece și, când îmi rostește numele și o privesc, întreabă:

– Dacă rămân, săruturile mele vor fi numai ale tale și săruturile tale numai ale mele?

Auzind asta, ceea ce este la fel de important pentru mine, pentru noi, încuviințez.

– Asta întotdeauna, scumpo... întotdeauna.

Ne sărutăm. Pentru nimic în lume nu-mi doresc ca ea să facă ceva ce nu vrea. Atunci o privește pe Marisa și murmură:

– De acord.

După ce mă așez cu Mario, dispuși să vedem cum femeile noastre se ating în fața noastră și-și oferă plăcere, Marisa, care a fost martoră la schimbarea opiniei lui Judith, șoptește, privindu-mă:

– Eric... lasă-mă cinci minute între patru ochi cu ea.

– Treizeci de secunde, nuanțez.

Marisa ne privește și, făcându-ne cu ochiul, murmură:

– Vă așteptăm în cameră.

Când ele închid ușa, Mario îmi adresează un zâmbet și afirmă:

– Femei!

Zâmbesc la rândul meu.

Îmi mai torn puțină șampanie, în timp ce, neliniștit, privesc spre ușa camerei. Oare ce-o fi vrând Marisa de la femeia mea?

Nerăbdător, le dau treizeci de secunde și, când nu mai pot, îi spun lui Mario:

– Să intrăm.

Fără întârziere, ne îndreptăm într-acolo, dar rămân locului când, deschizând ușa, am în fața mea două femei pe pat, goale și desfătându-se una cu alta. Cu gura căscată, o observ pe Judith, care cu limba ei jucăușă atinge ușor clitorisul Marisei, făcând-o să se contracte de plăcere.

Jocul acela mă excită și, așezându-mă pe pat, mă înclin și șoptesc la urechea micuței mele:

– Îmi place ceea ce văd!

Lacomă de dorință, Marisa se bucură de Jud, o savurează și, când îi vede tatuajul, îmi dă de înțeles că o excită. Niște mângâieri fierbinți și neașteptate din partea lui Judith o agită.

Văd dorința lui Jud, iar plăcerea din ochii ei, din gesturile ei și din gura ei mă înnebunește, în timp ce Marisa, care este o jucătoare avidă, devastează corpul fetei mele și eu îi permit, conștient de cât de mult îi place iubitei mele.

Eu și Mario, care suntem tari ca pietrele, le observăm, ne delectăm, până când Marisa murmură:

– Haideți, băieți...! Participați la jocul meu.

Excitat, o privesc pe Jud și ea încuviințează.

Îmi cere cu privirea să mă joc, să ne jucăm și, fără să șovăi nici măcar o secundă, mă alătur lor și o sărut, în timp ce Mario

îi suge sfârcurile și Marisa, care este în continuare între picioarele ei, îi devastează cu dorință sexul.

Jud se mișcă, se arcuiește, se dăruiește nouă, bucuroasă să fie jucăria noastră, în momentul în care eu și Mario îi separăm coapsele pentru a-i oferi mai mult acces Marisei.

Unde de plăcere ne străbat corpurile când soțul ei se ridică, mă privește, încuviințez și apare, câteva secunde mai târziu, cu un dildo negru cu două capete.

– Vreau să văd cum v-o trageți una alteia, spune privindu-le pe femei.

O sărut pe Judith. Este total dăruită nouă, în timp ce degetele Marisei o masturbează și ea îmi dăruiește gâfâielile sale, țipetele ei de plăcere, iar eu le absorb, le devorez cu fiecare sărut.

Dornic de mai mult, mă așez în spatele ei și Mario se așază în spatele soției lui.

Văzând cum pieptul iubitei mele urcă și coboară excitat, iau dildo-ul negru și-mi duc la gură unul din capete.

Fără să scot un cuvânt, îl sug cu poftă și, după ce-l scot din gură, îl îndrept spre vaginul ei. Acesta este foarte umed și îl introduc cu ușurință în el în timp ce, ațâțat, murmur la urechea ei:

– Da... așa...!

Marisa ia celălalt capăt al dildo-ului și și-l vâră în vagin. Acum, ea este cea care gâfâie și geme și, când văd că împinge cu pelvisul în direcția lui Judith, o privesc pe iubita mea și o aud țipând.

Acel atac este nou pentru ea și abia se mișcă, doar se bucură, până când, în cele din urmă, și Judith își împinge înainte pelvisul și o face pe Marisa să țipe, în timp ce sunt unite de acea jucărioară cu două capete.

– Așa... trage-i-o nevesti-mii! murmură Mario excitat.

În timp ce o țin pe fata mea, o încurajez să i-o tragă Marisei, o încurajez să se bucure și să mă facă și pe mine să mă simt bine, până când ele nu mai rezistă și, după o ultimă împingere, care

le face pe amândouă să țipe la unison, eu și Mario știm că au ajuns la climax.

Timp de câteva clipe le permitem să-și recapete răsuflarea, dar suntem dornici de mai mult.

– Haideți, fetelor...! spune Mario. Acum e rândul nostru.

Fără să pierd vreo secundă, îmi pun un prezervativ, o iau pe Judith de mână și zic:

– O să te leg de pat și o să te ofer lui Mario ca să ți-o tragă. Pune-te cu fața în jos.

Înfierbântată, face ce-i cer, în timp ce Marisa se așază la fel ca ea.

Apoi eu și Mario le imobilizăm încheieturile mâinilor cu batiste din mătase și, după aceea, le legăm de capul patului.

Momentul este excitant și morbid. Vom face un schimb de cupluri și ne vom desfăta.

Când le avem așa cum ne dorim, contemplu fundul minunat al fetei mele și îi trag o palmă. Ea mă privește. Văd fierbințeala din ochii ei și, când fundul ei minunat se mișcă în fața mea, îi cer:

– Desfă picioarele pentru ca el să te poată penetra bine și eu să pot vedea. Ai înțeles, scumpo?

Mă excită peste măsură să spun asta și, când îl văd pe Mario penetrând-o pe femeia mea, înnebunesc și fac la fel cu a lui, chiar dacă pe a mea o privesc.

Îmi place ceea ce văd, dar și mai mult îmi place să văd cum ea, ascultătoare, se dăruiește jocului și se bucură de el, se bucură mult în timp ce desface picioarele pentru ca el să o împungă și eu să văd.

Perversiune.

Un sentiment pervers în stare pură este ceea ce-mi provoacă să privesc cum Mario intră și iese din femeia mea, în timp ce ea gâfâie, cerând mai mult.

După câteva minute, cu toții ajungem la climax. Dar pe mine nu mă interesează decât femeia mea și, îndepărtându-mă de Marisa, îi dezleg mâinile lui Judith, i le sărut și șoptesc:

– Haide... scumpo. Ai nevoie de o baie.

La toaletă, jacuzzi-ul este plin de apă, l-am pregătit înainte să înceapă jocul. O las pe Judith în el și șoptesc:

– Apleacă-te și ține-te de margine.

Cu dezmierdare și blândețe, o săpunesc și o spăl și, după ce termin, șoptesc sărutând-o pe umăr:

– Gata, scumpo...

Ieșim din jacuzzi, dar faptul că am spălat-o și am atins-o în voie m-a întărit, iar ea mă invită să mă așez pe capacul WC-ului. Imediat după aceea, ea se așază călare pe mine și, luându-mi penisul, și-l așază în umezeala ei și se lasă să alunece cu grijă pe el în timp ce mă privește în ochi.

– Doamne, Jud...!

Gâfâi. Gestul ei mă face să tremur, când ea, fără să-și îndepărteze ochii de la ai mei, murmură:

– Acum tu... Acum tu...

Judith contrage pelvisul și eu mă las dus. Îi permit să preia conducerea și mă bucur de mișcările ei, simțind în același timp cum o plăcere imensă îmi străbate tot corpul.

– Așa, scumpo... posedă-mă! Ești a mea.

Cuvintele mele o aţâță.

Sexul ei mă soarbe și eu tremur, mă bucur și gâfâi; ne privim în ochi și într-ai ei văd aceeași plăcere pe care ea o vede într-ai mei. Când ajung la climax, tremur, dârdâi, mă relaxez în brațele ei și atunci o aud spunând:

– Al meu. Ești doar al meu.

Și, da, sunt al ei, doar al ei. N-am nici cea mai mică îndoială în privința asta.

Epuizat și transpirat, trag aer în piept și apoi o sărut de o sută de ori pe chip.

Senzațiile pe care mi le transmite sunt minunate, trăite incredibil și, când ochii noștri se întâlnesc din nou, întreb:

– Pedeapsa mea a fost foarte dură?

Ea zâmbește.

Nu știu ce s-a întâmplat cu Marisa, dar știu că, orice ar fi fost, s-a rezolvat.

– Pedepsele tale mă înnebunesc, murmură.

Printre săruturi și zâmbete alintătoare, ne sărutăm, până când, dintr-odată, spune:

– În Germania ne vom juca în continuare?

Asta mă ia prin surprindere.

N-am mai vorbit despre ceea ce i-am propus, dar e mai mult decât clar că ea s-a gândit la asta. S-a tot gândit și a luat o decizie.

Și, conștient de ceea ce înseamnă asta și dornic să o sărut, afirm cu siguranță:

– În Germania îți promit că vom face tot ce vrei.

34

La birou, îi trimit din nou flori lui Judith. Simt că acel joc secret ne care-l menținem ne provoacă poftă și-mi place să o întreb în fața celorlalți angajați dacă florile i le trimite un admirator secret.

Dacă ar ști ei...!

Câteva nopți mai târziu, după întoarcerea mea de la München, ieșim să luăm cina. Mă doare capul, dar nu vreau să o alarmez pe Judith și, fără să spun ceva, îndur.

La ieșirea din restaurant, ne întâlnim cu prietenul meu Victor și noua lui iubită. Văd că el o privește pe iubita mea și zâmbesc pe ascuns. De aceea, când Victor vorbește cu iubita lui și nu ne aude, o întreb pe Jud:

– Vrei să-l invit pe Victor la hotel să ne jucăm toți trei?

Judith mă privește, zâmbește și, câteva secunde mai târziu, mă îndepărtez de ea și de iubita lui. Lui Victor îi place propunerea mea, dar mă informează că iubitei lui acele jocuri nu-i prea sunt pe plac.

Însă în clipa aceea îmi sună telefonul. Răspund și, după ce aud ceva ce nu-mi place deloc, mă adresez din nou lui Victor și spun:

– Îmi pare rău. O lăsăm pe altă dată. A apărut ceva.

El încuviințează; apoi ne apropiem de fete și, privind-o pe Judith, anunț cu o expresie serioasă:

– Plecăm.

Ne luăm rămas-bun de la ei și ne întoarcem la hotel. Pe drum, mă arăt serios și tăcut și, din felul cum mă privește Judith, îmi dau seama că nu înțelege nimic.

Când ajungem în apartamentul meu, cer să ni se aducă ceva de băut și intrăm în cameră. Acolo îmi dau jos haina, pe care o pun cu grijă pe un scaun, și, câteva secunde mai târziu, apare un chelner cu două pahare și o sticlă de șampanie.

Desfac sticla, când rămânem singuri, umplu două pahare și începem să vorbim. Vorbesc despre jocurile noastre, despre poftele noastre, până când nu mai rezist și șuier:

– De ce nu mi-ai zis că tu și Marisa vă cunoșteați?

Este evident că întrebarea mea a uimit-o la fel de mult ca pe mine când mi s-a spus că ele două se întâlneau și se jucau în intimitate. Jud nu-mi înțelege întrebarea, eu nu înțeleg că mi-a ascuns asta și, furios, trântesc:

– La naiba, Judith! Nu suport minciuna. De ce nu mi-ai spus că vă cunoșteați deja când a venit zilele trecute la hotel?

Cu o atitudine nedumerită, ea își dă la o parte părul de pe față și răspunde:

– Nu... nu știu... eu...

Dar nu o las să continue.

Sunt dezamăgit și supărat.

Am crezut că între noi exista încredere oarbă, cu atât mai mult când era vorba despre sex, dar văd că nu e așa. Ea mi-a ascuns informații.

– Ar fi mai bine să pleci! șuier. Sunt foarte supărat și n-am chef de vorbă.

Totuși, ea refuză. Nu vrea să plece.

Vrea să vorbească, dar eu nu și, în cele din urmă, cedează.

Mă doare capul și sunt supărat, de aceea cred că cel mai bine este să plece și să mă lase singur și, fără să-i accept refuzurile, după ce vorbesc cu Tomás să o ducă acasă, spun cu răceală:

– La revedere, Jud. Pe mâine.

După ce pleacă, fac un duș și, când termin, după ce-mi verific e-mailul, iau două pastile și mă bag în pat. E cel mai bine.

***

Ore în șir încerc să dorm, dar îmi este imposibil. Nu pot fără Judith alături și, regretând felul cum am alungat-o de lângă mine, iau telefonul și scriu:

„Mi-e dor de tine și mă simt cel mai prost bărbat din lume; mă ierți?"

Apăs pe „Trimitere" și nu trec nici două secunde când telefonul sună. Zâmbesc când văd că este Jud. Fără îndoială, m-a iertat.

Dar când răspund, zâmbetul îmi paralizează la auzul unor gemete necontrolate care spun:

– Eric... sunt Raquel, sora lui Judith. Te-am sunat pentru că sora mea a avut un accident de mașină. Ah, Doamne...! Ah, Doamne, Eric...! Sărmana! Sărmana!

Auzind asta, simt cum îmi îngheață tot sângele din corp. Amețesc și, aproape fără să respir, întreb:

– Unde este?

Raquel îmi dă adresa spitalului, printre hohote de plâns, și, uitând de tot, mă îmbrac cât pot de repede și pornesc într-acolo, simțind că mă sufoc. Mă neliniștesc.

„Nu, te rog...! Nu se poate întâmpla nimic... te rog... te rog... micuța mea... nu!"

Ajuns la spital, înnebunit și neliniștit, o văd pe Raquel.

Ea mi-l prezintă pe soțul ei, care mi se pare un idiot viclean, și-mi povestește printre lacrimi că ea este vinovată pentru accident. A sunat-o pe Judith în zorii zilei ca să o cheme acasă la ea după o ceartă cu soțul ei și atunci a suferit accidentul.

Aștept îngrijorat vești, ore în șir.

De mai multe ori mă enervez din cauză că durează prea mult să ni se spună ceva și, când simt că o să explodez iar în acea sală, se deschide ușa de la urgențe și o văd ieșind pe Judith posomorâtă și cu un guler cervical.

Micuța mea!

Simt că inima îmi stă în loc.

Nu pot să suport să i se întâmple ceva cuiva la care țin și, alergând spre ea, o îmbrățișez cu grijă, fiind conștient de cucuiul ei și de buza spartă.

– Eric, sunt bine, dragule, serios.

Vreau să o cred, simt nevoia să o cred și, când îi dau drumul din îmbrățișare, le permit surorii și cumnatului ei să se apropie de ea.

Îl sun pe Tomás și-l chem la poarta spitalului. Împotriva oricui, Jud vine cu mine. Eu o să am grijă de ea și, în cele din urmă, reușesc să o duc la ea acasă.

Cu alintare, cu grijă, o ajut, iar ea se interesează de durerea mea de cap. Mă simt foarte vinovat pentru cele întâmplate; ea, care deja începe să mă cunoască, spune:

– Eric, tu nu ai nicio vină.

Clatin din cap. Dacă nu aș fi alungat-o de lângă mine așa de urât, nu i s-ar fi întâmplat asta. Și spun:

– Nu sunt de acord. Mă simt îngrozitor!

Ea mă sărută în colțul buzelor și apoi întreb:

– Te simți bine?

Îmi dă imediat de înțeles că da și, îmbrățișați, rămânem semiadormiți pe canapea.

***

După-amiază, apar acasă la ea sora, cumnatul și nepoata ei, cu o grămadă de mâncare gătită. Raquel îmi dă instrucțiuni despre merinde, iar eu, ca să nu o deranjez, aprob pur și simplu, deși nu pricep nimic.

Judith mă roagă să o las puțin singură cu sora și cumnatul ei. Eu mă întorc în sufragerie, unde se află Luz, și mă apuc să văd un meci de baschet la televizor. Câteva secunde mai târziu, apare Judith și spune:

– I-am lăsat singuri ca să stea de vorbă.

Luz, nepoata ei, care până în momentul acela stătuse pe un scaun fără să se miște, se ridică, se așază între noi doi pe canapea și întreabă adresându-mi-se:

– Ești iubitul mătușii mele?

O privesc pe acea mucoasă, care m-a amenințat ultima oară când m-a văzut, și răspund:

– Da.

– Și o să te căsătorești cu ea?

O privesc pe Judith, care e roșie ca focul, și spun:

– Păi, n-am vorbit despre asta.

– Și de ce n-ați vorbit?

La naiba cu fetița!

– Pentru că nu, răspund, neștiind ce să mai zic.

– Și de ce nu? insistă.

Fără să-mi iau ochii de la micuță, răspund din nou și ea întreabă din nou.

Dar ce fetiță curioasă!

La naibaaaaaaaaaaaaaaaaaa!

Jud încearcă să intervină, dar nepoata ei nu o lasă, până când, în cele din urmă, propune:

– Luz, vrei să te duci în camera mea să te uiți la desene animate?

Fetița încuviințează și, după ce pleacă, îi mulțumesc că m-a scăpat de ea.

– Flyn nu este așa? întreabă ea atunci.

Gândindu-mă la nepotul meu, oftez. Flyn este extrem de introvertit.

– Nu, răspund. Este cu totul diferit. O să vezi.

***

Luni, când ajung la Müller, anunț două vești.

Prima veste, șocantă, este aceea că domnișoara Flores este iubita mea, iar cea de-a doua, de data aceasta tragică, este că, se află în concediu medical, pentru că a fost implicată accident.

Toți rămân cu gurile căscate! Iar eu zâmbesc. În sfârșit, toată lumea știe că ea este iubita mea.

35

Judith nu vine la birou trei săptămâni. Primele două, pentru că așa spune medicul, iar a treia pentru că mă încăpățânez eu. Vreau să-și revină pe deplin și, în plus, îmi place să văd cum își strânge lucrurile în cutii pentru a le transfera la München.

Îmi vorbește despre casa ei. Nu știe ce să facă cu ea, dar știe că nu vrea să o vândă. Casa ei este a ei și vrea să fie în continuare. Eu nu spun nimic. Fără îndoială, decizia ei va fi cea mai potrivită.

Mă bucur când vorbim despre mutarea ei la München. Cred că va fi un mare pas în relația noastră să locuim împreună și hotărâm că asta va fi peste o lună și jumătate, după Crăciun.

În tot acest timp, eu continui să fac naveta de câte ori este nevoie ca să am grijă de Flyn și de Judith. Pentru ei, fac orice.

Cât timp Jud are concediu medical, angajez o altă secretară și, când ea se întoarce, nu e prea mulțumită, dar nu contează: nu va mai lucra mult la Müller și firma are nevoie de o secretară nouă.

Deși nu spune nimic, știu că nu i-a plăcut că am declarat că este iubita mea. Acum, toți se poartă diferit cu ea și, după cum o cunosc, asta nu o face prea fericită.

***

La începutul lunii decembrie, mama vine din nou la Madrid și, împreună cu ea, îi pregătesc o surpriză lui Jud. Mama și cu mine organizăm o cină și îl aduc pe Manuel din Jerez și, de asemenea, îi invit și pe sora, cumnatul și nepoata ei.

La cină se alătură Frida și Andrés, care sunt din nou în Madrid datorită serviciului lui, și în ultimul moment se alătură și Marta și un prieten de-ai ei. Sora mea nu ratează nicio petrecere.

Bucuria micuței mele din seara aceea văzându-și tatăl cu noi toți la masă este de neegalat. Ochișorii ei, zâmbetul ei... totul la ea îmi dovedește cât de fericită este, iar eu mă bucur foarte mult.

Ore în șir râdem, vorbim, toastăm, ne distrăm și, când ceilalți se duc la culcare, hotărâm să mergem să bem ceva cu Marta și prietenul ei. Cum era de așteptat, sora mea și Judith dansează ca nebunele.

De la bar, observ cum Jud mă privește și știu ce-mi cere cu ochii.

Mulțumit, îmi scot telefonul și, luând legătura cu o prietenă pe nume Helga, care, în mod curios, este cazată la același hotel ca mine, stabilesc cu ea să ne vedem în camera mea și apoi pun telefonul la loc în buzunar.

Brusc, muzica se schimbă, devine mai intimă și, recunoscând acea melodie atât de importantă pentru Judith și pentru mine, ea se apropie de mine și o întreb:

– Domnișoară Flores, sunteți atât de amabilă să dansați cu mine pe această melodie?

– Bineînțeles, domnule Zimmerman!

Ținându-ne de mână, ajungem pe ringul de dans și o îmbrățișez.

De când dansez?

Îi miros parfumul...

Îi miros pielea...

Îi miros excitația...

Și, când se termină melodia, sunt hotărât să mă bucur de acea noapte cu micuța mea.

– Cred că a sosit momentul să te duc la hotel, murmur.

– În sfârșit! o aud spunând încântată.

***

După ce ne luăm rămas-bun de la sora mea și iubitul ei, Tomás ne ia de la intrarea în local. În interiorul vehiculului, las în jos geamul care ne desparte de șofer și, privind-o, cer:

– Jud... urcă-te călare pe mine. Acum!

O face și, când mâinile mele apucă chiloții ei tanga, îi smulg și șoptesc, văzându-i reproșul pe chip, în timp ce-mi plimb gura pe a ei:

– O să-ți cumpăr sute de perechi de tanga... nu-ți face griji pentru asta. Acum, deschide-te pentru mine.

Cu avânt și dorință, mă introduc în ea în timp ce mașina străbate străzile din Madrid.

Cufundat în iubita mea, mă bucur de plăcerea, ei fără să mă mai gândesc la nimic altceva. Sunt convins că Tomás ne aude, mașina nu este izolată fonic și probabil că aude palmele pe care i le trag lui Judith de fiecare dată când mă înfig în ea, gâfâielile și țipetele ei.

Când ajungem la climax și conștient de noaptea care ne așteaptă, șoptesc:

– În noaptea asta o să fii toată a mea! Toată!

– Îmi doresc asta! afirmă ea.

Când ajungem la hotel, amândoi suntem înfierbântați și excitați și, de îndată ce intrăm în dormitor și deduc că Helga este deja acolo, pentru că văd câteva jucărioare pe pat, o privesc pe Judith și întreb:

– Ești pregătită pentru joacă?

Ea încuviințează și, cu o senzualitate care-mi atinge sufletul, începe să se dezbrace în fața mea, rămânând doar cu un sutien negru sugestiv. Nu are chiloți: i-am smuls eu.

Îmi observ cu poftă iubita, când o ușă se deschide și o văd pe prietena mea roșcată.

– O cheamă Helga, îi explic. Este colegă cu Björn care, din întâmplare, este cazată tot în acest hotel. E în trecere prin Spania.

Jud încuviințează și văd imediat pe chipul ei pofta și cheful de a se juca. Asta-mi place și, după ce o salută pe Helga, zic:

– Deocamdată vreau să vă observ; ești de acord, scumpo?

Fata mea încuviințează, deja arde de nerăbdare, și, apropiindu-se de Helga, îi cere să o atingă, ceea ce ea nu întârzie să facă.

O vreme observ cum Helga se bucură de Judith, până când aceasta, privindu-mă, murmură:

– Ce-ar fi să te ofer eu pe tine?

O privesc uimit.

În toți anii de când practic sex libertin, niciodată nu m-a oferit cineva și simt o plăcere ciudată, neobișnuită și cu atât mai mult când îmi dă un prezervativ și-mi poruncește:

– Pune-ți-l.

În timp ce mi-l pun, observ cum Helga mângâie în continuare corpul lui Judith și nebunia mea devine delir. Apoi aud că fata mea spune, adresându-i-se Helgăi:

– Urcă-te pe el și trage-i-o! Vreau să văd.

O privesc înnebunit.

Cuvintele acelea mi se par fierbinți și posesive, iar când Helga mă face să mă așez pe pat și simt cum introduce penisul meu în interiorul ei, vibrez de plăcere.

Fără să-mi iau ochii de la iubirea mea, văd cum ea se urcă atunci în pat. Îmi mângâie umerii cu afecțiune și, așezându-se în spatele meu, îmi șoptește la ureche:

– Suge-i sfârcurile.

Îi dau ascultare cu supunere, în timp ce Helga mă călărește și Judith îmi spune la ureche cele mai fierbinți și perverse lucruri pe care mi le-a zis vreodată cineva.

Îmi crește temperatura...

La fel și erecția și, apucând-o pe Helga de coapse, o adâncesc în mine iar și iar, în timp ce Judith îmi spune lucruri răvășitoare și îmi sărută umerii.

Căldură...

Căldura devine delirantă și atunci Helga își dă drumul, la fel și eu, în timp ce Judith îmi mușcă buzele.

Câteva secunde mai târziu, Helga dispare în baie, eu mă lungesc în pat și murmur, simțind-o pe iubita mea alături:

– Nu m-a mai oferit niciodată o femeie.

– Mă bucur că sunt prima și te asigur că nu va fi ultima.

Zâmbesc când aud asta. Cred că Judith este chiar mai perversă decât mine.

– Sunteți foarte periculoasă, domnișoară Judith, șoptesc. Mereu mă surprindeți.

– Îmi place să fiu și să o fac, domnule Zimmerman.

Ne cufundăm într-un sărut arzător și, când ne separăm, șoptesc:

– Mă duc să fac duș, scumpo.

O privesc pe Helga, care iese din baie, și-i fac cu ochiul. Îi dau de înțeles că, dacă Jud vrea, e totul în regulă și intru în baie. Simt nevoia să mă răcoresc.

Câteva minute mai târziu, ies încă ud și le văd jucându-se, atingându-se, ispitindu-se și, așezându-mă pe pat, Helga o face pe Judith să pășească spre mine și să-mi ofere sânii ei.

Mulțumit, îi accept, mă bucur de ei și, când sfârcurile ei sunt tari ca pietrele, las capul în jos spre muntele Venus al ei și, după ce privesc acel tatuaj care mă înnebunește, îl sărut și ea gâfâie.

Apoi Helga o lungește pe Judith în pat și gura ei îmi apucă penisul erect.

Ce plăcere!

Helga, care este expertă în a le face pe femei să se bucure, o masturbează și văd cum Jud răspunde. Este încântată, așa că, după ce fac schimb de priviri cu prietena mea, o apuc pe iubita

mea de brațe, o ridic, o așez deasupra mea, îmi trec mâinile pe sub genunchii ei și, desfăcându-i coapsele, o ofer.

Acum, eu sunt cel care îi șoptește lui Judith cuvinte arzătoare, delirante, excitante, pe când cealaltă, cu gura, o posedă, o suge, îi mușcă clitorisul cu desfătare, iar micuța mea gâfâie.

Pasională, Helga se urcă în pat și intuiesc ce-mi cere, așa că, înclinând-o pe Judith, îi așez sexul pe al celeilalte și ea se freacă tare, cu putere și delir.

Gâfâieli, țipete, plăcere, totul pune stăpânire pe noi și atunci Helga, luând un vibrator roșu de pe pat, i-l introduce în vagin. Observ cum obiectul se mișcă în interiorul lui Judith, când prietena mea se apropie de chipul ei și-i șoptește:

– Acum urmează fundulețul tău strâns.

Observ, permit, accept.

Cu grijă și dibăcie, Helga introduce în anusul lui Judith un mic vibrator sub formă de suzetă, fără să-i scoată vibratorul roșu din vagin.

– Nu te mișca, îi cer iubitei mele. Nu despărți picioarele. Nu vreau să iasă din tine decât gâfâieli și gemete.

Îi place ordinul meu. Văd asta în privirea ei, în timp ce plăcerea de a se simți plină o face să gâfâie și să se arcuiască din cauza mișcărilor vibratorului din vaginul ei.

Eu și Helga o privim și, dornici de mai mult, îmi vâr în gura acesteia erecția tare. Ea o suge bucuroasă, o soarbe, în timp ce eu îi apuc capul și, fără să-mi iau ochii de la Judith, care, cu chipul roșu, gâfâie neîncetat, mișc șoldurile înfigându-mă în Helga.

După ce mi-am dat drumul pe ea, nemțoaica, fiind o femeie foarte fierbinte și focoasă, scoate vibratoarele din Judith și, văzând că-și pune ceva la mijloc, explic:

– Este un ham cu un dildo de șaisprezece centimetri. Helga o să ți-o tragă.

După ce termin de zis asta, văd că Helga îi pune capătul dildo-ului în gură, pentru ca Jud să-l sugă. Timp de câteva

secunde i-o trage gurii ei și, excitat, murmur, adresându-mă iubirii mele:

– Acum, eu te ofer ei. O să ți-o tragă, scumpo, și apoi o să ți-o tragem amândoi.

Judith acceptă...

Judith își dorește...

Și, când Helga se lungește peste ea și-i suge sfârcurile, eu, din nou tare ca o piatră, cer:

– Deschide-te ca să o primești, Jud!

Fără să-mi îndepărtez privirea, observ cum Helga introduce vibratorul în despicătura umedă a iubitei mele și mă desfăt la fel de mult sau chiar mai mult decât ele.

Gemetele ei devin ale mele. Senzațiile ei sunt ale mele, iar când Jud își dă drumul, o sărut cu pasiune.

După ce le ofer puțină șampanie amândurora, văd că Judith se ridică din pat și se duce la baie. O urmez. Se vâră sub duș, mă alătur și eu și, bucuros, îi șoptesc la ureche:

– Acum o să ți-o tragem amândoi!

Îi explic cu lux de amănunte ce vom face și, mai ales, îi spun clar că voi încerca să fie ușoară și scurtă durerea, deși știu că, inevitabil, pentru o secundă o va simți. Ea mă ascultă și nu spune în niciun moment nu la ceea ce-i propun. O sărut și apoi întreb:

– Ai încredere în mine?

– Întotdeauna și știi asta, afirmă cu siguranță.

Cuvintele ei mă liniștesc, îmi dau pace.

Ultimul lucru pe care mi-l doresc este să fac ceva ce ea nu vrea și, când ne întoarcem din nou uzi în cameră, mă așez pe pat și spun:

– Haide, domnișoară Flores, acceptați-mi capriciile. Urcați-vă pe mine.

Ea îmi dă ascultare fără să șovăie și, luând-o prin surprindere, o apuc și o trântesc pe saltea în timp ce mă bucur de trupul ei, o

mângâi și-i șoptesc cuvinte minunate de dragoste. Când ajung la muntele Venus al ei, îl sărut și murmur, citindu-i tatuajul:

– Cere-mi ce vrei.

Mulțumit, o posed cu gura în timp ce simt cum ea se desface și, când dorința mă învinge, urc pe trupul ei, îmi înfig dintr-o lovitură penisul tare în ea și, privind-o în ochi, cer:

– Uită-te la mine!

Și, simțindu-mă în același timp stăpânul și sclavul ei, fac dragoste cu ea.

Mă afund în ea iar și iar, în timp ce-i aud gemetele minunate, până când, apucând-o de coapse, schimb din nou poziția și o pun călare pe mine.

Penetrările mele continuă. Ne bucurăm amândoi de ele și atunci simt că patul se scufundă. Helga își așteaptă rândul, iar eu, luând-o pe Jud de bărbie, spun:

– Lungește-te peste mine, micuțo... și relaxează-te.

Ea întoarce capul ca să privească în spate, moment în care văd că Helga îi unge anusul cu lubrifiant. Ochii speriați ai lui Judith mă privesc, căutând liniștirea. O privesc. O liniștesc și îi despart fesele cu mâinile, pentru a-i oferi mai mult acces Helgăi, și murmur:

– Toată a mea... azi vei fi toată a mea.

Câteva clipe mai târziu, văzând gesturile lui Judith, știu că Helga a pus dildo-ul în anusul ei. Iubita mea este încordată, simt că este neliniștită.

Nemțoaica își continuă mișcările circulare pe anusul lui Jud și, privindu-mă, încuviințează când acesta începe să se dilate. Fără să-i dau drumul micuței mele, o sărut, o dezmierd, îi arăt că sunt cu ea, și atunci simt că se înfierbântă.

Mișcările mele le ațâță pe cele ale Helgăi, până când un țipăt agonizant din partea lui Judith mă face să mă opresc brusc și o văd pe Helga lipită complet de fundul ei.

Prietena mea își continuă mișcările, iar eu, văzând că Jud îmi cere cu privirea, îmi reiau, de asemenea, mișcările. Plăcerea

o va face să uite de durere și șoptesc, conștient de ceea ce s-a întâmplat:

– Gata... a trecut, scumpo...! Așa... dăruiește-te... relaxează-te și te vei dilata ca să mă primești.

Zgomotul unui bici mă face să revin la realitate când o aud pe Helga spunând:

– Ești complet penetrată, Judith. Mișcă-te.

Uitându-mă la iubita mea, văd o expresie ciudată pe chipul ei, pe care nu știu cum să o interpretez.

Nu știu dacă este plăcere sau durere și, oprindu-mă din nou, murmur:

– Scumpo... nu mă speria, ești bine?

Îmi dă de înțeles că da.

Asta mă liniștește, cu atât mai mult când simt că se mișcă între noi din ce în ce mai hotărâtă.

Rămânem așa o vreme, în care Jud se reactivează, cere, se mișcă, iar când simt că sunt la limita orgasmului, opresc jocul. Eu și Helga ieșim din Jud și, punând-o în patru labe, îi ung din nou anusul cu lubrifiant și o posed.

Ah, Doamne...!

Cu ochii închiși, mă desfăt. Fundul ei este strâmt, foarte strâmt, iar plăcerea pe care mi-o provoacă acest lucru este incredibilă și perfectă, teribil de perfectă!

Mișcările ei cerându-mi să mă mișc mă fac să mă trezesc din plăcerea în care sunt cufundat și, înclinându-mă în față, îi șoptesc la ureche:

– Acum chiar ești toată a mea... toată...

Îmi reiau mișcările, la fel cum și le reia și ea, și, în fața Helgăi, care ne observă, ne lăsăm în voia celei mai pure plăceri în timp ce practicăm sex anal și amândoi gâfâim extaziați, iar ea cere:

– Tare... penetrează-mă tare!

Mă abțin. Doresc să o fac, dar mă abțin și, după ce îi trag o palmă, șoptesc:

– Nu... nu vreau să-ți fac rău.

Dar Judith este Judith și, neluându-mi în seamă sfaturile, își ia avânt și se lipește dintr-odată de pelvisul meu. Scoate imediat un țipăt. Probabil că a durut-o și, oprindu-mă, o cert:

– Nu fi bleagă, scumpo... o să te rănești!

Apoi pasiunea se ațâță între noi cu dezmierdare și afecțiune. Fac dragoste anal cu ea, cu grijă, în timp ce ea se bucură de o nouă experiență și, când ajungem la climax, o îmbrățișez și murmur, mândru de femeia pe care o am în brațe:

– Te iubesc, Jud, te iubesc cum n-am crezut vreodată că aș putea iubi!

36

Când mă trezesc, Judith doarme lângă mine. Cu alintare, o privesc și îi dau la o parte o șuviță a părului ei închis la culoare, fiind conștient că femeia asta a venit ca o vâltoare în viața mea ca să mi-o înveselească.

Îmi sună telefonul. Este mama, să mă întrebe dacă iau micul dejun cu ea.

Conștient că este încă foarte devreme și că Jud va continua să mai doarmă o vreme, mă dau jos din pat fără să fac zgomot, mă îmbrac și cobor să mă întâlnesc cu mama.

Mă bucur o vreme de compania ei. Relația mea cu Judith o face foarte fericită, iar eu sunt încântat de asta.

Sunăm împreună în Germania. Acasă la mama, menajera răspunde la telefon și i-l dă lui Flyn. Băiatul nu este prea vesel și, când îi spun că o va cunoaște în curând pe Judith, nu e prea entuziasmat. După ce închidem, mama mă privește și mă avertizează:

– Să-l ții din scurt pe Flyn când Judith va fi acasă.

– Mamă, te rog! Doar nu-i va face ceva.

Ea oftează, e evident că n-are încredere în el, și insistă:

– Să vedem, de omorât n-o va omorî, dar ai mare grijă cu Flyn. Băiatul ăla este obișnuit să locuiască doar cu tine și nu știu cum va reacționa că o femeie intră în viețile voastre.

Zâmbesc. N-am cum să remediez lucrurile și, după ce o sărut pe cap, spun:

– Bine, mamă, liniștește-te. Voi fi atent.

După ce-mi iau rămas-bun de la ea, trec pe la sala de gimnastică; simt nevoia să alerg și să mă descarc puțin.

Apoi mă întorc în apartament, convins că Jud doarme în continuare, dar sunt uimit când intru și văd patul gol. Aud imediat curgând apa de la duș și deduc unde este. O aștept să iasă și, văzându-i expresia feței, întreb:

– Ce-ai pățit?

Ea oftează și apoi spune cu încredere, încruntându-se:

– Mă doare fundul.

Nu vreau să râd. Nu trebuie. Dar expresia feței sale este atât de amuzantă, încât trebuie să fac eforturi să nu râd.

– Scumpo... ți-am zis să nu fii atât de brută.

Ea încuviințează, știe la ce mă refer și șușotește:

– Doamne, Eric... cred că va trebui să mă așez pe un colac.

Izbucnesc în râs când aud asta, dar văzând-o încruntată, mă opresc și murmur:

– Scuze... scuze...!

Cu voie bună, continuăm să vorbim și atunci îmi sună telefonul. Răspund și, după ce închid, spun:

– Era mama. Ne așteaptă la 12:30 la restaurantul hotelului.

– Să luăm prânzul?

– Da.

Judith se încruntă din nou și șoptește:

– Orarul ăsta al vostru mă termină. Eu mai degrabă aș lua micul dejun la ora asta.

Zâmbesc.

Orele de masă sunt foarte diferite în Spania și în Germania și sper să se acomodeze când vom fi amândoi în München.

Jud umblă prin cameră, caută haine de-ale ei în dulap și, dintr-odată, se plânge:

– La naiba, nu-mi mai găsesc deloc chiloți!

Și, după ce o rog să nu mai spună cuvinte urâte, pentru că nu-mi plac în gura ei, ea îmi reproșează că îi rup toți chiloții și de-aia acum n-are cu ce să se îmbrace.

O ascult amuzat când scoate niște boxeri de-ai mei, și-i pune și, încântat de priveliștea frumoasă pe care mi-o oferă, exclam:

– Ia te uită! Mă exciți chiar și cu chiloții mei, glumeață. Vino-ncoace!

Ea refuză, printre râsete. Nu vrea să se apropie de mine.

Ne zbenguim.

Suntem jucăuși.

Judith aleargă prin cameră, se urcă în pat și, când o prind și o trântesc pe el, râdem amândoi în hohote și sfârșim prin a ne poseda așa cum ne place.

Douăzeci de minute mai târziu, deja îmbrăcați, ea își privește telefonul mobil și atunci aud țiuitul laptopului meu. Am primit un e-mail.

Cu un zâmbet pe buze datorat fericirii pe care mi-o oferă acea femeie, mă apropii de laptop. Deschid un e-mail și zâmbetul mi se șterge cât ai clipi.

De la: Rebeca Hernández
Data: 8 decembrie 2012, ora 08:24
Pentru: Eric Zimmerman
Subiect: Iubita ta

Mă bucur foarte mult să știu că avem în continuare aceleași gusturi.

Îți atașez niște poze. Știu că-ți place să privești. Bucură-te de ele.

Bănuitor, citesc din nou mesajul pe care Betta tocmai mi l-a trimis. Ce-o fi știind ea despre Judith?

Atunci deschid fișierul atașat și rămân fără cuvinte. În fotografiile din fața mea apar Judith și Betta. Într-una dintre ele beau ceva, pe când în cealaltă Jud este goală și Betta îi atinge sânii.

Clipesc cu gura căscată. Este ultimul lucru la care m-aș fi așteptat.

– Nu mi-aș fi imaginat niciodată așa ceva despre tine, șuier furios.

Judith mă privește. După expresia feței sale, îmi dau seama că nu știe despre ce-i vorbesc și, după ce-i arăt pozele care mi-au înghețat sufletul, zbier ieșindu-mi din fire:

– Poți să-mi spui ce înseamnă asta?!

Ea clipește, nevenindu-i să creadă. Apoi se uită din nou la ele și șoptește:

– Nu... nu știu. Eu...

Supărat și scos din sărite, o privesc fix.

Oare nu ea apare în fotografie cu Betta?

Și, enervat, zbier:

– Pentru numele lui Dumnezeu, Jud... ce naiba cauți tu cu Betta?

– Betta?!

Apoi rămâne paralizată. Tremură... bâiguie... nu știe ce să spună, iar mie-mi vine să mor.

Femeia pe care o iubesc și-a bătut joc de mine împreună cu Betta și, nevrând să aud nimic din tot ce încearcă ea să-mi explice, mă pregătesc să spun ceva, când îmi sună telefonul și văd numele Bettei pe ecran.

Asta mă enervează mai mult. Și mai mult.

Răspund și schimb câteva vorbe deloc plăcute cu vipera aia. Imediat după aceea, arunc telefonul pe podea și, cu o expresie serioasă a feței, rece și dezolat, murmur:

– Jocul s-a terminat, domnișoară Flores. Strângeți-vă lucrurile și plecați.

Judith mă privește. Simt că nu poate să respire și șoptește:

– Eric... dragul meu, trebuie să mă asculți. Este o greșeală, eu...

Nu o las să continue. Nu vreau să mai aud nimic.

– Mai întâi Marisa și acum Betta... insist. Ce-mi mai ascunzi?

– Nimic! țipă. Dacă-mi dai voie, eu...

Dar nu, nu-i dau voie.

Sunt atât de furios, încât cel mai bun lucru pe care-l pot face este să dispar din cameră și șuier cu răceală:

– Când mă întorc de la prânzul cu mama, nu vreau să te găsesc aici.

Judith nu se mișcă, nici măcar nu clipește, și apoi spune, sigură pe vorbele ei:

– Dacă pleci fără să vorbești cu mine, fără să-mi dai șansa să-ți explic, asumă-ți consecințele.

Iritat și supărat, îi răspund și ea-mi dă replica. Știu că putem să continuăm așa ore întregi, dar, cum nu sunt dispus să continui, fac stânga-mprejur și ies din cameră. Nu vreau să mai aud nimic.

Cobor la recepție și, fără să mă opresc, ies din hotel. Mai sunt câteva ore până la prânzul cu mama și decid să mă plimb. Simt nevoia să mă eliberez.

Merg fără direcție o vreme prin centrul Madridului, în timp ce mă gândesc la cele întâmplate.

Cum de nu mi-am dat seama?

Cum de m-am lăsat ademenit în halul ăsta de o femeie?

Furia mă învinge, dar, la ora 12, mă întorc la hotel.

Șovăi o vreme dacă să urc sau nu în apartament. Totuși, trebuie să știu dacă a plecat, așa că urc și, când intru, simt că sufletul îmi cade la picioare.

Jud a plecat, așa cum i-am cerut, și, fără îndoială, totul s-a terminat.

Se apropie ora prânzului cu mama și decid că trebuie să plec din Madrid, așa că, după ce o anunț, trec să o iau și, inventând o scuză pentru absența lui Judith, ne întoarcem în Germania. Vreau să mă îndepărtez de aici.

***

Timp de câteva zile, mă torturez în casă. Nu ies pe stradă. Nu mă duc la serviciu.

Simt cum absența ei începe să mă doară din ce în ce mai mult, dar, pe măsură ce zilele trec, obligațiile mele de serviciu mă fac să mă concentrez mai mult pe muncă.

Eu sunt Eric Zimmerman, sunt șeful și pot să fac față unei situații ca asta și chiar și multor altora.

37

Luni, ajung devreme cu avionul meu privat la Madrid și, prin urmare, și la sediul firmei.

Am două ședințe extrem de importante, de la care nu pot să lipsesc. Îmi privesc liniștit documentele și, după ce notez mai multe cifre, decid să mă duc la cafenea să beau o cafea.

Sunt neliniștit...

Sunt agitat...

O voi vedea pe Judith și nu știu cum voi reacționa...

Când mă întorc de la cafenea, intru din nou în biroul meu.

La scurt timp sosește Claudia, secretara nouă pe care am angajat-o, îmi caută niște documente pe care i le cer și apoi se oferă să-mi aducă o cafea. Eu accept încântat și ea pleacă. O clipă mai târziu, cu coada ochiului, o văd pe Judith sosind la biroul ei.

Mă privește. Eu n-am spus nimic despre despărțirea noastră și, cu siguranță, nici ea, așa că încerc să mă liniștesc. Dar liniștea mea nu durează mult, căci ea se apropie de ușa biroului meu, bate și eu întreb:

– Ce doriți, domnișoară Flores?

Ea mă privește... își frământă mâinile și, în cele din urmă, intră și închide ușa după ea.

– Eric, trebuie să vorbim. Te rog, trebuie să mă asculți!

Tonul vocii și cearcănele ei îmi transmit că nu se simte bine, dar, nevrând să cedez, mă las pe spate în scaun și, cu voce implacabilă și rece, răspund:

– V-am spus foarte clar că eu și dumneavoastră nu mai avem despre ce să vorbim. Iar acum, dacă sunteți amabilă, întorceți-vă

la locul dumneavoastră de muncă înainte să-mi ies din minți și să vă concediez, așa cum meritați.

Dar ea nu se mișcă din loc și insistă. Atunci intră Claudia și, îmblânzindu-mi tonul vocii, murmur, privind-o cu un zâmbet:

– Claudia, rămâi ca să putem termina ce făceam. Domnișoara Flores tocmai pleca.

Auzind asta, Judith înjură cu voce joasă. Nu a plăcut-o niciodată pe Claudia și, fără să-i pese că ea este de față, cere să vorbească cu mine. Enervat de încăpățânarea ei, mă ridic, îmi sprijin mâinile de masă și șuier, uitându-mă foarte urât la ea:

– Vreți să vă concediez?

Judith nu se descurajează, o dă pe Claudia afară din birou în fața mea și, privindu-mă cu toată șmecheria ei, trântește:

– Poți să mă dai afară, poți să mă concediezi, dar nu mă poți face să tac!

– Nu vreau să te ascult. Am zis că...

Judith, care nu s-a mișcat, lovește în masă și, când o privesc nevenindu-mi să cred, bombăne:

– O să mă asculți, fir-ar să fie, chiar de-ar fi ultimul lucru pe care-l fac în viața asta!

Mă pregătesc să chem paza. Nimeni n-a îndrăznit vreodată să-mi vorbească așa și, când mă pregătesc să o fac, ea continuă:

– Betta aia, Marisa și o anume Lorena au apărut într-o zi la sala de gimnastică la care mă duc eu. Marisa mi le-a prezentat și în niciun moment nu mi-a zis că Betta este fosta ta iubită. Mi-a spus, pur și simplu, că o cheamă Rebeca. De unde era să știu că Betta era Rebeca? După ce ne-am terminat antrenamentul la sală, am decis să mergem să bem niște Coca-Cola într-un bar. Am făcut schimb de numere de telefon ca să ne mai sunăm și să ieșim la cină cu respectivii noștri parteneri. Apoi Lorena a propus să mergem la apartamentul unei cunoștințe a ei să luăm niște haine, iar locul s-a dovedit a fi un magazin de lenjerie. Am probat lucruri cu gândul la tine, de-aia eram dezbrăcată! Și

atunci Rebeca aia a încercat ceva cu mine, dar nu i-a reușit. Am refuzat! Acum știu că imbecila aia a pus totul la cale și tot ce voia era să-ți provoace asemenea reacție.

Nu răspund. Nu vreau să o cred, dar Judith insistă:

– De ce o crezi pe ea, și nu pe mine? E oare mai de încredere decât mine?

O privesc. Îndoiala începe să se instaleze în mintea mea, dar răspund:

– Și de ce ar trebui să te cred pe tine?

Judith înjură. Expresia feței mele continuă să fie dură și foarte puțin conciliantă.

– Pentru că ne cunoști pe amândouă și știi foarte bine că eu nu sunt o mincinoasă, răspunde. Pot să fac o mie de greșeli, dar pe tine nu te-am mințit niciodată. Și, înainte să mă alungi iar din biroul tău, vreau să știi că sunt îndurerată, furioasă și supărată că nu mi-am dat seama de jocul murdar al acelor vrăjitoare. Cu toate astea, furia pe care o simt față de ele nu se compară cu cea pe care o simt față de tine. Urma să-mi las viața, familia, serviciul și orașul ca să vin cu tine, iar tu, bărbatul care se presupune că urma să aibă grijă de mine și să mă răsfețe, nu ai încredere în mine cu prima ocazie. Asta mă doare și-mi distruge inima și vreau să știi că de data asta tu chiar ești vinovatul! Tu și numai tu!

Cuvintele ei sapă adânc în mine. Urma să lase totul pentru mine. Totuși, nu pot să ignor ce s-a întâmplat. Nu pot să cred sută la sută ce-mi spune.

Atunci văd că-și scoate inelul pe care i l-am dăruit, îl privește cu oarecare tristețe și, lăsându-l pe masă, spune:

– De acord, domnule Zimmerman, ce exista între mine și dumneavoastră s-a terminat. Bucurați-vă pentru Rebeca, ea a câștigat.

Și, acestea fiind spuse, face stânga-mprejur și iese din biroul meu, lăsându-mă complet confuz.

Ceva îmi spune să o cred, că nu m-a mințit niciodată, dar o altă parte din mine îmi strigă să nu am încredere în nimeni, pentru că nimeni nu este de încredere.

Imediat, Claudia intră în biroul meu, privește inelul pe care Judith l-a lăsat pe masă și întreabă cu un rânjet care mă deranjează foarte tare:

– Vă pot ajuta cu ceva?

Clatin din cap. Apoi întind mâna, iau inelul, îl pun în buzunar și-i poruncesc:

– Pleacă. Dacă am nevoie de tine, o să te chem.

Claudia iese din biroul meu și, fără să-mi pot lua ochii de la Judith, o observ și sper să-și întoarcă ochii spre mine. Totuși, asta nu se întâmplă.

La scurt timp, văd că Jud intră în biroul Mónicăi și mă ridic neliniștit de pe scaunul meu.

Sunt confuz. Teribil de confuz.

Mă gândesc la Judith și la Betta, la cum e fiecare, și sunt conștient că Jud s-ar putea să aibă dreptate. De ce m-ar minți?

Îmi repet tot ce mi-a povestit Judith. Cunoscând-o pe Betta, știu că e foarte capabilă să întindă acea capcană și, fiind conștient că trebuie să vorbesc cu Judith și să-i dau șansa de a-mi explica, mă îndrept spre ușa biroului meu.

Mă gândesc la ce să-i spun când aud niște țipete.

Deschid ușa și constat că provin din biroul Mónicăi. Ea și Judith se ceartă, spunându-și lucruri deloc plăcute, și atunci Jud ridică și mai mult vocea:

– Și acum, imbecilo, sună la personal și cere-le să-mi pregătească concedierea! Chiar eu mă duc să o semnez. Sunt atât de mulțumită de tot ce am spus, încât puțin îmi pasă de ce-o să se mai întâmple.

Apoi Judith iese ca o smintită din biroul Mónicăi și schimbăm o privire.

Știe că am auzit ce-a zis șefa ei despre noi și, mușcându-și limba, nu rostește niciun cuvânt. Tace, dar se îndreaptă furioasă spre biroul ei și începe să-și strângă lucrurile.

– Intră în biroul meu, Jud, îi spun, încercând să-mi controlez furia.

Ea mă privește, își dă ochii peste cap și, cu aceeași răceală și distanță pe care le-am avut eu față de ea, șuieră:

– Nu. Nici să nu visați! Și nu uitați, domnule, acum pentru dumneavoastră sunt domnișoara Flores, s-a înțeles?

Mă revolt.

Ridic vocea și îi repet să intre în biroul meu, dar ea refuză. Nu vrea și, aplecându-mă spre ea ca să nu mă mai audă nimeni altcineva, șoptesc:

– Jud, scumpo, sunt un imbecil, un dobitoc! Te rog, intră în birou! Ai dreptate. Trebuie să vorbim.

În clipa aceea, Mónica iese din biroul ei. O privesc cu o față deloc prietenoasă și îi trântesc:

– Nu mi-a plăcut ce-am auzit și, înainte să mai spui ceva, trebuie să-ți zic că s-ar putea ca bătaia de joc să fii tu.

Ținând-o de braț pe Claudia, Mónica intră înapoi în biroul ei și eu o privesc iar pe Judith.

Este foarte ofuscată, nu știu cum să o opresc fără să fac o scenă la birou, iar asta mă copleșește. Sunt șeful și trebuie să știu să mă comport în fața celorlalți.

Cu coada ochiului, observ că mai mulți angajați se uită la noi și, când dau să-i spun ceva lui Judith, ea șuieră, privindu-mă fix:

– Știți, domnule Zimmerman? Acum, eu nu vreau să știu nimic despre dumneavoastră, domnule! S-a terminat cu Müller și s-au terminat multe alte lucruri. Nu mai suport. Căutați-vă alta pe care să o înnebuniți cu supărările dumneavoastră continue și cu neîncrederea dumneavoastră, pentru că eu m-am săturat.

După ce închide sertarul de la birou, cu toată proasta ei dispoziție, fără să-mi lase drept la replică, face stânga-mprejur, pregătită să se îndepărteze.

– Unde te duci, Jud? o întreb.

Cu o răceală care mă distruge, mă privește și răspunde:

– La departamentul de personal. Din clipa asta puteți să mă dați afară din compania *dumneavoastră*, domnule Zimmerman.

După ce spune asta, se îndreaptă spre lift, iar eu rămân paralizat. Nu pot să alerg după ea.

Supărat, intru din nou în biroul meu, sun la personal și le poruncesc să-i ceară domnișoarei Flores să se întoarcă aici.

Aștept câteva minute, dar ea nu se întoarce.

Sunt sunat din nou de la personal ca să mi se spună că Judith vrea să semneze o cerere de concediere. Nervos, refuz. N-am de gând să o concediez. Nu vreau ca, din cauza mea, să se numere printre șomerii unei țări în care economia nu este foarte ridicată, așa că le poruncesc să-i dea concediu, dar să nu semneze nicio cerere de concediere.

Zece minute mai târziu, șeful de la personal intră în biroul meu și, cu o față posomorâtă, îmi arată concedierea pe care Judith a semnat-o.

Asta mă scoate din minți, dar mă enervez și mai rău când îmi spune că ea a plecat.

Cum adică a plecat? Unde?

Fără să-mi pese ce crede lumea, cobor la garaj, dar mașina ei nu mai este acolo.

O sun, dar nu-mi răspunde.

Îmi privesc telefonul și, dintr-odată, îmi dau seama că trebuie să particip la două ședințe importante. Înjur. Nu le pot amâna, nici anula. De acele ședințe depind multe dintre sucursalele din Spania, așa că, încercând să mă liniștesc, mă pregătesc să asist la ele.

Când o să termin, mă voi duce s-o caut pe Jud și-i voi cere iertare.

38

Este incredibil cât sunt de supărat. Într-atât încât am concediat-o pe Mónica, fosta șefă a lui Judith, după ce am prins-o la cafenea bătându-și joc de ea.

N-am de gând să permit una ca asta!

Au trecut patru zile de când Jud a plecat, s-a îndepărtat de mine și nu reușesc să dau de ea, nici să vorbesc cu ea.

O sun la telefon, dar ea nu-mi răspunde. Mă evită, iar asta mă enervează și mai rău.

Nu pot să muncesc...

Nu pot să respir...

Nu pot să trăiesc...

Mă termină faptul că nu am vești despre ea și sunt pe deplin conștient de marea mea greșeală, cu atât mai mult după ce am vorbit cu Marisa. L-am sunat pe soțul ei, am stabilit să mă văd cu ei, iar ea, tremurând de frică la întrebările mele, a confirmat tot ce-mi povestise Judith.

Afurisita de Betta!

În timp ce-mi privesc laptopul și răspund la e-mailurile de la firmă care-mi sosesc, primesc unul de la Amanda Fisher. În el, ca de obicei, îmi vorbește despre serviciu și sfârșește prin a mă întreba când ne vom revedea.

În alte circumstanțe, i-aș fi răspuns că în curând, dar sunt atât de terminat din cauza celor întâmplate cu Judith și a golului pe care-l simt fără ea, încât îi spun să uite momentan de mine. Există o persoană specială în viața mea și vreau să mă concentrez asupra ei. Amanda nu răspunde, iar asta mă bucură.

La scurt timp, pe când stau pe terasa apartamentului meu din hotelul de la Madrid, îmi sună telefonul și citesc pe ecran că este Manuel, tatăl lui Jud. L-am sunat de o mie de ori și a rămas să mă anunțe dacă știe ceva despre ea, așa că mă grăbesc să răspund.

– Salut, Manuel!

– Eric... murmură. Așa cum ți-am promis, te anunț că brunețica mea este aici, dar, te rog, las-o puțin în pace!

Închid ochii, respirând ușurat. În sfârșit, știu unde este.

Faptul că știu că este din nou ușor de localizat și în siguranță mă face să mă relaxez și șoptesc:

– Cum se simte?

– E supărată, băiete. Nu știu ce s-a întâmplat între voi, dar este foarte supărată și, când face așa, are un caracter dificil.

Știu. Din păcate, știu.

Înjur în tăcere.

Nu pot și nici nu trebuie să-i povestesc tatălui ei care este problema noastră, dar șoptesc:

– Vina e a mea și doar a mea, Manuel.

Bărbatul nu spune nimic, rămânem amândoi câteva secunde în tăcere, până când zic:

– Voi fi la tine la prima oră a dimineții. Trebuie să o văd.

– Nu știu dacă e o idee bună, băiete.

Sunt de aceeași părere ca el, dar nu pot să mai stau departe de ea.

– Nici eu nu știu, dar am nevoie să fac asta, insist.

După ce-mi iau rămas-bun de la Manuel și-i mulțumesc că m-a sunat, închei convorbirea și, intrând în camera mea, apuc din nou telefonul și iau legătura cu comandantul care pilotează avionul meu privat. Îi spun să fie pregătit la prima oră a dimineții.

Când ajung la aeroportul din Jerez, închiriez o motocicletă și simt cum nerăbdarea mea crește din ce în ce mai mult pe măsură ce mă apropii de ea.

Totuși, când mă vede, devine o fiară.

Caracter hispanic afurisit!

Țipă, mă insultă, refuză să vorbească cu mine.

Cred chiar că-mi va trage un pumn!

Nu reușesc să o fac să se calmeze și recunosc că mă sperii.

Oare nu-i e la fel de dor de mine cum îmi e mie de ea?

Vorbesc printr-o ușă, ceea ce nu mi s-a mai întâmplat niciodată în viața mea. Când m-a văzut, Judith s-a închis în camera ei și refuză să deschidă ușa, iar eu mă simt ridicol, îngrozitor de ridicol, dar nu pot să mă desprind de locul acela și nici nu pot să dărâm ușa.

Stau așa ore în șir, până când Manuel, care o cunoaște mai bine decât oricine, îmi cere politicos să plec. După părerea lui, fiica sa are nevoie să-i ofer spațiu de gândire și cugetare. În cele din urmă, decid să-l ascult, dar, înainte, mă apropii din nou de ușă și șoptesc:

– Micuțo, mă întorc în Germania. Dar lasă-mă să-ți mai spun o dată că am greșit și că-ți cer iertare. Te rog, gândește-te și... și... nu mă uita, așa cum nici eu nu te uit pe tine.

După ce spun asta, simțindu-mă cel mai ridicol tip din lume că mi-am expus sentimentele în fața celorlalți în felul acesta, fac stânga-mprejur, îmi iau rămas-bun de la Manuel și, cu o senzație de eșec, mă urc pe motocicletă, mă întorc în Jerez și, acolo, urc în avionul meu, care mă duce la München.

***

Trec zilele și ea nu sună.

Tensiunea pe care o îndur îmi dă niște dureri de cap înfiorătoare. Continui să o sun, dar ea nu-mi răspunde. Mă ignoră.

Nu știu dacă se gândește la mine.

Nu știu dacă-mi va mai da vreo șansă, iar incertitudinea mă omoară.

Zilele trec încet și Frida vorbește cu ea și nu-mi place deloc ce-mi povestește. Din nou, micuța mea o să-și riște viața într-o altă cursă de motocros.

Călătoresc la Madrid. Sunt sute de probleme de rezolvat la firmă și am programate mai multe ședințe.

Aflând că sunt în Spania, Frida îmi spune că peste câteva zile se vor duce la Zahara de los Atunes să petreacă sărbătorile de Crăciun și că plănuiesc să-i facă o vizită lui Judith.

Mă revoltă să știu că ei o vor vedea, iar eu, nu, și, în cele din urmă, după ce mă gândesc pe îndelete, decid să mă duc și eu, conștient că asta va însemna să petrec Ajunul singur sau în Zahara cu prietenii mei și departe de Flyn.

***

Vine sâmbăta cursei de motocros și-mi transpiră mâinile.

Însoțit de Andrés, Frida și micuțul Glen, ne apropiem de Puerto de Santa María, unde va avea loc cursa pentru strângerea de fonduri pentru copiii nevoiași cu ocazia Crăciunului.

Frida este entuziasmată de ceea ce vedea, la fel și Andrés, dar eu, nu. Eu sunt îngrozit. Nervos. Agitat. Mă tem pentru siguranța lui Judith.

O caut pe micuța mea printre oameni, când, dintr-odată, Frida scoate un țipăt și o văd alergând spre ea. Jud este îmbrăcată în costumul ei din piele, iar eu mă neliniștesc inevitabil. Este minunată, ca întotdeauna, și evită să mă privească. În schimb, sora ei, Raquel, nu. Ea mă privește și citesc în ochii ei că-i e milă de mine.

Mă simt jalnic!

Judith îi pupă pe Frida, pe Andrés și pe micuț și, când îmi vine rândul, spune cu răceală și fără să mă privească:

– Bună ziua, domnule Zimmerman!

Mă abțin să nu o îmbrățișez și să o sărut și, văzând cum ne privesc toți, murmur:

– Bună, Jud!

Atunci văd că se uită la sora ei și spune:

– Raquel, ei sunt Frida, Andrés și micuțul Glen, iar el este domnul Zimmerman.

Toți se uită din nou stânjeniți la mine și atunci aud pe cineva zicând:

– Judith, ieși la tura următoare.

Vocea aceea...

Vocea aceea afurisită!

Și, când mă întorc, dau peste Fernando.

La naiba... la naiba!

Ne privim amândoi enervați. Nu ne suportăm deloc și, fără să ne atingem și cu răceală, ne salutăm.

– Trebuie să vă las. Trebuie să ies pe pistă, o aud pe Judith zicând. Frida, sunt numărul 87. Urează-mi succes!

Și, spunând asta, se îndepărtează de noi, însoțită de sora ei și de Fernando, și văd apoi că-și ciocnește nodurile degetelor cu ale unui băiat care, la fel ca ea, pare că va concura.

Din spatele ochelarilor mei Ray-Ban de aviator, observ de la distanță tot ce se întâmplă, în timp ce nerăbdarea mea crește uneori și o caut printre motocicliști.

Spre deosebire de data trecută, fac un efort să urmăresc cursa, dar îmi este imposibil.

De fiecare dată când motocicleta ei derapează sau pare că ea o să cadă, simt lovituri de ciocan în cap și nu mă mai uit, în timp ce Frida strigă emoționată și-mi spune că a trecut în etapa a doua.

Când o văd ieșind de pe pistă, observ că-și ciocnește din nou nodurile degetelor cu același motociclist de dinainte, iar asta mă deranjează.

Cine e ăla?

Trebuie să-l consider rival pe Fernando, dar și pe tipul ăla?

Manuel, care a aflat că sunt acolo, mă caută și mă salută.

Este un om cumsecade și, coborând vocea, îmi spune să nu o sufoc pe brunetica lui, să-i ofer în continuare spațiu. Decid să-l ascult, deși încerc să mă apropii de ea de vreo două ori, dar, când mă vede, fuge.

La naiba!

Încerc să-mi mențin calmul, să am răbdare, dar nu o am; încerc să-mi mențin buna dispoziție, dar nici pe aceasta nu o am. Atunci, o văd vorbind din nou cu tipul cu motocicletă și el își permite să-i dea o șuviță de păr după ureche.

La naiba... la naiba... la naiba!

Simt că o să explodez de gelozie și mă îndepărtez de ei.

Mă apropii de organizatorii evenimentului și decid să donez o sumă considerabilă pentru copii. De Crăciun, toți copiii ar trebui să aibă jucării.

Câteva minute mai târziu, când mă întorc, văd că Judith și celălalt motociclist își ciocnesc din nou nodurile degetelor și ies iar pe pistă. Nu mă mai uit. Nu suport să o văd cum gonește.

Frida, care e lângă mine împreună cu Andrés și Glen, îmi transmite tot ce se întâmplă, până când aud că Jud ajunge a doua și, privind, văd că primul a fost tipul căruia i-a zâmbit toată dimineața și aflu că-l cheamă David.

Îi observ, trebuie să știu dacă e ceva între ei și, dintr-odată, văd că-și scot ochelarii, căștile și se îmbrățișează mult prea vulcanic.

Oare Judith mă provoacă?

În momentul în care urmează să se acorde premiile pe podium, decid să nu pierd momentul și, când aud numele lui Judith și o văd salutând cu trofeul în mână, aplaud mândru.

Câștigătorilor li se fac mai multe fotografii și apoi observ că ea dispare în vestiare. Mă gândesc dacă să intru sau nu, dar, în cele din urmă, decid că e mai bine să nu o fac.

O aștept în fața ușii și, când o văd ieșind, un sentiment de proprietate mă face să întind mâna, să o apuc și să o trag spre mine.

Ne privim timp de câteva secunde. Ne ispitim. Ne provocăm.

Să o am aproape de mine, să o miros și să-i simt atingerea pielii mă fac să-mi pierd rațiunea și, neputând să mă abțin, îmi apropii gura de a ei și murmur:

– Mor de nerăbdare să te sărut!

Ea nu spune nimic și, văzând că mă apropii de gura ei și nu se separă, nu șovăi și o fac. Îi asaltez gura pentru a-i demonstra cât de mult o doresc și cât de dor mi-a fost de ea, dar, dintr-odată, cineva începe să aplaude în jurul nostru și știu că o face pentru noi. Ne separăm și o simt nedumerită și fericită, așa că șoptesc:

– Este ca la curse, scumpo: cine nu riscă nu câștigă.

Ea încuviințează. Cred că i-a plăcut ce-a auzit, dar răspunde cu siguranță:

– Într-adevăr, domnule Zimmerman. Problema este că dumneavoastră deja m-ați pierdut.

Imediat după aceea, cu bruschețe, mă depărtează de ea și pleacă, lăsându-mă complet răvășit.

Căpoasă afurisită!

Pentru o clipă, în timp ce o sărutam, am simțit că și ea se simțea la fel ca mine, dar nu, e clar că nu a fost așa. Fără să mă mișc din loc, o observ îndepărtându-se, îi las spațiu așa cum m-a rugat Manuel, deși deja după o jumătate de oră o sun.

Trebuie să vorbesc cu ea!

Judith nu-mi răspunde la telefon, mă ignoră. Decid să-i trimit un frumos buchet de trandafiri roșii și, văzând într-un magazin un stadion de fotbal ciudat făcut din dulciuri, bănuiesc că i-ar plăcea și i-l trimit și pe acesta.

Pentru ea, orice este puțin!

Totuși, cadourile mele nu par să-i placă, pentru că tot nu-mi răspunde la telefon. Ofuscat, decid să iau BMW-ul închis la culoare pe care l-am închiriat și să mă duc la ea acasă.

Nici acolo nu este, iar când Manuel îmi spune că a început să lucreze într-un pub pe post de chelneriță, îmi îngheață sângele-n vine.

Femeia mea, lucrând pe post de chelneriță?

Supărat, conduc până la pubul respectiv, simțind că nu mai am aer. Când intru în local și o văd în spatele tejghelei, mă îndrept spre ea și șuier foarte prost dispus:

– Jud, ieși de acolo chiar acum și vino cu mine.

Îl cunosc imediat pe tipul de lângă ea, este David ăla, același care concura cu ea la circuit. Acesta se uită la ea și întreabă:

– Îl cunoști pe tipul ăsta?

Supărat, o privesc pe Jud și lămuresc cu glas aspru:

– Este femeia mea. Mai ai vreo întrebare?

Auzindu-mă, ea se grăbește să răspundă că nu este femeia mea și, cum era de așteptat, ne certăm.

Ne pricepem de minune la asta!

– Vreau să uiți de mine și să mă lași să muncesc, protestează. Vreau să-ți găsești pe alta, să o stresezi pe ea și să te îndepărtezi de mine, s-a înțeles?

Nu-mi place ceea ce aud.

Dacă-mi cere să-mi caut alta, înseamnă că nu mai simte nimic pentru mine. Cu toate acestea, refuz să cred. Refuz să cred că nu simte la fel ca mine și, dispus să aflu dacă ceea ce cred este adevărat sau nu, o privesc și spun:

– De acord, Jud. Voi face ce-mi ceri.

Furios, mă duc în capătul barului și cer un whisky.

Sunt nervos, agitat.

Mă stânjenește să văd că ea vorbește în continuare cu tipul acela, dar decid să îndur, până voi afla adevărul. Dacă nu mă mai iubește, dacă nu mai simte nimic pentru mine, voi ști repede și-mi promit mie însumi că atunci voi pleca. Dar dacă constat că ceea ce urmează să fac o enervează, atunci îmi promit, de asemenea, că voi lupta pentru ea.

Privesc în jurul meu, încercând să mă relaxez, și găsesc imediat ceea ce caut. La câțiva metri distanță văd o tânără foarte drăguță, de vârsta lui Judith. Mă privește și-mi dau seama că vrea să-i acord atenție.

Ceea ce și fac.

Știu perfect ce trebuie să fac pentru ca ea să se apropie de mine și, câteva minute mai târziu, o face.

Cu cel mai frumos zâmbet, îi spun ce vrea să audă, asta nu dă niciodată greș, și o invit să bem ceva. Vorbim, o amuză accentul cu care vorbesc spaniola și râdem amândoi, moment în care ea îmi mângâie obrazul cu un deget și văd că Judith strânge din mandibulă.

Da! Asta voiam să văd.

Fata, al cărei nume este Irene, se apropie din ce în ce mai mult de mine, iar eu îi permit. Vreau ca Jud să simtă ce simt și eu când o văd cu alt bărbat și, pe ascuns, observ cum micuța mea se enervează, se supără din cauza a ceea ce vede.

După mai multe minute, nemaiavând chef să-mi continui flirtul cu Irene, știu ce trebuie să fac pentru a-l tăia de la rădăcină și, apucând-o de mână sub privirea atentă și înfuriată a lui Judith, ieșim din pub.

Timp de câteva minute, ne îndepărtăm de local. Irene mă privește și sper să mă pot debarasa în curând de ea. Așadar, dispus să o alung, trântesc cu nerușinare:

– Ai un fund foarte apetisant!

Nu mai spun altceva și, pur și simplu, îi pun mâna între picioarele mele și o las să-și imagineze.

După cum mă așteptam, ea se sperie de indirecta mea atât de directă și, spunându-mi că e grăbită, pleacă și mă lasă singur.

Asta mă amuză și, când mă îndrept spre mașina mea, îmi scot telefonul mobil și, înainte de a mă întoarce la vila unde sunt cazat, tastez:

„Să agăți o femeie este la fel de ușor ca a respira. Să nu faci nimic din ce s-ar putea să regreți."

După ce citesc ce-am scris, îi trimit mesajul lui Judith. Sper să nu facă prostii.

39

Petrec o noapte îngrozitoare, în care mă gândesc neîncetat la ea, iar când mă trezesc de dimineață, o sun pe mama.

Vorbesc o vreme cu ea și reușesc să vorbesc chiar și cu Flyn, care este supărat pe mine pentru că l-am lăsat cu mama, menajera și sora mea în seara de Ajun.

Îmi arată supărarea prin telefon și, în cele din urmă, cu tristețe, vorbesc din nou cu mama și le urez o seară frumoasă.

După ce închid, decid să o sun pe Judith, dar nimic, tot nu-mi răspunde, și încep să cred că sunt un idiot.

Manuel mă sună. Bărbatul vrea să știe cu cine o să iau cina și, când îi spun că singur, protestează și blestemă că are o fiică așa de căpoasă.

Mă însuflețește să simt afecțiunea acelui bărbat, care abia mă cunoaște. El și-a făcut deja mai multe griji pentru mine decât și-a făcut tatăl meu când trăia și zâmbesc când îmi spune că pot să mă duc la el acasă când doresc.

Dar iau cina singur. Nu vreau să le stric seara lui Judith și familiei ei.

Totuși, după ce-mi termin sandviciul, decid să mă duc la ea acasă.

Când ajung, sun la ușă și Manuel îmi deschide. Mă îmbrățișează călduros și, coborând vocea, murmură:

– Răbdare. Cu brunețica mea, răbdare!

Râd. Bărbatul acesta mă face să zâmbesc. Când intru în salon, constat că Jud nu este acolo, dar îi văd pe sora ei, pe nepoata ei și pe cumnatul ei, care mă salută repede.

Stau de vorbă cu ei, când apare brusc zeița vieții mele, mai frumoasă decât oricând, cu o rochie neagră sexy și îndrăzneață.

Unde se duce îmbrăcată așa?

O privesc halucinat, clipesc și, fără să-mi cântăresc vorbele, șoptesc:

– Bună, scumpo! Totuși, văzându-i expresia serioasă de pe chip, rectific când ea deja se pregătește să iasă din salon: Mă rog, poate e prea mult partea cu *scumpo*.

Raquel mă privește cu părere de rău. Simt că mă înțelege. Încearcă să-mi facă șederea mai plăcută și atunci se aude soneria de la intrare.

Soțul ei se duce să deschidă și, dintr-odată, împreună cu el intră imbecilul care era cu Judith în pub, David ăla.

Ce naiba caută tipul ăla aici?

El mă privește cu aceeași nedumerire pe care o simt și eu; fără îndoială, se întreabă ce caut aici. Soțul lui Raquel face conversație cu noi, iar el îi răspunde, dar, nefiind dispus să suport așa ceva, mă îndrept spre bucătărie, unde se află Judith, și, când intru, fără să-mi pese că este de față și Raquel, șuier:

– Jud, nu pleci nicăieri cu tipul ăla! N-am să permit!

Micuța mea se întoarce repede. Mă privește cu atitudinea aceea tipic latino, care mă disperă atât de mult, și, cu șmecherie, întreabă:

– Și cine o să mă împiedice? Tu?

„Ah, nu... domnișoară Flores, nu! Nu-mi place să mi se vorbească așa..." Și, privind-o, răspund:

– Dacă trebuie să te pun pe umăr și să te iau cu mine, ca să te împiedic, o voi face!

Judith îmi trântește atunci unul dintre răspunsurile ei celebre și sora ei zâmbește. Cu zâmbetul ei, îmi dă putere ca să lupt în continuare pentru Jud și, după ce o aud spunându-i surorii ei că e sătulă de mine și că nu mai are răbdare, șoptesc:

– Te iubesc!

Dar rămân cu gura căscată când ea îmi dă replica:

– Păi, foarte rău pentru tine!

Foarte rău pentru mine?!

Asta mă doare.

Mă rănesc indiferența și strengăria ei, dar murmur, convins că m-aș lăsa chiar și călcat în picioare pentru ea:

– Nu pot să trăiesc fără tine!

Un „Ohhhhhh!" scapă din gura lui Raquel. Fără îndoială, i-au plăcut cuvintele mele.

Atunci, Judith se apropie de mine, se înalță și-mi șuieră în față:

– Noi doi am terminat-o! Ce nu pricepi din fraza asta?

O privesc cu gura căscată.

La naiba, spanioloaica mă depășește!

Credeam că eu sunt cea mai încăpățânată persoană de pe planetă, dar nu, fără îndoială, este micuța mea.

Sora ei o ceartă, încearcă să-i arate că nu se comportă frumos. Fără să mă dau bătut, mă apropii de ele și, adresându-mă lui Judith, afirm:

– Vii cu mine.

Ea refuză, dar eu insist. Dacă trebuie să implor, o voi implora. Pentru ea fac orice.

Rezist.

Îi suport reproșurile, văicărelile și, când simt că nu mai rezist, o iau în brațe și o sărut. Îi iau gura minunată și o degust cu lăcomie, cu disperare și fără măsură. Simt cum îi palpită inima și, când o las să ia aer, șoptește:

– M-am săturat de impunerile tale...

O fac să tacă din nou, cu un sărut, iar când buzele noastre se separă, ea insistă:

– De crizele tale, de supărările tale și...

O sărut din nou.

Micuța mea este prea încăpățânată și sunt conștient că gura mea o potolește; o domolește la fel cum privirea ei mă domolește

pe mine. Atunci, lasă cratița pe care a pus mâna cu câteva clipe mai înainte și care, pentru câteva secunde, am crezut că va ateriza în capul meu, și murmură:

– Nu-mi face asta, Eric...

Nu o las să plece, nu vreau și, apropiindu-mi fruntea de a ei, implor:

– Te rog, iubirea mea, te rog... te rog... te rog, ascultă-mă! Tu m-ai înnebunit o dată ca să mă atragi spre tine, dar eu nu știu să o fac. Eu n-am nici magia ta, nici farmecul tău, nici sarea și piperul tău ca să obțin aceste efecte. Sunt doar un neamț insipid care se pune în fața ta și te roagă... te imploră să-i dai o nouă șansă!

Vorbim...

În sfârșit, reușim să comunicăm și, deși tot nu e sută la sută de acord cu mine, o simt mai apropiată, mai receptivă.

– Trebuie să vorbesc cu David, murmură în cele din urmă.

Nu-i dau drumul.

Nu înțeleg de ce trebuie să vorbească cu bărbatul acela, dar îmi dă de înțeles că tipul merită o explicație.

Fie că-mi convine sau nu, știu că are dreptate și, în cele din urmă, îi dau drumul. Ne privim în tăcere când ea face stânga-mprejur și se îndreaptă spre salon.

O urmez și, când ea și tipul ăla ies să vorbească între patru ochi, eu nu știu ce să fac. Atunci, micuța Luz se apropie de mine și, atrăgându-mi atenția, întreabă:

– Vrei să-ți atârni dorința?

O privesc. Nu o înțeleg. Ce spune despre dorințe?

Apoi îmi arată un pom de Crăciun din plastic verde oribil, plin de globuri, unul mai urât decât altul, și spune, indicând spre ceva ce nu ghicesc ce este:

– Îți poți atârna orice dorință vrei.

Clatin imediat din cap. Știu foarte bine care e dorința mea și nu am nevoie să o agăț nicăieri. Atunci, Raquel o ia pe micuța ei și, adresându-mi un zâmbet, o îndepărtează de mine.

Agitat, privesc spre ușă.

Nu-mi place deloc să știu că Judith este dincolo de ea cu tipul ăla.

– Ești bine, băiete? mă întreabă Manuel, apropiindu-se.

Răsuflu, oftez și afirm:

– Cred că da, domnule.

El clatină din cap și apoi șoptește:

– I-ai zis despre vilă?

Clatin din cap. N-am putut să vorbesc cu ea. Și atunci mă sfătuiește cu un zâmbet:

– Răbdare, Eric. Brunetica mea este o femeie cu un caracter drăcos. E la fel ca mama ei!

Ne privim și zâmbim, iar în momentul acela Judith intră în salon și se așterne tăcerea în încăpere. Toți se uită la noi doi, așteptând să facem ceva, și atunci, întinzându-i mâna femeii care a reușit să mă facă să mă arunc la picioarele ei ca o cârpă, întreb:

– Vii cu mine?

Ea nu răspunde, nu spune nimic și deja mă pregătesc pentru următorul asalt.

În mod surprinzător, nepoata ei o încurajează să vină cu mine, în timp ce în privirile tuturor citesc că, în tăcere, și ei își doresc același lucru. Fără îndoială, familia asta mă consideră simpatic. Atunci, dintr-odată, Judith spune:

– Deocamdată, noi doi o să stăm de vorbă.

– Cum vrei tu, scumpo, afirm emoționat în timp ce ea dispare deja pe hol.

Observând că fiica lui nu-l poate vedea, Manuel îmi arată semnul victoriei cu degetele și zâmbim amândoi.

Câteva minute mai târziu, ies din casă ținând-o cu o mână pe femeia mea și în cealaltă, ghiozdanul ei. În tăcere, ne îndreptăm spre mașină și, când ajungem la ea, las bagajul și, în întunericul mașinii, șoptesc, în timp ce o îmbrățișez recunoscător:

– O să te cuceresc în fiecare zi!

40

Liniștit pentru prima oară după mult timp, conduc până la vila din Jerez.

Când ajungem acolo, coborând din mașină, cu o mână îi iau mâna lui Judith și cu cealaltă apuc bagajul ei și, în tăcere, intrăm în casă.

Ajunși înăuntru, observ că ea se oprește și privește în jur.

Vila, pe care am închiriat-o în vară, prima dată când am fost în Jerez, e complet schimbată. Acum este o casă actuală și modernă, cu multe comodități.

Uimirea de pe chipul ei îmi dă de înțeles că nu i-a spus nimeni nimic și, după ce dau drumul la muzică, fiindcă, așa cum a zis ea odată, muzica îmblânzește fiarele, o privesc și declar:

– Am cumpărat casa.

Judith clipește, nevenindu-i să creadă. N-am să mă satur niciodată de expresia feței sale când ceva o uimește.

– Ai cumpărat casa asta? întreabă.

– Da. Pentru tine.

– Pentru mine?

– Da, scumpo. Era surpriza mea pentru tine, de Crăciun.

Cu gura căscată, continuă să privească în jur, în timp ce eu mă așez. Rochia neagră pe care o poartă este foarte sexy, teribil de senzuală, iar eu murmur:

– Ești superbă cu rochia asta!

Ea se așază lângă mine. O simt mai liniștită și răspunde:

– Mulțumesc. Mă crezi sau nu, am cumpărat-o pentru tine.

Îmi place să aflu asta și, după ce-mi plimb privirea pe trupul ei frumos, spun:

– Dar, de fapt, altora aveai de gând să le oferi ce arată rochia.

Ea încuviințează, înțelege perfect ce spun și răspunde cu șmecheria ei obișnuită:

– După cum ți-am mai spus, nu sunt o sfântă. Și, când nu am iubit, ofer și dau din mine ceea ce vreau, cui vreau și când vreau. Sunt singura mea stăpână și trebuie să-ți fie clar asta, o dată pentru totdeauna.

Șmecheria ei mă revoltă, dar nu vreau să ne certăm și doar nuanțez:

– Exact: când nu ai iubit, dar nu este cazul.

Observ că vorbele mele nu o amuză deloc și ne privim, ne provocăm ca de atâtea alte ori, în timp ce muzica se aude în fundal și, fiindcă am nevoie de un zâmbet din partea ei, spun:

– Mama și sora mea îți trimit salutări. Speră să te vadă la petrecerea pe care o organizează în Germania pe 5 ianuarie, îți amintești?

– Da, dar nu conta pe mine. Nu voi veni.

Oftez. E clar că firea ei drăcoasă e în continuare latentă, așa că încerc să port un dialog cu ea. Caut toată liniștea, pacea și calmul necesare pentru a vorbi fără să ridic vocea, oricât de mult mă înțeapă ea, dar, în cele din urmă, trântesc:

– Nu voi permite să lucrezi în continuare ca barmaniță, nici aici, nici în vreun alt loc. Urăsc să văd cum te privesc bărbații. Îmi apăr teritoriul când este vorba despre ceea ce-mi aparține, și tu...

Ea îmi răspunde urât, dar poate că asta și merit.

Vorbim... vorbim... și tot vorbim, iar când menționez inelul pe care i l-am dăruit, îmi spune că nu-l vrea și că pot să mi-l vâr undeva.

Doamne... dă-mi răbdare!

Insist, insist până nu mai pot, dar ea se menține pe poziție. Și, în cele din urmă, renunț.

Îmi spune cât de rău am făcut-o să se simtă în ultima zi când ne-am văzut la birou. Îi cer iertare. Îmi este rușine să-mi amintesc acel episod, și atunci ea șoptește, permițându-mi să întrevăd o mică rază de speranță:

– O să-ți pară rău, domnule Zimmerman, pentru că, începând din acest moment, de fiecare dată când mă voi supăra pe tine, vei fi pedepsit. M-am săturat să fii doar tu cel care pedepsește.

O privesc, nevenindu-mi să cred.

Are de gând să mă pedepsească?

Asta mă amuză și întreb:

– Și cum ai de gând să mă pedepsești?

Cu senzualitate, se ridică de pe canapea.

Femeia mea este superbă!

O devorez cu privirea și, de îndată ce se întoarce să mă privească, răspunde:

– Deocamdată, privându-te de ceea ce-ți dorești cel mai mult.

Mă încrunt când aud asta și mă ridic și eu. Nu mă amuză ca ea să mă priveze de ceva și, privind-o de la înălțimea mea, insist:

– La ce te referi, mai exact?

Judith începe să meargă. Mișcă din șolduri și, când o masă se interpune între mine și ea, răspunde:

– Nu te vei bucura de corpul meu. Asta este pedeapsa ta.

Îmi îngheață sufletul în timp ce mintea mea se gândește repede cum să o fac să-și schimbe părerea.

Știu că în clipa asta expresia feței mele nu este cea mai conciliantă. Aveam de gând să petrec noaptea dezbrăcat lângă ea în pat. Îmi doream să fac dragoste cu ea în mii de poziții și de feluri, dar cuvintele ei tocmai mi-au distrus toate planurile și, supărat, șuier:

– Vrei să mă înnebunești?

Ea nu răspunde, iar eu continui:

– Ai fugit de mine. M-ai înnebunit pentru că n-am știut unde erai. Nu mi-ai răspuns la telefon zile în șir. Mi-ai trântit

ușa în nas și aseară te-am văzut cum le zâmbeai altor bărbați. Și, cu toate astea, vrei să mă pedepsești și mai mult?

– Aha! trântește senină.

Înjur furios în sinea mea.

Sunt supărat, foarte supărat.

Îi spun că vreau să fac dragoste cu ea, să o sărut, să o posed, iar ea îmi răspunde că-mi respecta pedepsele când i le impuneam și că acum e rândul meu să le respect pe ale ei.

La naibaaaa!

Înjur și iar înjur și, frenetic, întreb:

– Și până când se presupune că sunt pedepsit?

– Până când decid eu că nu mai ești.

Păstrăm tăcerea câteva secunde și apoi ea întreabă:

– Îmi spui unde este camera mea?

– Camera ta?! exclam mirat.

Ea încuviințează și, cu un zâmbet malițios, șoptește:

– Eric, doar nu ai pretenția să dormim împreună...

Până aici am rezistat!

O să fac o criză.

O să explodez și, când mă pregătesc să mă plâng, vrăjitoarea aceea micuță cu ochi închiși la culoare, ca noaptea, spune:

– Nu, Eric, nu. Vreau să am intimitatea mea. Nu vreau să împart patul cu tine. Nu meriți.

Incredibil!

Mi se pare incredibil și, furios, șuier:

– Știi deja că vila are patru camere. Alege-o pe care vrei. Eu voi dormi în oricare dintre cele care rămân libere.

Ea încuviințează, își ia bagajul și se duce chiar în camera unde am dormit eu până acum, aceea în care am stat amândoi astă-vară.

Fără să înțeleg de ce, accept asta, fac stânga-mprejur și mă îndrept spre bucătărie. Însetat, beau apă în timp ce mă uit la ceas și văd că e ora 2:30 noaptea.

Supunându-mă dorințelor ei, mă plimb prin casă și ajung în fața șemineului. Privesc cum arde focul, când, dintr-odată, un zgomot îmi atrage atenția, ridic ochii și o văd acolo... ispititoare... seducătoare... irezistibilă.

Ne privim în ochi timp de câteva secunde și atunci ea spune:

– Pot să-ți cer o favoare?

Încuviințez. Poate să-mi ceară o mie și una.

– Desigur, zic.

Fermecătoare, se apropie de mine. Cu senzualitate, își dă părul închis la culoare într-o parte și, cu o voce care-mi zbârlește tot părul de pe corp, murmură:

– Poți să-mi desfaci fermoarul rochiei?

Da... da... da...!

Apoi se întoarce cu spatele la mine și eu mă întăresc.

Cu mâini tremurânde, din cauza anxietății de a o poseda, apuc fermoarul și, bucurându-mă de moment, de căldura și de parfumul corpului ei, trag de el încet și treptat, cu toate instinctele mele în alertă, dornice să sară pe ea la cel mai mic gest din partea ei.

Dar ea nu spune nimic... se împotrivește și murmur, privindu-i fundul ispititor:

– Jud...

– Spune-mi, Eric...

Apropiindu-mi gura de urechea ei, simțind în același timp cum penisul mi se umflă, afirm:

– Te doresc!

Când spun asta, simt cum mi se zbârlește părul de pe corp, în timp ce ochii mei sunt ațintiți asupra marginii chiloților ei tanga închiși la culoare.

– Și ce dorești? întreabă apoi.

Mulțumit să o simt mai receptivă, o îmbrățișez pe la spate și, lipindu-mi obiectul dorinței de fundul ei, șoptesc, vrăjit de ceea ce mă face să simt:

– Te doresc pe tine!

Extaziat, văd cum își sprijină capul pe pieptul meu în timp ce șoldurile continuă să se miște și întreabă cu voce răgușită și pasională:

– Ți-ar plăcea să mă atingi, să mă dezbraci și să facem dragoste?

– Da!

– Pasional?

Asta mă face să-mi amintesc cum suntem eu și ea când ne posedăm unul pe altul și afirm:

– Da!

Mulțumit, îi sărut umerii, fiind conștient de cum fundul ei se lipește de corpul meu, și atunci întreabă:

– Ți-ar plăcea să mă împarți cu un alt bărbat?

Imaginându-mă desfăcându-i coapsele pentru altul mă face să scot un geamăt și, când îmi recapăt echilibrul, zic:

– Doar dacă vrei tu, scumpo.

– Vreau! afirmă. Te-aș privi în ochi și ți-aș savura gura în timp ce altul mă posedă.

– Da... gem, adâncindu-mi nasul în părul ei frumos.

– Tu-i vei da acces în interiorul meu, mă vei deschide pentru el și vei observa cum intră iar și iar în mine, în timp ce eu gem și te privesc în ochi.

La naibaaaaaaaaa... da!

Cuvintele ei, tonul vocii ei, ce mă face să-mi imaginez, totul laolaltă mă excită la maximum. Excitația mea deja nu poate fi mai mare, când, dintr-odată, se desprinde din mâinile mele și, întorcându-se cu fața, spune schimbând tonul:

– Nu, Eric... ești pedepsit!

O privesc cu bănuială.

Vrăjitoarea asta s-a jucat din nou cu mine.

Mă simt fraier. Idiot.

Și, înainte să pot spune ce gândesc, își ține rochia ca să nu-i cadă și spune cu toată nerușinarea, dispărând din salon:

– Noapte bună!

Nu-mi vine să cred ce-a făcut.

Nerușinata, nu s-a mulțumit cu pedeapsa ei, a mai venit să mă și provoace, să mă înfierbânte, să mă înnebunească, pentru ca apoi să mă lase tare ca o piatră și... singur.

Supărat, mă apropii de ușa camerei.

N-am de gând să permit să se joace așa cu mine.

Apuc clanța și, când mă pregătesc să intru și să o posed, fie că vrea sau nu, ceva din mine mă face să înțeleg că Judith nu mă dorește și, făcând stânga-mprejur, intru într-un alt dormitor și mă masturbez cu gândul la ea.

41

După o zi în Zahara de los Antunes cu prietenii mei Frida și Andrés, ne întoarcem la vilă și, din nou, Judith mă obligă să dorm singur.

Dar cât o să mai dureze tortura asta?

Sunt din ce în ce mai prost dispus, dar am decis să nu o implor. Dacă ea așa vrea, așa va fi, oricât de greu mi-ar fi și chiar dacă trebuie să mă masturbez zilnic.

De dimineață, foarte devreme, mă sună mama, care mă roagă să mă întorc la München. Îngrijitoarea lui Flyn a decis să se întoarcă la Viena cu familia ei.

Probleme!

Vorbesc cu îngrijitoarea, încerc să o fac să se răzgândească, o implor să aștepte câteva zile până la întoarcerea mea, dar ea refuză și încheiem conversația în termeni răi.

Enervat de felul în care începe ziua, îmi pregătesc în bucătărie o cafea, când sună Dexter, bunul meu prieten mexican, ca să mă felicite de Crăciun. Ca întotdeauna, umorul lui este excelent și, chiar dacă al meu nu este cel mai bun, recunosc că mă face să zâmbesc. Așa e Dexter.

Ne luăm rămas-bun și stabilim să ne vedem mai încolo și tocmai ce am terminat de vorbit cu el, când telefonul sună din nou. Este sora mea, Marta.

Nici ea nu e prea binedispusă. Îmi cere să mă întorc în Germania pentru ca ea și mama să-și facă planurile de Ajun de Crăciun. Mă cert cu ea și, ulterior, și cu Flyn, care ia telefonul.

O să mă înnebunească toți!

E clar că azi nu am o zi prea bună.

Când Judith se trezește, știu că m-a auzit vorbind cu jumătate din Germania, dar nu spune nimic.

Mai târziu, după o zi epuizantă și plină de apeluri telefonice și de discuții cu familia mea, îmi spune privindu-mă:

– Cred că ar trebui să mergem în Germania.

O privesc. Nu știu dacă am auzit bine, așa că întreb surprins:

– Ai veni cu mine?

Ea încuviințează, zâmbește și, răsfățându-mă puțin după mai multe zile, afirmă:

– Desigur, dragule!

Emoționat că nu trebuie să o părăsesc, îmi sprijin fruntea de a ei și o îmbrățișez.

Detaliul acela îmi arată că suntem pe drumul cel bun.

Puțin mai târziu, ne ducem acasă la Manuel. Judith îi spune ce se întâmplă și îi promite să se întoarcă pe 31. Va lua cina cu ei în ultima zi a anului, așa cum a făcut mereu, iar tatăl ei încuviințează mulțumit.

***

Când aterizăm în München cu avionul meu privat, văd că a nins mult și e foarte frig. Norbert ne așteaptă și i-l prezint lui Judith, care-i zâmbește încântată.

Când ajungem în fața casei mele, ea privește în jur curioasă și, când poarta de la intrare se deschide, aud că murmură:

– Ce grădină ai!

Încuviințez. Sunt conștient că parcela este mare și afirm:

– Sper să-ți placă și casa.

După ce Norbert oprește vehiculul, mă simt agitat. Pe Betta n-am rugat-o niciodată să vină cu mine, în schimb, pe Judith, da, și am făcut asta aproape fără să o cunosc.

Ea coboară din mașină și privește uimită în jur.

– Bine ai venit acasă! îi zic.

O iau de mână și o trag. E prea frig ca să stăm afară. Când ajungem în fața ușii, Simona ne deschide și eu fac prezentările:

– Judith, ea este Simona. Se ocupă de casă împreună cu soțul ei.

Văd că-și zâmbesc amândouă și, când sosește Norbert cu bagajele, spun:

– Norbert este soțul ei.

În clipa aceea, Judith face ceva ce-i lasă cu gurile căscate când, fără să stea pe gânduri, îi sărută pe amândoi obrajii și, în germana ei perfectă, spune:

– Sunt încântată să vă cunosc!

Amuzat, observ că Norbert și Simona se privesc după acest acces de efuziune spaniolă și ea răspunde:

– Plăcerea e de partea noastră, domnișoară!

Când servitorii se retrag, adresându-mă lui Judith, care privește în jur curioasă, comentez:

– În Germania nu suntem atât de pupăcioși și i-ai uimit.

De îndată ce Norbert și Simona ne lasă bagajele într-o cameră de la etaj, coboară din nou și, trecând pe lângă noi, ne spun noapte bună.

– Ei locuiesc în casa de la intrare, îi explic lui Judith.

Ea încuviințează și, fericit, încep să-i arăt casa. Când vede piscina interioară, aproape că începe să sară de bucurie. Ce s-a înveselit!

Apoi îi arăt camera de jocuri a lui Flyn, iar Jud e uimită să vadă cât de curată și de ordonată este și imediat îi zic că și eu sunt la fel. Ea zâmbește auzindu-mă și îmi spune prin expresia feței că în privința asta o să ne ciondănim.

După ce ieșim din camera lui Flyn, intrăm în alta, care este practic goală, și-i spun că aceea va fi încăperea pentru lucrurile ei. Flyn are spațiul lui, eu îl am pe al meu în biroul meu și, bineînțeles, și ea îl va avea pe al ei. Asta o surprinde.

Continuăm vizita prin casă până când ajungem la dormitorul meu, o încăpere cu nuanțe de albastru, cu un pat gigantic, de care sper să mă bucur la maximum cu ea. Judith încuviințează mulțumită și, când vede enorma baie cu imensul jacuzzi și dușul cu hidromasaj, nu pot decât să zâmbesc. E foarte amuzantă când se miră.

Ieșim din ceea ce va fi camera noastră și trecem prin cea a lui Flyn, iar ei îi atrage din nou atenția cât e de ordonat nepotul meu.

Continui să-i arăt celelalte camere și, văzând cum observă totul în jur, simt că ea crede că locuința mea este plictisitoare și searbădă. Într-adevăr, dacă o compar cu a ei, care este numai culoare și viață, sau cu a tatălui ei, plină de ghirlande, un copac oribil din plastic verde și lumini colorate pretutindeni, intuiesc că a mea, cu tonurile ei întunecate, nu o entuziasmează.

Fără ca ea să comenteze ceva în această privință, coborâm pe scară ținându-ne de mână și intrăm în frumoasa bucătărie din oțel și lemn.

E ultimul spațiu din casă pe care l-am redecorat și observ că-i place.

– Sper că-ți place casa, spun, dându-i drumul la mână.

– E minunată, Eric!

Vorbim o vreme, râdem, până când o iau de mijloc, o urc pe șemineu și, privind-o în ochi, întreb plin de speranță:

– Mi-ai ridicat pedeapsa?

Ea nu răspunde. Intuiesc că luptă împotriva propriei pedepse și, dorind-o, cer:

– Sărută-mă.

Nu se mișcă, nu o face, așa că insist:

– Sărută-mă, micuțo!

Dar tot nu se mișcă. Ce căpoasă!

Și, dispus să fac orice pentru a mă putea bucura de ea, îmi apropii gura de a ei, îmi plimb limba pe buza ei de sus, apoi

mi-o plimb cu dezmierdare pe cea de jos și, când o mușc ușor, simt că respirația i se accelerează ș,i în cele din urmă, mă sărută, lipindu-mă de trupul ei. Mă devorează. Îmi dovedește cât mă dorește, iar eu răspund bucuros.

Dorința vie mă consumă, o consumă, ne consumă, și dintr-odată Judith murmură:

– Nu... nu ești iertat.

O privesc, nevenindu-mi să cred.

Glumește, nu-i așa?

Dar nu, nu e o glumă și, văzând că insistă și-mi cere o cameră ca să doarmă singură, decid să-i dau ascultare și să i-o ofer. Urcăm scara și o găzduiesc în cea mai îndepărtată de a mea.

Fără să o privesc sau să o sărut, îi zic noapte bună și ies din cameră fără să mă întorc. Nu mă așteptam la asta într-un moment atât de frumos precum cel pe care-l trăiam și, supărat, închid ușa camerei mele.

Căpoasă afurisită!

***

Câteva ore mai târziu, când mă trezesc, încă e devreme. Prea devreme pentru ca Judith să fie trează și decid să cobor la piscină și să înot. Puțin sport de dimineață nu strică niciodată.

Când termin, Simona deretică deja prin casă și-i spun că Judith doarme în camera din capăt. Expresia ei incredulă îmi dovedește că asta o miră la fel de mult ca și pe mine, dar apoi dispare fără să comenteze ceva. Are treabă.

După ora 10 dimineața, Jud intră în bucătărie. Eu citesc ziarul și, după ce o salut, fără săruturi sau îmbrățișări, îmi văd de treaba mea. Dacă ea vrea distanțare și răceală, le va avea.

Dornică să-i facă pe plac, Simona îi oferă de toate, dar, în cele din urmă, Judith bea doar o cafea cu lapte și mănâncă o bucățică de *plum-cake* pe care l-a făcut femeia.

– Mmmm, e foarte bun, Simona! exclamă savurându-l.

Încântat, observ cum vorbesc amândouă.

Niciodată o femeie care să nu fie mama sau surorile mele nu a dormit acasă la mine și recunosc că îmi place mult să o văd pe Judith aici. Mă bucur de moment, când Simona pleacă și șoptesc:

– Încă nu-mi vine să cred că stai în bucătăria casei mele.

Ea zâmbește. Și eu, dar, amintindu-mi răceala ei, îmi schimb tonul vocii și zic:

– Când termini, vom merge acasă la mama. Trebuie să-l iau pe Flyn și vom servi prânzul acolo. Apoi am un meci de baschet.

O surprinde chestia cu baschetul. Nu-și imagina că joc.

Atunci, cu un zâmbet care-mi umple sufletul, mă privește și întreabă:

– Când ai zis că în Germania nu sunteți prea vulcanici cu saluturile, te refereai la faptul că nu vor exista nici săruturi de bună dimineața?

Fac pe uimitul. Mă bucur că îi e dor de acele săruturi pe care înainte ni le dădeam când ne trezeam, dar, fără să o privesc, răspund, în timp ce frunzăresc ziarul:

– Vor exista săruturi ori de câte ori ne vom dori amândoi.

Pe măsură ce spun asta, Jud încuviințează și nu zice nimic. Ciudat... ciudat...

Câteva ore mai târziu, când ne pregătim să ieșim din casă, îi observ haina. E prea subțire pentru frigul din Germania și-i spun că va trebui să mergem la cumpărături. Ea îmi scoate repede ideea din cap zicând că va sta doar câteva zile aici, iar eu oftez la gândul ăsta.

Mai binedispus, urcăm în mașina mea Mitsubitshi și, de îndată ce ne îndepărtăm de casă și dau drumul la radio, începe să răsune muzica trupei Maroon 5. Judith fredonează, iar asta îmi place la nebunie!

O ascult fericit, în timp ce conduc prin districtul Riem, până ajungem în elegantul cartier Bogenhausen, unde locuiește mama.

Ajunși în fața casei ei, opresc motorul și coborâm din mașină; atunci, mama iese pe ușa de la intrare și vine să ne salute. Ne pupă emoționată și apoi spune, adresându-i-se lui Judith:

– Bine ai venit în Germania și la tine acasă, draga mea! Aici o să te iubim foarte mult.

Ador că mama o primește așa și zâmbesc când Jud răspunde bucuroasă:

– Mulțumesc, Sonia!

Intrând în casă, un zgomot răsunător îmi indică faptul că nepotul meu se joacă la PlayStation pe televizorul din sufragerie.

Mă pregătesc să mă plâng mamei că îl răsfață prea mult, când una dintre tinerele care muncesc în casă se apropie de ea și-i solicită atenția.

Judith mă privește. Nu înțelege ce este acel zgomot, iar eu, apropiindu-mă de ea, întreb țipând:

– Ești pregătită să-l cunoști pe Flyn?!

Ea încuviințează și ne îndreptăm amândoi spre salon, ținându-ne de mână.

Când deschid ușa glisantă, decibelii de la jocul video se înmulțesc cu zece. I-am zis de o mie de ori nepotului meu că nu trebuie să se joace așa, fiindcă va surzi. Dintr-odată, el mă vede și, lăsând telecomanda de la PlayStation, țipă alergând spre mine:

– Unchiule Eric!

Emoționat de întâmpinarea lui, îl îmbrățișez. Chiar dacă m-am supărat de o mie de ori pe el, Flyn este copilul meu și, entuziasmat, îmi povestește imediat progresele pe care le-a făcut la joc.

Eu îl ascult bucuros, îi comentez progresele și, mulțumit să-l văd fericit, spun, în timp ce dau mai încet sonorul televizorului:

– Flyn, vreau să ți-o prezint pe domnișoara Judith.

Pe măsură ce spun asta, văd cum expresia feței lui se întunecă. Asta nu e bine.

Atunci, Judith se îndreaptă spre noi și îl salută veselă, în germană:

– Bună, Flyn!

Nepotul meu o privește. Își ațintește ochii asupra ei și, când îi dau jos șapca din cap și-i ciufulesc părul, el răspunde cu o voce intimidantă:

– Bună, domnișoară Judith!

Ea este uimită. Văd asta în expresia feței sale și în felul cum îl privește.

Fără îndoială, se aștepta la tipicul băiat neamț, blond, cu piele și ochi deschiși la culoare, și nu la un băiat sută la sută cu genele coreene ale tatălui său.

– Flyn, poți să-mi spui doar Jud sau Judith, de acord?

Observ cum o privește. Nu are încredere în ea și-l înțeleg. Nu o cunoaște. Nu știe cine este și, când mă pregătesc să spun ceva, mama intră în salon.

– Ah, Doamne, ce minune să putem vorbi fără țipete! exclamă. O să surzesc! Flyn, dragul meu, poți să te joci cu volumul mai redus?

– Nu, Sonia.

Mă deranjează că mereu îi spune mamei pe nume, aș prefera să-i zică *buni* sau *bunică*. Dar, mă rog, asta-i treaba mamei și a lui și e mai bine să nu mă bag.

– Jucăm o partidă, unchiule?

Mama iese iar din salon, pentru că o sună cineva la telefon, și atunci Judith întreabă:

– Pot să mă joc eu?

Auzind-o, Flyn nici măcar nu o privește și răspunde în batjocură:

– Voi, fetele, nu știți să jucați asta.

Disimulând un zâmbet, observ expresia lui Judith. Este evident că asta a durut-o. Dar insistă:

– Și de ce crezi că noi, fetele, nu știm să jucăm asta?

Flyn pufnește, își ațintește asupra ei ochii închiși la culoare și spune:

– Pentru că acesta este un joc de bărbați, nu de femei.

Mă simt de parcă m-aș uita la o partidă de tenis. Una spune, celălalt răspunde. Celălalt spune, cealaltă răspunde, până când ea, supărată, dă replica:

– Și dacă ți-aș demonstra că și noi, fetele, jucăm *Mortal Kombat*?

Nepotul meu mă privește cu coada ochiului, dă din cap și șuieră:

– Eu nu joc cu fete.

E clar că nu vrea să aibă nimic de-a face cu ea. Judith îmi adresează o privire supărată. Observ că atitudinea lui Flyn o supără și bombăne în spaniolă, cu un zâmbet fals:

– Dar ce fel de educație machistă îi dai acestui pitic morocănos? Auzi, uite ce e, mă abțin pentru că e nepotul tău, dar dacă mi-ar fi spus asta altcineva, îi ziceam eu vreo două, chiar dacă e copil.

Zâmbesc. Nu pot să remediez situația, cu atât mai mult cu cât băiatul o privește, așa că zic:

– Nu te speria, micuțo! O face ca să te impresioneze. Și, apropo, Flyn vorbește perfect spaniola.

Expresia lui Jud când aude asta este indescriptibilă.

– Nu sunt un pitic morocănos, îi răspunde nepotul meu în spaniolă, iar dacă nu joc cu tine, e pentru că vreau să mă joc doar cu unchiul meu.

– Flyn...

Îl fac să tacă. Nu vreau să întreacă măsura.

Câteva secunde mai târziu, jocul răsună din nou în salon. Accept propunerea nepotului meu și mă joc cu el.

Și mă distrez!

Câteva clipe mai târziu, văd că intră sora mea, Marta, și o ia pe Judith și, după ce mă uit la nepotul meu, spun fără să încetez jocul:

– Pot să te rog ceva?

– Desigur, unchiule.

După ce eliberez un ecran al jocului, continui:

– Mi-ar plăcea să fii politicos cu Judith.

– De ce?

– Pentru că te rog eu.

Flyn mă privește, clatină din cap și mormăie:

– Pe nai..., ce încurcătură!

Oftez. Simt că asta va fi destul de neplăcut și insist:

– Acum câteva zile am vorbit cu tine și ți-am zis că-mi place mult de ea și că intenția mea este să locuiască împreună cu noi.

Flyn nu răspunde, continuă jocul și, când îl împing ușor ca să-i atrag atenția că vorbesc cu el, îmi trântește:

– Dar, unchiule, noi doi trăim foarte bine singuri; de ce trebuie să intre ea în casa noastră?

Zâmbesc. Flyn a considerat întotdeauna casa în care locuim ca fiind feuda lui.

– Tocmai ți-am zis: pentru că o plac foarte mult, repet.

El oftează. Nu-i place deloc ce aude și întreabă supărat:

– Și veți dormi amândoi în camera ta?

– Așa intenționez, afirm convins.

Mormăie. Asta-l enervează destul de mult și murmură:

– Mi-a pierit tot cheful!

– Flyn...

– E enervant să locuiești cu fete!

– Flyn! îl cert.

– Dar, unchiule, o să ne strice serile noastre de bărbați!

Zâmbesc când aud ce spune. Mă amuză percepția lui despre ce înseamnă ca o femeie să locuiască împreună cu noi și, fără să opresc jocul, care ne place mult amândurora, insist:

– Poartă-te frumos cu ea și-ți promit că nu se va schimba nimic între noi.

***

Douăzeci de minute mai târziu, eu, mama, sora mea, Flyn și Jud ne-am adunat la masă pentru a lua prânzul. Femeile vorbesc întruna, au tot felul de subiecte de conversație. Astea trei seamănă mai mult decât mi-aș fi închipuit vreodată, iar Flyn mă privește îngrozit.

După ce mâncăm, timp în care băiatul nu a deschis gura, el, eu și Jud ne îndreptăm spre complexul sportiv din Oberföhring, unde mă duc de obicei să joc un meci de baschet împreună cu Björn și alți prieteni.

Când ajungem acolo, ne întâlnim cu Frida, Andrés și micuțul Glen. Judith zâmbește fericită să-i vadă și, când eu și Andrés ne luăm rămas-bun și ne îndreptăm spre vestiare, acesta șușotește privindu-mă:

– Ia te uită... ia te uită... mă bucur să văd că ți-ai rezolvat problemele cu ea.

Încuviințez. Rezolvate sau nu, Judith este aici cu mine.

Intrăm în vestiar și mă întâlnesc cu Björn, care, văzându-mă, zâmbește și, bătând palma cu mine, spune:

– Nu știam dacă vei fi sau nu aici.

Încuviințez, zâmbind. Mă schimb și, când ies pe teren să mă încălzesc, Björn îmi urmărește privirea și șoptește:

– Aia nu este fata din Zahara care...?

– Da, îl întrerup.

Prietenul meu zâmbește și, amintindu-și ultima noastră discuție, întreabă:

– Dar n-ai zis că te-ai înșelat în privința ei?

Încuviințez, știu ce am zis. Și, privind-o în continuare amețit, declar:

– M-am înșelat când am afirmat asta. Apropo, i-am propus să vină să locuiască împreună cu mine.

Björn mă privește uimit, aruncă mingea și exclamă:

– Să locuiască împreună cu tine?!

Încuviințez din nou.

Știu că este o nebunie, dar afirm:

– Da, prietene. Ai auzit bine. Ba chiar mă gândesc să o duc la Riviera Maya.

După expresia lui, e clar că Björn nu înțelege nimic.

– Mi-a zis că este călătoria visurilor ei, șoptesc.

Prietenul meu încuviințează și, după ce se uită la Judith, întreabă:

– Și ce te-a făcut să iei decizia de a locui cu ea?

Văd că Jud îi zâmbește Fridei și expresia ei mă face să zâmbesc și pe mine ca un fraier.

– Mi-am dat seama că am nevoie de ea în viața mea, răspund.

Björn dă din cap, îl nedumerește complet ce-i spun și șoptește:

– Eric, sincer... nu te înțeleg. Ai zis că după Betta nu...

– Știu, îl întrerup, dar crede-mă când te asigur că Judith este diferită. Ea merită osteneala și, când o vei cunoaște mai bine, îți vei da seama că este adevărat.

Prietenul meu zâmbește. Nu-i e prea clar ce-i spun și cred că nici nu mă înțelege, dar, dându-mi, ca de obicei, un vot de încredere, afirmă:

– De acord. Atunci va trebui să o cunosc.

– Dar la distanță, îi atrag atenția.

Björn izbucnește în hohote de râs și se pregătește să-mi dea replica, așa că i-o iau înainte și recunosc:

– Știu. E de prisos să spun asta.

Meciul începe și-mi dau toată silința, în timp ce, din când în când, privesc tribuna ca să văd că Judith este tot acolo și e bine. Simpla ei prezență mă face fericit, într-atât încât nimic, nici măcar îmbrâncelile nu-mi umbresc meciul, iar când câștigăm cu douăsprezece puncte, știu că este o zi bună!

Cu Flyn pe umeri, sărbătoresc triumful nostru și, în momentul în care mă așez și el se duce după Björn, care-l

enervează, Judith se așază dintr-odată pe genunchii mei și, surprinzându-mă, mă sărută cu pasiune.

Mmmmm... îmi place la nebunie impetuozitatea ei!

Nu mă deranjează deloc dovezile ei de afecțiune în fața colegilor mei de echipă, dimpotrivă, îmi place la nebunie! Și, când încetăm să ne sărutăm și văd cum ne privesc femeile care asistă de obicei la meciurile noastre, zâmbesc, intuind care-i motivul.

De aceea, îmi ațintesc privirea asupra femeii care este stăpâna gurii mele și șoptesc:

– Măi, să fie... micuțo, dacă știam, te aduceam mai devreme pe un teren de baschet.

Ea zâmbește. Ador zâmbetul acela și profit ca să întreb, disimulând:

– Asta înseamnă că pedeapsa s-a terminat?

Atunci, Judith încuviințează cu un gest amuzant, eu zâmbesc cu toată gura și ea mă sărută din nou.

Fără îndoială, este o zi bună!

42

Când părăsim complexul sportiv, hotărâm să mergem la Jokers, restaurantul lui Klaus. Ca de obicei, tatăl lui Björn ne servește minunat, iar când i-o prezint pe Judith și-i spun că este spanioloaică, zâmbim auzindu-l că zice: „Paella... Olé... Torero". Ea mă privește amuzată în timp ce bem bere la bar, iar când Klaus deschide un mic salon pentru grupul nostru, îl ocupăm imediat.

În timpul cinei, sunt conștient de câte ori o iau pe Judith de mână. Am nevoie de contactul cu pielea ei, iar ea nu mi-l refuză, așa că, apropiindu-mă de urechea ei, șoptesc:

– De când știu că nu mai sunt pedepsit, abia aștept să ajungem acasă, micuțo. Și tu îți dorești același lucru?

Încuviințează. Îmi spune că mă dorește la fel de mult cum o doresc eu și, pe ascuns, îl privesc pe prietenul meu Björn și-l întreb cu voce joasă:

– Crezi că aș putea intra în micul birou?

El zâmbește, o privește pe Jud, care vorbește cu Frida, străină de ce plănuiesc, și se ridică.

Câteva secunde mai târziu, se întoarce și-mi dă pe furiș o cheie.

– Simte-te bine, prietene, spune și, ridicând vocea, indică: Eric, când i-am zis noii bucătărese a tatălui meu că Judith este spanioloaică, mi-a cerut să i-o prezinți.

Mă ridic, fără să mai pierd timpul. Bat complice palma cu bunul meu prieten și comentez:

– Să facem, atunci, ce dorește bucătăreasa, altfel nu putem să mai venim aici.

Toți izbucnesc în hohote de râs. Nimeni nu știe ce am de gând, doar Björn, iar el, văzând că Flyn se ridică pentru a veni cu noi, îl reține și-l avertizează:

– Dacă pleci, îți mănânc toți cartofii.

Nepotul meu își apără farfuria. Cartofii prăjiți îi plac cel mai mult.

Profitând de moment, o iau pe Judith de mână și ieșim din salon. Mergem în tăcere prin restaurant până când ajungem în fața unei uși, scot cheia pe care mi-a dat-o Björn, o deschid și intrăm. De îndată ce închid, îmi dau jos haina și șoptesc, privind-o pe Judith:

– Nu mai pot să rezist, scumpo. Mi-e foame, dar nu de mâncarea ce mă așteaptă pe masă.

Ea mă observă cu gura căscată și o lămuresc că a ne duce s-o salutăm pe bucătăreasă era doar un pretext pentru a rămâne singuri. Apoi o așez pe masă și o sărut, îi străbat cu limba buzele minunate, iar ea se năpustește și mă devorează.

Da! Mă dorește!

Frenezia pune stăpânire pe noi...

Nebunia ne posedă...

Și, când ea mă avertizează că nu vrea să-i rup chiloții, nici ciorapii, controlându-mi dorințele nemăsurate, îi scot ghetele și o privesc.

Zâmbind, Judith coboară de pe masă, își dă jos ciorapii cu grijă și eu cad în genunchi la picioarele ei.

Sunt sclavul ei!

Conștientă de solicitarea mea, ea se apropie de mine, chiloții ei ajung în dreptul nasului meu și, în timp ce o apuc cu mâinile de coapse, șoptesc:

– Habar n-ai ce dor mi-a fost de tine!

După expresia de pe chipul ei, intuiesc că și ei i-a fost dor de mine și, mulțumit, îi inspir parfumul în timp ce-mi frec obrazul de muntele lui Venus al ei. Dornic de mai mult, îi dau

jos chiloții și mirosul sexului ei mă înnebunește. Este minunat, îmbătător.

Cu plăcere, îmi plimb gura pe tatuajul pe care ea și l-a făcut pentru mine și, simțind-o vibrând în mâinile mele, șoptesc:

– Cere-mi ce vrei, micuțo... ce vrei.

Ne privim.

Sunt conștient de ce am spus și că pentru ea fac orice.

Îi scot chiloții, mă ridic în capul oaselor, o așez pe masă, îi despart picioarele și, privind cu desfătare ceea ce-mi doresc atât de mult, îmi scot penisul erect și șoptesc, dornic să fac ceea ce urmează:

– Înnebunesc când citesc fraza asta pe corpul tău, micuțo! Te-aș savura ore în șir, dar nu avem timp de preludii, așa că o să ți-o trag chiar acum.

Și o fac.

Îmi introduc penisul tare în umezeala ei și, dintr-o singură mișcare, o penetrez în timp ce ea își mușcă buzele ca să nu țipe, arcuindu-și spatele și arătându-mi cât de mult savurează plăcerea.

Judith se uită la mine cu acea privire care spune „fă cu mine ce vrei, ce trebuie, ce dorești" și nebunia mea crește din ce în ce mai mult.

Cu bucurie, intru și ies din ea în căutarea plăcerii, în timp ce intensitatea mișcărilor noastre crește din ce în ce mai mult. Jud se răsucește, ridicându-se în capul oaselor, îmi apucă fundul cu ambele mâini și, din felul cum mi-l strânge, știu că mă încurajează să i-o trag tare.

Plăcerea pe care mi-o provoacă cererea ei mă face să tremur de bucurie în timp ce o penetrez fără compasiune, și atunci văd în ochii ei că atinge un orgasm arzător și cere:

– Acum... iubire... împinge mai tare acum!

Îmi dublez forța.

Tare... dur... implacabil...

Îmi doresc să se simtă bine, să se desfete, să se bucure de moment.

Ea este stăpâna mea, dragostea mea, femeia mea, iar eu o să-i ofer tot ce-mi cere. Când climaxul ne asaltează cu furie, îmi apropii gura de a ei și o sărut.

Încins, încerc să respir, la fel cum și ea încearcă, și șoptesc, privind-o în ochi:

– Nu pot să trăiesc fără tine. Ce mi-ai făcut?

Ea zâmbește, mă sărută dumnezeiește pe buze și răspunde:

– Ți-am făcut exact ce mi-ai făcut și tu mie. Te-am făcut să te îndrăgostești!

O contemplu uimit.

Cuvântul *dragoste* nu mi s-a potrivit niciodată, în primul rând pentru că n-am crezut niciodată în el, însă Judith m-a făcut să-mi schimb părerea.

După ce-i dau drumul, împotriva voinței mele, pentru că, dacă ar fi după mine, aș sta ore în șir în ea în biroul ăsta, ne îmbrăcăm și ea mă tachinează arătându-mi chiloții ei intacți.

Jur că, atunci când vom ajunge acasă, o să i-i rup!

Când vede că deschid un sertar și scot câteva șervețele de hârtie ca să ne ștergem, mă întreabă dacă am mai fost aici și cu alte ocazii și-i spun că da. Gata cu minciunile. Am fost de multe ori în biroul ăsta, singur sau cu Björn, bucurându-ne de companie feminină.

– Sper ca de acum încolo să contezi întotdeauna pe mine, spune atunci.

Încuviințez. Sunt convins că de acum încolo o voi dori întotdeauna alături de mine, așa că răspund:

– Să nu te îndoiești de asta, micuțo. Știi deja că tu ești centrul dorinței mele.

Cuvintele mele îi plac, îmi dau seama după zâmbetul ei, și, apropiind-o de mine, șoptesc:

– În curând îți voi desface picioarele pentru ca altul să te penetreze în fața mea, în timp ce eu îți sărut buzele și-ți beau gemetele de plăcere. E suficient să mă gândesc și deja am erecție.

Simt că o cuprinde fierbințeala când aude ce-i spun.

Fără îndoială, Judith e la fel de nerăbdătoare ca mine să se joace și doar amintind despre asta și dorința ne e stârnită.

Ne îmbrăcăm și, înfierbântați, ieșim din birou și ne îndreptăm spre masa noastră, unde ceilalți continuă să ia cina.

Björn ne întâmpină cu un zâmbet complice. S-a ocupat de nepotul meu în absența mea și, după ce-i dau pe ascuns cheia de la birou, continuăm să cinăm.

Între timp, dorința mea pentru Judith crește și abia aștept să ajungem acasă, unde o să-i rup chiloții și, pentru prima dată, o s-o posed în patul meu.

43

Sâmbătă, 29 decembrie, vorbesc cu Judith și o rog să mă lase să-i ofer azi mai multă atenție lui Flyn, deoarece băiatul mă privește cu suspiciune.

Ea acceptă, fără să șovăie. Îmi înțelege cererea, iar eu îi sunt foarte recunoscător.

Fac tot posibilul ca nepotul meu să se simtă bine alături de ea și se pare că reușesc, deși de multe ori sunt conștient că încearcă să scape de ea.

Fiind hotărât să-l fac pe Flyn să înțeleagă cât de importantă este Jud pentru mine, când ea se duce la un moment dat la baie, vorbesc cu el. Încerc să-l fac să înțeleagă că prezența lui Judith nu-i va diminua afecțiunea, nici atenția mea și, deși încuviințează, nu știu dacă mă crede. Mi se pare că nu.

Când iubita mea se întoarce, propune să ne jucăm pe Wii sau pe PlayStation. Flyn îi răspunde urât și refuză, iar eu sunt nevoit să-i dau una peste ceafă.

Dar ce-am vorbit noi?

Flyn refuză să împărtășească ceva cu Judith. Nu vrea să se joace pe PlayStation cu fete. Dar, hotărât să-l fac să înțeleagă că percepția lui despre femei este greșită, decid să joc cu ea o partidă de *Moto GP* ca să-i demonstrez că și ea știe să joace și, în mod surprinzător, Judith mă bate!

Joacă mai bine decât mine *Moto GP*?

La naiba cu Jud!

Asta, împreună cu ironiile și dansurile pe care le execută lăudându-se cât de bine știe să joace pe PlayStation, îmi întărâtă

orgoliul. Atunci, Flyn o provoacă să joace *Mario Bros* și, cu gura căscată, o privesc când ea o face din nou și câștigă!

Uimitor!

Femeia asta e o minune!

Flyn mormăie supărat. Nu-i place deloc că l-a învins o fată. Și când ea, după ce-mi face cu ochiul, îl incită să joace *Mortal Kombat*, sunt conștient că-l lasă să câștige.

Slavă Domnului, căci altfel l-ar fi făcut praf.

Flyn sare emoționat în fața ei și, ridicând din umeri, Jud îi spune că, așa cum știe să câștige, știe și să piardă.

Îi mulțumesc pentru asta.

Încerc să fac în așa fel încât Flyn să fie în centrul atenției toată ziua. El mi-o cere și, când mă apropii de Judith, se bagă repede între noi ca să ne despartă. N-am putut să o sărut decât o dată, când el a fugit la baie. Cu toate acestea, recunosc că la cină sunt uimit să văd că Flyn îi umple din nou paharul cu Coca-Cola când i se termină.

Semn bun!

Când, în sfârșit, nepotul meu se culcă, mă simt epuizat, dar, de îndată ce închid ușa dormitorului meu și Judith îmi zâmbește, îmi revin.

Este momentul nostru!

Pregătit să mă bucur de timpul petrecut în doi, ne dezbrăcăm, ne ispitim și facem dragoste privindu-ne în ochi în timp ce ne spunem lucruri perverse și fierbinți care ne pârjolesc până și sufletul.

Ne privim complice și, glumind, ea îmi spune că vrea să facem lucruri murdare și fierbinți, dar cu eleganță; și le facem, și în ce mod!

***

A doua zi, când mă trezesc și o văd pe Jud dormind lângă mine, mă simt pe deplin fericit, cum rareori m-am simțit în

toată viața mea. O privesc o vreme, până când îmi aud mațele chiorăind și decid să cobor să iau micul dejun.

În bucătărie, dau de Simona, care se uită pe niște hârtii. Mă interesez despre ce e vorba și sunt uimit să aflu că încearcă să-i pregătească *churros* lui Judith la micul dejun și chiar reușește!

Mândră, după o jumătate de oră, îmi arată ce a gătit, iar eu, vrând ca Judith să vadă cât de mult se străduiește acea femeie să o facă fericită, pregătesc o tavă cu micul dejun, pun sub șervețel ceva important pentru mine și i-o duc în cameră.

Pe drum mă întâlnesc cu Flyn și, observându-i expresia de reproș când mă vede cu tava cu micul dejun, îi promit că vin la el peste câteva minute.

Când intru în cameră, o găsesc pe Judith trează.

– Bună dimineața, brunetico! o salut binedispus.

Ea zâmbește, mă apropii de pat și, după ce mă desfăt cu sărutul pe care mi-l dă, șoptesc:

– Cum se simte iubita mea azi?

– Epuizată, dar fericită.

Mi se luminează ziua când aud asta. Mă încântă să știu că noaptea trecută a fost colosală pentru amândoi. Atunci, ea, uitându-se la tavă, face un salt și exclamă:

– *Churros*? Astea sunt *churros*?

Zâmbesc și mă pregătesc să spun ceva, când ea ia unul, îl înmoaie în zahăr și, după ce mușcă din el, murmură:

– Mmmm, ce delicios! Cu grăsimea lor cu tot...

Izbucnesc în râs.

Expresivitatea, pasiunea și francheța ei mă fac fericit și îi povestesc că Simona le-a preparat pentru ea. După al doilea *churro*, de care văd că se bucură, ia șervețelul ca să se șteargă și, pac!, dedesubt apare inelul pe care mi l-a înapoiat.

Ne privim. Judith nu-l atinge, nu se mișcă, și atunci afirm:

– Ești din nou iubita mea și vreau să-l porți.

O privesc...

Mă privește...

Zâmbește...

Zâmbesc...

Și, în cele din urmă, iau inelul și i-l pun pe deget. Apoi îi sărut mâna și spun:

– Ești din nou a mea, toată.

Râdem, ne sărutăm din nou și apoi ea întreabă amuzată:

– De ce nu mi-ai spus că nepotul tău Flyn este chinez?

Izbucnesc în râs.

Dacă Flyn ar auzi-o spunând asta, ar urî-o pentru tot restul vieții.

– Nu este chinez. Este neamț. Să nu-l faci chinez, că se supără rău de tot.

Ea râde și eu continui:

– Sora mea Hannah s-a dus să locuiască doi ani în Coreea. Acolo l-a cunoscut pe Lee Wan. Când Hannah a rămas însărcinată, s-a hotărât să se întoarcă în Germania, pentru a-l naște pe Flyn aici. Prin urmare, este neamț!

Șocată de ceea ce a descoperit, ea încuviințează și apoi întreabă:

– Și tatăl lui Flyn?

Fac o grimasă amintindu-mi de tipul acela și, mai ales, de modul cum a decis să se dezică de nepotul meu când s-a născut.

– Era un bărbat căsătorit și nu a vrut niciodată să știe nimic de el.

Judith încuviințează și eu continui:

– A avut un tată în Germania timp de doi ani. Sora mea a avut un iubit pe nume Leo. Băiatul îl adora, dar după ce i s-a întâmplat surorii mele, imbecilul nu a mai vrut să știe nimic de el. Am înțeles clar ceea ce am crezut întotdeauna: că el era cu sora mea doar pentru bani.

De îndată ce spun asta, sunt conștient că tonul vocii mele se înăsprește. Nu mi-e ușor să mi-i amintesc pe tipii ăia și atunci Judith, privindu-mă, șoptește:

– Eric, mâine este Revelionul și eu...

Nu-i permit să continue. Cu grijă, îi acopăr gura cu mâna.

Mă doare să mă gândesc că trebuie să plece, dar, conștient că vrea să fie cu familia ei în ultima noapte a anului, spun:

– Știu ce-o să zici. Vrei să te întorci în Spania ca să petreci Revelionul cu familia ta, nu-i așa?

Jud încuviințează și, deși întristat, spun:

– Vreau să știi că, deși mi-ar face o deosebită plăcere să rămâi aici, cu mine, te înțeleg. Dar de data asta nu voi putea să te însoțesc. Trebuie să rămân cu Flyn. Mama și sora mea au planuri și eu vreau să petrec noaptea cu el, acasă. Și tu mă înțelegi, nu-i așa?

Ea încuviințează.

În ochii ei văd o oarecare tristețe, dar nu vreau să mă adâncesc în ea. N-am de gând să-i fie milă de mine, nici ei, nici nimănui. Astea-s circumstanțele mele și le accept.

Îi spun că poate să plece în Spania cu avionul meu particular, dar ea refuză. Încerc să o conving, dar refuză din nou. Vrea să plece cu un zbor comercial și, în cele din urmă, cedez și îi caut cel mai bun bilet.

După ce comandăm on-line biletele, Jud mă sărută și, când mă dezlipesc de ea, îi spun foarte clar că, atunci când se va întoarce, voi face tot posibilul să am grijă de ea, să o protejez și să o iubesc. Ea mă sărută din nou și zice:

– Eric, te iubesc.

Auzind asta, închid ochii și, când îi deschid din nou și o privesc, șoptesc fără să vreau:

– Te iubesc atât de mult, micuțo, încât înnebunesc când stau departe de tine.

Deja mai mult de-atât nu-mi pot deschide inima în fața ei și, în momentul în care mă pregătesc să o sărut, aud ușa dormitorului și vocea nepotului meu, care strigă:

– Unchiuleeeeeeee, de ce întârzii atât?!

Ne separăm dintr-un salt.

La naiba cu Flyn!

Mă enervează că a întrerupt acel moment atât de special dintre noi, dar atunci o aud pe Judith întrebând:

– Vrei un *churro*, Flyn?

El se strâmbă, dezgustat.

E clar că se poartă iar urât cu ea și murmură, înainte de a ieși din cameră:

– Unchiule, te aștept jos să jucăm.

Enervat, mă uit la ușa închisă.

– N-am nicio îndoială că Flyn se va bucura mult că plec, comentează Jud cu un zâmbet.

O privesc, nu spun nimic și, sărutând-o, zic:

– Haide, ia micul dejun și să profităm de orele care ne-au rămas de petrecut împreună.

Dar orele, cu cât vrei să treacă mai lent, cu atât trec mai repede, iar la 6:30 suntem în aeroport, Jud, eu și nepotul meu.

Pe măsură ce se apropie momentul despărțirii, cobor acea barieră de răceală și indiferență care mă protejează când știu că ceva mă poate răni.

Un tip ca mine știe să reziste, iar asta nu va fi decât o altă încercare.

Judith glumește cu Flyn, își ia rămas-bun de la el, iar eu, cu o privire, îi cer nepotului meu să mă lase câteva secunde singur cu ea.

Băiatul mă ascultă.

– Eric, eu... spune ea atunci, privindu-mă în ochi.

Dar nu o las să continue și o sărut.

Vreau ca, de fiecare dată când își va aminti acest sărut, să știe că o aștept în München și șoptesc:

– Distrează-te, micuțo. Salută-i pe ai tăi din partea mea și nu uita că te poți întoarce oricând dorești. Voi aștepta apelul tău pentru a veni să te iau de la aeroport. Oricând și la orice oră.

Cu emoție în privire, ea încuviințează.

Îi văd ochii sticloși, o să plângă?

Dar, în cele din urmă, mă sărută din nou, îi face cu ochiul lui Flyn și, întorcându-se cu spatele, se îndreaptă spre controlul de securitate.

Mă doare să văd cum se îndepărtează de mine, așa că, luându-l pe nepotul meu de mână, pun capăt acelui calvar și plecăm, fără să privim în urmă.

De îndată ce urcăm în mașina mea, Flyn radiază de bucurie.

Suntem din nou singuri și împreună și, deși mă bucur pentru el, simt un mare gol în interior. Deja mi-e dor de Judith.

Când ajungem acasă, Simona ne așteaptă, ne-a pregătit ceva pentru la cină. Luăm amândoi cina în sufragerie și mă străduiesc să vorbesc, în timp ce simt cum viața încetinește, departe de Jud.

Apoi ne uităm o vreme la televizor, până când Flyn cască și îl oblig să se ducă la culcare. Simt nevoia să fiu singur.

Imediat după aceea, mă închid în biroul meu, acel mare refugiu pe care eu însumi mi l-am creat cu ani în urmă și unde cuget și mă liniștesc.

În tăcere, ațâț focul din șemineu, gândindu-mă la femeia care, cu fiecare secundă, se îndepărtează mai mult de viața mea și, oftând, pun muzică. Așa cum ar spune ea, muzica îmblânzește fiarele!

În timp ce ascult vocea încântătoare a lui Norah Jones, decid să-mi torn puțin whisky. Apoi mă apropii de șemineu, mă așez în fața lui pe un fotoliu și rămân hipnotizat, observând focul, în timp ce mă gândesc la Judith.

Nu mi-o pot scoate din minte. Mi-a spus că mă iubește, mă iubește!, și eu i-am spus-o la rândul meu.

Oare asta va fi suficient ca să se întoarcă la mine după sărbători?

Nu știu cât timp trece până aud un zgomot și, când mă întorc, rămân fără cuvinte.

La câțiva metri de mine, micuța mea, femeia pe care o ador și pentru care sufăr, este în picioare și mă privește, udă leoarcă, iar eu abia reușesc să mă ridic.

Cu pulsul accelerat, las paharul cu whisky pe măsuță, când ea dă drumul bagajului și șoptește:

– Tata te salută și ne dorește un Revelion fericit. Mi-ai spus că pot să mă întorc când vreau, așa că iată-mă! Și...

Fermecat și fericit cum n-am mai fost niciodată, pășesc spre ea și o îmbrățișez. O îmbrățișez cu iubire, cu dorință și afecțiune, în timp ce-i șoptesc la ureche:

– Nici nu știi cât de mult mi-am dorit să se întâmple asta.

Ne privim.

Este real!

Ea s-a întors la mine *motu proprio* și o sărut.

O devorez, o posed, dar dintr-odată sunt conștient de ceva și, dezlipindu-mă, mormăi:

– Pentru numele lui Dumnezeu, Jud! Ai înghețat, scumpo! Apropie-te de foc.

Mă grăbesc să o duc lângă șemineu. Nu vreau să se îmbolnăvească.

O întreb dacă a luat cina. Îmi spune că nu și o ajut să-și scoată paltonul umed și rece în timp ce zic:

– Schimbă-ți hainele astea. Ești fleașcă și o să te îmbolnăvești.

Ea încuviințează. Tremură de frig și, când se pregătește să pună mâna pe bagajul ei, zic:

– Tot ce ai în rucsac este, probabil, umed și rece.

Îmi dau jos repede hanoracul gri pe care-l port și-i sugerez:

– Ia, pune-ți asta cât mă duc să-mi aduc haine uscate din cameră.

Fără să mai pierd vreo secundă, alerg în dormitorul meu, fiind conștient că ea s-a întors la mine.

S-a întors!

Emoționat și aproape nevenindu-mi să cred, iau o pereche de boxeri, una de pantaloni, niște șosete și, după ce mă îmbrac cu un hanorac albastru, mă întorc la ea.

Când ajung în birou, Judith mă privește, ține în continuare în mână hanoracul meu și, fără să scot un cuvânt și cu dezmierdări, o dezbrac.

Vreau să am grijă de ea...

Vreau să o răsfăț...

O iubesc...

Când o am complet goală în biroul meu în fața șemineului, mă grăbesc să-i pun hanoracul meu gri ca să nu i se facă frig și atunci ea murmură, în timp ce pe fundal se aude în continuare vocea lui Norah Jones:

– Dansează cu mine.

Nu pot să-i refuz dorința. Dacă ea vrea să dansez, atunci dansez!

S-a întors, s-a întors la mine, iar asta este foarte important pentru mine.

Dansăm îmbrățișați și în tăcere, iar când melodia se termină, o privesc și șoptesc, după un sărut dulce, cu gust de miere:

– Îmbracă-te, Jud.

Ea râde amuzată văzând chiloții Armani și șosetele albe pufoase, iar eu mă duc repede în bucătărie ca să-i pregătesc ceva de mâncare.

Nu știu să gătesc.

Nu m-a interesat niciodată să învăț, așa că deschid frigiderul și scot supa pe care a preparat-o Simona. O torn într-un castron și o încălzesc la cuptorul cu microunde în timp ce pregătesc un sandvici cu șuncă și cașcaval și pun o banană ca desert pe tavă.

Înainte de a ieși din bucătărie, caut o floare. Andrés a zis că detaliul acesta este întotdeauna important pe o tavă. Dar nu găsesc nicio floare și înjur.

Când mă întorc în birou, o văd așezată pe covor în fața șemineului, încercând să-și descâlcească părul. Zâmbind, las tava pe masă, mă apropii de ea și, după ce descâlcesc, cu toată dragostea de care sunt în stare, acel păr închis la culoare care-mi place atât de mult, o sărut pe creștet și murmur:

– Am rezolvat problema superbului tău păr. Acum trebuie să mănânci.

Fără să-i ofer timp să protesteze, iau tava, o las pe covor și, după ce mă așez lângă ea, mă pregătesc să spun ceva, când ea întreabă:

– Te-am surprins, nu-i așa?

Încântat, încuviințez și, îndepărtându-i o șuviță de păr de pe chipul ei delicat, o asigur:

– Mult. Mereu mă surprinzi.

Apoi o îndemn să mănânce supa și sandviciul și, în timp ce o face, îmi spune ce-a determinat-o să se răzgândească. Zâmbesc dându-mi seama că, din nou, tatăl ei m-a ajutat și, deși îi este dor de ea, a încurajat-o să se întoarcă la mine.

Fără îndoială, este un om minunat și cel mai bine îi pot mulțumi pentru tot ce face pentru mine având grijă și iubind-o pe fiica lui minunată, cu toată dragostea mea.

O ascult emoționat și atunci șoptesc:

– Ești tot ce mi s-a întâmplat mai bun, mai frumos și mai minunat în viața asta.

Ea zâmbește exact în momentul în care o oblig să mănânce banana, dar iubita mea scumpă mă privește și șoptește:

– Ca desert... te prefer pe tine.

Mulțumit, îi permit să mă împingă.

Cad pe spate pe covor și, când se așază călare pe mine, șușotesc extaziat:

– Încă nu-mi vine să cred că ești aici, micuțo!

Judith zâmbește, își ațintește frumoasa privire în ochii mei și șoptește:

– Atinge-mă și convinge-te.

Dorința ne încinge trupurile și ea se grăbește să-mi dea jos hanoracul albastru.

Complet la cheremul ei, mă bucur de felul cum mă atinge, mă sărută, mă provoacă, până când nu mai rezist și-i dau jos boxerii și hanoracul și, privindu-i sânii, cer:

– Dă-mi-i.

Excitată, mi-i oferă. Mi-i dă, iar eu mă desfăt sugându-i, în timp ce gemetele ei răsună în încăpere, și decid să merg mai departe. Pentru asta, o mișc după bunul-plac și, când o așez pe gura mea, murmur:

– O să te savurez. Relaxează-te și simte-te bine.

Cu aviditate, îi sug clitorisul minunat și ispititor.

Gemetele ei sunt muzică celestă pentru mine și, când îi simt coapsele tremurând de excitație, tremur și eu.

Lacom, o duc iar și iar la limita climaxului, dar de fiecare dată când simt că ea o va trece, îmi opresc mișcările și Jud îmi reproșează.

– Vreau să mă joc, Eric... șoptește înnebunită. Să mă joc cu tine tot ce vrei.

Înfierbântat și agitat de ceea ce aud, îi trag o pălmuță la fundul ei frumos și, câteva minute mai târziu, mi se face milă de ea și-i permit să ajungă la orgasm, dar după ce corpul ei încetează să tremure de plăcere, o privesc și cer cu totul alienat:

– Posedă-mă, Jud!

Și o face. Și cum o face!

Așezată pe mine, își introduce penisul meu tare în vaginul umed și, mișcându-și șoldurile, mă posedă în timp ce eu simt cum corpul meu se eliberează și ea se simte bine.

Plăcerea este imensă! Colosală!

Gâfâi, mă mișc sub femeia mea, îi mai trag o pălmuță și cer:

– Privește-mă.

Tonul grav al vocii mele o face să-mi dea ascultare. Își pironește privirea întunecată în a mea și, înainte să-i pot cere, ea contractă pereții interiori ai sexului ei în așa fel încât mă are la cheremul ei.

Sunt prizonierul ei!

Fără să vorbească, repetă mișcarea și eu gem. Gem ca de puține ori în viața mea și atunci ea, luându-mi mâinile, își întrepătrunde degetele cu ale mele și murmură cu oarecare exigență:

– Nu... tu nu te mișca! Lasă-mă pe mine.

Ah, Doamne!

Mișcările lui Judith sunt titanice, incredibile!

Mă bucur de ele, ah, da!, până când văd că ea zâmbește și, gâfâind, șoptesc:

– Doamne, micuțo... mă înnebunești!

Cuvintele mele o ațâță și atunci ea face același lucru pe care l-am făcut eu înainte: mă duce până la limită, dar nu mă lasă să-mi dau drumul.

Nerăbdarea mea de a-mi da drumul mă face să vreau să o controlez, dar ea nu se lasă, nu-mi permite și o privesc, o privesc... Cu toate acestea, ea câștigă partida și continuă să facă ce vrea cu mine, până când plăcerea supremă pune stăpânire pe amândoi, o simt tremurând deasupra mea și, în sfârșit!, mă eliberez și mă simt bine.

Epuizată, Judith cade peste corpul meu. Respirația ei este la fel de accelerată ca a mea și, nebun de dragoste, îi murmur la ureche:

– Te ador, brunetico!

Ea zâmbește și eu sunt fericit.

Minutele trec și ne revenim încetul cu încetul.

Respirațiile noastre se liniștesc, ne ridicăm de jos și, simțind că-i este frig, o acopăr cu o pătură de pe fotoliu. Apoi mă așez și o așez și pe ea pe mine.

– Ce ți-a trecut prin căpșor când ai zis că voiai să te joci tot ce vreau eu?

Văzând că roșește, insist:

– Hai, Jud! Tu ai fost mereu sinceră.

Fără să-mi iau ochii de la ea, o mușc cu afecțiune de umăr și ea spune:

– Păi... eu... adevărul e că nu știu.

Zâmbesc. Mă amuză să o văd stânjenită de acest subiect. Momentele de plăcere, la rece, nu se văd la fel ca atunci când ești înfierbântat și, când mă pregătesc să spun ceva, ea zice:

– Bine... gata... îți spun. Îmi place la nebunie să fac dragoste cu tine, este minunat și excitant. Îmi place cel mai mult. Dar, în timp ce gândeam asta, mi-a trecut prin minte că, dacă am fi fost trei pe covor, totul ar fi fost și mai excitant.

Încuviințez și, surprins, ridic dintr-o sprânceană. Fără îndoială, micuța mea a înțeles ce înseamnă perversiunea.

– Dar, iubire... continuă înfierbântată, să nu te gândești la lucruri ciudate, da? Ador sexul cu tine. Îmi place la nebunie! Și nu știu din ce motiv ciudat mi-a trecut gândul ăsta prin minte. Și pentru că mi-ai spus să fiu sinceră și... și... ți-am zis. Dar adevărul este... adevărul este că eu mă simt foarte bine când suntem doar noi doi și...

Nu mai pot și mă apucă râsul.

Judith a recunoscut, în sfârșit, că morbul este o parte importantă din viața ei și, îmbrățișând-o, afirm:

– Mă înnebunește să știu că vrei să te joci, scumpo. Sexul între noi este fantastic, iar jocul, un supliment în relația noastră.

Ne sărutăm.

Faptul că ea înțelege sexul la fel ca mine este cel mai bun lucru care ni se putea întâmpla și, dispus să mă joc cu ea de-a tot ce-și dorește, într-o altă zi, șoptesc:

– Deocamdată, scumpo, te vreau doar pentru mine. Suplimentele le vom include în altă zi.

Și, fără alte vorbe, cu ea goală în brațele mele sub pătură, părăsim biroul și ne îndreptăm spre dormitorul nostru, unde am de gând să mă bucur de o noapte lungă de pasiune.

44

A doua zi dimineață, când mă trezesc, primul lucru pe care-l fac este să privesc în partea de lângă mine, cu speranța că ceea ce s-a întâmplat noaptea trecută nu a fost un vis și că ea este aici, alături de mine.

Nu a fost un vis!

O privesc...

Mă desfăt privind-o cum doarme și, când observ că mă aplec spre ea, mă ridic și cobor în bucătărie, unde Flyn ia micul dejun. Jud trebuie să se odihnească.

Fericit, îi trimit un mesaj prietenului meu Orson. Apoi beau o cafea și îi spun nepotului meu că Judith s-a întors. E evident că vestea nu-l încântă deloc, dar eu, dornic să mă întorc lângă ea, când băiatul pleacă împreună cu Norbert să facă cumpărături de la magazin, fug din nou în dormitor.

O privesc din nou în timp ce doarme și savurez pacea pe care o reflectă chipul ei în timp ce inima mea se bucură de apropierea ei.

– Bună dimineața, frumosule! spune dintr-odată.

Frumosule?!

În toată viața mea nimeni nu mi-a spus așa și, când mă pregătesc să o sărut, ea se dă jos din pat, îngrozită. Vrea să se spele pe dinți înainte de a mă săruta.

Când se întoarce și sare pe saltea, o apuc și o sărut, apropiind-o de mine, și, când ne separăm, îmi spune că poate să aibă grijă de Flyn, dacă e nevoie, în timp ce eu lucrez.

Uimit, o privesc.

Oare nu și-a dat seama cât de dificil e nepotul meu?

– Ești sigură, micuțo?

Judith încuviințează, zâmbește și, făcând haz, răspunde:

– Da, uriașule. Sunt sigură.

Mulțumit, o sărut din nou, mă bucur din nou de ea, de mirosul ei, de prezența ei. Mai târziu, în timp ce vorbim, ușa se deschide larg și intră nepotul meu.

– Unchiule, îți sună telefonul mobil, anunță cu o față supărată.

Îmi întinde telefonul, pe care l-am lăsat în bucătărie când am coborât să-mi beau cafeaua. Văd că este Orson, prietenul căruia i-am trimis mai devreme un mesaj, și, după ce mă ridic din pat, mă apropii de fereastră ca să vorbesc cu el.

Între timp, observ reacția nepotului meu când Judith îl salută.

– Bună, Flyn! Ce chipeș ești azi!

– Tu zici că ai păr de sperietoare, protestează el înainte de a dispărea.

E clar că pe nepotul meu nu-l încântă la fel ca pe mine că ea este din nou acasă și, pentru prima dată, mă gândesc la ce mi-a zis mama cu privire la el și la Jud și îmi dau seama că trebuie să-i observ mai bine comportamentul.

Când termin conversația telefonică, o urmez pe Judith, care a intrat în baie, și, îmbrățișând-o pe la spate, murmur:

– Micuțo... trebuie să te îmbraci. Suntem așteptați.

Nedorind să-i dezvălui surpriza pe care i-am pregătit-o, o sărut pe cap și adaug:

– Te aștept în salon. Grăbește-te!

Ajuns jos, mă întâlnesc cu Flyn, care, ca de obicei, se joacă pe PlayStation. Mă așez alături de el și mă pregătesc să vorbesc, când el mi-o ia înainte:

– Te joci cu mine?

Îl privesc. Întotdeauna accept multe dintre propunerile lui, dar de data asta sting televizorul și, când el se pregătește să protesteze, îi spun:

– Flyn, nu vreau să te porți urât cu Judith.

Băiatul mă privește și nu răspunde.

– Afecțiunea mea pentru tine nu se va schimba, insist, și nici viața noastră, doar că...

– Minți. De când e ea aici nu faci altceva decât să o săruți. Ce scârbos!

Oftez când aud asta.

Ce e pentru el scârbă, pentru mine e o binecuvântare, dar are dreptate. Judith este atât de ispititoare, încât nu pot să mă abțin și, încercând să-l fac să înțeleagă ce simt pentru ea, zic:

– Dacă o sărut, e pentru că... pentru că... îmi place mult de ea și este iubita mea.

– Fetele sunt plictisitoare!

– Flyn, insist, ești prea mic ca să înțelegi anumite lucruri, sper doar că...

– Eu sper doar să plece.

Înjur în gând. Mă deranjează foarte mult să aud asta, dar îi dau replica răbdător:

– Nu o să plece. Și nu o va face pentru că vreau să fie cu noi, și ea își dorește la fel. Iar acum, te rog, dacă vrei să vii cu noi să-l vezi pe Orson, urcă în camera ta și schimbă-ți cămașa.

După ce pleacă, sunt conștient de tensiunea care există între noi. Mă disperă să simt respingerea lui Flyn față de Judith, dar decid s-o iau pas cu pas. Dacă alți copii s-au obișnuit cu schimbările vieții, de ce el n-ar face-o?

***

E o zi ploioasă, inclusiv cu tunete și fulgere, dar o duc pe Judith la cumpărături.

O las în atelierul lui Orson, un celebru designer prieten cu mine, ca să probeze și să cumpere tot ce-și dorește. Vreau să-i îndeplinesc toate capriciile și, în plus, îmi pot permite să fac asta.

Cine să mă împiedice?

Câteva ore mai târziu, ne întoarcem acasă încărcați cu sacoșe. Când intrăm, mirosul mâncării pe care Simona o pregătește pentru cina de Revelion ne invadează nările.

Ce bine miroase!

Aceasta este ultima noapte a anului și vreau ca totul să fie frumos, chiar dacă luăm cina doar eu, Flyn și Judith. Fără îndoială, faptul că o am pe ea cu noi în acest an va fi ceva foarte special. Extrem de special.

Lăsând-o pe Jud să se aranjeze cum dorește, îmi pun costumul închis la culoare și mă duc să-l caut pe Flyn. Și el e îmbrăcat în costum și, când îl văd, zâmbesc și zic:

– Crești pe zi ce trece. Deja ești un bărbățel.

Nepotul meu încuviințează, zâmbește și, făcându-mi cu ochiul, spune:

– Îmi place că Orson ne-a făcut costumele la fel.

Încuviințez. Pe mine nu mă încântă prea mult, consider mai degrabă că e ridicol, sincer să fiu, dar era o dorință a lui Flyn de mult timp și, așa cum am zis și mai devreme, de ce nu?

Nepotul meu și cu mine coborâm în salon. Când deschid ușa, el intră alergând în încăpere și sunt conștient că, spre deosebire de casa tatălui lui Judith, care era împodobită cu un pom de Crăciun și bile colorate în stânga și-n dreapta, în a mea nu există nici măcar un ornament de Crăciun.

Oare Judith va crede că este monotonă?

Am încetat să decorez casa în anul când sora mea Hannah a murit, iar dacă organizez ultima cină din an sau sărbătoresc ziua Regilor Magi este pentru Flyn. Copil fiind încă, nu-i pot refuza să se bucure de anumite momente de Crăciun.

Mă gândesc la asta când ușa salonului se deschide și apare ea, zeița mea, lumina mea, și observ cu mândrie că și-a pus o rochie roșie dintre cele pe care le-a cumpărat de la Orson.

– Ești superbă, Jud! Superbă!

Fermecat, mă îndrept spre ea, ne privim și, când o sărut cu tandrețe, îl aud pe Flyn protestând:

– Opriți-vă din sărutat... Ce scârbos!

Mă încrunt.

Oare nepotul meu nu mă ascultă?

Dar, spre deosebire de mine, Judith zâmbește și comentează privindu-l:

– Flyn, îmbrăcat așa, semeni mult cu unchiul tău. Ești foarte chipeș.

În mod surprinzător, îl văd că zâmbește, dar după câteva secunde protestează din nou, adresându-i-se:

– Hai... ai întârziat și mi-e foame!

Oftez. Trebuie să am răbdare cu el.

Judith se uită atunci la masa frumoasă pe care Simona și Norbert au pregătit-o pentru noi trei și, după ce luăm loc în jurul ei, întreabă:

– Să vedem, ce se mănâncă în Germania în ultima noapte din an?

În clipa aceea apar Simona și Norbert cu două supiere pe care le lasă pe masă și, surprinsă că sunt cu linte și supă, Jud râde.

– Supa este cu jumări și cârnați, domnișoară Judith, spune Simona, și este foarte gustoasă. Vă pun puțină?

Nu știu dacă îi e poftă sau nu, dar acceptă încântată și, observându-i expresia de satisfacție când o gustă, zâmbim cu toții.

O vreme observ atmosfera plăcută din salon.

Norbert glumește cu Flyn și Simona îi ciufulește cu afecțiune părul; dintr-odată, Judith șușotește, apropiindu-se de mine:

– De ce nu le spui Simonei și lui Norbert să se așeze cu noi la masă?

Eu o privesc uimit.

A înnebunit?

Observ câteva clipe cuplul care face atâtea pentru nepotul meu și pentru mine de-a lungul anului și, înțelegând mesajul pe care mi-l transmite Judith, sugerez:

– Simona, Norbert, vreți să luați cina cu noi?

Ei mă privesc la fel de uimiți ca și mine cu câteva secunde mai devreme. Cred că se gândesc că am înnebunit! E clar că între noi întotdeauna a existat cordialitatea, dar asta e ceva mai mult, și imediat Norbert îmi refuză oferta spunând că au luat deja cina.

Totuși, privirea lui Judith mă străfulgeră. Știu că-și dorește să ia cina înconjurată de oameni și, până să apuc eu să insist, ea mi-o ia înainte:

– Mi-ar plăcea foarte mult ca, la desert, să vă așezați cu noi, îmi promiteți?

Cei doi soți mă privesc. Ei nu înțeleg ce-i cu această cerere și, în cele din urmă, Simona acceptă și Judith zâmbește.

Cum era de așteptat, pe durata cinei, amândoi au grijă să ne bucurăm de ea. Tratându-ne minunat, ne servesc feluri de mâncare delicioase și Judith aplaudă încântată când vede creveții, brânza și șunca iberică.

– Nu uita că mama este spanioloaică și avem multe obiceiuri pe care ni le-a insuflat, șușotesc, sărutându-i mâna.

– Mmmm, îmi place șunca la nebunie! afirmă Flyn umplându-și gura.

Mai târziu, sunt conștient că Judith vorbește tot timpul și ne face să interacționăm. Ea dă tonul și, când vede că Flyn are de gând să o ignore, schimbă subiectul și vorbește despre jocurile de la Wii și de pe PlayStation, iar copilul se implică în discuție.

Simona intră cu deserturile și Jud mă privește. Știu perfect la ce se gândește, de aceea, după ce vorbește cu femeia despre minunatul *bienenstich* pe care l-a pregătit, se ridică și spune:

– Pentru că acesta este desertul, trebuie să vă așezați alături de noi să-l mâncați, mi-ați promis!

Mă grăbesc să mă ridic în picioare, trag scaunul de lângă mine și, privind-o pe Simona nedumerită, insist cu galanterie:

– Simona, te poți așeza, te rog?

Ea mă privește mirată. Apoi se uită la soțul ei și, când acesta își trage un scaun și ia loc, ea îl imită, exact în momentul în care Judith întreabă:

– Asta se taie ca un tort, nu-i așa?

Simona încuviințează și Jud, nedumerindu-i și mai mult, zâmbește și afirmă:

– Foarte bine, vă voi servi eu tuturor acest fantastic *bienenstich*. Flyn, ai putea să aduci încă două farfurii pentru Simona și Norbert?

Nepotul meu, încântat, fuge la bucătărie și se întoarce cu farfuriile. E clar că-i place această schimbare de planuri. Judith împarte atunci desertul în cinci farfurii și, așezându-se, ne privește și, cu un zâmbet fantastic, ne îndeamnă cu impetuozitatea ei:

– Hai... atacați-o, înainte să o mănânc eu pe toată!

La glumele lui Jud, Simona și Norbert zâmbesc întruna, iar eu îmi dau seama că din nou ea conduce conversația și de data asta îi include și pe cei doi soți.

Când propune să cântăm un colind german, Norbert începe imediat cu *O Tannenbaum* și, deși eu nu mă pricep să cânt așa ceva, atmosfera de sărbătoare pe care o simt în casa mea pentru prima dată, după mult timp, mă face să cânt împreună cu ceilalți.

Apoi Flyn, însuflețit, o roagă pe Judith să cânte unul spaniol, iar ea se încumetă cu *Los peces en el río*, un colind pe care l-am auzit cântat de mama toată viața și pe care eu și nepotul meu îl fredonăm, strânind zâmbetele tuturor.

După ce îndeplinim anumite tradiții, cum ar fi să nu strângem masa până în zorii zilei, pentru a ne asigura că anul următor vom avea cămara plină, vedem la televizor comedia *Dinner for One*.

Trei lucruri îmi amintesc din Crăciunurile mele de când eram mic: de mama cântând, de surorile mele dansând și de scurtmetrajul *Dinner for One,* la care ne uitam împreună la televizor.

Ca o tradiție și în casa mea, datorită mamei mele, mâncăm strugurii și, când dau pe postul internațional, unde se transmite de la Puerta del Sol, simt că Judith se emoționează și ochii i se umplu de lacrimi.

Micuța mea!

Fără îndoială, în acest moment își amintește de familia ei și, cu dezmierdare, îi șoptesc la ureche:

– Să nu plângi, scumpo!

Ea zâmbește, dar în zâmbetul ei simt tristețea, iar asta mă mâhnește foarte mult.

Vreau să fiu special pentru ea.

Vreau să o văd fericită, dar e ceva ce n-am făcut și blestem. Blestem că nu m-am gândit mai devreme la asta.

Când încep să răsune clopotele, sunt atent la ea. Puțin îmi pasă dacă mănânc sau nu strugurii. Vreau doar ca Jud să fie bine și, când ne vârâm în gură ultimul bob de strugure și mă pregătesc să o îmbrățișez, Flyn se interpune și, privindu-mă cu ochișorii lui oblici, exclamă:

– La mulți ani, unchiule!

Cu un zâmbet, o privesc și îl pup pe obraz în timp ce, cu coada ochiului, sunt conștient de felul cum Norbert și Simona o îmbrățișează pe Judith și le mulțumesc din suflet.

Când ne separăm, ea își îndreaptă toată atenția asupra copilului și, aplecându-se pentru a fi la înălțimea lui, văd că îl pupă și spune:

– La mulți ani, frumușelule! Fie ca anul care începe să fie minunat și spectaculos!

La început, Flyn nu se mișcă, dar când o face, văd că o pupă la rândul lui și zâmbește.

„Bine, Flyn!"

Sunt foarte fericit să văd asta.

Atunci, Norbert îl ia în brațe pe băiat și știu că este momentul să-mi îmbrățișez iubita.

– Un An Nou fericit, iubirea mea! îi șoptesc în ureche. Mulțumesc că ai făcut ca această noapte să fie ceva foarte special pentru noi toți!

Judith zâmbește și, după ce mă sărută, afirmă:

– Nici nu știi cum am de gând să o sărbătoresc cu tine mai târziu!

Asta mă face să zâmbesc. Fără îndoială, cu ea este interesant, dar și minunat, să încep anul.

45

Pe 2 ianuarie, după ce-mi iau rămas-bun de la Judith, care pleacă împreună cu Marta la cumpărături, decid să trec pe la birou, dar când plec de acasă trebuie să frânez mașina, când un câine slab și înfometat iese speriat dintre containerele de gunoi.

Animale blestemate!

Înainte de a ajunge la birou, mă abat și intru într-un magazin. Este magazinul Adaliei, un stabiliment foarte special de unde se pot cumpăra jucărioare sexuale, diferite de cele obișnuite.

După ce o salut pe Adalia, îi zic ce caut și ea mi le arată repede. Am mai multe bijuterii anale în fața mea și, după ce citesc „Bijuterie din oțel chirurgical cu cristale Swarovski. Ideală pentru a decora și a stimula zona anală", mă decid pentru cea cu piatră verde. Fără îndoială, lui Judith îi va plăcea.

Adalia o bagă într-o cutiuță și, după ce plătesc, o pun în buzunarul de la haină și mă îndrept spre birou.

Ajuns acolo, secretara mea mă pune la zi cu treburile nerezolvate și, ore în șir, încerc să le rezolv. La un moment dat, primesc un e-mail:

De la: Amanda Fisher
Data: 2 ianuarie 2013, ora 10:55
Pentru: Eric Zimmerman
Subiect: La mulți ani!

Sper ca anul care tocmai a venit să fie productiv la nivel corporativ și ca noi doi să ne revedem!

Sună-mă, știi că, pentru tine, sunt mereu disponibilă.
Amanda

Mă simt rău după ce-l termin de citit. Între mine și Judith e ceva mult mai puternic decât un simplu joc morbid, așa că, hotărât să lămuresc lucrurile cu Amanda, răspund:

De la: Eric Zimmerman
Data: 2 ianuarie 2013, ora 10:59
Pentru: Amanda Fisher
Subiect: Re: La mulți ani!

Îți doresc un an nou fericit în toate privințele, Amanda!
După cum ți-am spus într-un e-mail acum câteva luni, sunt cu o persoană specială, iar ea, protecția și bunăstarea ei sunt cele mai importante pentru mine.
Să ne concentrăm asupra muncii.
Cu respect,
Eric Zimmerman

După ce apăs pe „Trimitere", răspund la un apel pe care secretara mi-l transmite și atunci primesc un nou e-mail.

De la: Amanda Fisher
Data: 2 ianuarie 2013, ora 11:02
Pentru: Eric Zimmerman
Subiect: Re: Re: La mulți ani!

Ce norocoasă e femeia aia. Eu vreau doar sex fierbinte.
Oare nu mai e posibil?
Amanda

Când termin apelul telefonic, răspund la mail cam enervat:

De la: Eric Zimmerman
Data: 2 ianuarie 2013, ora 11:06
Pentru: Amanda Fisher
Subiect: Re: Re: Re: La mulți ani!

Trebuie să-ți schimbi atitudinea, altfel vom avea probleme. Și nu. Nu mai e posibil.
Cu respect,
Eric Zimmerman

Timp de câteva secunde, ofuscat, privesc ecranul calculatorului meu, în speranța că Amanda va înțelege ce-i spun și nu va mai insista. Și, din fericire, nu mai primesc niciun alt e-mail de la ea.

La ora prânzului, vremea e mohorâtă și primesc un mesaj de la Judith. Sora mea a dus-o la Hofbräuhaus, cea mai veche berărie din lume, unde vor lua prânzul împreună. Bucuros să aflu vești de la ea, îi răspund la mesaj și apoi îmi continui munca, am multe de făcut.

Profit să-l sun pe Dexter în Mexic și, apoi, pe Björn, pe Frida și pe Andrés și mă bucur să aflu că toți și-au petrecut ultima noapte din an cu familiile lor.

Când, în sfârșit, termin cu telefoanele și cu problemele cele mai urgente, decid să plec de la Müller. Am rezolvat destule pe ziua de azi.

***

Când ies din clădire, observ că plouă cu găleata. Tot gândindu-mă la unele chestiuni de la firmă, ajung la poarta casei mele și, în timp ce aștept ca aceasta să se deschidă, privesc în dreapta și văd câinele cu care m-am întâlnit când am plecat. Mănâncă ceva sub ploaie. După ce poarta

se deschide, nu mă mai uit la animalul pricăjit și intru în locuința mea.

Parchez în garaj, intru direct în casă și, după ce o salut pe Simona, aceasta mă informează că Judith și Flyn sunt în salon.

Mă duc acolo și, când intru, îi găsesc pe nepotul meu jucându-se pe PlayStation și pe Judith lângă fereastră. Lângă ea văd ceva oribil asemănător cu un copac.

Dar ce naiba a băgat în casa mea?

Și, apropiindu-mă de ea, întreb:

– Ce e asta?

Când mă vede, Jud se ridică, își scoate căștile de la iPod-ul ei și, când se pregătește să răspundă, nepotul meu i-o ia înainte:

– După părerea ei, un pom de Crăciun. După părerea mea, un caca.

Enervat și supărat pe lume în general, o privesc și, fiind de aceeași părere cu Flyn în ceea ce privește acea porcărie de culoare roșie, șuier:

– De ce nu m-ai sunat să mă consulți?

Când spun asta, știu că m-am înșelat.

Dar ce prostie am zis?

Văzându-i fața supărată, ca să încerc să o liniștesc, o iau de mână și adaug:

– Uite ce este, Jud, Crăciunul nu este perioada mea preferată din an. Nu-mi plac copacii, nici ornamentele pe care toată lumea se încăpățânează să le pună în această perioadă. Dar, dacă voiai un pom, aș fi putut comanda un brad frumos.

Se pare că vorbele mele nu-i pică bine și, după ce mă face să mă simt prost pentru că vreau să am un brad natural în salon, insistă arătând spre pomul ei:

– Chiar nu ți se pare că acest pom este superb și original?

O privesc, nu poate fi mai urât de atât, și răspund:

– Nu.

Îmi pare rău, dar trebuie să fiu sincer. Și adevărul e că mă oripilează!

Nepotul meu își spune părerea, care e aceeași cu a mea, și atunci Judith insistă:

– Nu-ți place nici dacă-ți spun că este pomul dorințelor noastre?

Când o aud, tac, dar nepotul meu mormăie:

– Ea vrea să scriem, pe câte o bucățică de hârtie, cinci dorințe, să le agățăm și, după Crăciun, să le citim ca să se îndeplinească. Dar eu nu vreau să fac asta. Astea sunt lucruri pentru fete.

– Ar fi și culmea să fi vrut, îl ironizează Judith.

Când o aud, întorc capul spre ea și îi cer din priviri să aibă răbdare cu băiatul, în timp ce el continuă, supărat, cu protestele.

Îl ascult. O privesc pe Jud și, întorcându-mă prost dispus de la birou, nu știu ce să fac, dar atunci ea dă dovadă de răbdare și insistă:

– Haideți, băieți, este Crăciunul și Crăciunul fără pom nu este Crăciun!

Auzind-o spunând asta și văzând expresia feței sale frumoase care caută ajutor mă face să zâmbesc și, luându-l pe Flyn de braț, îl rog să scrie acele dorințe pe o hârtie. El refuză, dar eu insist:

– Te rog, m-ai face fericit dacă ai scrie. Anul acesta, Crăciunul este special pentru toți și ar fi un început bun cu Jud acasă, da?

Judith ne privește, în timp ce Flyn dă replica:

– Urăsc ca ea să aibă grijă de mine și să comande pe aici!

– Flyn...! îl cert.

Nepotul meu cel căpos nu se mișcă, iar eu îmi înăspresc privirea. Trebuie să învețe că nu poate avea întotdeauna câștig de cauză și, în cele din urmă, cedează și face ceea ce-l rog.

– Mulțumesc, murmură atunci Judith.

Eu zâmbesc și apoi, privind-o, întreb:

– Chiar vrei chestia asta oribilă în salon?

Ea își îndreaptă privirea spre pomul roșu și încuviințează în mod comic:

– Desigur, e superb!

O privesc. Superb... numai superb nu e.

Când Flyn își agață dorințele în el și se întoarce să se joace pe PlayStation, iau un caiet de pe jos și, dispus să-i fac pe plac iubitei mele, o întreb:

– Pot să cer orice?

Ea zâmbește, la fel și eu și apoi șușotește:

– Da, domnule Zimmerman, dar nu uita că după Crăciun le vom citi cu toții împreună.

Când o aud spunând asta, o doresc. O doresc din toată inima și-i dau de înțeles din priviri în timp ce ating în buzunarul meu cadoul pe care i l-am cumpărat. Dacă nepotul meu n-ar fi prezent în clipa asta, fără îndoială aș dezbrăca-o complet și aș face dragoste cu ea în fața pomului oribil până când aș lăsa-o total extenuată.

Dar, neputând să-mi îndeplinesc dorințele, le scriu pe o hârtie, pe care o îndoi și o agăț în pom și, imediat după aceea, mă apropii de Jud și șoptesc, vârând cadoul meu în buzunarul ei:

– Dorința mea este să te am goală în noaptea asta în patul meu pentru a folosi cadoul pe care ți l-am făcut.

Ea mă observă uimită și, când văd că deschide pe furiș cutia și privește cadoul, trebuie să mă abțin să nu râd. Cred că este prima dată când vede o bijuterie anală.

În restul după-amiezii continuă să plouă torențial și, ca de obicei, tunetele și fulgerele îl sperie pe Flyn. De mic îi e frică de ele, iar eu, care știu asta, încerc să-i distrag atenția. Dar cheful meu de a o poseda pe Judith crește și, când Flyn se culcă după cină, o doresc nebunește.

Câteva secunde mai târziu, ea iese din salon și, fericit, o las câteva minute.

Fără îndoială, ca femeie vanitoasă ce este, va dori să se pregătească. Dar, cum răbdarea nu este punctul meu forte, mai repede decât ar trebui, mă duc în cameră și, când deschid ușa, o văd lungită pe pat, lângă bijuteria anală și lubrifiant.

Ce superbă și sexy este femeia mea!

Încântat, mă îndrept spre ea și îmi dau jos tricoul gri.

Îmi privește torsul, știu cât de mult îi place, deși sunt foarte alb, și atunci o aud spunând:

– Dorința ta te așteaptă unde voiai.

– Perfect! încuviințez și cer, captivat de ea: Îndoaie picioarele și desfă-le.

Judith îmi dă ascultare.

Mulțumit, mă urc în pat și-i sărut partea interioară a coapselor în timp ce simt cum respirația ei se accelerează.

Mă dorește!

Mă târăsc pe corpul ei frumos, acel corp care mă înnebunește, și chiar înainte ca gura mea și a ei să se unească, șoptesc, privind-o în ochi:

– Cere-mi ce vrei.

Cu desfătare, îi sug buza de sus, apoi pe cea de jos și, după ce o mușc ușor, așa cum ea așteaptă și dorește, o sărut înflăcărat, cu pasiune, cu putere.

Ne ispitim...

Ne bucurăm unul de altul...

Și când buzele mele calde coboară pe corpul ei și îi sărut muntele lui Venus, în timp ce străbat cu un deget acel tatuaj care-mi place atât de mult, îi cer excitat:

– Deschide-te cu degetele pentru mine. Închide ochii și lasă-te cuprinsă de imaginație. Oferă-te ca atunci când am făcut-o cu alții.

Cuvintele mele o înnebunesc.

Face ceea ce-i cer și o văd gemând, cu ochii închiși, în timp ce se bucură de ceea ce-și imaginează și pe mine mă face să înnebunesc, la rândul meu.

Mirosul sexului ei este incredibil, incomparabil.

– Oferă-te, Jud, insist.

Corpul i se arcuiește și gura mea o devorează, iar ea se lipește de mine, satisfăcută de ceea ce o fac să simtă. Nerăbdător, mă joc cu clitorisul ei umed și umflat și ea geme pentru mine, până când se ridică în capul oaselor și, sărutându-mă avidă, îmi cere:

– Penetrează-mă!

Mă înnebunește să o aud spunând asta, pentru că știu cât de mult înseamnă pentru noi acel cuvânt excitant într-un astfel de moment.

Dispus să-i dau ce-mi cere, o întorc cu spatele și, după ce-i trag o pălmuță pe fundul acela brunet care-mi place atât de mult, iau sticluța cu lubrifiant, o desfac, îmi dau puțin pe deget și o ung pe anus.

Ce minunăție!

Ea se încovoaie când îl simte, dar, fără să-i dau răgaz, introduc un deget ca să o dilat și, câteva secunde mai târziu, bijuteria anală.

Spectacolul pe care mi-l oferă asta este colosal și, după ce-i sărut delicios fesele, afirm:

– Superb!

Nesățul de tot ce mă face să simt, mă desfăt cu ea. O masturbez avid, ambițios și, după ce mișc bijuteria anală și o fac să vibreze, o întorc cu fața și șoptesc, privind-o în ochi:

– În curând te vom penetra doi, micuțo... întâi unul, apoi altul și apoi amândoi odată. Te voi prinde în brațe și-ți voi desface coapsele. Îl voi lăsa pe celălalt să te penetreze în timp ce eu te privesc și voi permite să-ți dai drumul doar pentru mine, ai înțeles?

Extaziată, iubirea mea mă privește și gâfâie:

– Da... da...

Arzând și pe punctul de a exploda, îmi scot degetele din vaginul ei și mă introduc în ea. Plăcerea este extremă și, cu forță, o

așez pe mine. După ce ne șoptim lucruri care ne înfierbântă pe amândoi, Judith susură:

– Sărută-mă.

Și o sărut. Desigur că o sărut. Aș săruta-o toată ziua.

Ea își mărește ritmul mișcărilor din șolduri și simt că sunt pe punctul de a-mi da drumul, dar o opresc. Ies din ea, o pun în patru labe pe pat și, după ce-mi introduc din nou penisul în vaginul ei, privesc bijuteria anală și șușotesc cu un firicel de voce:

– Îți vreau superbul funduleț, iubire. Pot?

Ea mă privește, mă provoacă și, în cele din urmă, cu o senzualitate care mă înnebunește, afirmă:

– Sunt toată a ta.

Asta îmi arată că are încredere absolută în mine și, scoțând cu grijă bijuteria anală, îi ung anusul cu mai mult lubrifiant și, după ce-mi așez penisul tare, îl introduc încet... foarte încet.

Ah, Doamne, ce plăcere...!

Judith tremură și eu trebuie să mă opresc de mai multe ori și să-mi amintesc că acel funduleț este de curând inaugurat. Din câte știu, ea nu a mai avut sex anal din noaptea în care am fost cu Helga, așa că acționez cu grijă. Cu toată grija din lume.

După cum presupuneam, anusul ei se dilată și atunci o aud cerând:

– Tare... Tare, Eric!

Totuși, nu o ascult, nu vreau să-i fac rău. Doar îi trag o pălmuță pe fund ca să-i dau de înțeles că voi face ce trebuie să fac, în timp ce aud ploaia lovind virulent geamul.

Rămânem așa mai multe minute, desfătându-ne în mod incredibil, și, când simt că sunt total înfipt în fundul ei, mă aplec spre ea și murmur:

– Doamne, micuțo, ce strâmtă ești!

Senzația este indescriptibilă, delirantă!

– Eric... îmi place...

Înnebunesc. Să o aud spunând asta în timp ce o simt vibrând în brațele mele și îi invadez complet anusul strâmt mă face să tremur.

Nu știu cât timp stăm nemișcați și, când încep să mă mișc și amândoi gemem, o apuc de talie și, cu dezmierdare, intru și ies din ea în timp ce observ jocul nostru fierbinte și pervers.

Grija și delicatețea de la început sunt uitate atât de mine, cât și de ea, iar când Jud se mișcă în căutarea unei penetrări mai puternice, fără îndoială i-o ofer. Un fulger luminează camera în timp ce ea cere și geme:

– Mai mult... mai mult, Eric...

Timpul se oprește pentru amândoi.

Clipa pe care o trăim devine vehementă și extrem de fierbinte și când, după o ultimă împungere, ajungem amândoi la climax și ies din ea udându-i fundul cu substanțele mele, mă las să cad pe pat și spun cu jumătate de voce:

– Doamne, micuțo... o să mă omori de plăcere!

Un tunet răsună supărat. Afară plouă în continuare torențial și, după ce ne revenim, murmur, trăgând-o de mână și gândindu-mă la Flyn:

– Hai să ne spălăm și să ne îmbrăcăm, micuțo!

– Să ne îmbrăcăm? întreabă râzând.

Încuviințez.

Îmi amintesc ce face de obicei nepotul meu în nopțile cu furtună și insist:

– Să ne punem ceva pe noi. O pijama sau ceva de genul ăsta.

Judith râde de mine și se ridică goală din pat. Se amuză de ceea ce spun, mă provoacă, în timp ce eu iau bijuteria anală și lubrifiantul și o îndemn să se îmbrace.

Dar ea continuă să nu-mi dea atenție, până când, dintr-odată, după un fulger albăstrui care luminează încăperea, ușa camerei se deschide larg și Judith, în picioare, acoperindu-se cum poate cu cearșafurile, mormăie văzându-l pe Flyn:

– Tu nu știi să bați la ușă?

Nepotul meu nu răspunde. Văd pe chipul lui teama pe care i-o stârnește furtuna și, trăgând de Jud, o bag în baie și spun:

– De mic îl sperie tunetele, dar să nu-i spui că ți-am zis. Știam că va veni în pat. Mereu o face.

Un nou tunet îmi amintește că Flyn este singur în camera mea, așa că, după ce-i dau drumul lui Judith și bijuteriei anale, îmi pun chiloții și zic înainte să ies:

– Nu sta mult, micuțo.

În dormitor, Flyn este tot în locul unde l-am lăsat.

– Haide, prietene, vino-ncoace! îi zic.

El se grăbește să se apropie de mine. Se aude un nou tunet și el sare. Cu afecțiune, îl îmbrățișez și șoptesc, simțindu-l că tremură de frică:

– Stai liniștit, nu se întâmplă nimic.

Băiatul mă privește, încuviințează și afirmă cu un firicel de voce, ghemuit în pat:

– Acum, că sunt cu tine, știu.

Emoționat, îl îmbrățișez. Micul meu morocănos îmi atinge inima cu astfel de comentarii.

Timp de câteva secunde vorbim liniștiți, până când Judith iese din baie. În clipa aceea simt că Flyn se încordează, iar când ea se bagă în pat, mă privește și întreabă:

– Ea trebuie să doarmă cu noi?

Încuviințez. Pentru nimic în lume nu vreau ca Judith să stea departe de patul meu; atunci, ea, acoperindu-se cu plapuma, ca o fată speriată, șușotește:

– Oh, da! Îmi e frică de furtuni, mai ales de tunete!

Eu zâmbesc când aud asta, mulțumindu-i în sinea mea.

Dintr-odată, aud că întreabă:

– Vă plac câinii?

Un „nu" categoric iese din gura mea și a lui Flyn și nepotul meu subliniază:

– Sunt murdari, mușcă, miros urât și au purici.

Judith îi apără.

Știu cât de mult îi plac animalele, dar îmi pare rău, nici mie și nici lui Flyn nu ne plac câinii și, hotărât să-i fie clar că în casa mea nu va intra niciunul, declar:

– N-am avut niciodată animale acasă.

Ea îmi expune punctul ei de vedere, pe care-l respect, dar nu-l împărtășesc, și atunci nepotul meu spune:

– M-a mușcat câinele lui Leo și m-a durut.

Judith e uimită și, când vede cicatricea pe care Flyn o are pe braț, insistă:

– Nu toți câinii mușcă, Flyn.

Dar nepotul meu, căruia îi sunt clare multe lucruri, printre care subiectul animalelor, dă sentința:

– Nu vreau un câine.

Câteva secunde mai târziu, Judith mă privește în ochi și Flyn se interpune, dispus să întrerupă asta, așa că sting lumina în timp ce zâmbesc văzând expresia crispată a iubitei mele.

Voi avea de furcă destul cu ăștia doi.

46

Pe 5 ianuarie, conștient de cât de importantă este această zi pentru mama, ne ducem la celebra ei cină cu ocazia Regilor Magi.

Când ajungem, Marta ne salută.

– Ce bine! Sunteți aici!

Oftez.

Nu-mi plac petrecerile mamei cu oameni care nu mă interesează deloc, dar iată-mă din nou aici, în cazul ăsta pentru a-i mulțumi pe Flyn, pe mama și, bineînțeles, pe Judith.

O prezint pe Jud unora dintre invitații din salon ca iubita mea și sunt conștient că mai mulți dintre ei o dezbracă din priviri. Asta mă stânjenește și, ținând-o cu drept de proprietate, îi fac pe bărbații ăia să înțeleagă că trebuie să aibă grijă, altfel vor avea probleme cu mine.

Când pare că au înțeles mesajul meu, se îndepărtează de noi și eu încep să vorbesc despre afaceri cu câteva persoane, în timp ce observ că Judith pleacă cu Marta, iar Flyn se duce să se joace cu un prieten al mamei. O fi iubitul ei?

Sunt cufundat în conversație când nepotul meu îmi atrage atenția și, cu degetul, îmi indică să mă apropii de el. După ce le cer scuze bărbaților cu care discut, mă apropii de Flyn și el zice:

– Am prins-o pe Judith fumând cu mătușa Marta.

Îl ascult uimit.

Judith fumează?

Cum adică fumează?

Și, privindu-l pe Flyn, întreb:

– Unde e?

Mulțumit, mă conduce până la bucătăria mamei și, când deschid ușa, rămân fără cuvinte văzându-le pe acele două descreierate.

– Fumați? șuier.

Sora mea nu mă bagă în seamă, în schimb Judith încuviințează cu oarecare șmecherie. Rău... rău... Asta mă scoate din sărite și-i smulg țigara din mână.

Ea mă privește... mă fulgeră cu privirea și, în timp ce sting țigara, bombăne:

– Să fie ultima oară când faci așa ceva.

Și, fără să-i pese cum o privesc, ia altă țigară din cutiuța de pe masă și o aprinde, provocându-mă.

La naibaaaa!

Mă revoltă să-i simt sfidarea.

Spanioloaicei ăsteia n-o să-i meargă cu mine. Și, luându-i din nou țigara, o arunc în chiuvetă. Dar uimirea mea este uriașă când Judith își reaprinde alta. Ce căpoasă e! Și eu i-o iau din nou.

Nici eu și nici ea nu suntem dispuși să cedăm în privința asta și, când Jud se pregătește să ia o nouă țigară, Marta protestează apucând pachetul:

– Dar ce faceți, mă rog, vreți să-mi terminați toată rezerva de țigări?

Jud și cu mine ne privim. E clar că asta ne-a enervat foarte mult și atunci nepotul meu, profitând de moment, insistă:

– Unchiule, Jud a făcut ceva rău.

Auzindu-l, ea îl ceartă supărată, iar Flyn nu tace. Se ceartă, iar eu, punându-mă de partea copilului, șuier:

– Nu te supăra pe copil, Jud. El a făcut doar ce trebuia să facă.

– Să ne pârască? Asta trebuia să facă?

Furia lui Judith crește și îmi amintesc când tatăl ei m-a avertizat de firea ei. Totuși, și eu am un caracter puternic și ne cufundăm într-una dintre discuțiile noastre, când ea mă informează că acele țigări nu vor fi ultimele din viața ei.

Tupeu cu mine?

Așadar, face de-astea?

Asta mă crispează, mă îmbolnăvește; Flyn insistă:

– Unchiule, tu ai zis că nu e voie să fumezi, iar ea și mătușa Marta o fac.

– Taci, Flyn! o aud pe Judith protestând.

Și, foarte enervat văzând că ea nu mă înțelege, rostesc sentința:

– Jud, nu vei fuma. Nu-ți voi permite.

În timp ce spun asta, îi văd expresia feței. Oh... oh... proastă chestiune! Și n-am muzica potrivită pentru a îmblânzi fiara asta.

Fără îndoială, ce am spus a atins-o rău și, privindu-mă cu ironie, șuieră:

– Haide, omule, nu mă plictisi! Parc-ai fi tata când aveam eu zece ani.

Răspunsul ei mă supără, mă exasperează. Mă tulbură să văd cum mă privesc sora și nepotul meu și, neavând chef de glume, îi trântesc:

– Jud... nu mă enerva!

Dar, da, cred că o va face. Expresia feței o trădează.

Câteva secunde mai târziu, apare mama. Ea lipsea! Și, așa cum era de așteptat, pe lângă faptul că vrea să fumeze și ea o țigară, schimbă câteva vorbe cu mine până când Marta, văzând tensiunea care s-a creat, îi ia pe Flyn și pe mama.

Judith și cu mine ne privim și, în cele din urmă, ea trântește:

– Să nu-mi mai vorbești așa în fața oamenilor!

– Jud...

– Să nu-mi mai interzici nimic! insistă.

Nivelul meu de toleranță este zero și șoptesc:

– Jud...

Ne certăm.

Ne certăm din nou și-mi spune clar că ea și doar ea e stăpână pe viața și pe acțiunile ei, așa cum eu sunt stăpân pe ale mele,

și, în treacăt, îl numește pe Flyn *bătrân prematur* și pe mine *bleg* pentru că am intrat în jocul copilului și că am permis ca din vina lui să ne certăm.

Cuvintele ei, supărarea ei și felul în care-mi explică ce simte mă fac să-mi dau seama de greșeala mea. Sunt un idiot! La cât de deștept mă cred uneori, cum spune Jud, câteodată e incredibil cât de bleg pot fi. În cele din urmă, îngrozit, mă apropii de ea pe la spate și șoptesc:

– Îmi pare rău!

Judith nu se mișcă. Sunt conștient că am dat-o în bară și ea afirmă:

– Să-ți pară rău, pentru că te-ai comportat ca un idiot!

Auzind asta, zâmbesc și spun:

– Îmi place la nebunie să fiu idiotul *tău*.

Ea nu se mișcă. Nu zâmbește, așa că insist:

– Îmi pare rău că sunt atât de prost și că nu mi-am dat seama de ce ai zis! Ai dreptate, am acționat greșit și m-am lăsat influențat de Flyn. Mă ierți?

Și, din fericire, mă iartă.

Se întoarce și mă sărută, iar eu accept acel sărut excepțional, plin de afecțiune și de iubire. Iubire pură.

Spanioloaica mea dărâmă toate zidurile pentru că, oricât de mult mă cert cu ea, imediat îmi doresc să o sărut și să fac dragoste cu ea.

Un sărut duce la altul...

O mângâiere duce la alta...

Și, când îmi dau seama că am reușit să o fac să se relaxeze, preiau frâiele. O lipesc de geam în timp ce mâna mea dispare pe sub rochia ei elegantă și, când îi ating intrarea umedă pe deasupra chiloților, o privesc și ea geme:

– Iubire, suntem în bucătăria mamei tale și, în spatele ușii, sunt musafiri. Cred că nu e nici momentul, nici locul pentru a continua cu ceea ce gândim.

Știu, știu că are dreptate. Și, după ce-mi scot mâna de sub rochia ei și-l dau un ultim sărut, ne întoarcem la petrecere, unde, câteva secunde mai târziu, se aud din nou tunetele și eu sunt conștient că, din păcate, în noaptea asta vom fi trei în pat, și nu pentru a ne juca.

47

Dimineața Regilor Magi a fost întotdeauna specială pentru mine când eram copil. Mama ne trezea devreme și ne punea să alergăm până în salon să vedem dacă Melchior, Gaspar și Baltasar ne lăsaseră ceva și, din fericire, minunații Regi își aminteau mereu de mine, de Hannah și de Marta, chiar dacă eram singurii copii pe care-i vizitau în cartierul nostru din Germania.

Eu nu am farmecul, imaginația, nici fantezia necesare pentru a crea lumea pe care mama o crea pentru noi și nu am creat-o niciodată acasă pentru Flyn.

În timp ce aștept ca Judith să se trezească, mă joc cu nepotul meu o partidă pe PlayStation. El este fericit și motivat și, dintr-odată, ușa salonului se deschide și o văd intrând pe Judith, încărcată cu o pungă mare.

– Regii Magi mi-au lăsat cadouri pentru voi, anunță cu un zâmbet radiant.

Flyn protestează, lasă supărat telecomanda de la Play și mormăie:

– Așteaptă să terminăm partida.

Dar ea nu-i dă atenție și-și continuă bucuria.

Câteva secunde mai târziu, intră Norbert și Simona, pe care Judith i-a chemat, și mă privesc nedumeriți. Cu un gest le dau de înțeles că habar n-am ce a pus ea la cale și atunci o aud spunând:

– Haideți, să ne așezăm lângă pom. Trebuie să vă dau cadourile.

Toți patru oftăm.

Uneori, nebunia și vivacitatea iubitei mele ne copleșesc și, când Flyn protestează din nou, sunt nevoit să-l cert. Nu-mi place s-o fac, dar nu e posibil să fie atât de nesuferit cu Judith.

Apoi, încercând să îmblânzesc momentul, scot din buzunarul pantalonilor mei mai multe plicuri și, dându-le fiecăruia, spun:

– Crăciun fericit!

Conștienți de ce se află înăuntru, Simona și Norbert îmi mulțumesc cu un zâmbet și le pun bine fără să le deschidă. Văd că Judith îl observă pe Flyn și acesta, după ce se uită în interiorul plicului, exclamă cu un zâmbet:

– Două mii de euro! Mulțumesc, unchiule!

Eu încuviințez bucuros. Am fost practic! Din punctul meu de vedere, pentru a evita probleme, cel mai bine este să oferi bani.

Dar atunci văd că Judith mă privește uimită și mă întreabă:

– I-ai dat un cec de două mii de euro unui copil cu ocazia Regilor Magi?

Încuviințez, iar când mă pregătesc să spun ceva, Flyn trântește:

– Nu e nevoie să facă prostia cu cadourile. Știu deja cine sunt Regii Magi.

Ea clipește, nevenindu-i să creadă.

Nu i se pare bine și, privindu-mă, insistă:

– Pentru numele lui Dumnezeu, Eric! Cum poți face asta?

Oftez. E clar că în unele privințe nu suntem de acord și răspund:

– Sunt practic, iubire.

Ne privim.

Și ne privim din nou cu expresii serioase, când Simona, pentru a îmblânzi situația, îi dă ceva lui Flyn într-o cutie. După două secunde, el strigă încântat văzând jocul de pe Wii pe care-l voia.

Ce bine-l cunoaște Simona!

Constat că acel cadou o potolește puțin pe Judith, care le oferă apoi pachetele ei lui Norbert și Simonei. Văzând asta, ei nu știu ce să facă, n-au nimic pentru ea, dar micuța mea se grăbește să-i lămurească faptul că nu e necesar și-i roagă să-și ia cadourile, pentru că au fost alese cu multă afecțiune.

Servitorii mă privesc, căutându-mi aprobarea, și, când eu zâmbesc în chip de acceptare, ei le iau în timp ce eu o observ pe Judith și simt că mor de dragoste pentru ea. Este extraordinară!

Când își desfac cadourile și-i spun că le plac, iubita mea scoate din sacoșa cea mare altele pentru mine și pentru Flyn.

Fără să șovăi, le desfac pe ale mele și zâmbesc când văd o cămașă frumoasă și un fular și imediat îi spun că-mi plac la nebunie. Orice provine de la ea primesc cu dragoste.

Jud îl privește fericită pe Flyn. Copilul ține în continuare pachetele lui în mâini, fără să le desfacă, iar ea îl încurajează:

– Haide, scumpule, deschide-le! Sper să-ți placă!

Sunt mândru de predispoziția lui Judith față de el. Îi zâmbește neîncetat, chiar dacă, uneori, el nu este foarte comunicativ, nici afectuos cu ea.

Flyn ne privește în timp ce Jud îl îndeamnă în continuare să-și deschidă cadourile, iar eu, fără să vorbesc, îl încurajez din priviri. Sunt fericit, îmi place senzația pe care mi-o provoacă toată această situație.

Atunci, Flyn desface unul dintre cadouri și fericirea mea se risipește brusc.

Jud nu-l cunoaște deloc!

El ține în mâini un skateboard verde. Ceva periculos. Ceva ce, folosit greșit, îi poate face rău. Imediat, luându-i-l din mâini, îl pun la loc în cutie și spun:

– Jud, returnează asta!

Ea mă privește, nu înțelege nimic.

Întreabă, nu răspund și, scoțând din nou skateboardul din cutie, insistă:

– Care e problema cu skateboardul?

Iritat din cauza acelui obiect care poate reprezenta un pericol pentru Flyn, o lămuresc în cele din urmă:

– Este periculos. Flyn nu știe să-l folosească și mai mult se va răni cu el decât se va distra.

Ea mă privește cu gura căscată.

Râde de mine din cauză că sunt prea limitat.

Îmi spune că ea a învățat-o pe nepoata ei Luz să-l folosească și că nu e greu, că trucul constă în a-ți menține echilibrul. Totuși, mie nu-mi pasă ce spune și, ridicându-mă, i-l iau din mâini și șuier, prost dispus:

– Nu vreau asta în apropierea lui Flyn, ne-am înțeles?

Nepotul meu nu vorbește. Doar ne privește și, din felul cum se uită la skateboard, știu că i-a plăcut cadoul, dar nu, nu-i voi permite.

Dintr-odată, Jud spune, luându-mi-l din nou din mâini:

– Este cadoul meu pentru Flyn. Nu crezi că el trebuie să spună dacă-l vrea sau nu?

O privesc supărat.

Oare nu-și dă seama că în privința băiatului eu iau deciziile?

Pregătit să încep una dintre disputele noastre, dau să spun ceva nu foarte plăcut, când nepotul meu intervine:

– Nu-l vreau, e periculos.

Judith se ridică la rândul ei și ne privește pe toți. Eu mă apropii de ea, îi iau din mâini jucăria blestemată și zic:

– Jud, tocmai ți-a spus că nu-l vrea. Ce mai vrei să auzi?

Enervată, îmi smulge din nou jucăria și-mi reproșează atitudinea. Insistă, spunându-i lui Flyn că-l poate învăța fără pericol, iar eu strig furios:

– Gata! Am spus nu și așa rămâne!

Ea mă privește. Expresia feței sale este la fel de serioasă ca a mea și cer:

– Simona, Norbert, duce-ți-l pe Flyn în salon; trebuie să vorbesc cu Judith.

Atmosfera plăcută și râsetele de acum câteva minute au dispărut. Tensiunea ar putea fi tăiată cu un cuțit și, după ce rămânem singuri, șuier:

– Uite ce e, Jud, dacă nu vrei să ne certăm în fața copilului sau a servitorilor, taci! Am spus că nu va folosi skateboardul, de ce insiști?

Judith mă fixează cu privirea, parcă simt cum ochii ei impresionanți mă țintuiesc, și spune, în timp ce gesticulează cu mâinile:

– Pentru că este un copil, ce naiba! Nu i-ai văzut ochii când l-a scos din cutie? I-a plăcut. Nu ți-ai dat seama?

Are dreptate. Desigur că mi-am dat seama.

Dar, nefiind dispus să cedez, răspund:

– Nu.

Se simte exasperată, văd că-și mușcă buza ca să nu spună ceea ce-și dorește cu adevărat și trântește:

– Nu poate să stea toată ziua lipit de Wii, de PlayStation sau de... Ce fel de copil crești? îmi reproșează. Nu-ți dai seama că mâine-poimâine va fi un copil retras și fricos?

– Prefer să fie așa decât să pățească ceva, răspund.

Judith țipă, îmi dovedește că tot nu este de acord cu mine, iar eu, supărat și fără să mai gândesc, îi spun:

– Faptul că locuiești cu mine și copilul în această casă este cel mai frumos lucru care mi s-a întâmplat în mulți ani, dar nu-l voi pune pe Flyn în pericol pentru că tu crezi că trebuie să fie diferit. Am acceptat să bagi în casă pomul acela roșu oribil, l-am obligat pe băiat să scrie dorințele tale absurde pentru a-l decora, dar nu voi ceda în ceea ce privește educația lui Flyn. Tu ești iubita mea, mi-ai propus să stai cu nepotul meu în lipsa mea, dar el este responsabilitatea mea, nu a ta, nu uita acest lucru!

După ce spun asta, văd chipul serios al lui Judith. Un chip încruntat, îngrijorat și plin de întrebări la care eu nu sunt dispus să răspund.

Fără să vorbim, observ că-și strânge cadourile pe care i le-a făcut băiatului, în timp ce șuieră foarte enervată:

– Foarte bine. Îi voi da un cec nepotului *tău*. Sigur îi va plăcea mai mult.

Mă doare foarte tare să-i simt frustrarea și atunci continuă:

– Ai spus că e pentru mine camera goală de la etajul ăsta, nu-i așa?

Încuviințez. Sunt tulburat din cauza lucrurilor teribile pe care știu că i le-am spus. Atunci, ea, foarte prost dispusă, deschide ușa și, privindu-l pe Flyn, care e împreună cu Norbert și Simona, mormăie:

– Poți să intri. Ceea ce trebuia să vorbesc cu unchiul *tău* am vorbit.

Fraza aceea îmi dovedește cât de supărată este, iar în acel moment Flyn intră și mă privește. Câteva secunde mai târziu, Judith apare din nou în salon cu mâinile goale și spune, adresându-se băiatului:

– Îți dau mai târziu un cec. Dar să nu te aștepți să fie la fel de generos ca al unchiului tău, pentru că, punctul unu: nu sunt de acord să-ți dau atâția bani și, punctul doi: eu nu sunt bogată!

Acestea fiind spuse, observ că-și scoate din buzunar plicul pe care eu i l-am dăruit, îl desface și vede cecul în alb. Imediat, zâmbește cu amărăciune și, dându-mi-l înapoi, zice:

– Mulțumesc, dar nu. N-am nevoie de banii tăi. Mai mult, consider că mi-ai dăruit deja destule, cu tot ce mi-ai cumpărat zilele trecute.

Vocea ei îmi arată cât de supărată este.

O simt ca un tsunami când propune cu toată supărarea ei să citim dorințele pe care le-am agățat în pom, iar Flyn strigă, din cauza tensiunii trăite:

– Nu vreau să citesc dorințele alea prostești!

Judith mă privește, zâmbește într-un mod care nu-mi place și, fără să-i pese ce spunem eu și nepotul meu, insistă:

– Foarte bine... voi fi eu prima și voi citi una de-ale lui Flyn!

Tensiunea între noi trei este enormă și atunci Flyn se năpustește asupra ei, îi smulge hârtia cu dorința pe care a luat-o din pom și șuieră când aceasta cade pe jos:

– Urăsc Crăciunul ăsta, urăsc pomul ăsta și urăsc dorințele tale! L-ai supărat pe unchiul meu și, din vina ta, ziua de azi este oribilă!

Judith mă privește, căutând un sprijin pe care eu nu i-l ofer.

O privesc, dar nu mă mișc.

Mă dor cuvintele nepotului meu, dar are dreptate. Ea se bagă întruna în treburile noastre și caută probleme.

Judith blestemă, înjură precum cel mai rău dintre camionagii și, furioasă, apucă pomul roșu foarte supărată și îl scoate târâș din salon.

La naiba... ce supărată este!

Văzând asta, Flyn mă privește tulburat.

– Ți-am zis! spune. Fetele sunt o pacoste!

Din locul unde mă aflu, observ că Judith bagă pomul în aceeași cameră în care, cu câteva minute mai devreme, a vârât skateboardul și, după ce schimbă câteva cuvinte cu Simona, urcă pe scări. Sigur se duce în camera noastră.

Flyn îmi urmărește privirea și se apropie de mine. Apoi mă ia de mână și murmură:

– Vrei să ne jucăm jocul pe care mi l-au dăruit Norbert și Simona?

Sunt nedumerit. Nu știu ce să fac. Vreau să o urmez pe Judith, dar nu-l pot lăsa pe nepotul meu într-o asemenea zi și, în cele din urmă, simțind că trebuie să-i dau atenție copilului, încuviințez cu un zâmbet:

– Foarte bine, să ne jucăm.

***

Mă joc cu Flyn ore întregi, în timp ce mintea mea se gândește neîncetat la Judith. Ea nu se întoarce în salon și-mi închipui că fie a adormit, fie face duș, dar când vine ora mesei și urc să o anunț, rămân stană de piatră, văzând că nu este acolo.

Unde s-o fi dus?

Agitat, o sun. Din fericire, a luat telefonul cu ea și, când răspunde, o întreb nerăbdător:

– Unde ești?

– Sunt cu sora ta și niște prieteni, bem ceva.

– Ce prieteni? insist iritat.

– Păi, nu știu, Eric... niște prieteni. Nu știu.

Apatia cu care îmi răspunde mă face să mă enervez și mai mult și-i cer să se întoarcă acasă. Dar ea refuză.

Îi cer să-mi spună unde este ca să mă duc după ea, dar râde de mine.

Blestemată spanioloaică încăpățânată!

Trag adânc aer în piept, evitând să nu zbier ceea ce cred, ceea ce simt, și atunci ea trântește:

– O să închid. Vreau să mă bucur de frumoasa zi a Regilor Magi și cred că am mari șanse cu oamenii ăștia. Apropo, sper să te distrezi și tu în compania nepotului *tău*. Vă potriviți de minune. La revedere!

Și, fără să-mi lase timp să mai spun ceva, îmi închide.

Îmi închide! Mie!

Asta mă supără și mai mult.

Nimeni nu a avut niciodată tupeul să mă lase cu vorba neterminată înaintea ei.

Căpoasă blestemată!

Dornic să am ultimul cuvânt și să o oblig să se întoarcă, o apelez din nou, dar ea îmi închide iar și iar. Până când, hodoronc-tronc, telefonul ei e închis de tot.

Foarte bine!
N-am de gând să mai sun!

***

Ziua mea se întunecă.

Orele trec și ea nici nu sună, nici nu se întoarce, iar dispoziția mea ne înnegrește și mai mult.

Cu telefonul lângă mine, petrec o zi de Regii Magi oribilă, împreună cu nepotul meu, care este fericit, pentru că Jud nu e cu noi și, deși îl cert când face vreo două comentarii în privința asta, știu că e îndreptățit să le facă. Ea a plecat și ne-a lăsat!

Timpul continuă să treacă, vine ora cinei și ea tot nu se întoarce.

Flyn și cu mine luăm cina singuri și am o stare oribilă.

După ce Flyn termină de mâncat, Simona și Norbert, care mă cunosc, îl duc sus, îl culcă, iar eu, cu cea mai proastă dispoziție din lume, mă plimb dintr-o parte în alta prin salon, până când văd o hârtie aruncată pe jos. Îmi dau seama că este dorința pentru care Flyn și Jud s-au certat cu câteva ore în urmă; mă aplec, o iau și, desfăcând-o, citesc:

Îmi doresc ca unchiul meu să o alunge de acasă pe Jud. Nu avem nevoie de ea.

Mă revoltă să citesc asta.

La naiba cu Flyn!

Supărat, rup blestemata dorință și mă îndrept spre biroul meu, unde arunc bucățile la coșul de gunoi. Dacă Jud citește asta, fără îndoială, lucrurile se vor înrăutăți.

În biroul meu, aștept... aștept și aștept și, când nu mai pot, încălcându-mi promisiunea față de mine însumi, formez din nou numărul ei și telefonul sună... sună și sună... până când, în cele din urmă, aud că răspunde:

– Spune-mi, pisălogule, ce vrei?

La naiba... la naiba... la naiba!

Oftez și șuier:

– Pisălog? M-ai făcut cumva *pisălog*?!

Aud muzică pe fundal. Devin gelos imaginându-mi-o dansând și pe alți tipi privind-o, și ea spune râzând:

– Da, dar, dacă vrei, te pot numi și altfel.

Sumbru, schimbăm câteva cuvinte și atunci o aud spunând:

– Știi tu, *iubilea* mea!

Asta îmi declanșează toate alarmele și mă grăbesc să o întreb:

– Jud, ești beată?

– Nuuuuuuuuuuuuuuuu! Haide, Iceman, ce vrei?

Muzica, vocea și indiferența ei îmi alertează partea sălbatică și cer:

– Jud, vreau să-mi spui unde ești ca să vin să te iau.

– Nici să nu te gândești, că-mi strici tot cheful.

La naiba... la naiba... cu femeia asta!

Și, ofuscat, mormăi:

– Pentru numele lui Dumnezeu! Ai plecat de dimineață și este 11 seara și...

– Și cu asta am terminat, frumosule!

Simt că înnebunesc când aud acele cuvinte, muzica și cum strigă „Azucarrrr!" și, când aud și vocea surorii mele, strig ieșindu-mi din fire:

– Marta, ai două opțiuni: prima, să o aduci în clipa asta acasă, iar a doua, să îți asumi consecințele!

– Pentru numele lui Dumnezeu, Eric, ce nesuferit ești!

Și, tam-nisam, sora mea, foarte tupeistă, închide telefonul și eu rămân ca un imbecil privind în gol.

Mama care le-a făcut!

***

Orele trec, toleranța mea deja este zero, iar dispoziția, înfiorătoare.

În toată viața mea, nimeni, absolut nimeni nu m-a făcut să mă simt atât de idiot.

Neștiind ce să fac, mă plimb pe întuneric prin casă și, când simt că am nevoie de aer, decid să ies în grădină. Nu știu unde este Judith, nici cu cine, iar asta mă îngrijorează din ce în ce mai mult cu fiecare secundă care trece.

Brusc, aud zgomotul unei mașini și mă îndrept spre poartă.

Ascuns printre umbre, le observ pe Marta și pe Judith râzând în hohote și, neputându-mă abține, mă îndrept spre ele prin zăpadă. Când ajung în dreptul lor, o observ pe Judith cam cherchelită și, privind-o pe sora mea, îi trântesc:

– O să vorbesc eu cu tine... surioară.

Ea zâmbește, scoate limba la mine și, fără să spună ceva, pornește motorul și pleacă. Cum ar spune mama: „Cine se-aseamănă se-adună".

În tăcere, Jud și cu mine ne privim, ne sfidăm; apoi o apuc de braț și șuier:

– Haide... să intrăm în casă.

Când spun asta, ea se smucește și atunci aud un mârâit ciudat.

Privesc în toate părțile, dar nu văd nimic, până când, dintr-odată, dintre tomberoane iese câinele slăbănog pe care l-am văzut de mai multe ori și Jud zice:

– Stai liniștit, Susto, nu-i nimic.

Animalul se apropie de ea, iar eu fac un pas în spate și întreb:

– Cunoști cățelul ăsta?

Ea îl atinge, zâmbește și afirmă:

– Da. Este Susto.

Cu gura căscată, privesc cățelul slăbănog și cu ochi triști din fața mea și întreb din nou:

– Dar ce are la gât?

Judith se apleacă, văd că-i aranjează ce are la gât și spune:

– Este răcit și i-am făcut un fular.

Uimit, observ câinele cel urât cu fular și explodez:

– Nu atinge câinele ăla murdar, Jud, pentru numele lui Dumnezeu!

Ea râde în timp ce animalul scoate un mârâit. Apoi Judith îi mângâie capul cu afecțiune și murmură:

– Nu lua în seamă ce spune ăsta, bine, Susto? Hai, dormi acum. E totul în regulă.

Câinele mă privește. E clar că aici eu sunt în plus și, când se îndepărtează, văd că se vâră într-un fel de cușcă. De când e acea cușcă acolo?

Și Judith îl privește și, când animalul se lungește, mă întreabă:

– Îl pot lua pe Susto acasă?

A înnebunit?!

Și, neavând chef de glume, răspund furios:

– Nu. Nici să nu te gândești.

Ea insistă și tot insistă. Îmi spune că este frig, că zăpada este teribilă, că animalul are mai multă inimă decât mine... Dar nu, refuz! Niciun câine nu va intra la mine în casă, indiferent de ce spune ea.

Fac stânga-mprejur și mă întorc acasă, verificând dacă Jud mă urmează, până când, dintr-odată, pac!, simt o palmă pe fund.

Plici!

Enervat, mă opresc, o privesc cu cea mai urâtă expresie și, după ce-i spun că nu mi-a plăcut ce a făcut pentru că nu e momentul pentru așa ceva, îmi continui drumul, dar ea mă uimește din nou când aruncă în fundul meu cu un bulgăre de zăpadă.

La naiba!

Morocănos, mă opresc și înjur în germană, dar, în cele din urmă, continui să merg spre casă. E frig și nu vreau ca Judith să răcească.

Dar ea este jucăușă și, pac!, un bulgăre de zăpadă mă lovește acum în creștetul capului și, auzindu-i hohotele de râs, o privesc și șuier cu toată enervarea:

– Jud... nici nu-ți poți imagina cât mă enervezi!

Expresia ei șmecheră mă revoltă, mai ales pentru că simt că nu-i pasă de ce zic. Mă îmbolnăvește, dar îmi continui drumul.

După ce intrăm în casă, ea rămâne la intrare și eu mă îndrept spre biroul meu. Uimit de tupeul ei, mă așez în fața calculatorului și arunc o privire pe ultimele e-mailuri primite, până când ușa se deschide și intră ea.

Cu un zâmbet, se apropie de mine, dar eu nu zâmbesc, n-am chef. Fără să-i pese de expresia serioasă de pe chipul meu, se așază călare pe mine și, dintr-odată, sunt conștient că poartă doar un tricou.

Dar când și-a dat jos pantalonii?

Fără să vorbesc, îi dau de înțeles că n-am chef, dar nu pare să-i pese. Își așază buzele peste ale mele, dar nu-i răspund la sărut. Sunt foarte supărat.

Judith se lipește de mine, mă ispitește, mă sărută din nou și, în ciuda răcelii mele față de ea, nu se lasă bătută și murmură dezinhibată:

– O să fac dragoste cu tine pentru că ești al meu.

Doamne... ce-mi face!

Dar nu, trebuie să mă mențin ferm pe poziție, vreau să știe că nu mi-a plăcut ce-a făcut azi. Totuși, când mă sărută, neputând să mă abțin, de data asta buzele mele se mișcă. Răspund.

La naiba... mă învinge...!

Dornică să mă implic în momentul fierbinte, îmi mușcă buza, trage de ea și, privindu-mă în ochi, mă ispitește, mă provoacă și apoi murmură:

– Te doresc, iubire, și-mi vei îndeplini fanteziile.

Corpul meu reacționează chiar și fără să vreau și îi spun:

– Jud... ai băut.

Îmi spune că a băut câteva *mojito*, mă strigă „*iubilea* mea" și se ridică de pe picioarele mele. Cu senzualitate, se mișcă în fața mea și, când văd că rămâne cu privirea pironită asupra mesei și gura ei se curbează într-un zâmbet, clatin din cap. Nu știu dacă

se gândește la ce cred eu, dar deja spun „nu" înainte să dărâme tot ce am pe masă.

Cu un autocontrol pe care nu știam că-l am, rămân nemișcat, dar ea mă caută, mă caută în o mie și una de feluri și, luându-mi una din mâini, și-o trece pe deasupra chiloților ei.

Of, Doamne, ce tentație!

Îi simt umezeala, iar asta mă face să tremur când ea, dându-și seama, murmură:

– Vreau să mă devorezi. Îmi doresc să-ți introduci limba în mine și să mă faci să țip, pentru că plăcerea mea este plăcerea ta și amândoi suntem stăpânii corpurilor noastre.

Excitația mea crește. Fraza asta i-am spus-o eu în trecut.

– Atinge-mă, cere atunci. Hai, Iceman, îți dorești să faci asta la fel de mult ca și mine! Fă-o!

Nu pot.

Nu mai pot!

Și, uitând de supărarea mea și de furia mea din cauza celor petrecute, mă năpustesc asupra sânilor ei și mă bucur de ei, pur și simplu mă desfăt cu ei.

Plăcerea ne invadează, pune stăpânire pe noi, ne face să vibrăm în timp ce o savurez pe iubita mea, pe femeia pe care o iubesc și pe care-mi doresc să o posed de o mie și una de ori. Îi spun că a fost o fată rea, îi trag câteva pălmuțe la fund, care ne excită și mai mult, când, dintr-odată, ea se întoarce, își vâră mâinile în pantalonii mei și, privindu-mă, murmură, în timp ce simt că-mi mângâie testiculele:

– Vrei să-ți arăt ce le fac eu băieților răi?

O privesc. Doar eu vreau să fiu băiatul ei. Și adaugă:

– Și tu ai fost rău în dimineața asta, iubire. Foarte... foarte rău.

Imediat după aceea, n-am timp să-i rostesc decât numele, când, dintr-o mișcare, îmi dă jos pantalonii și apoi chiloții și în fața ei rămâne erecția mea tare și impresionantă.

Judith zâmbește. Eu tremur.

Ea mă împinge cu putere, eu cad pe scaun și, așezându-se pe mine, cere:

– Smulge-mi chilotul tanga!

Nu șovăi.

O fac cu desfătare, cu pasiune, cu plăcere... i-l smulg! Atunci, preluând controlul asupra situației, ea îmi apucă mădularul tare și și-l introduce pur și simplu.

Doamne... ce plăcere!

– Privește-mă! îmi ordonă.

Din acel moment, instinctele noastre sexuale pun stăpânire pe noi. Devenim animalele necioplite care suntem când ne lăsăm conduși de pasiune și o înfig cu totul în mine. Amândoi gâfâim fără să ne mișcăm. Provoc acele secunde de extaz între amândoi în timp ce ne privim, până când simt nevoia să mă ridic cu ea și o fac, o duc până la scara bibliotecii și-i cer, privind-o:

– Agață-te de gâtul meu.

Judith o face. Se deschide complet pentru mine și o posed din nou, în timp ce mâinile mele o urcă și o coboară pe penisul meu umflat și amândoi gâfâim de plăcere.

O posed.

O posed ca animalul care ei îi place să fiu.

O posed cu forța pe care ea o cere și pe care eu sunt dispus să i-o dau în timp ce gâfâielile noastre răsună în birou, până când nu mai putem și, după câteva minute, ne dăm drumul satisfăcuți.

Când asaltul colosal se termină, simt că-mi tremură picioarele, așa că mă întorc pe scaun și, după ce mă așez fără să ies din ea, murmur:

– Tot sunt supărat pe tine.

– Bine!

Răspunsul ei mă nedumirește și atunci, văzându-mi uimirea, mă sărută, îmi face cu ochiul și, cu o senzualitate care mă înnebunește, afirmă:

– Mmmm! Supărarea ta face să am o noapte interesantă la orizont.

Nu mă pot abține să nu zâmbesc auzind asta și, trăgându-i o pălmuță pe fundul minunat, afirm:

– Ești o vrăjitoare, o adevărată vrăjitoare, și vei plăti pentru ziua oribilă pe care m-ai făcut s-o am.

Și, fără alte vorbe, o duc în camera mea, unde încui ușa și fac dragoste cu ea cu forță și dorință.

48

Zilele trec și supărarea mea pentru cele petrecute de ziua Regilor Magi cu Jud se risipește. Nu-i spun lui Flyn că i-am citit dorința, mai bine tac.

În acele zile primim lucrurile necesare mutării micuței mele, care sosesc de la Madrid și pe care sora ei ni le-a trimis. Jud vorbește cu ea la telefon și Raquel îi spune să nu-și facă griji pentru nimic: va avea ea grijă de casa ei până când se va hotărî ce să facă cu ea.

O bucură să aibă lucrurile personale, mi-o demonstrează cu zâmbetul ei etern, iar eu sunt fericit pentru că printre acele lucruri n-a sosit nici motocicleta ei, nici costumul de motocros. Asta mă liniștește într-o oarecare măsură. Vreau ca Jud să uite de ele și, neavându-le prin preajmă, fără îndoială o va face, chiar dacă uneori îmi ia BMW-ul și face câte-o tură cu el.

După ce trec sărbătorile de Crăciun, îmi reiau munca la Müller, în timp ce Judith își aranjează lucrurile la mine acasă și se obișnuiește să locuiască în Germania, cu Flyn și cu prietenii mei.

Uneori se duce la cumpărături cu Frida, dar și cu sora și mama mea și observ imediat că-l simpatizează pe Björn. Se înțeleg foarte bine și-mi place asta. El este ca fratele meu și știu că niciodată nu m-ar trăda cu Judith. Știu. Am încredere în ei.

Câțiva angajați de la Müller îmi complică existența. Este o companie în dezvoltare, dar unii muncitori sunt de pe vremea tatălui meu, care, în loc să ajute, mai mult pun bețe-n roate. Știu că trebuie să scap de ei, dar trebuie să o fac într-un mod

diplomat. Nu vreau nici să-i afectez, nici să mă afecteze ei pe mine, dar e clar că au zilele numărate la Müller.

Mă uit pe niște hârtii când sună telefonul și secretara îmi face legătura.

– Ce se întâmplă, amice?! aud o voce când răspund.

E prietenul meu Dexter.

– Care-i treaba, omule?!

Vorbim o vreme și recunosc că optimismul lui mă binedispune mereu. Îmi vorbește despre firma lui, despre cum îi merge și-mi zice că în curând va veni la München într-o călătorie de afaceri și ca să o cunoască pe femeia care, după părerea lui, m-a făcut KO. Asta mă bucură, îmi doresc să-l văd și să i-o prezint pe Judith. Și, cunoscându-l pe Dexter, sigur va fi înnebunit să pălmuiască fundul iubitei mele.

***

Duminică îmi doresc să mă duc la poligonul de tragere și Flyn și Judith mă însoțesc.

Când intru, mai mulți asociați mă salută, în timp ce femeile lor o privesc curioase pe Judith. Fără îndoială, se gândesc că ea a reușit ceea ce până acum nu a reușit niciuna.

Mândru, le-o prezint pe Jud și majoritatea, aflând că este spanioloaică, spun „olé, torero, paella". Judith zâmbește, dar pe zi ce trece sunt mai conștient că începe s-o deranjeze. După părerea ei, spaniolii sunt ceva mai mult decât „olé, torero, paella".

Câteva minute mai târziu, când ajungem în zona de tragere, mă distrez făcând pe grozavul în fața iubitei mele. Ea mă observă cu atenție, iar eu, ca un bun trăgător ce sunt, nu greșesc în țintirea mea, în ciuda problemei pe care o am la ochi.

De îndată ce termin, o încurajez și pe ea să tragă, dar nu vrea. Nu-i plac armele și refuză categoric să tragă.

După ce ne petrecem o parte din zi în afara casei, când ne întoarcem e frig, foarte frig, mai ales că a nins. Când intrăm în salon cu Flyn, Judith dispare.

Unde e?

Dar, înainte să mă duc să o caut, e deja înapoi și toți trei începem să ne jucăm pe Wii.

***

A doua zi, când ne trezim, îi propun lui Jud să mă însoțească la birou. Vreau să-mi cunoască locul de muncă, în special sediul central al companiei Müller.

Ea acceptă încântată și, renunțând la blugii ei de care nu se mai desparte, își pune un costum închis la culoare și o cămașă albă, în care arată superb.

În fața firmei, o văd că observă curioasă clădirea și, după ce trece de turnicheți, angajații de la siguranță o opresc. Mă grăbesc să-i lămuresc că este iubita mea și că, de acum încolo, ea are acces liber la fel ca mine.

Apoi, cu profesionalism și seriozitate, fără să ne atingem, urcăm în lift. Aici sunt șeful cel mare, cel care conduce, și trebuie să-mi mențin viața personală la distanță, pentru a-mi păstra atât imaginea mea, cât și imaginea firmei.

Când ajungem la etajul prezidențial, văd că totul o uimește. Nu seamănă deloc cu birourile de la Madrid, unde lucra ea.

Când ajung în dreptul mesei secretarei mele, o salut:

– Bună ziua, Leslie! Ți-o prezint pe iubita mea, Judith. Te rog, vino în biroul meu și pune-mă la curent.

Ele se salută cordial și eu intru în birou, urmat de amândouă.

Timp de câteva minute, Leslie mă pune la curent cu apelurile telefonice și îmi dă mai multe documente să le semnez. Când pleacă, o privesc pe Judith, care până în acest moment a stat tăcută, și întreb:

– Cum ți se par birourile?

Îmi spune că-i plac și zâmbește când eu îi zic că-mi plăceau mai mult cele de la Madrid datorită arhivei interesante care exista acolo. Râdem amândoi când ne gândim la asta și, când o așez pe picioarele mele, o asigur, văzându-i stânjeneala:

– Nimeni nu va intra neanunțat. Este o regulă foarte importantă aici.

Când spun asta, ea încuviințează și, privindu-mă, întreabă:

– De când e foarte importantă?

Văzându-i expresia feței și înțelegând de ce mă întreabă, afirm:

– Dintotdeauna. Și, conștient că nu trebuie să-i ascund nimic, adaug: Da, Jud, e adevărat ce crezi. Am avut câteva relații în biroul ăsta, dar asta s-a terminat cu ceva timp în urmă. Acum te doresc doar pe tine.

După expresia chipului ei, îmi dau seama că asta o incomodează. Vreau să o sărut, dar ea se îndepărtează și eu întreb uimit:

– Tocmai m-ai respins?

Ea încuviințează. Nu vorbește. Simt că gelozia o macină și, dintr-odată, întreabă:

– Cu Betta, nu-i așa?

– Da.

Îmi doresc ca relația cu ea să fie curată, perfectă. Nu vreau minciuni inutile și absurde între noi. Atunci, ea mă întreabă dacă m-am culcat cu secretara mea, cu bruneta din lift sau cu blonda de la recepție și o privesc cu gura căscată.

Chiar e atât de geloasă?

Mă grăbesc să o lămuresc că n-am avut nimic cu niciuna dintre ele și atunci văd că gâtul ei începe să se înroșească. Mâncărimile ei! Dornic să o lămuresc, îi spun că în trecut am făcut sex cu mai multe femei din firmă, dar în afara firmei, și că singurele cu care m-am jucat în acest birou au fost Amanda și Betta.

Ea tace.

Se gândește la întreaga informație pe care i-o dau cu privire la trecutul meu și, când o simt mai liniștită, întreb:

– Dacă încerc să te sărut, mă vei respinge din nou?

Nu răspunde și insist:

– Ai încredere în mine?

Mă privește, mă privește... mă privește...

Seamănă din ce în ce mai mult cu mine la priviri și, în cele din urmă, afirmă cu o expresie pe care nu reușesc să o înțeleg:

– Pe deplin. Știu că nu-mi ascunzi nimic.

O privesc. O observ. Comentariul ei mă pune pe gânduri și ea râde:

– Uite cum mi s-a făcut gâtul din cauza ta!

Văzându-i petele, zâmbesc, uit de tot și, luând-o în brațe, îi spun că am de gând să dau ordin să se construiască o arhivă în biroul meu pentru ca ea să vină să mă viziteze, iar iubita mea, zâmbind, mă sărută și afirmă:

– Este o idee excelentă, domnule Zimmerman!

49

Zilele trec și Judith este din ce în ce mai integrată în viața mea. Îmi este absolut imposibil să-mi imaginez existența fără ea și, deși uneori ne înnebunește pe mine și pe Flyn, făcându-ne să renunțăm la zilele noastre ca între bărbați cu Wii, recunosc că este mult mai plăcut să mergem la film sau la plimbare, chiar dacă nepotul meu se supără.

Uneori, durerile de cap cauzate de problema mea la ochi îmi joacă feste, dar reușesc să le controlez, până când, într-una dintre crize, durerea este atât de insuportabilă, încât nu-mi rămâne decât să mă las din nou pe mâinile medicilor.

Ca de obicei, Marta este prima informată de tot ce mi se întâmplă și, când spune că trebuie să-mi fac un *microbypass* trabecular, care habar n-am ce este, înjur, dar știu că n-am altă opțiune.

Dacă zice ea, înseamnă că este bine pentru mine.

Totuși, după ce încep tratamentul, mă apucă disperarea. Simt că nu dețin controlul asupra vieții și nici al mișcărilor mele, iar asta mă indispune groaznic.

Eu sunt Eric Zimmerman, un bărbat care nu se lasă intimidat de nimic și de nimeni, care decide ce să facă sau nu și recunosc că boala asta blestemată m-a speriat, dar știu și că, pe de altă parte, nu voi admite asta niciodată în fața nimănui.

Judith și Björn sunt alături de mine. Nu mă lasă singur nici măcar o secundă, deși eu, uneori, nu sunt cea mai bună companie, pentru că mă supăr pe ei.

De fiecare dată când trebuie să-mi pun picăturile în ochi, devin irascibil și mi se întunecă rațiunea, dar, în mod curios,

Judith mă suportă. Mă suportă așa cum nu m-a suportat nimeni niciodată, iar asta mă face să o iubesc și mai mult, cu fiecare secundă ce trece, și nu știu dacă fac bine ceea ce fac.

Dacă orbesc... ce viață îi voi putea oferi?

Jud este o femeie superbă, veselă și amuzantă, care merită tot ce e mai bun, și încep să mă întreb dacă eu sunt cel mai bun pentru ea.

Trebuie să recunosc că nu sunt un bărbat nici vesel, nici amuzant, ci mai degrabă contrariul: în general, sunt morocănos, nu prea am simțul umorului, iar asta mă macină.

Oare procedez corect cu Judith?

Așadar, într-o noapte, în timp ce stăm lungiți pe întuneric în camera noastră, când mâna ei o atinge pe a mea și mi-o apucă, murmur:

– Jud, boala mea înaintează. Ce-o să faci?

Timp de câteva secunde nu spune nimic. Poate că se gândește la același lucru ca și mine, dar atunci se întoarce și o aud că răspunde:

– Deocamdată, o să te sărut.

Gura ei o caută pe a mea, iar eu, nefiind în stare s-o refuz, i-o ofer. Mă dăruiesc complet ei, până când afirmă:

– Și, bineînțeles, o să te iubesc în continuare ca și până acum, iubire.

Cuvintele ei mă emoționează, mă fac să mă simt cel mai norocos bărbat din lume, iar inima mea se revarsă. Dar neliniștea nu mă lasă să trăiesc în pace și, revenind cu picioarele pe pământ, îi spun:

– Dacă orbesc, nu voi fi un partener bun.

Ea nu spune nimic și-i aud respirația accelerându-se din cauza vorbelor mele.

– Voi fi o povară pentru tine, continui, cineva care-ți va limita viața și...

– De ajuns! mă întrerupe.

Nu vrea să vadă realitatea a ceea ce s-ar putea întâmpla.

– Trebuie să vorbim, Jud, insist. Oricât de mult ne-ar durea, trebuie să vorbim despre asta.

În întuneric, văd că își face aer cu mâna. Neliniștea ei devine palpabilă și, ridicându-se în fund pe pat, șoptește:

– Mă doare să te aud spunând asta. Și știi de ce? Pentru că mă faci să simt că, dacă vreodată mie mi se întâmplă ceva, trebuie să te părăsesc.

Mă sperie să aud asta.

Nici vorbă!

Pentru nimic în lume nu vreau ca Jud să se îndepărteze de mine și, după ce o lămuresc că nu, că nu asta voiam, ea insistă:

– Sunt, oare, diferită de tine? Nu. Dacă trebuie să mă gândesc că trebuie să te las, atunci și tu ar trebui să te gândești că trebuie să mă lași pe mine în cazul unei boli.

Mă așez în fund pe pat.

Niciodată n-aș accepta asta. Ea este viața mea.

– Oh, Doamne! continuă. Sper să nu mi se întâmple niciodată nimic, pentru că, dacă, în afară de faptul că pățesc ceva, trebuie să trăiesc și fără tine, nu aș ști ce să fac.

Mi se face pielea de găină când îi aud cuvintele și tonul trist cu care le rostește. Fără îndoială, Jud simte pentru mine aceeași nebunie nestăpânită pe care eu o simt pentru ea și, îmbrățișând-o, murmur:

– Asta nu se va întâmpla niciodată, pentru că...

Dar nu mă lasă să termin fraza și se dezlipește din îmbrățișarea mea.

În întunericul nopții, o simt mișcându-se prin cameră și, frustrat, mă lungesc din nou pe pat. Vreau să protestez. Vreau să-i spun că vorbim despre ceva serios, dar atunci aud că deschide un sertar și, câteva secunde mai târziu, așezându-se călare pe mine, spune:

– Mă lași să fac ceva?

Uimit de întorsătura pe care a luat-o situația, întreb:

– Ce?

Pe întuneric, ea mă sărută dulce pe buze, lucru care mă face să mă simt minunat de bine, și apoi adaugă:

– Ai încredere în mine?

Încuviințez. Dacă am încredere deplină în cineva, ea este acea persoană.

– Ridică, te rog, capul, spune în continuare.

Fără să șovăi, fac ce-mi cere și, imediat după aceea, simt delicatețea a ceva cu care-mi acoperă ochii. Apoi iubita mea îl înnoadă și deduc că este un ciorap.

– Acum nu vezi absolut nimic, nu-i așa? întreabă.

Încuviințez; între penumbra camerei și ciorapul negru din jurul ochilor mei, întunericul este total. Atunci, Judith se lungește pe mine și murmură, în timp ce mă copleșește cu sărutări dulci și senzuale:

– Deși într-o zi nu mă vei mai vedea, ador gura ta, ador nasul tău, ador ochii tăi și ador părul tău frumos și, mai ales, modul în care mârâi și te superi pe mine.

Nu mă pot abține să nu zâmbesc.

Fetița mea... micuța mea!

Sunt cel mai fericit om din univers să știu că mârâielile mele nu-i distrug sufletul; ea se așază din nou pe mine și, luându-mi mâinile, le așază pe corpul ei călduț și insistă:

– Deși într-o bună zi nu mă vei mai vedea, mâinile tale puternice vor putea în continuare să mă atingă. Sânii mei vor continua să se excite la atingerea ta, iar penisul tău...

Corpul meu se răzvrătește.

Să o ating așa cum îmi cere și să simt cum excitația mea crește odată cu a ei mă face să vibrez; atunci, lipindu-se de mine, continuă:

– Oh, Doamne, penisul tău tare, uimitor, sexy și înnebunitor! El mă va face să gem, să înnebunesc și să-ți spun: „Cere-mi ce vrei".

Zâmbesc.

Cu vorbele ei, cu atingerea ei și cu veselia ei, Judith îmi ridică moralul, pe lângă alte lucruri. Apoi îmi ia mâna și îmi dă ceva ce, atingând-o, îmi dau seama că este bijuteria anală, și murmură:

– Suge-o.

Excitat și cu respirația accelerată, îmi bag bijuteria în gură în timp ce simt că pofta perversă pune stăpânire pe noi. Apoi ea îmi duce mâna cu bijuteria anală până la fundul ei și șoptește:

– Deși într-o bună zi nu mă vei mai vedea, vei continua să introduci bijuteria în, cum spui tu, „frumosul meu funduleț". Și o vei face pentru că-ți place, pentru că-mi place și pentru că este jocul nostru, iubire. Hai, fă-o!

Extaziat, îmi mușc buza.

Judith mă înnebunește complet.

Mă face să simt că, fără să văd, ne putem bucura în continuare de jocurile noastre perverse și, atingându-i fundul, ajung acolo unde trebuie să ajung și, când introduc bijuteria anală, amândoi gemem. Atunci, ea începe să se miște pentru a mă face să-i simt excitația și întreabă la urechea mea:

– Îți place ce-ai făcut, iubire?

Satisfăcut și fericit, încuviințez și, atingând cu simțul proprietății fundul ei ispititor în timp ce mișc bijuterie după bunul-plac, afirm:

– Da... mult...

Îi aud râsul, care-mi bucură sufletul, și continuă:

– Deși într-o bună zi nu mă vei mai vedea, vei putea să mă devorezi în continuare după pofta inimii. Îmi voi desface picioarele pentru tine și pentru cine-mi vei spune tu și-ți jur că mă voi simți bine și te voi face să te simți bine, ca de obicei. Și o vei face pentru că tu vei ghida, tu vei atinge, tu vei comanda. Sunt a ta, iubire, și, fără tine, nimic din jocul nostru nu ar fi valabil, pentru că n-ar mai avea niciun farmec pentru mine.

Cuvintele ei...

Cuvintele ei mă umplu de viață așa cum nimic n-a mai făcut-o până acum.

Judith este minunată, fantastică. O ador, o iubesc, o doresc... Și, când corpul meu tremură și un geamăt îmi iese pe gură, ea insistă:

– Haide, fă-o! Joacă-te cu mine!

Când spune asta, simt că se retrage din corpul meu. Nu... nu vreau să mă lase.

Dar nu mă lasă, se lungește lângă mine, mă trage spre ea și, mulțumit, mă așez deasupra ei.

O sărut cu dorință, o devorez, o posed, în timp ce ciorapii închiși la culoare mă împiedică să văd, dar simțurile mele se bucură de ea. Cu plăcere, îi sug sfârcurile și apoi alunec pe corpul ei și, dând cu nasul de minunatul ei munte al lui Venus și atingându-i picioarele cu mâinile, ea întreabă:

– Mai desfăcute?

Imaginându-mi coapsele ei deschise pentru mine, un fior mă străbate din cap până-n picioare și afirm:

– Da.

Simt cum își separă și mai mult picioarele și, nefiind nevoie să-i văd muntele lui Venus, îl simt și, în momentul în care îl străbat cu limba, sunt conștient că ling cu plăcere acea frază a noastră pe care ea și-a tatuat-o și care spune: „Cere-mi ce vrei".

Preluând frâiele corpului ei și ale situației, gura mea îi absoarbe clitorisul dulce, o manevrez după bunul meu plac, în timp ce îi simt mâinile în părul meu.

Gura mea îi devorează partea dintre picioare și ea, satisfăcută, murmură împingându-se în mine:

– Nu ai nevoie să vezi pentru a-mi oferi plăcere. Pentru a mă face fericită. Pentru a mă înnebuni. Așa... iubire... așa.

Înnebunit să constat că ceea ce spune este adevărat, o fac să se simtă bine.

Ea este femeia mea, viața mea, totul pentru mine. Ea mă face să înțeleg că dragostea poate depăși orice și vreau să o cred. Simt nevoia să o cred.

În mod delirant, în cele din urmă îmi apuc cu mâna erecția tare și o aud că spune:

– Sunt udă pentru tine, iubire. Doar pentru tine.

Gem... tremur...

Judith mă face să mă simt cel mai viril bărbat din lume cu acțiunile și cuvintele sale și, ghidându-mi penisul până la umezeala ei, îl introduc complet în ea și o fac să țipe de plăcere în timp ce mâinile ei mă strâng spre ea.

Da... aceea este reacția pe care mi-o doresc...

Aceea este reacția de care am nevoie pentru a ști că ea se simte bine cu mine și pentru mine.

Încercând să nu o strivesc, îmi controlez corpul și mișc din șolduri. Mă afund în ea iar și iar, în timp ce gemetele noastre de plăcere se unifică și amândoi ne bucurăm de experiență. Judith îmi mușcă atunci umărul și murmură gemând:

– Deși într-o bună zi nu mă vei mai vedea, vei continua să mă posezi cu pasiune, cu forță și cu vitalitate, iar eu te voi primi întotdeauna, pentru că sunt a ta.

Doamne... cuvintele iubitei mele mă înnebunesc și ea continuă:

– Tu ești fantezia mea și eu sunt a ta. Și, împreună, ne vom bucura unul de altul acum și întotdeauna, iubire.

Nu sunt în stare să vorbesc.

Nu mi-aș fi putut niciodată închipui că ea m-ar putea duce acolo unde m-a dus și, când, câteva secunde mai târziu, corpurile noastre tremură și ajungem la climax, conștient că viața mea fără ea n-ar mai fi viață, o îmbrățișez și o asigur:

– Da, iubire. Acum și întotdeauna.

50

În următoarele zile, Judith mă ajută acasă cu e-mailurile. Din cauza picăturilor blestemate pe care trebuie să mi le pun în ochi înainte de operație, nu văd foarte bine, așa că ea citește mesajele pe care le primesc pe calculator și tastează ce-i dictez. Judith nu este doar o excelentă parteneră de viață, ci și o secretară neegalabilă.

Noaptea facem dragoste și, în funcție de chef, o facem cu delicatețe sau cu forță. Mai mult, râd când ea îmi șușotește la ureche că-l vrea pe atacatorul ei și, fără să șovăi, îi ofer ce-mi cere. O iau în brațe, o sprijin de perete și atacatorul pe care ea și-l dorește îi dă ce vrea.

Mama încearcă să aibă grijă de noi zilele astea și îi mulțumesc. Simt nevoia să știu că va fi alături de Judith când eu nu voi putea și știu că amândouă se vor sprijini reciproc.

Operația se apropie și recunosc că sunt tensionat.

Dacă ceva nu merge bine?

Dacă nu-mi recapăt vederea?

Dacă, după atâta pregătire, nu folosește la nimic?

Dacă...?

Mă tot gândesc. Vorbesc cu Björn. Prietenul meu încearcă să mă liniștească, dar neliniștea nu vrea să dispară din viața mea.

Mă chinuiesc cu lucruri care s-ar putea întâmpla în timp ce stau lungit pe pat cu o mască de gel rece pe ochi și simt că Judith se lungește lângă mine. Se apropie de gura mea și salută:

– Bună, domnule Zimmerman!

Mă face să zâmbesc când aud asta. Eu și Jud ne spunem pe numele de familie doar în anumite momente.

Când dau să-mi scot masca pentru a-i vedea chipul frumos, ea mă împiedică. Îi spun că nu o văd și ea murmură, sărutându-mă pe buze:

– Pentru ce-o să fac nu ai nevoie să mă vezi.

Asta mă amuză.

E clar că e jucăușă și confirm asta câteva secunde mai târziu, când simt că o pană ușoară îmi trece pe la nas și Jud îmi explică faptul că ne vom juca de a ne da unul altuia pana, printre alte jocuri, ca să vedem cine rezistă mai mult timp fără să râdă.

Încuviințez. Fără îndoială, la jocul ăsta o să câștig eu, pentru că ea se gâdilă chiar și pe gene.

– Al doilea joc se numește „Cutia dorințelor și a pedepselor", continuă.

Zâmbesc auzind asta și, apucând-o de talie, afirm:

– Cred că ăsta îmi va plăcea.

Și o sărut amuzat. Ea râde în hohote.

– Și la al treilea joc trebuie să te lași în voia mea, continuă ea. Prin urmare, stai cuminte și eu îți fac ce vreau. Altfel, va trebui să te leg. Ce zici?

Întotdeauna e o plăcere să mă joc cu ea, așa că încuviințez excitat.

– Perfect!

Printre sărutări, o las să-mi dea jos tricoul alb pe care-l port, pantalonii și chiloții și simt cum respirația i se accelerează văzându-mi erecția; atunci murmură la urechea mea:

– Într-o zi o să pun un lacăt la ușă, pentru că, atunci când mă excit, te vreau doar pentru mine.

Nu pot evita să mi se scoale. Îmi doresc să mă atingă, dar nu, ea se ridică, face ceva ce nu știu ce este și apoi se lungește din nou lângă mine și, cu o pană, mă înnebunește pe deplin în timp ce o plimbă pe corpul meu, într-un fel delicios și provocator.

Când nu mai pot, o opresc și îi cer să se dezbrace. Nu o pot vedea, dar după râsul și mișcările ei, intuiesc că face ceea ce-i cer.

– Dorință îndeplinită, domnule, o aud că spune în continuare.

Simt nevoia să o ating, așa că o caut pe bâjbâite, până când o găsesc. Corpul ei îmi încălzește imediat mâna și căldura ei îmi ajunge la inimă. O ador.

Ne jucăm...

Ne ispitim...

Ne bucurăm unul de altul...

Și hotărâm să continuăm jocul dorințelor; ea mă face să iau o hârtiuță dintr-o cutie și o aud că citește:

– Vreau o motocicletă. Aveți ceva împotrivă, domnule, să o aduc pe a mea din Spania?

De îndată ce aud asta, expresia feței mele se schimbă.

Nu vreau ca Jud să-și aducă motocicleta.

Nu vreau s-o văd sărind și riscând la motocros.

Atunci, ea, văzând că nu răspund, zice:

– Foarte bine, domnule Zimmerman. Cum nu îmi veți îndeplini dorința, trebuie să trageți o hârtiuță cu o pedeapsă.

Expresia feței mele se îmblânzește.

Nu a insistat cu motocicleta și îi mulțumesc. Îi mulțumesc din tot sufletul, căci n-am nici chef, nici putere să mă cert.

Pedeapsa de pe hârtie este să nu o ating în timp ce Jud îmi pictează corpul cu ciocolată, cu ajutorul unei pensule. Dar, pe măsură ce trec secundele, jocul se complică atunci când ea, cu toată răutatea, îmi pictează sfârcurile, făcându-le să se ridice.

Îi aud râsul în momentul în care pensula coboară pe abdomenul meu.

Mmmm... mă gâdilă și mă strâng când o simt pe penisul meu. Mă mișc, mă neliniștesc și, dintr-odată, simt cum limba ei se plimbă pe unde, cu câteva secunde mai devreme, a fost pensula și, când mă pregătesc să o ating, ea nu mă lasă.

Deși sunt isteric, evit să o ating, pentru că așa spune jocul. Îi permit să-mi pârjolească trupul, să mă lingă, să mă muște. Îi

permit tot ce-și dorește și, când gura ei îmi apucă penisul întărit, tremur fericit și mă las în voia ei. Ea știe ce-mi place.

O bună bucată de timp mă bucur de felul cum îmi savurează mădularul, până când nu mai pot și cer cu voce răgușită:

– Stop joc, micuțo. Acum posedă-mă.

Și o face. Și cum o face!

Se așază călare pe mine și, fără să scoată o vorbă, simt cum se înfige în penisul meu.

La naiba... ce plăcere!

Corpurile noastre, cuplate perfect, își oferă plăcere, până când, mânat de nebunie, îmi scot masca blestemată, o arunc și, privind-o, o apuc cu posesiune și murmur:

– Acum preiau eu controlul. Trecem la al treilea joc, știi, iubire: stai cumintică, altfel va trebui să te leg.

Ea mă privește.

Se lasă în voia mea și, mânat de instinctul meu animalic, îmi scot penisul din corpul ei și, dintr-o singură împunsătură, o penetrez din nou, fiind conștient că ne filmează o cameră. Va fi foarte interesant să văd apoi ce a înregistrat.

Câteva ore mai târziu, vedem înregistrarea din pat și râdem îmbrățișați. Fără îndoială, Judith a organizat totul pentru a mă face să uit de operația care se apropie, iar eu îi mulțumesc încântat.

***

Două zile mai târziu, ajungem în locul unde mi se va face operația și o simt pe Judith agitată. Foarte agitată. Abia vorbește și nu zâmbește, dar nu-mi dă drumul la mână și, la un moment dat, când ni se atribuie camera și mama pleacă împreună cu sora mea, o privesc și spun:

– Iubire, dacă ți-e rău, du-te acasă.

– Nici vorbă!

– Jud...

Când îi rostesc numele, ea zâmbește așa cum nu a făcut-o în toată dimineața și afirmă:

– Nu mă mișc de aici până nu vii și tu cu mine, ai înțeles?

– Iubire... dacă-mi amintesc bine, trebuie să rămân peste noapte aici și am stabilit că tu te vei duce să te odihnești acasă.

Ea încuviințează. Apoi își ațintește ochii impresionanți asupra alor mei și întreabă:

– Dacă situația ar fi invers, tu m-ai lăsa aici?

Zâmbesc.

Mă cunoaște foarte bine și știe că nu m-ar mișca nimeni de aici.

– Păi, dacă tu ai rămâne, continuă, lasă-mă, te rog, să decid singură, bine?

Încuviințez. În astfel de momente, sinceritatea ei îmi transmite siguranță.

În clipa aceea intră sora și mama mea în cameră, iar Marta spune:

– Haide... trebuie să-ți scoți hainele.

Încuviințez. Iau ce-mi dă ea și apoi murmură:

– Eu și mama vom aștepta afară cât te schimbi.

Judith, care e lângă mine, nu se mișcă și, când rămânem singuri, mă zorește:

– Hai, dezbracă-te.

În tăcere, o fac. Pentru prima dată în viața mea, nu mă excită faptul că-mi cere să mă dezbrac.

Suntem amândoi încordați și, când îmi scot chiloții și-mi pun halatul oribil de spital desfăcut la spate și mă întorc, îmi trage o pălmuță la fund. O privesc, iar ea îmi face atunci cu ochiul și șușotește:

– N-am putut să mă abțin, Iceman.

Când spune asta, râdem amândoi și ne îmbrățișăm. Nu e o dimineață ușoară pentru niciunul din noi.

– Stai liniștit, dragul meu, îmi șoptește atunci, dându-mi curaj, totul va fi foarte bine.

Și ne sărutăm. E tot ce putem face și ne sărutăm când se aud niște bătăi în ușă și vocea mamei mele spune:

– Haideți... haideți... lăsați săruturile pentru mai târziu.

Jud și cu mine ne privim. Apoi sora mea intră și-mi cere, arătând spre pat:

– Lungește-te. Mergem în sala de operații.

După ce spune asta, văd expresia feței lui Judith și, luând-o de mână, întreb:

– Îmi promiți că vei fi liniștită?

Ea zâmbește și afirmă:

– Îți promit.

Câteva secunde mai târziu, intră un bărbat care, după ce ne salută, începe să tragă de patul meu.

Judith nu-mi dă drumul mâinii, merge lângă mine pe coridor, până când, ajungând în fața unor uși, Marta îi spune că nu are voie să intre.

– Te aștept aici, murmură atunci, sărutându-mă. Te iubesc!

***

Nu știu cât timp a trecut, dar mă trezesc în miezul nopții.

Totul este întunecat și ochii mei nu focalizează cu ușurință.

O bună bucată de timp nu mă mișc, până când aud un oftat și știu că este Judith. Mișcând capul, o localizez, nu o văd clar, dar mă consolează să o știu alături de mine. Atunci sunt conștient că ea se mișcă, se ridică în picioare și eu îi zâmbesc. Vreau să știe că sunt bine.

Câteva ore mai târziu, ne întoarcem acasă. În căminul nostru.

51

La fel ca în alte dăți anterioare, mă recuperez repede. Așa cum spun toți, am o forță de fier și asta mă face să-mi revin repede, ceea ce mă bucură, căci în felul acesta îmi pot reîncepe munca.

La Müller e nevoie de mine și eu mă dedic firmei mele.

În aceste zile, simt că Judith este fericită. Relația ei cu Simona e minunată și încerc să nu râd de ceea ce gândesc când îmi mărturisește că se uită împreună la o telenovelă numită *Locura esmeralda*.

Dar de ce se uită la prostia aia?

Jud profită de zilele în care muncesc ca să facă baie în piscină, să se plimbe cu motocicleta mea, să se vadă cu Frida, să-și sune familia sau să vorbească cu Björn. De asemenea, iese cu mama și cu sora mea și toate trei se duc la un SPA să-și facă masaje cu ciocolată și cocos. Ce mai viciu și-au făcut din asta!

Într-o seară, când sosesc de la firmă, intrând în garaj văd urme de labe pe sol și imediat știu ale cui sunt. Fără îndoială, Judith a băgat câinele slăbănog în casă. Mă aplec și îl văd ascuns între niște cutii.

Mă privește... îl privesc... Mă gândesc la furtuna care e afară, dar, supărat că Judith este neascultătoare, mă duc să o caut.

În ce limbă trebuie să-i spun că nu vreau câini în casa mea?

Când mă văd, Simona și Norbert dau bir cu fugiții.

Asta nu-mi miroase a bine.

Să nu-mi spui că acel câine a fost în salonul meu!

Dintr-odată, se deschide ușa salonului și Flyn iese furios.

Când mă vede, clatină din cap și protestează, apropiindu-se de mine:

– Judith transformă căminul nostru într-o casă de fete.

Neînțelegând la ce se referă, îl însoțesc și, când deschid ușa, rămân fără cuvinte văzându-mi salonul sobru și viril, cu fotolii din piele închisă la culoare, transformat într-un loc colorat și plin de lumină, în care aproape că trebuie să-mi pun ochelarii de soare ca să nu orbesc.

Dar ce-a făcut aici?

Judith mă privește zâmbitoare, își îndepărtează amuzată părul de pe față și apoi întreabă, deschizând larg brațele:

– Cum ți se pare?

Eu o privesc, neștiind ce să spun.

Perne de culoarea fisticului, vaze verzi cu flori, perdele colorate și, culmea culmilor, a luat figurinele pe care le aveam pe șemineu și, în locul lor, a pus rame cu fotografii... fotografii de familie!

Pentru numele lui Dumnezeu!

Apoi observ pereții și rămân paralizat când constat că tablourile mele austere au fost înlocuite cu altele cu lalele verzi și crengi cu sclipici.

Adevărul e că nu știu ce să zic și atunci nepotul meu șușotește:

– E un dezastru, într-o bună zi ne va obliga să ne îmbrăcăm cu fustițe și să ne facem codițe.

Dintr-odată, zâmbesc când îl aud și, văzând prin fereastră cum plouă, decid să las câinele acolo unde este și să nu spun nimic. Azi o să tac.

Fără îndoială, trecerea lui Judith prin casa mea și prin viețile noastre nu ne lasă indiferenți și, în ciuda supărării nepotului meu, o privesc și, fiindcă simt nevoia s-o fac fericită, afirm, neștiind dacă fac bine sau nu:

– Îmi place la nebunie!

***

A doua zi, după o noapte minunată petrecută cu iubita mea, când vreau să-l duc pe Flyn la școală, Judith insistă să ne însoțească. Mai mult, vrea ca după aceea să o las singură ca să se întoarcă acasă făcând o plimbare prin München.

La început, refuz. Nu vreau să umble singură prin oraș, dar devine atât de... atât de încăpățânată, încât, în cele din urmă, am doar două opțiuni: să o omor sau să cedez. O aleg pe a doua.

Câtă răbdare trebuie să am cu ea!

Pe drumul spre școală, oprim să-i luăm pe doi prieteni ai lui Flyn, Robert și Timothy, și observ că au în mâini niște skateboarduri, exact jucăria pe care am pus-o pe Judith s-o returneze. Totuși, ea nu comentează nimic. Ciudat... ciudat...

Ajunși la școală și după ce copiii coboară din mașină, Judith șușotește ironic văzându-l pe Flyn îndepărtându-se:

– Vai! Nu mi-a dat un pupic!

Binedispus, îi spun că-i voi da eu câți pupici vrea și insist s-o duc acasă, dar Jud refuză. Vrea să facă o plimbare și să se întoarcă pe jos, așa că, în cele din urmă, după ce verific că are bateria telefonului încărcată sută la sută, bani cash și mai multe cărți de credit, o las să coboare, pornesc din nou și plec.

Plec neliniștit, în timp ce mă uit prin oglinda retrovizoare și ea îmi face cu mâna.

Ce mai vrăjitoare!

La birou, secretara mea îmi dă mai multe documente să le semnez, dar înainte de asta o sun pe Judith, trebuie să știu că este bine.

După ce vorbesc cu ea, semneze documentele și intru într-o ședință. După aproximativ o oră, îi trimit un mesaj. Ea îmi răspunde că e vie. Nu mă pot abține și zâmbesc, gândindu-mă la ce am vorbit noaptea trecută în pat. Amândoi ne dorim să ne jucăm. N-am mai făcut-o de mult timp și, poate, a sosit momentul.

Pe la jumătatea după-amiezii o sun din nou.

Mă neliniștește că umblă singură prin München și, după ce aflu că este bine, închid.

Dintr-odată, ușa biroului meu se deschide și intră Betta, urmată de o Leslie grăbită.

Timp de câteva secunde, eu și fosta mea iubită ne privim, până când, după ce-i fac un semn secretarei mele, zic:

– Leslie, ne poți lăsa singuri.

Când ea iese din biroul meu și rămân singur cu Betta, mă ridic de pe scaun și șuier:

– Cauți probleme, nu-i așa?

Ea nu răspunde, pășește spre mine și, când ajunge în fața biroului meu, se pregătește să vorbească, dar eu mormăi:

– Ce ai făcut cu Judith este demn de dispreț. Să nu te mai apropii de ea, altfel îți jur că viața ta va deveni un infern.

Betta zâmbește, își privește unghiile și șușotește:

– Bleah... doar n-am omorât-o.

Cuvintele ei mă crispează. Din cauza ei, Judith și cu mine am trecut prin momente grele, ne-am despărțit și, furios, scuip:

– M-ai făcut să mă îndoiesc de ea, dar, slavă Domnului, mi-am dat seama că aici doar tu ești cea care joacă murdar. Dacă mai faci așa ceva, îți jur că...

– O să mă căsătoresc, Eric. Am venit să-ți spun.

Mă amuză să aud asta și, neputând să nu-l compătimesc pe cel care s-a lăsat păcălit de ea, șoptesc:

– Sărmanul om, nu știe în ce se bagă.

Betta ridică bărbia.

Fără îndoială, nu i-a plăcut ce-a auzit și, făcând un pas în spate, murmură:

– Doar tu poți să eviți asta... iubirea mea.

Și, spunând asta, face stânga-mprejur și pleacă.

Chiar crede că mie îmi pasă câtuși de puțin ce face ea cu viața ei?

Sunt în continuare ofuscat, când o sun din nou pe Judith. După ce sună a treia oară, o aud spunând:

– Dar ce pisălog ești, Iceman!

Vocea ei mă relaxează. Ea n-are nicio legătură cu Betta.

– Unde ești? întreb.

– Ce serios sunteți, domnule Zimmerman! Ce-ați pățit?

Vocea ei...

Ironia ei...

Felul cum mi se adresează mă face să zâmbesc și, nevrând să-i povestesc vizita neplăcută pe care am primit-o în dimineața asta, murmur:

– Iubire, spune-mi ce faci.

Îmi povestește că s-a plimbat pe podul Kabelsteg și că a fost uimită de câte lacăte colorate cu nume de îndrăgostiți sunt acolo. Când o spune, intuiesc că-și dorește să ni-l punem și noi pe-al nostru, dar nu, eu nu sunt genul de bărbat care face astfel de prostii.

Îi pun în continuare întrebări și, în cele din urmă, îmi șoptește că-și cumpără ceva pentru mine și că, de îndată ce se va întoarce acasă, mi-l va arăta. Asta mă neliniștește, dar, când mă pregătesc să-i pun și alte întrebări, mă informează că nu a răpit-o nicio bandă de albano-kosovari și-și ia rămas-bun de la mine.

De îndată ce nu-i mai aud vocea, zâmbesc. Judith are acest efect asupra mea.

După încă două ședințe, îl sun pe Björn. Secretara mea mi-a spus că el m-a sunat când eram în ședință.

Vorbim o vreme despre afaceri și, la fel ca alte dăți, apare în discuție Heine, Dujson și Asociații, o firmă de avocați celebră în toată Germania, cu sedii în New York, Londra și Singapore, pe care prietenul meu a pus ochii de ceva vreme și la care și-ar dori să fie asociat.

– Tu știi ce faci, Björn, dar cred că n-ai nevoie de ei. Firma ta este bună și ești înconjurat de profesioniști incredibili.

El oftează. E conștient că am dreptate, dar insistă:

– Știu. Dar firma aia mi-a atras întotdeauna atenția și...

– Vrei să pleci din München?

– Nuuuuuuuuuuuu!

Când îi aud refuzul, zâmbesc și, nemaivrând să vorbesc despre acel subiect, propun cu voce joasă:

– Vrei să luăm în seara asta cina acasă la tine eu, tu și Judith?

Björn se gândește. Nu e nevoie de prea multe cuvinte, căci el înțelege și spune în cele din urmă:

– Din partea mea, e perfect. Ai vorbit cu ea?

– Mai mult sau mai puțin. Și, amintindu-mi ce am vorbit noaptea trecută în pat, șoptesc: Știu că și ea își dorește la fel de mult ca noi.

Eu și Björn râdem și, în cele din urmă, el adaugă:

– Spune-i și vorbim după aceea.

După ce închid, mă excit gândindu-mă la asta. Sexul cu Judith și Björn poate fi distractiv, dar trebuie să vorbesc mai întâi cu ea. De ea depinde acum jocul meu.

***

În acea după-amiază, după o zi destul de agitată la Müller, când mă întorc acasă, văd din nou urmele umede ale câinelui în garaj. Mă aplec din nou și-l zăresc pe animal ascuns în același loc ca data trecută.

– Să nu te miști de acolo, puricosule! șuier.

Timp de câteva secunde, ochii lui săltăreți și ai mei se întâlnesc și insist:

– Nu te vreau aici.

Dar, fără alte vorbe, ies din garaj și intru în casă.

În salon, nepotul meu se aruncă în brațele mele și vorbesc cu el când intră Jud.

Îi fac cu mâna în chip de salut, îi dau drumul lui Flyn și mă apropii de ea, dispus să-i spun să scoată câinele din garaj, dar, în schimb, sărutând-o pe buze, o întreb:

– Ești udă? Ce ți s-a întâmplat?

Judith îl privește pe Flyn.

Flyn o privește pe Judith.

Fără îndoială, între ei s-a întâmplat ceva ce-mi ascund.

– Când am desfăcut o Coca-Cola mi-a explodat și m-am udat, spune ea atunci.

Încuviințez. Acum înțeleg că este udă și, slăbindu-mi cravata, râd:

– Numai ție ți se poate întâmpla așa ceva.

Jud mă privește.

La fel și Flyn.

Dar ce-au pățit?

Și, când dau să întreb, Simona intră în salon.

– Cina este gata. Când doriți, puteți veni.

După câteva secunde, Flyn pleacă împreună cu Simona și, când mă pregătesc să-i spun lui Judith că trebuie să scoată câinele din garaj, ea îmi vorbește iar despre podul Kabelsteg. Fără îndoială, i-a plăcut mult, iar eu încerc să-i înțeleg emoția.

Zâmbesc, singur cu ea în salon, când cobor vocea și o întreb:

– Ce zici dacă mergem diseară să luăm cina acasă la Björn și...?

Judith mă privește.

În ochii ei pot să citesc ce gândește.

Știe perfect la ce mă refer și, fără să-și ia ochii de la mine, murmură cu siguranță:

– Mi se pare o idee fantastică.

Eu încuviințez încântat. Îmi place că și-o dorește la fel de mult ca mine.

Și, după ce o sărut rapid, uit de câine, mă dezlipesc de ea și intru în bucătărie.

Acolo, îi cer scuze Simonei, spunându-i că eu și Judith nu vom lua cina acasă.

Flyn se supără când mă aude. Nu vrea să plec. Spune că abia am venit.

Atunci, după ce îi promit că duminică ne vom juca toată ziua pe PlayStation, mă întorc lângă iubirea vieții mele și, luând-o de mână, spun, în timp ce ne îndreptăm spre dormitor:

– Hai să ne îmbrăcăm.

Intrăm în cameră râzând și sunt uimit când îmi arată că ea singurică a pus un zăvor la ușă.

Un zăvor!

La început, nu mă încântă ideea. În casa mea n-au existat niciodată zăvoare, dar ea, văzându-mi expresia feței, îmi spune că-l vom folosi doar în anumite momente. Auzindu-i explicația și văzând cum își mișcă sprâncenele în sus și-n jos, zâmbesc. Înțeleg la ce momente se referă și-mi dau seama că, în realitate, este o idee excelentă.

Apoi Judith comentează emoționată:

– Am cumpărat ceva ce vreau să-ți arăt. Așază-te și așteaptă.

Amuzat de cât e de bucuroasă, o observ intrând în baie în timp ce mă așez pe pat. Aștept și, câteva secunde mai târziu, iese din baie complet dezbrăcată, cu excepția unui sutien cu paiete negre de care atârnă niște ciucuri.

Râd, nu mă pot abține, și murmur:

– Uau, iubito! Ce ți-ai cumpărat?

Judith zâmbește, se apropie de mine și, mișcând din umeri, șușotește, în timp ce ciucurii se leagănă în aer:

– Sunt pentru tine.

O privesc încântat. Numai ei îi pot veni astfel de idei!

Și, dornic să inaugurez ceea ce ea singură și-a pus, mă ridic de pe pat, pun zăvorul și fac dragoste cu ea cu forță și pasiune.

52

O oră mai târziu, eu și iubita mea ne ducem cu mașina acasă la Björn. O simt pe Judith agitată, nerăbdătoare și evit din nou să vorbesc despre câinele acela blestemat din garaj, căci nu vreau să stric momentul acesta frumos.

Am rugat-o să nu-și dea jos sutienul cu ciucuri. E foarte amuzantă cu el și vreau să-l surprind pe prietenul meu.

Când ajungem, Björn ne întâmpină încântat și observ cum o privește pe Judith. Privirea aceea de lup înfometat îmi dă de înțeles că o dorește la fel de mult ca mine, iar asta mă excită, mă excită mult.

Sunt conștient că multă lume n-ar înțelege relația noastră.

Dar mai știu și că în Björn pot avea deplină încredere și că se joacă cu femeia mea doar pentru că eu îi ofer șansa.

Prietenul meu îi arată casa sa frumoasă lui Judith, iar ea o străbate încântată în timp ce observ nerăbdarea de pe chipul ei. Este agitată!

Björn îi arată bucuros colecția lui de discuri de vinil și de benzi desenate. De aceste două lucruri este mândru. Apoi deschide o altă ușă și, invitând-o să intre, spune:

– Și pe aici mă duc în fiecare zi la serviciu. După cum vezi, firma mea de avocatură și casa mea sunt despărțite doar de această ușă.

Judith mă privește cu gura căscată. Intrăm în birou și, trecând pe lângă o masă, o iau de mână pe iubita mea și zic:

– Aici lucrează Helga... îți amintești de ea?

Björn mă privește. Nu i-am povestit despre asta și, când mă pregătesc să vorbesc, Judith, care este agitată și nerăbdătoare, răspunde:

– Bineînțeles. E femeia cu care am făcut un trio în noaptea aceea la hotel, nu-i așa?

Zâmbesc. Îmi place că este atât de clară când e vorba despre sex.

Atunci, Björn ne invită să intrăm în biroul lui. Profitând de vizită, trebuie să semnez niște documente.

Biroul lui Björn este clasic. La fel ca mine, el este tradițional în ceea ce privește munca, conservator sau, cum ar spune Judith, de modă veche sau învechit! Ea și vorbele ei ciudate...

Timp de câteva clipe, în timp ce Jud privește totul din jurul ei, ne concentrăm asupra unor documente. Le citesc, Björn îmi explică anumiți termeni și, dintr-odată, ea, uimindu-ne, îmi smulge hârtiile din mână, mă apucă de gât și mă sărută. Mă sărută cu o nerușinare și o posesie care-mi pârjolesc sufletul și sunt conștient că nu mai rezistă și că vrea să începem jocul.

Björn ne observă. Nu se apropie de noi. Așteaptă să fie invitat să se joace, în timp ce eu mă bucur de atitudinea vulcanică a iubitei mele și o aud spunând cu ochii sticloși din cauza dorinței:

– Dezbracă-mă. Joacă-te cu mine. Oferă-mă.

Oh... my... God...!

Mă înnebunește să o aud spunând asta pe acel ton, cu acea privire și, fără să șovăi, îi desfac fermoarul rochiei.

Da... vreau să o fac să se simtă bine!

Când rochia cade la picioarele ei, sunt conștient că Björn privește sutienul negru și chilotul tanga provocator și e evident că-i plac.

Excitat, o așez pe Judith pe masa maro din birou și, apropiindu-mi erecția tare, mă împing în ea pentru a-i da de înțeles că în clipa aceea eu dețin controlul.

Vreau să simtă... să dorească... să tânjească după ce vreau eu să-i dau și să vadă cât de întărit sunt.

O lungesc pe masă.

Îi sărut sânii minunați și continui să cobor până ajung la muntele lui Venus. Mirosul ei a sex fierbinte mă înnebunește și, apucând chilotul tanga cu putere, i-l smulg dintr-o smucitură.

Judith mă privește gâfâind. O înnebunește partea asta primitivă, brută și necioplită a mea.

Sexul umed și strălucitor al lui Jud rămâne total expus în fața mea și, dornic să-l implic și pe Björn în jocul nostru, îi fac un semn să se apropie. El își plimbă privirea perversă peste corpul iubitei mele, ia cu degetele o bucată din chiloții tanga rupți și murmură:

– Excitant.

Inima mi-a luat-o la trap.

Cred că Judith nu e conștientă de nebunia pe care mi-o provoacă, atunci când latura ei cea mai sălbatică iese la suprafață și, în momentul în care-și urcă picioarele pe masă, își suge un deget și și-l introduce în vaginul umed, simt că o să mor!

Se masturbează lent și pe îndelete pentru noi, iar nouă ne curg balele ca și cum am fi doi lupi înfometați.

– Jud, o întreb atunci, ai în geantă...?

Nu am terminat fraza când ea încuviințează. Încântat de conexiunea extraordinară care există între noi, iau geanta ei și nu doar că găsesc un vibrator în formă de ruj pe care i l-am dăruit, ci și bijuteria anală.

Ea și cu mine ne privim; apoi zâmbesc satisfăcut și, dornic de mai mult, murmur:

– Întoarce-te și stai în patru labe pe masă.

Două secunde mai târziu, se așază cum am rugat-o.

Văzând fundul ei frumos în fața noastră, Björn îi trage o pălmuță, i-l strivește, în timp ce eu vâr bijuteria anală în gura iubitei mele și apoi în fund.

Aceasta intră aproape fără efort și, mișcând bijuteria, reușesc să scot primele gemete din gura iubitei mele.

– Da... vreau să te aud așa, șoptesc aproape de urechea ei.

Björn continuă să mângâie fundul bronzat al iubitei mele, când poruncesc:

– Jud, așază-te cum stăteai înainte!

Micuța mea se întinde din nou cu fața în sus pe masa din birou și eu îi desfac picioarele pentru a-i lăsa sexul expus complet pentru noi. Timp de câteva clipe, o privim, ne bucurăm de ea, până când nu mai pot și, apropiindu-mă de ea, sărut centrul dorinței sale. Dar sărutul mă face să vreau mai mult și gura mea caută clitorisul pentru o a face să vibreze în timp ce Björn o ține de coapse.

Judith se mișcă și atunci îl aud pe prietenul meu spunând:

– Nu strânge picioarele.

Satisfăcut, mă bucur de femeia mea în timp ce ea se ține cu putere de masă, nu apropie picioarele și mi se oferă complet. Plăcerea este imensă, colosală și cu atât mai mult când văd că Björn și-a dat deja jos pantalonii și își pune un prezervativ.

Excitația mea îmi dă de înțeles că, dacă continui, o să explodez, așa că mă opresc. Iau vibratorul sub formă de ruj și i-l dau prietenului meu. El îl ia, îmi ocupă locul și eu, bucuros, îmi dezmierd și-mi sărut iubita.

Este superbă. Este minunată.

Atunci aud zumzetul vibratorului pe care Björn l-a pornit și, adresându-mă femeii care mă privește, dăruită complet momentului, șoptesc:

– Ne vom juca cu tine și apoi te vom poseda.

Judith geme, țipă, se simte bine, se mișcă agitată și în tot acest timp Björn se joacă cu clitorisul ei și cu vibratorul. Știe foarte bine ce face, iar eu mă desfăt privind. Mă desfăt la fel de mult ca ei, în timp ce sorb gemetele iubitei mele.

– Nu-ți strânge picioarele, frumoaso, insistă el.

Sunt tare ca o piatră când aud asta și o văd pe iubita mea dăruită plăcerii. N-am crezut niciodată că jocul cu persoana

iubită ar putea fi de o mie de ori mai plăcut, dar așa este. Ceea ce mi-au spus Frida și Andrés de nenumărate ori este adevărat. Să o văd pe Judith dezbrăcată, supusă și dăruită nouă mi se pare incredibil de excitant, iar când Björn o penetrează, înnebunesc și, sărutând-o, murmur:

– Așa... micuțo... așa...

Judith ni se dăruiește, ascultă ce-i cerem, în timp ce gura mea face dragoste cu a ei. Gurile noastre sunt doar ale noastre și doar noi ne putem bucura de ele, în timp ce simt cum corpul ei se mișcă din cauza atacului prietenului meu și mă simt bine, mă simt foarte bine.

Printre sărutări arzătoare, șoptesc cuvinte fierbinți, lucruri care știu că-i plac, lucruri care în alte momente ea îmi cere să i le zic, și simt cum, totul unit, ne duce pe toți trei la un clímax amețitor.

Înfierbântat de cele întâmplate și însetat, o iau pe iubita mea în brațe, ies din birou și intru într-una dintre băile casei lui Björn. Acolo, Judith râde de mine, că-mi place să-i rup lenjeria intimă. Apoi, după ce o sărut, îi spun că-i voi scoate bijuteria anală peste câteva minute. Doar câteva minute.

Câteva secunde mai târziu, deschid robinetul de la duș. Îi scot sutienul și, în timp ce apa curge peste trupurile noastre goale, o privesc pe stăpâna vieții mele și întreb:

– Ești bine, scumpo?

Ea îmi spune că da, că este bine și că vrea mai mult.

Apoi, după ce o înfășor într-un prosop enorm, ieșim din baie și ne îndreptăm spre camera lui Björn.

Când ajungem, Björn iese din baia lui privată la fel de ud ca noi. Schimbăm atunci amândoi o privire complice și ne înțelegem la perfecție: jocul continuă.

Cu un zâmbet, prietenul meu se apropie de echipamentul lui audio și, când începe să se audă melodia *Cry Me a River*, interpretată de Michael Bublé, șoptește:

– Mi-a spus Eric că-ți place mult cântărețul ăsta, așa-i?

Judith mă privește și zâmbește.

– Da, îmi place la nebunie!

Björn încuviințează mulțumit și, apropiindu-se de noi, șoptește:

– Am cumpărat acest CD special pentru tine.

Fără urmă de gelozie să aflu că prietenul meu a cumpărat CD-ul pentru Judith, îi dau drumul și atunci ea își dă jos prosopul, se urcă în pat și, în ritmul muzicii, începe să danseze în timp ce-și mângâie sânii.

Judith este senzualitatea în stare pură!

Fermecați, eu și Björn o observăm în timp ce o sorbim din priviri. De parcă ar fi vorba despre un spectacol de striptease, Jud ne ispitește, ne tulbură, ne provoacă. Se atinge... ne atinge și, cu senzualitate, se așază în patru labe pe pat și ne arată bijuteria anală.

Mi se usucă din nou gâtul.

Erecțiile noastre și dorința noastră sunt pregătite. Prietenul meu și cu mine ne dorim să pătrundem în corpul lui Judith, dar ea continuă să se miște în ritmul muzicii și ne provoacă, ne excită, ne înnebunește.

De parcă ar fi o sirenă, coboară din pat și ne îndeamnă să ne apropiem de ea. Micuța mea mă privește în ochi și mă apucă de talie, în timp ce-l invită pe Björn să o țină pe la spate. Nu sunt în stare să nu o sărut, așa că o fac: îi devorez gura, în timp ce simt că prietenul meu îi devorează fundul, în timp ce mâinile amândurora îi străbat corpul.

Plăcere. Ceea ce facem este plăcere în stare pură.

Toți trei suntem goi, excitați și dornici să ne simțim bine.

– Joacă-te cu mine, o aud atunci pe Judith spunând. Atinge-mă.

Björn mă privește și eu încuviințez. Vreau ca iubita mea să se simtă bine și, câteva secunde mai târziu, mâna lui îi mângâie

sexul și o masturbează, în timp ce eu îi mușc cu plăcere umărul și mișc bijuteria anală.

Jud tremură. Tremură de plăcere, de bucurie, de dăruire și se lasă condusă de noi.

Când melodia se termină și începe *Kissing a Fool*, nu mai pot și cer:

– Björn, oferă-mi-o.

Judith știe deja la ce mă refer și, de îndată ce prietenul nostru se așază pe pat, ea se așază pe el și permite să-i desfacă picioarele și să mi-o ofere.

Cu inima bătându-mi nebunește, o contemplu pe frumoasa mea femeie, pe acea femeie care mă invită să o posed și, văzându-i umezeala apetisantă, simt nevoia să o gust și îmi duc gura la ea. Judith se mișcă, țipă, înnebunește. Limba mea îi atinge clitorisul deja umflat și asta o face să înnebunească; atunci aud vocea caldă a lui Björn, care-i spune la ureche:

– Îmi place să te aud țipând de plăcere.

Țipetele lui Judith se intensifică atunci când el îi desface și mai mult picioarele pentru ca eu să iau ce vreau din ea, până când înnebunesc complet de dorință și, ridicându-mă în capul oaselor, o penetrez dintr-odată și, apucând-o de coapse, intru și ies din ea iar și iar, în timp ce Björn spune:

– O să ți-o trag, frumoaso. Abia aștept să mă adâncesc din nou în tine.

Asta-mi crește dorința. Văd privirea învăluită de plăcere a lui Jud și mă înnebunește complet să o simt total dăruită atacurilor mele și, apucând-o de talie, îl fac pe Björn să se ridice din pat și, suspendată între noi doi, continui să o penetrez, dispus să o duc până la cer.

O manevrăm amândoi de parcă ar fi o păpușă și ea are un orgasm după altul, până când eu, care nu sunt dispus să termin încă, ies din ea.

Björn o întinde atunci pe pat și-și pune un prezervativ. Ea tremură și, privindu-mi erecția, deschide gura și-mi spune ce vrea, iar eu îi dau, mă introduc în gura ei, în timp ce Björn îi desface picioarele și o penetrează.

Plăcere...

Perversiune...

Delir...

Ne jucăm... ne simțim bine... ne distrăm, până când, în cele din urmă, îmi scot penisul din gura ei și-mi dau drumul pe sânii ei.

Totul este nebunie, fierbințeală, iar când Björn ajunge la climax, eu sunt din nou tare ca o piatră. Mă așez atunci pe pat, trag de Jud și o fac să se pună călare pe mine.

Doamne, ce plăcere!

Judith se mișcă, simt că vrea să-și dea drumul și, înnebunită, exclamă privindu-mă:

– Nu te opri, Eric. Vreau mai mult. Vă vreau pe amândoi în mine.

Eu îl privesc pe Björn.

El rămâne nemișcat, până când încuviințez și-i dau de înțeles că a sosit momentul să scoată bijuteria anală. Imediat, el deschide un sertar și scoate o sticlă de lubrifiant, iar eu, oprindu-mă o clipă, privesc în ochi o Judith transpirată și spun:

– Ascultă, iubire, Björn îți va da cu lubrifiant pentru a-și ușura intrarea. Stai liniștită... n-aș permite niciodată să-ți facă ceva rău. Dacă te doare, mă anunți și ne oprim, da?

Ea încuviințează, se împinge în mine și o sărut când prietenul meu scoate bijuteria anală din fundul ei, îi trage o palmă și o unge cu lubrifiant.

– Nici nu știi cât te doresc, Judith, aud că spune atunci. Abia așteptam să-ți penetrez frumosul fund. O să mă joc cu tine, o să te penetrez, iar tu mă vei primi.

Jud mă privește. Știu că plăcerea momentului o orbește și, îndrăgostit nebunește de ea, murmur:

– Ești a mea, micuțo, iar eu te ofer. Fă-mă să mă simt bine cu orgasmul tău.

În timp ce continui să-i spun lucruri tandre și fierbinți, văd că Björn își continuă treaba și, când îmi face un semn, apuc fesele lui Judith și i le separ. O ofer în timp ce o sărut și-i mușc buza de jos.

Prietenul meu înaintează încet și cu grijă și, după un semnal, îmi dă de înțeles că erecția lui intră fără probleme, moment în care îi dau drumul buzei micuței mele și, privind-o în ochi, murmur:

– Așa, iubire... puțin câte puțin. Nu te teme. Doare?

Ea se grăbește să clatine din cap. Asta mă liniștește și continui:

– Simte-te bine, iubire... bucură-te...

Jud geme, tremură în brațele mele și știu că se bucură de dubla penetrare.

– Continuă să mă privești, iubire, îi cer.

Ea mă ascultă, își pironește ochii închiși la culoare asupra mea, iar eu murmur, simțind cum Björn intră puțin câte puțin în ea:

– Așa... așa... cuplează-te la noi... Încet... simte-te bine...

Și o face. Și cum o face!

Văd asta în ochii ei, pe chipul ei, în gesturile ei.

Simt asta în gemetele ei, în țipetele ei, în gâfâielile ei.

Și o simt în tremurările ei și în spasmele ei.

Se bucură că este posedată la fel de mult cum și noi ne bucurăm să o posedăm, în timp ce patru mâini o țin, o mișcă și două penisuri o umplu.

Respirațiile noastre se accelerează odată cu mișcările noastre. Plăcerea pe care ne-o oferă asta n-are grad de comparație și ne simțim bine, gâfâim și gemem, până când eu și prietenul meu ajungem la climax și, apoi, o face și Judith.

Rămânem câteva clipe nemișcați până când, în cele din urmă, Björn iese din ea și eu mă așez pe spate pe pat. Jud cade

peste mine, iar în momentul acela Björn se întinde lângă noi, înfierbântat, în timp ce vocea lui Michael Bublé răsună în continuare.

A fost incredibil. Atât de incredibil, încât niciunul dintre noi nu e în stare să spună ceva, până când, după câteva minute, Björn o ia pe iubita mea de mână, i-o sărută și comentează:

– Cu permisiunea voastră, mă duc să fac un duș.

Când el dispare, eu, care sunt cu ochii pe jumătate închiși, văd că Judith mă privește și, în timp ce-mi mușcă bărbia, o aud că spune:

– Mulțumesc, iubirea mea!

Încântat de tot ce s-a întâmplat, dar uimit de cuvintele ei, întreb:

– De ce?

Ea mă privește. Ador când se uită așa la mine și, după ce mă sărută fierbinte pe vârful nasului, răspunde:

– Pentru că am fost învățată să mă joc și să mă bucur din plin de sex.

Neputându-mă abține, izbucnesc în hohote de râs și afirm:

– Începi să devii periculoasă. Foarte periculoasă.

Jud zâmbește. Zâmbesc și eu și ne sărutăm din nou.

Câteva secunde mai târziu, Björn iese de la duș și, privindu-ne, întreabă:

– Nu vă este foame?

Dintr-un salt, iubita mea se ridică atunci și exclamă:

– Sunt înfometată!

Apoi ne ducem în frumoasa bucătărie a lui Björn, unde ne așteaptă delicioasa cină pe care el a comandat-o mai devreme. Fericiți și bucuroși, o degustăm în timp ce, cu toată libertatea, vorbim despre sex și, uimit, constat că Judith ne expune unele îndoieli. Eu și prietenul meu îi răspundem cum putem la întrebări, niște întrebări ciudate care mă amuză și care-mi dau de

înțeles că, alături de ea, viața mea se va îmbunătăți, și nu doar pe plan sexual.

Câteva ore mai târziu, jocul nostru pervers începe din nou și toți trei ne bucurăm de sex fierbinte, distractiv și dezinhibat pe blatul de la bucătărie.

53

Zilele trec, blestematul câine slăbănog e tot în garajul meu și mai dă și o ninsoare îngrozitoare.

Duminică, Judith se încăpățânează să iasă în grădină ca să ne batem cu bulgări de zăpadă, dar eu și Flyn refuzăm. Nu vrem nici să ne udăm, nici să ne fie frig și, în cele din urmă, ea își pune o pufoaică roșie, iese singură afară și face un frumos om de zăpadă căruia îi pune numele *Iceman*.

Vrea să mă provoace!

A doua zi, la birou, primesc un apel de la școală. Se pare că Flyn a făcut din nou prostii și asta mă enervează. Oare nepotul meu nu se va învăța niciodată minte?

Diger vestea, când Amanda mă contactează pe Skype pentru o problemă de serviciu. Doi bărbați care-i erau fideli tatălui meu provoacă probleme, iar eu trebuie să-i lămuresc că acum eu comand și lucrurile se fac cum zic eu. Până la urmă, trebuie să organizez o ședință de urgență pentru a doua zi la Londra.

Asta, pe lângă problema lui Flyn de la școală, îmi provoacă o proastă dispoziție și, când plec în acea după-amiază de la Müller, simt că am o dispoziție îngrozitoare și sper doar să nu mă provoace și Judith. Azi, nu.

Când ajung în fața porții casei mele, oftez. Sper să găsesc aici odihna de care am nevoie, dar indignarea mea crește când, intrând, dau de Judith, Flyn, Simona și Norbert jucându-se cu o sanie și câinele blestemat e cu ei.

Ce face nepotul meu cu o sanie și ce caută câinele ăla în grădina mea?

Oare nu era suficient că-l găzduiam în garaj?

Îmi ațintesc ochii asupra lui Judith.

Vreau să știe cât sunt de supărat și, după ce parchez, deschid ușa mașinii și cobor, trântind tare portiera.

Toți mă privesc.

Simt că toți, inclusiv câinele, sunt paralizați, se tem, iar eu mă îndrept spre ei cu o atitudine intimidantă.

Sunt furios! Teribil de furios!

Dacă ziua mea era proastă, fără îndoială, Judith tocmai a înrăutățit-o și strig apropiindu-mă de ei:

– Ce caută câinele ăla aici?!

Judith se pune în fața noastră și răspunde:

– Ne jucam cu zăpadă, iar el se joacă împreună cu noi.

De când un câine se joacă în grădina mea?

Înjur. Îmi ies și mai mult din minți și, luându-l pe nepotul meu de braț, șuier:

– Noi doi trebuie să vorbim. Ce-ai făcut la școală?

Flyn mă privește speriat, dă să răspundă, dar îi poruncesc să tacă.

În cele din urmă, după ce le arunc o privire, Simona și Norbert îl iau din fața mea și-l duc înăuntru.

Enervat, privesc urmele de sanie pe pantă și închid ochii. Flyn s-ar fi putut accidenta. Trag aer în piept, încerc să respir înainte de a o privi pe Judith, care nu s-a mișcat și are animalul lângă ea. Când, în sfârșit, reușesc să vorbesc, șuier:

– Vreau câinele ăsta afară din casa mea, ai auzit?

Ea clipește, mă privește și murmură:

– Dar, Eric... ascultă...

Supărat pentru tot ce s-a întâmplat, ridic vocea și strig:

– Nu, nu te ascult, Jud!

Cum era de așteptat, ea dă replica, nu știe să rămână tăcută, și, în cele din urmă, ne privim cu rivalitate, cu neplăcere, cu ostilitate.

Din păcate, Judith și cu mine n-avem cale de mijloc: fie ne adorăm, fie ne urâm, iar când văd că ea nu face niciun pas înapoi, strig furios, arătând spre animal:

– Am zis afară!

Jud mângâie atunci capul câinelui și, cu același ton pe care am vorbit eu, îmi trântește:

– Uite ce e, dacă vii supărat de la birou, nu te răzbuna pe mine. Ce needucat ești...!

La naiba... la naibaaaa!

De ce nu poate să tacă?

De ce nu poate să îndeplinească ceea ce îi poruncesc ca să rezolvăm odată problema?

O privesc... mă privește...

O sfidez... mă provoacă...

Și, neputând să tac, șuier din nou:

– Ți-am spus că nu voiam să văd câinele ăla aici și, din câte știu, nu ți-am dat permisiunea ca nepotul meu să se urce pe o sanie, și cu atât mai puțin lângă acel animal.

Ea ridică din sprâncene, scoate un hohot de râs care mă enervează și mai mult și spune:

– Nu cred că trebuie să-ți cer permisiunea pentru a mă juca în zăpadă, sau da? Dacă-mi spui că da, începând de acum îți voi cere permisiunea chiar și pentru a respira... La naiba, asta-mi mai lipsea să aud!

Pe măsură ce o spune, știu că Judith cea slobodă la gură va apărea în zecimi de secundă.

– În ceea ce-l privește pe Susto, vreau să rămână aici, aud că spune atunci. Casa asta este destul de mare ca să nu-l vezi, dacă nu vrei. Ai o grădină mare cât un parc. Îi pot construi o căsuță ca să stea în ea și, astfel, ne va păzi casa. Nu știu de ce tot insiști să-l dăm afară pe frigul ăsta. Nu-l vezi? Nu ți-e milă de el? Sărăcuțul, e frig afară, ninge, iar tu vrei să-l las în stradă. Hai, Eric, te rog!

Refuz.

Clatin din cap și, nefiind în stare să mai tac, izbucnesc:

– Jud, tu mă crezi prost? Animalul ăsta stă de mult în garaj.

Ochii ei se măresc. Tocmai am uimit-o cu mărturisirea mea și întreabă:

– Știai?

Încuviințez și, netezindu-mi paltonul albastru, adaug:

– Mă crezi atât de prost, încât să nu-mi dau seama? Bineînțeles că știam. Ți-am zis că nu-l vreau în casa *mea*, dar, cu toate astea, tu l-ai băgat și...

– Dacă mai spui o dată că este casa *ta*... mă supăr, mă întrerupe ea furioasă. De mult timp îmi tot spui să mă simt aici ca acasă, și acum, pentru că am adăpostit un biet animal în garajul tău nenorocit ca să nu moară de frig și de foame pe stradă, te comporți ca un... un...

Bine... știu ce-o să spună și intervin:

– Idiot.

– Exact, afirmă. Tu ai zis-o: un idiot!

Disperat, îmi ating părul ud de zăpadă și atunci Jud, schimbând subiectul, mă întreabă ce a făcut nepotul meu la școală. Furios, îi spun că s-a implicat într-o încăierare și celuilalt băiat au trebuit să-i pună câteva copci la cap. Văd că asta o miră, dar, observând că mângâie în continuare capul câinelui, strig, ieșindu-mi din minți:

– Vreau să plece de aici!

Judith mă privește. Simt că îi tremură bărbia și, dându-și ochii peste cap, șuieră:

– Dacă Susto pleacă, plec și eu cu el.

O privesc cu gura căscată.

Știu că nu va îndrăzni să facă așa ceva și, fără să-mi pese de sentimentele ei, așa sunt de furios, spun, făcând stânga-mprejur ca să intru în casă:

– Fă ce vrei. La urma urmei, oricum mereu faci asta.

Fără să privesc în urmă, mă îndepărtez de ea în timp ce simt că inima mea îmi strigă să mă opresc. Știu că-mi descarc pe ea și pe câinele slăbănog toată supărarea pe care mi-au provocat-o Flyn și angajații tatălui meu, dar orgoliul meu mă împiedică să mă opresc, să o privesc și să vorbim.

După ce intru în casă, mă îndrept spre biroul meu și, când închid ușa, mă așez ca un imbecil.

Cum am putut să-i spun așa ceva lui Judith?

Cum pot fi atât de rece cu ea?

Mai târziu, ies din birou și mă duc în salon ca să vorbesc cu Flyn. Sunt dur cu el, cred că merită, în timp ce, pe furiș, observ pe fereastră cum Judith se îndreaptă spre grilajul casei cu animalul.

Sper că n-a vorbit serios când a zis că pleacă și ea!

Flyn nu spune nimic. Eu îl cert, țip la el, dar el continuă cu privirea tot spre Judith și, când nu mai pot, îi poruncesc să plece în camera lui.

Neputând să stau acolo cu mâinile-n sân, ies din salon și, intrând în bucătărie, îi surprind pe Norbert și pe Simona vorbind în șoaptă. Nu spun nimic. Deschid frigiderul ca să iau o bere și, câteva secunde mai târziu, văd că Simona pleacă.

Norbert și cu mine rămânem în tăcere, până când, în cele din urmă, el spune, intuind că aștept să aflu ce se întâmplă:

– Domnule, prietenul meu Henry lucrează la o firmă care protejează animalele și Simona îi duce numărul lui de telefon domnișoarei Judith ca să-l sune și să vină după animal.

Încuviințez fără să scot un cuvânt și, simțindu-mă un om rău, ies din bucătărie și mă întorc în biroul meu. Acolo, mă izolez de restul lumii.

Timpul trece și încep să mă neliniștesc. S-a întunecat, ninge întruna și știu că Judith este în continuare afară cu animalul. O sun pe mobil, dar îmi închide și, deși asta mă enervează, știu că are motivele ei să nu-mi răspundă.

În cele din urmă, nemaiputând să mai stau nici măcar o secundă aici, îmi pun o haină și ies în grădină. Picioarele mă poartă spre stradă, unde se află ea, dar mă opresc înainte să ajung pentru că văd că se apropie o furgonetă de luat animale.

Din locul unde mă aflu, observ cum un bărbat coboară din ea și atinge capul câinelui, apoi îi dă lui Judith niște documente pe care ea se uită și, deschizând ușa din spate a vehiculului, spune:

– Luați-vă rămas-bun de la el, domnișoară. Plec. Și, vă rog, scoate-ți-i ce are la gât.

Jud îl privește. Ea are ochii umflați și înroșiți de la plâns și mă simt îngrozitor.

Încearcă să-i lase animalului fularul. Îi spune bărbatului că animalului îi e mai cald cu fularul, dar el insistă să i-l dea jos și, în cele din urmă, ea o face cu o tristețe infinită.

Mă simt teribil de rău, îngrozitor, cu atât mai mult când ea se apleacă și, cu vocea plină de emoție, murmură:

– Îmi pare rău, blănosule, dar asta nu este casa mea! Dacă ar fi, te asigur că nu te-ar da nimeni afară. O să-ți găsească un cămin drăguț, un loc călduț, unde se vor purta foarte frumos cu tine.

Inima mi se strânge în timp ce observ cum Judith îi sărută capul animalului și plânge. Este distrusă și eu nu fac nimic.

Sunt un monstru!

Angajatul de la protecția animalelor îl apucă pe Susto, iar acesta se zbate, nu vrea să se despartă de ea, dar, în cele din urmă, bărbatul îl vâră cu dibăcie în furgonetă și închide ușile în fața unei Judith lipsite de consolare.

Nu mă mișc. Continui nemișcat.

Furgoneta pleacă și plânsul lui Jud mă descurajează. Am văzut-o plângând așa doar când a murit pisoiul ei Curro și mă simt îngrozitor. Foarte rău.

În cele din urmă, o iau din loc. Simt nevoia să o îmbrățișez, să o consolez, dar atunci ea se întoarce și privirile noastre se întâlnesc.

Pășește spre mine și eu deschid grilajul ca să intre și, când trece pe lângă mine, murmur:

– Jud...

Mă privește. Mă privește cu furie și șuieră:

– Gata. Stai liniștit. Susto nu mai este în casa *ta* blestemată.

Merit asta. Merit să-mi vorbească așa.

– Ascultă, Jud... șoptesc.

Dar ea mă întrerupe:

– Nu, nu vreau să ascult. Lasă-mă în pace!

Așa cum m-a sfătuit la un moment dat tatăl ei, îi ofer spațiu. Trebuie să se liniștească și, în tăcere, merg după ea spre casă.

După ce intrăm, o iau de mână, e sloi, dar ea se dezlipește imediat de mine și aleargă pe scări, în sus.

Simțindu-mă cea mai rea persoană din lume, o urmez și mă întâlnesc pe drum cu nepotul meu. Și el se uită urât la mine și spun:

– Haide, du-te la culcare!

De îndată ce el dispare în camera lui, mă îndrept spre a mea, cea pe care o împart cu Judith. Când intru, văd blugii ei uzi și cizmele ei aruncate pe jos și știu că este în baie. Aud apa de la duș și pe ea plângând.

Nu... te rog... să nu mai plângă. Și, dispus să-i cer iertare, deschid ușa de la baie și, când ochii noștri se întâlnesc prin paravan, intuiesc că ultimul lucru pe care și-l dorește este să mă aibă alături, așa că ies. Plec din baie și din cameră.

După câteva ore, când mă întorc și mă bag în pat, ea deja doarme liniștită. O privesc. Îmi place să o privesc în timp ce doarme și, dornic de atingerea ei, îmi apropii mâna de talia ei, dar atunci o aud șoptind:

– Lasă-mă. Nu mă atinge. Vreau să dorm.

Respingerea ei...

Refuzul ei mă doare și, în momentul în care se întoarce cu spatele ca să nu mă privească, rămân ca un prost contemplându-i spatele, în timp ce mă întreb cum îi voi spune acum că trebuie să plec la Londra peste câteva ore.

54

După o noapte în care n-am reușit să pun geană pe geană și doar am privit-o pe Judith cum dormea, mă trezesc cu o durere groaznică de cap, dar nu spun nimic. Niciodată nu mă simt bine dacă nu mă odihnesc.

Cobor la bucătărie și, văzând că nu e nimeni, iau vreo două pastile care să-mi calmeze durerea.

Câteva clipe mai târziu, sosesc Simona și Norbert și, după ce mă salută, pregătesc cafeaua.

Ea face un aluat și-mi dau imediat seama că o să prepare *churros* pentru Judith. Fără îndoială, își face griji pentru ea.

Trec câteva minute, intră Flyn și, privindu-l, îl salut:

– Bună dimineața, Flyn!

Nepotul meu mă salută și, când se așază lângă mine, murmură în timp ce o observă pe Simona prăjind aluatul pentru *churros*:

– Susto părea un câine bun.

Eu îl privesc uimit.

Dar lui nu i-au plăcut niciodată câinii!

În momentul acela se deschide din nou ușa de la bucătărie și apare Judith. Are în continuare ochii înroșiți. Mă simt mizerabil să o văd așa și o salut cum pot.

– Bună dimineața, Jud!

– Bună dimineața, răspunde ea serioasă.

În tăcere, se așază și Simona îi oferă repede o cafea și *churros*.

Văzând asta, ea zâmbește în sfârșit și îi mulțumește. Dar nimic nu este ca de obicei. În bucătărie domnește o tăcere mormântală și sunt convins că toți ne dorim glumele și râsetele spanioloaicei noastre din fiecare dimineață.

Apoi Norbert îl duce pe Flyn la școală și, în acel moment, lui Jud îi sună telefonul. Curios, o privesc și, văzând că ea răspunde și iese din cameră, mă neliniștesc.

Cine o sună și de ce se îndepărtează de mine ca să vorbească?

Cu răbdare și ca să nu o copleșesc, aștept să se întoarcă în bucătărie, dar văzând că nu revine, mă duc după ea, intru în dormitor și, auzind-o vorbind cu Marta, mă liniștesc.

Rămân nemișcat lângă ușă și atunci ea își încheie conversația și, când se întoarce, o întreb:

– Te întâlnești cu sora mea?

– Da.

Fără să mă privească, trece pe lângă mine, iar eu, neputând să nu o opresc, o apuc de braț și întreb:

– Jud... nu mai vorbești cu mine?

Încet, ea își îndreaptă privirea asupra mea și murmură:

– Cred că îți vorbesc chiar acum.

Timp de câteva minute ne spunem ce dorim, ce simțim, până când ea, furioasă, îmi trântește:

– Și te-ai răzbunat pe sărmanul Susto, nu-i așa? Și, în treacăt, mi-ai reamintit că asta este casa *ta* și că Flyn este nepotul *tău*... Uite ce e, Eric, du-te dracului!

Bine.

E normal să-mi spună asta, are dreptate, și mă cert singur că sunt atât de idiot. Trebuie să mă abțin de la anumite comentarii. Acum, ea locuiește aici, cu mine.

Cu tact, încerc să rezolv problema, dar îmi este imposibil. Încerc s-o fac să înțeleagă că e și casa ei, dar Judith nu mă crede, se îndoiește, iar eu mă simt din nou rău, îngrozitor și apoi ea îmi cere să tac.

Rămânem câteva secunde în tăcere, până când, privind-o, murmur:

– Trebuie să plec într-o călătorie. Voiam să-ți spun asta ieri, dar...

Nevenindu-i să creadă, îmi arată cât e de plictisită și, când află că mă duc la Londra, întreabă:

– O vei vedea pe Amanda?

Încuviințez, desigur că o voi vedea...

Dar, dându-mi seama că ea a înțeles greșit, o apuc și, apropiind-o de mine, o lămuresc:

– Este o călătorie de afaceri. Amanda lucrează pentru mine și...

Gelozia o învinge. Este supărată și scoate pe gură tot ce-i trece prin minte și chiar mai mult de atât.

– Jud... murmur întrerupând-o.

– Ce?! strigă ieșindu-și din minți.

Reușesc să o lungesc pe pat și, cuprinzând cu mâinile chipul ei frumos, șoptesc cu toată dragostea de care sunt în stare:

– De ce crezi că voi face ceva cu ea? Nu ți-ai dat încă seama că eu te iubesc și te doresc doar pe tine?

Dar insistă și, dornic să termin cu acea gelozie absurdă, îi spun să vină cu mine. Dacă e acolo, dacă nu se dezlipește de mine, va vedea că e adevărat ce-i zic.

– Îmi pare rău, șoptește, dar eu...

Nu o las să continue. O sărut. O devorez.

Vreau să simtă cât de mult o doresc și o iubesc și, când, în sfârșit, ea mă îmbrățișează, cere privindu-mă:

– Penetrează-mă.

Dispus să-i îndeplinesc dorința, mă ridic, pun zăvorul pe care ea s-a deranjat să-l instaleze și, în timp ce-mi dau jos cravata și-mi desfac cămașa, îi spun:

– Cu mare plăcere voi face asta, domnișoară Flores. Dezbrăcați-vă.

Ea face ce-i cer, în timp ce eu mă așez pe pat. Apoi o trag spre mine și, apropiindu-mi fața de muntele lui Venus excitant, o miros, o sărut și, după ce ling acea frază pe care și-a tatuat-o, o așez călare pe mine și, desfăcându-i frumoasele labii vaginale, mă înfig în ea în timp ce murmur, privind-o în ochi:

– Tu... ești singura femeie pe care o doresc.

Mă înfig cu putere în ea; Judith gâfâie și insist:

– Tu... ești centrul vieții mele.

Luptă de putere. Ca în alte dăți, amândoi vrem să controlăm situația în acest moment și, după ce mă face să vibrez și aproape să-mi pierd controlul, îi cer, total înfipt în ea:

– Privește-mă.

Pe măsură ce face asta, simt că mă înfig și mai mult în corpul ei și, când gâfâie înnebunită, afirm:

– Doar cu tine pot face dragoste așa, doar pe tine te doresc și doar cu tine mă simt bine când mă joc.

Jud afirmă dând din cap.

Simt că eu am câștigat partida și, înfigându-mă în ea, îi spun ce simt, cât de mult o iubesc și îi cer să-mi spună că are încredere în mine. Și o spune.

Excitat pentru că o simt din nou a mea, mă ridic cu ea în brațe și o sprijin cu delicatețe de perete. Știu că-i place latura mea de animal sălbatic, cum o numește ea.

Apucând-o cu putere, mă introduc în interiorul ei iar și iar cu duritate, conștient de cât de mult îmi place. Îmi dau de înțeles privirea ei, gemetele ei, modul cum picioarele ei se înfășoară pe talia mea.

Intru și ies din ea iar și iar, cu forță, până când Jud, desfrânată, țipă de plăcere, dându-mi de înțeles că a atins climaxul, iar eu, pur și simplu, mă las purtat și mă bucur de ce se întâmplă.

Înfierbântat, mă sprijin de perete fără să-i dau drumul și, când, în sfârșit, o las jos, o privesc și murmur:

– Te iubesc, Jud... Te rog să nu te îndoiești de asta, iubire.

Ea zâmbește, mă sărută și promite că nu se va mai îndoi.

Apoi ne ducem la baie, unde ne băgăm sub duș și, mulțumit să o văd zâmbind, fac din nou dragoste cu ea. Suntem două animale ale sexului și ne bucurăm, pur și simplu, de el.

După o dimineață frumoasă în care, datorită sexului și a iubirii pe care ne-o purtăm, am reușit să ne împăcăm, stabilesc să

mă întorc peste două zile. Judith încuviințează, mă sărută și eu plec. Nu am de ales.

***

Când, câteva ore mai târziu, aterizez la Londra, o sun să-i spun că am ajuns, iar ea, fericită, îmi urează ședere plăcută. Nu o menționează pe Amanda, iar asta îmi dovedește că are încredere în mine.

La noile birouri ale companiei Müller, mă duc imediat să mă întâlnesc cu Amanda. Vorbim despre cele întâmplate cu angajații aceia, trebuie să mă pun la curent înainte de a intra în ședință. Secretara ei ne aduce o cafea și, în timp ce o bem, comentează:

– Ți-am rezervat cameră la hotelul obișnuit.

Încuviințez. Îmi place hotelul acela.

Ea mă privește.

Știu ce pretinde să transmită prin acea privire și, pironindu-mi ochii asupra ei, o lămuresc:

– Judith este centrul vieții mele și, pentru prima dată în mult timp, pot să spun că sunt fericit.

Amanda încuviințează. Nu adaugă nimic și, câteva minute mai târziu, iese din birou. Atunci decid să o sun din nou pe iubita mea. Îmi bucură sufletul să vorbesc cu ea și, înainte de a încheia apelul, promit să o sun când mă voi întoarce diseară la hotel.

Apoi intrăm în ședință. După cum era de așteptat, situația se înrăutățește foarte mult și, după cum îmi închipuisem, când terminăm ședința, decid să-i concediez pe bărbații aceia. Îmi e greu să iau decizia, dar, după ce cântăresc avantajele și dezavantajele, cred că este cel mai bine.

După ce sala de ședințe se golește și rămânem doar eu și Amanda, ea comentează:

– Felicitări. Ai făcut ce trebuia.

Încuviințez, zâmbesc și afirm:

– Știu. Dar știu și că mi-a fost greu, din punct de vedere economic, mai mult decât ar trebui, dar era necesar pentru a evita alte probleme în viitor.

Imediat după aceea, ne ridicăm amândoi și ne îndreptăm spre ieșire, dar, înainte de a ajunge la ușă, ea se oprește, mă privește și murmură:

– Eric... hai să ne jucăm.

În tăcere, o privesc. Amanda a fost întotdeauna o jucătoare expertă. Știe ce-mi place, ce mă excită, ce-mi doresc... dar, conștient că în viața mea există o femeie care e mai presus de orice, răspund:

– Îmi pare rău, Amanda, dar nu. Judith este pe primul loc.

În tăcere, ea încuviințează, nu insistă și, după ce-mi iau rămas-bun de la ea și-mi strâng câteva lucruri din biroul ei, mă îndrept spre hotel. Sunt epuizat.

Când ajung, îmi slăbesc nodul de la cravată, mă așez pe pat și, dornic să vorbesc cu micuța mea, o sun, dar nu-mi răspunde. Asta mă miră. Încerc din nou și telefonul sună întruna, dar ea nu răspunde. Alarmat, sun acasă și, din fericire, după al doilea apel, Simona răspunde:

– Simona, sunt Eric; unde e iubita mea?

O tăcere incomodă îmi dă de înțeles că ceva nu e în regulă și, ridicându-mă din pat, întreb cu un firicel de voce:

– Ce s-a întâmplat?

Femeia reușește să-mi explice că Judith a alunecat în grădină, pe gheață, și a căzut, lovindu-se zdravăn la bărbie, unde a trebuit să i se pună copci. Mă neliniștesc foarte tare când aud asta și, de îndată ce închid telefonul, îl sun pe pilotul avionului meu particular.

– Pregătește totul, îi cer. Ne întoarcem la München de îndată ce ajung la aeroport.

***

Petrec neliniștit următoarele ore.

Inima mi-o ia la galop să știu că micuța mea a fost nevoită să se ducă la spital fără ca eu să fiu prezent și tot ce-mi doresc este să o văd. Să o văd, să știu că e bine și să verific că Simona nu mi-a ascuns nimic.

Sunt speriat!

Când ajung la aeroportul din München, e o furtună îngrozitoare.

Norbert mă așteaptă și, după ce-mi spune aceeași poveste ca soția lui, mă duce acasă cât poate de repede. Când intrăm, îmi dau jos haina și-mi las servieta la intrare. Simona îmi spune că Judith doarme în camera lui Flyn și, uimit, urc repede scările.

Flyn i-a permis să se culce în camera lui?

Când ajung în fața ușii, mă opresc. Respirația mea este ca o locomotivă și, dacă o deschid, știu că-i voi trezi, așa că aștept câteva secunde ca să mă liniștesc. Apoi intru pe întuneric și-i văd. Dorm amândoi în patul lui Flyn.

Mă așez apoi pe un scaun și-i observ. Ei doi, Flyn și Judith, sunt motoarele vieții mele și mă emoționează să-i văd dormind împreună pentru prima dată.

Îngrijorat, o privesc pe micuța mea și văd pansamentul enorm pe care-l are sub bărbie. Durerea ei este durerea mea. Urăsc să se simtă rău. Dacă aș putea, mi-aș transfera imediat durerea ei.

Dintr-odată, văd că Flyn se mișcă și cotul lui atinge bărbia lui Jud, care se trezește speriată de lovitură. Mă sperii, când ochii mei și ai ei se întâlnesc și, literalmente, mor de dragoste.

Fără să mai aștept vreo secundă, mă ridic de pe scaun și mă apropii.

Ne privim.

Fără să rostească vreun cuvânt, ea îmi dă de înțeles că e bine, iar eu, speriat să-i văd pansamentul pe bărbie, o sărut pe frunte, o iau în brațe și o duc în camera noastră.

Odată ajunși acolo, ea se încăpățânează să-mi repete că e bine, în timp ce eu îi spun că, după ce am vorbit cu Simona și mi-a povestit cele întâmplate, am decis să mă întorc.

– Am ieșit în grădină, am alunecat și m-am lovit la bărbie, îmi explică. Știi că sunt cam neîndemânatică pe zăpadă. Dar stai liniștit, sunt bine. Singura problemă este semnul care o să-mi rămână. Sper să nu se observe prea mult.

Fermecat de ea, de iubita mea, șoptesc:

– Îngâmfato!

Mă întind lângă ea. Îi zic cât sunt de mândru de ea și cât de mult o iubesc și, neputând să nu spun ce gândesc, murmur:

– Nu-mi voi ierta că nu am fost aici! Nu mi-o voi ierta!

Nemaivrând să vorbesc, ci dorindu-mi doar ca Judith să se odihnească și să se refacă repede, o apropii de mine, ea se ghemuiește și, mulțumit, observ cum adoarme, protejată de brațele mele.

55

A doua zi dimineață, când Jud se trezește și se privește în oglindă, se sperie la fel de tare ca mine când lumina zilei începe să-i lumineze fața. Chipul ei, frumosul ei chip are toate culorile și, deși eu încerc să nu dau prea mare importanță, ea se îngrijorează.

Este îngrozită, spune chiar că e un monstru!

Deși fără prea mult chef, zâmbesc și, încercând să o încurajez, spun:

– Nici dacă vrei nu ești oribilă, scumpo.

Cuvintele mele par să o liniștească și, în cele din urmă, scoțând la iveală acea parte luptătoare pe care știu că o posedă, mă privește și zice:

– Partea bună din toată povestea asta este că peste câteva zile o să treacă.

Asta-i iubita mea!

Întotdeauna mi-a plăcut optimismul ei.

Printre râsete, în baie, ea începe să se spele pe dinți, în timp ce eu mă bag sub duș. După ce a terminat spălatul pe dinți, se așază pe capacul de la WC și mă privește.

Văd cum îmi străbate trupul cu privirea ei întunecată, oprindu-se asupra unei anumite părți care intuiesc că-i face o plăcere extremă, și zâmbesc.

De îndată ce închid robinetul de la duș, ies și iau un prosop pe care ea mi-l întinde și râd din nou, observând că întinde mâna și-mi atinge penisul.

O cunosc, îi cunosc privirea și știu că în curând își va solicita atacatorul, așa că, zâmbind, spun:

– Micuțo, azi nu ești în stare de multă agitație.

Râdem amândoi și, văzând mimica perversă cu care mă privește, întreb:

– Ia spune-mi, micuță vicioasă, la ce te gândești?

Judith clipește și sunt repede conștient că nu știu dacă-mi doresc să aflu la ce se gândește.

– N-ai avut niciodată o experiență cu un bărbat? mă întreabă apoi.

Când o aud spunând asta, îmi dau seama de ce nu voiam să-mi spună și, alungând imaginea cu mine și alt bărbat care-mi vine în minte, răspund:

– Nu-mi plac bărbații, iubire, știi deja asta.

Judith zâmbește și, fără să-și ia ochii frumoși de la mine, spune:

– Nici mie nu-mi plac femeile, dar recunosc că nu mă deranjează să se joace cu mine în anumite momente.

Încuviințez, pot să înțeleg ce spune, dar nu, cu bărbați nu, și insist:

– Pe mine mă deranjează dacă un bărbat se joacă cu mine în anumite momente.

Râdem amândoi de ce am spus.

N-am permis niciodată ca vreun bărbat să aibă cu mine mai mult decât o simplă atingere în jocurile noastre.

– Și dacă eu vreau să te ofer unui bărbat? întreabă apoi.

Când o aud, o privesc uimit.

Eu, să fiu oferit unui bărbat?

Judith mă privește cu acea expresie care-mi dă de înțeles că nu pot să aștept nimic bun de la ea și, sigur pe mine, răspund:

– Aș refuza.

Ea zâmbește. Ce vrăjitoare s-a făcut!

– De ce? insistă. E doar un joc. Tu ești al meu.

La naibaaaaaa!

– Jud, ți-am zis că nu-mi plac bărbații, răspund din nou.

Încuviințează iar. Mă privește. O cunosc și știu că nu se va da bătută.

– Pe tine te excită să vezi cum o femeie își bagă gura între picioarele mele, nu? spune atunci.

Afirm, dând din cap, nu pot să neg, și atunci continuă:

– Ei bine, și mie mi-ar plăcea să văd un bărbat cu gura între picioarele tale.

O privesc, nevenindu-mi să cred.

În toată viața mea, nicio femeie nu mi-a propus ceva atât de nebunesc.

Eu sunt un macho alfa, un bărbat care se simte bine cu femeile și în jocurile mele n-au intrat niciodată bărbații. Nu. În mod categoric, nu!

Jud mă privește, zâmbește, iar eu, cam deranjat, întreb:

– Te simți bine?

Ea zâmbește din nou și-mi spune că se simte foarte bine. Insistă asupra excitării pe care i-o provoacă imaginea altui tip între picioarele mele și repet:

– Nu!

Încerc să mă îndepărtez de ea, dar ea se ridică, îmi cuprinde talia și, privindu-mă, murmură:

– Nu uita, iubire: plăcerea ta este plăcerea mea și noi suntem stăpânii corpurilor noastre. Tu mi-ai arătat o lume pe care nu o cunoșteam și acum eu vreau, îmi doresc și tânjesc să te sărut în timp ce un bărbat te...

O întrerup. N-am chef să mai vorbesc despre asta.

– Bine, închei, vorbim altă dată despre asta.

Încuviințează. Știu că vom mai vorbi!

După ce-mi pun prosopul în jurul taliei, o iau în brațe și comentez:

– Știi, brunețico? Începi să mă sperii.

Printre râsete, o gâdil, ieșim din baie și fac dragoste cu ea cu delicatețe.

***

Câteva ore mai târziu, mă îmbrac și mă duc la firmă. Trebuie să rezolv niște probleme.

Leslie, secretara mea, mă întreabă de îndată ce mă vede despre ședința de la Londra, iar eu o informez că totul a decurs așa cum mă așteptam.

După ce-mi deschid calculatorul și e-mailul, văd că am mai multe e-mailuri de la Amanda. În acestea îmi vorbește despre lichidări de afaceri, cu excepția ultimului, în care spune: „Când dorești, sunt aici".

Oftez. E clar că femeile sunt căpoase, foarte căpoase și decid să nu-i răspund. Nu merită.

Câteva ore mai târziu, după ce am rezolvat mai multe chestiuni, hotărăsc să mă întorc acasă. Vreau să stau cu Judith și să mă asigur că se simte bine.

În fața grilajului de la intrare, privesc tomberoanele și, dintr-odată, îmi pare rău că nu-l văd pe câinele slăbănog lungit acolo, în căsuța lui. Poarta se deschide, intru în parcela mea și conduc până la garaj.

Când intru în el, fără să știu de ce, privesc solul în căutarea urmelor umede ale animalului și, uimit, murmur:

– Dar la ce mă gândesc?

Apoi intru în casă și las cheile de la mașină în hol. Liniștea din acel loc mă înfioară. Unde sunt Flyn și Judith?

Mă îndrept spre salon. Acolo nu sunt și, când mă întorc, Simona, care iese din bucătărie, mă privește și spune cu un zâmbet:

– Flyn este în camera vechiturilor lui Judith.

– Împreună?! întreb uimit.

Ea încuviințează și afirmă fericită:

– Da, domnule, împreună!

Cu gura căscată, dau din cap.

Ce se întâmplă aici?

Când am sosit noaptea trecută, Judith dormea cu Flyn în camera lui, iar acum băiatul este cu ea în camera ei de vechituri.

Fără îndoială, se întâmplă ceva ce nimeni nu mi-a explicat și, hotărât să găsesc o explicație, mă duc s-o caut. Deschid ușa și-i găsesc pe amândoi stând liniștiți pe podea.

Îi privesc... mă privesc... și întreb:

– S-a întâmplat ceva?

Dintr-odată, nepotul meu se ridică, mă îmbrățișează și răspunde:

– Jud m-a ajutat să învăț ceva de la școală.

O privesc pe iubita mea. Pe iubita mea cu fața multicoloră. Ea încuviințează și, câteva clipe mai târziu, Flyn pleacă.

Judith se ridică și ochii mei se îndreaptă spre pomul cu dorințe. Pomul acela roșu și oribil pe care în ziua Regilor Magi ea l-a scos furioasă din salon și care e în continuare aici.

Ochii mei zboară prin camera dezordonată, plină de vechituri și de cutii ale lui Judith, și atunci ea mă îmbrățișează și, cu fața plină de vânătăi, dar mai frumoasă ca niciodată, spune:

– O să vezi că, într-o bună zi, nepotul tău o să-mi dea un pupic.

Asta mă face să zâmbesc. Judith obține orice. Și, luând-o în brațele mele și strângând-o, cu grijă să nu-i ating bărbia, îmi apropii buzele de ale ei și murmur:

– Deocamdată, micuțo, ai sărutul meu.

56

Azi, pentru prima dată în viața mea, o să sărbătoresc ceea ce întotdeauna am considerat că este o prostie. Dintr-odată, faptul că sunt cu Judith m-a făcut să-mi doresc să sărbătoresc ziua îndrăgostiților și, după ce mi-am petrecut noaptea gândindu-mă cum să o surprind, mă dau jos din pat și cobor să iau micul dejun.

Sun de mai multe ori la un număr de telefon de care-mi face rost Norbert, dar nu răspunde nimeni. Asta începe să mă enerveze. Nu sunt un bărbat răbdător și, când vreau ceva, trebuie să fie imediat!

După ce beau mai multe cafele și-mi iau rămas-bun de la nepotul meu, care se duce cu Norbert la școală, aud dintr-odată muzică în dormitor.

Fără îndoială, micuța mea s-a trezit.

Urcând treptele din două în două ca să o văd, ajung la ușă și, când o deschid, mă bucur de spectacolul pe care mi-l oferă.

În fața mea se află versiunea nebunească a micuței mele, dansând și cântând pe pat melodia *Satisfaction* de la Rolling Stones.

Încântat și fericit, o observ în timp ce se zbenguie, sare pe saltea, și simt cum piciorul meu drept se mișcă în ritmul muzicii. Dar, dintr-odată, ea face o piruetă, mă vede și se oprește.

Zâmbim amândoi și, privind-o, murmur în timp ce ea se dă jos din pat:

– Îmi place la nebunie să te văd așa fericită!

Judith zâmbește, îmi spune că melodia aceea îi stârnește amintiri și, când, curios, o întreb la ce amintiri se referă, începe

să-i numească pe cei despre care-mi închipui că sunt prietenii ei și, dintr-odată, aud numele lui Fernando!

Pe măsură ce o spune, îi trag o palmă și apoi alta. Ea râde. Mă face și pe mine să zâmbesc și, în cele din urmă, murmur:

– Nu te juca cu focul, micuță, că o să te arzi.

Ne sărutăm, ador să o sărut, și, pentru o clipă, aștept să-și amintească ce zi este azi, dar, una din două: fie nu-și amintește, fie nu vrea să-și amintească. Și nu-i pot reproșa. Eu însumi am avut grijă să-i spun de o mie de ori că nu cred în ziua de Sfântul Valentin.

Cinci minute mai târziu, după ce trec pe ascuns prin camera cu vechituri a lui Judith, ca să iau ceva ce ea păstrează acolo, mă duc la firmă; am multe de făcut.

***

Odată ajuns la Müller, am o ședință cu consiliul executiv. Dezbatem o vreme cele întâmplate la Londra și se aduc în discuție numele altor angajați de pe vremea tatălui meu, ca să aibă aceeași soartă precum cei care deja au fost concediați.

Încuviințez, fără îndoială, este cel mai recomandat, totuși, vreau să le ofer un vot de încredere acelor oameni care-mi sunt în continuare alături și care încă n-au provocat probleme. Cred că măcar atât pot face și eu pentru ei.

La 11:30 îi trimit un mesaj lui Judith. Vreau să știu ce face și-mi spune că o așteaptă pe Frida, că vor lua prânzul împreună acasă.

Asta-mi place!

La ora 12, primesc un apel și mă bucur să aud vocea lui Henry, prietenul lui Norbert de la protecția animalelor. Acesta îmi spune că Susto, cățelul pe care l-a luat de la poarta casei mele, este în continuare la protecția animalelor și stabilesc să trec pe la 14:30 pe acolo.

De îndată ce închid, rămân cu privirea la o fotografie cu Jud pe care o am pe masa mea.

Chiar sunt dispus să am un câine în curtea mea?

Uimit, zâmbesc. E mai mult decât clar că Judith reușește inimaginabilul.

La ora 14, îmi iau rămas-bun de la secretara mea și plec. Trebuie să mă duc la protecția animalelor.

***

Locul, care este în afara Münchenului, este, cel puțin, deprimant. După ce cobor din mașină, privesc în jur. Încă nu înțeleg prea bine ce caut aici, dar, nevrând să mă gândesc prea mult, ca să nu mă răzgândesc, decid să intru.

În interior, aud sute de lătraturi. Privesc în jur, când o fată tânără mi se adresează:

– Ce doriți?

– Îl caut pe Henry. Am stabilit să mă văd cu el aici la ora 14:30.

– Sunteți domnul Zimmerman?

Încuviințez; ea zâmbește, se îndepărtează și, câteva secunde mai târziu, Henry, un bărbat de vârsta lui Norbert, vine și, zâmbind, îmi spune:

– Intrați... domnule Zimmerman! Poftiți pe aici, în biroul meu.

Evitând să ating pereții sau altceva din locul acela, îl urmez și intrăm într-o cămăruță pe care el a numit-o *birou*. Ne așezăm și, privindu-mă, zice:

– Am vorbit cu Norbert și mi-a spus că vreți să adoptați câinele pe care l-am luat în urmă cu câteva zile de la poarta casei dumneavoastră, corect?

Încuviințez fără să șovăi.

– Corect. Vreau să duc acel câine acasă.

– De ce? De ce îl vreți dacă m-ați pus să-l iau?

Îl privesc și, cu sinceritate, spun:

– Pentru că iubita mea adoră acel cățel și eu vreau să o văd fericită.

– Un animal nu este un capriciu, domnule Zimmerman. Iar dacă vă spun asta, e pentru că sunt sătul ca unii oameni irresponsabili care fac cadou animăluțe, iar când stăpânii lor se plictisesc de ele sau acestea cresc, le părăsesc în voia sorții.

Intuiesc că simte că eu și animalele nu suntem prieteni intimi și, dispus să-l fac să înțeleagă că lighioana va fi bine îngrijită la mine acasă, scot din buzunar fularul multicolor pe care Susto obișnuia să-l poarte la gât și adaug:

– Pe iubita mea o cheamă Judith și vă asigur că mai întâi mă părăsește pe mine decât pe el.

Henry zâmbește și continui:

– Ea l-a cunoscut pe Susto înainte să-l cunosc eu, l-a îngrijit și...

– Susto (Sperietură)?!

Văzând expresia bărbatului, zâmbesc.

– Judith i-a pus numele ăsta și, după cum v-am spus, îl adoră!

El zâmbește, iar eu adaug, căci trebuie să iau câinele cu mine.

– Acasă am o grădină enormă, unde Susto poate locui și, cunoscând-o pe iubita mea, știu că-l va răsfăța și-l va face foarte fericit.

Vorbim o vreme despre animale sau, mai bine zis, el vorbește despre animale, în timp ce eu sunt conștient că, la fel ca Judith, bărbatul acesta are o perspectivă diferită de a mea în privința asta. La fel ca ea, Henry este de părere că animalele, pe lângă faptul că lasă urme pe haine și pe sol, le lasă și în inimă, pentru totdeauna.

După părerea lui, câinii nu vorbesc, dar te însoțesc mai bine decât oricine în tăcere. Oferă toată dragostea lor fără să ceară nimic în schimb, iar cine a avut unul vreodată nu mai înțelege viața fără ei.

Toate astea sunt noi pentru mine. Nu mi-am dat niciodată șansa să cunosc un animal și poate că a venit momentul.

Îmi povestește despre munca la protecția animalelor datorită donațiilor pe care oamenii anonimi le fac și decid să colaborez și eu. Vreau ca instalațiile lor să funcționeze mai bine, iar Henry, emoționat, mă privește aflând că eu, Eric Zimmerman, voi contribui în fiecare lună cu o sumă de bani. Fără îndoială, micuței mele îi va plăcea.

După ce vorbim o vreme, eu și bărbatul acela ne ducem într-un loc plin de cuști de câini.

Ce scandaloși sunt!

Când ajungem în fața uneia, mă aplec să privesc și-l văd pe animalul pe care iubita mea îl numește Susto. Stă tolănit. Mă observă, nu se mișcă, dar dă din coadă.

– Vă recunoaște și se bucură de vizita dumneavoastră, afirmă Henry.

Uimit, mă uit la animal.

Sincer, nu știu de ce se bucură să mă vadă. Întotdeauna m-am purtat dur și indiferent cu el, dar, dispus ca asta să se schimbe, scot fularul colorat din buzunar și i-l arăt. De îndată ce-l vede, Susto se ridică. Apoi mă privește cu ochii lui rotunzi și mișcarea cozii lui se accelerează, moment în care Henry șoptește:

– Fularul ăla îi stârnește amintiri frumoase. Ați văzut ce bucuros este?

Încuviințez. El deschide atunci cușca, eu mă dau în spate și Susto iese cu grijă. Ne privim. Mă miroase și se așază în fața mea.

Ochii lui, ochii aceia săltăreți pe care nu i-am privit niciodată așa cum îi privesc acum, îmi dovedesc noblețea lui deosebită. Atunci mă aplec ca să fiu la nivelul lui și, pentru prima dată în viața mea, îl ating și sunt uimit să-i simt blana moale.

Animalul mă privește, își apropie boticul de fața mea, dar îi poruncesc cu voce autoritară:

– Nu, Susto! Nu mă linge!

Animalul mă privește cu urechile date pe spate. Cred că l-am speriat. Intuiesc că vocea mea răgușită și dură îl sperie și, îmblânzind-o, murmur:

– Salut, cățelule! Iartă-mă că am fost așa de idiot!

Când spun asta, limba roz a animalului îmi trece peste față.

La naibaaa!

Mort de scârbă, mă șterg și șoptesc:

– Bine. Mă consider iertat.

Henry râde, iar eu, cu grijă, înnod fularul la gâtul câinelui și, privindu-l, afirm:

– Pregătește-te, pentru că, atunci când Judith o să te vadă, cred că o să te îmbrățișeze întruna.

Susto privește în urmă.

Henry îmi spune că trebuie să trec pe la birou ca să completez niște hârtii și atunci, dintr-odată, animalul intră din nou în cușcă și se tolănește. Uimit, îl privesc.

– Haide, Susto... haide acasă!

Dar el nu se mișcă. Doar mă privește cu fularul la gât și, dintr-odată, ia ceva de jos cu gura, se ridică din nou și iese din cușcă. Curios, îl privesc, iar Henry îmi explică zâmbind:

– Nu vrea să plece fără puiul lui. În urmă cu câteva zile l-am băgat în cușcă împreună cu el. Se pare că l-au găsit lângă frații lui, toți morți în gunoi. La început, am crezut că și acesta va muri, dar Susto a avut foarte bine grijă de micuț și și-a revenit.

Uimit, mă aplec din nou ca să-l privesc și, curios, văd o mică bilă cu păr alb. Henry ia cățelușul din gura lui Susto și animalul se duce după el. Fără să-și ia ochii de la cățeluș, Susto se mișcă neliniștit, iar Henry spune:

– E clar că Susto este un tată bun și veghează asupra siguranței puiului său. Dar nu vă faceți griji, luați-l doar pe Susto; cu puțin noroc, acestui micuț îi vom putea găsi un cămin.

Uimit, observ cum Susto îl urmează neliniștit pe Henry și, când bărbatul vără cățelușul într-o altă cușcă, animalul se tolănește în fața ei. Nu se mișcă de acolo.

O vreme, încercăm să-l facem pe Susto să vină cu noi, dar refuză. Nu se mișcă din fața cuștii unde a fost vârât cățelușul și-l înțeleg. S-a ocupat de acel micuț și acum nu vrea să-l lase singur. Mă identific cu el: eu nu l-aș părăsi niciodată pe Flyn.

Atunci, văzând cum mă privește, știu ce trebuie să fac și, adresându-mă lui Henry, spun:

– Voi completa documentele pentru Susto și pentru cățeluș.

– Îi luați pe amândoi?

Atingând capul lui Susto, care pare că mă înțelege, încuviințez și, privindu-l pe animal, îl întreb:

– Ești de acord să vină cu noi acasă?

Dintr-odată, Susto se ridică și face o piruetă în aer. Este bucuros, iar eu sunt uimit că animalul mă înțelege atât de bine. Imediat după aceea mă uit la Henry și comentez:

– Ați văzut, îi iau pe amândoi!

O jumătate de oră mai târziu, după ce am completat hârtiile și am plătit suma care mi-a fost indicată, deschid portiera din spate a mașinii mele impecabile și, privindu-l pe Susto, murmur văzându-mi haina plină de păr:

– Te rog, încearcă să faci cât mai puțină mizerie.

Dintr-un salt, animalul urcă pe bancheta din spate, iar eu, lăsând lângă el bila albă, care continuă să doarmă, șoptesc:

– Haide acasă.

Sunt agitat. În mașină am două animale care vor face parte din familia mea și încă nu-mi vine să cred.

Oare am înnebunit?

Cu un zâmbet, privesc în spate de mai multe ori și văd mereu ochii lui Susto, care mă privesc, și pare chiar că zâmbește. Este fericit și simt că și eu sunt.

***

Ajunși acasă, cu complicitatea lui Norbert și a Simonei, duc cățelul și puiul până la bucătărie.

Simona nu mai poate de bucurie când vede animalul și zâmbește așa cum de puține ori am văzut-o zâmbind.

– Ah, domnule... nu o să vă pară rău! Ce fericire! Ce fericire! exclamă.

Oftez. Sper să nu regret și, zâmbind, zic:

– Ține-i aici până vin cu Judith, de acord?

Simona, care-l adoră pe Susto, deja îl pupă în timp ce-i dă șuncă, pe care acesta o mănâncă încântat.

Nu știe nimic, lighioana!

După ce dau puțin cu peria pe haina mea albastră și pe costumul închis la culoare ca să-mi îndepărtez părul animalelor, iau buchetul de trandafiri roșii pe care l-am rugat pe Norbert să-l cumpere și mă apropii de camera cu vechituri a lui Judith. Ajuns acolo, deschid ușa.

Ca de obicei, o găsesc stând pe podea cu laptopul ei, în timp ce vorbește pe Facebook cu prietenele pe care le-a cunoscut prin intermediul grupului Războinicele Maxwell. Bucuros să o văd și știind ce surpriză i-am pregătit, o privesc și o întreb:

– De ce nu te așezi pe un scaun?

Ea zâmbește și îmi spune că îi place la nebunie să stea pe podea, iar eu, încântat, mă aplec și o sărut. Apoi îi dau mâna și, când se ridică, pun în fața ei minunatul buchet de trandafiri roșii.

– La mulți ani de Ziua Îndrăgostiților, micuțo!

Cu gura căscată și cu fața ei multicoloră, mă privește.

Cred că nu se aștepta să-mi amintesc de această zi și, când văd vinovăția de pe chipul ei pentru că nu m-a felicitat, nici nu mi-a cumpărat nimic, spun repede:

– Cel mai frumos cadou al meu ești tu, brunetico. N-am nevoie de nimic mai mult.

Mă sărută, îmi dăruiește pasiunea ei și, scoțând din buzunar un pachet de gume de mestecat, mi-l arată și râdem amândoi. Cu o privire care mă înnebunește, ia o gumă cu gust de căpșuni, mi-o bagă în gură și, amuzat de ceea ce înseamnă asta pentru noi, întreb:

– Acum îți vor ieși petele și capul va începe să ți se învârtă asemenea fetei din *Exorcistul*?

Apoi râdem și ne sărutăm, ne devorăm.

După aceea, Judith îmi povestește cum a fost la prânzul cu Frida și îmi vorbește despre o petrecere care se va organiza în seara asta în Nacht. Eu o privesc uimit și, printre râsete, îi zic că, din cauza feței sale colorate, e mai bine să nu mergem. Râdem din nou și atunci ea mă întreabă dacă am făcut vreodată un *boybang*.

Văzând că așteaptă un răspuns, încuviințez.

– Da.

În viața mea am făcut multe lucruri privitoare la sex.

– Mamă, ce tare! șușotește ea.

Râd, nu mă pot abține, și zic:

– Scumpo, de mai bine de paisprezece ani practic un tip de sex care pentru tine, deocamdată, este o noutate. Am făcut multe lucruri și te asigur că nu voi dori să le faci niciodată pe unele dintre ele.

Ea mă privește și adaug:

– Sado.

Judith clatină din cap. Știu că asta nu o amuză.

– Ce părere ai despre *gangbang*? mă întreabă atunci.

Zâmbesc.

Dar despre ce au vorbit ea și Frida în timpul prânzului?

O privesc. Așteaptă un răspuns și, sigur de ceea ce spun, pentru că asta simt, răspund:

– Prea mulți bărbați între mine și tine. Aș prefera să nu propui așa ceva.

Continuă să mă privească. Cred că o să pună în continuare întrebări despre asta, așa că eu, ca să schimb subiectul, spun, dornic să-i arăt surpriza:

– Mi-e sete. Vrei să bei ceva?

În sfârșit, reușesc să o scot din camera ei dezastruoasă. Ea privește încântată buchetul de trandafiri roșii și atunci deschid ușa de la bucătărie și chipul iubitei mele se transformă și o aud șoptind cu emoție:

– Susto!

Animalul aleargă brusc spre ea și cred că a fi răsturnat-o dacă nu reușeam să-l opresc.

În felul lui, câinele își demonstrează fericirea, sărind în fața noastră, se gudură și un sunet văicăreț îi iese din gât. Plânge de fericire.

Judith este fericită. Susto este fericit. Ce-mi pot dori mai mult?

O văd pe femeia vieții mele îmbrățișând acel animal cu toată dragostea ei, în timp ce-i spune lucruri frumoase și, când privirile noastre se întâlnesc, ea îi dă drumul, se ridică și, îmbrățișându-mă, murmură în spaniolă, pentru ca Simona să nu o înțeleagă:

– Niciun *gangbang*! Ești cel mai frumos din lume și îți jur că m-aș căsători cu tine chiar acum, cu ochii închiși!

Fericit, o privesc...

Fericit, o sărut...

Fericit, o...

Și, vrăjit de multele lucruri frumoase pe care această femeie mă face să le simt, afirm:

– Tu ești cea mai frumoasă! Și când vrei... ne putem căsători.

Ea mă privește. Râde.

Știu că nunțile nu sunt genul meu și cu atât mai puțin al ei. O ia ca pe o glumă. Eu, nu.

Susto, care este înnebunit de fericire, sare pentru a-i atrage atenția lui Jud, dar îl opresc și, adresându-mă ei, spun:

– După cum vezi, i-am pus la gât fularul pe care i l-ai făcut. Apropo, este extrem de răgușit.

Judith mă sărută, zâmbește și șușotește:

– Vaiii, te mănânc, Iceman!

Ne sărutăm din nou, dar, dintr-odată, atenția îi este atrasă de ceea ce ține în mâini Simona, zâmbitoare, și întreabă:

– Și superbitatea asta?

Fără să-i dau drumul și nevrând ca acest moment atât de fericit să se termine, ne apropiem de Simona și zic:

– Era în aceeași cușcă în care se afla Susto. Se pare că este singurul dintre tovarășii săi care a supraviețuit și are cam o lună și jumătate, din câte am înțeles. Susto nu voia să vină cu mine dacă nu-l luam și pe micuțul ăsta. Trebuia să fi văzut cum l-a luat în gură și a ieșit din cușcă, atunci când l-am chemat.

Jud mă privește și simt că este mândră de mine; atunci, Simona spune:

– Sunteți un om foarte bun, domnule!

– E cel mai bun! afirmă Judith. Și, adresându-se lui Susto, adaugă: Iar tu, un tată excelent!

Vorbim o vreme despre câini și Simona se duce să-l caute pe Norbert. Rămași singuri, Jud lasă cățelușul pe jos și, în timp ce eu îl țin pe dulău ca să nu o trântească, întreb:

– Îți plac cadourile pe care ți le-am făcut?

Îmi răspunde că da, îmi zice lucruri frumoase, dar când îmi sugerează ca animalele să locuiască în casă, situația se schimbă. Și când, câteva secunde mai târziu, cățelușul își face nevoile pe podeaua din bucătărie, încep să mă îndoiesc dacă am făcut bine că l-am adus. Atunci, Judith mă privește cu fața ei multicoloră minunată și comentează:

– Să știi că tocmai ai mărit familia. Suntem cinci deja.

Îmi place ce-a zis, mă mulțumește, dar câinele și-a făcut nevoile în bucătărie!

Jud zâmbește. Zâmbește întruna văzându-mi fața cu care privesc balta. Apoi, luând cățelul, îmi întinde mâna și îmi spune:

– Haide, Eric. Să-i facem o surpriză lui Flyn.

Auzind asta, mă încordez. Nici nepotul meu nu este un iubitor de animale și întreb:

– Nu-i va fi frică de Susto?

Judith clatină din cap și, dispus să-i dau o șansă, mă las condus până în camera de jocuri a lui Flyn. De îndată ce ajungem acolo, permit ca Judith să deschidă ușa și, când animalul intră, aud vocea nepotului meu, care strigă:

– Susto!

Și se grăbește să-l îmbrățișeze.

Măi, să fie, dar nu-i e frică de câini?!

Susto se trântește pe podea și se pune cu burta în sus, iar nepotul meu îl gâdilă.

Ce moment fermecător!

Mă bucur de zâmbetul lui Flyn, de-al lui Judith, și atunci nepotul meu, privindu-mă, întreabă, văzând ce are Jud în mâini:

– Și ăsta cine e?

Îi explic repede ceea ce i-am zis și iubitei mele și, când ea lasă cățelușul în mâinile lui Flyn, spune:

– Micuțul acesta va fi superprietenul tău și supermascota ta. Prin urmare, trebuie să-i pui un nume.

Copilul mă privește. Este uimit că am acceptat să avem animale în casă și, surprinzându-mă, spune dintr-odată:

– Se va numi Calamar.

Calamar?

Ce fel de nume este ăsta?

Dar, văzând cum el și Judith se privesc și bat palma, intuiesc și mai tare că între ei s-a întâmplat ceva ce nu mi-au povestit, dar vreau să aflu.

Ne distrăm împreună, amuzați, râdem atunci când vedem cum îl gâdilă Flyn pe Susto pe burtă, în timp ce îl ține în brațe pe Calamar. Eu o sărut pe femeia vieții mele pe gât și șoptesc fericit:

– Când vrei, știi deja... mă căsătoresc cu tine.

57

Sosirea câinilor provoacă o vâlvă acasă care, uneori, cred că mă va înnebuni. Avem o grădină enormă pe unde pot să zburde în voie ca animale ce sunt, dar Susto și Calamar aleargă tot timpul prin casă și, ce e și mai rău, urăsc să găsesc micile surprize ale cățelușului peste tot.

Ce câine căcăcios!

Dar, la fel cum spun că nu-mi plac și mă enervează nevoile pe care le face Calamar, trebuie să recunosc, de asemenea, că prezența lui ne umple de fericire pe toți, iar când spun *pe toți*, mă includ și pe mine.

De îndată ce ajung acasă, câinii mă urmează și se pare că mă plac! Chiar și în fiecare dimineață, înainte să plec la serviciu, Susto a deprins obiceiul să-mi aducă un băț ca să i-l arunc, iar eu, mulțumit, o fac și mă bucur de acel moment atât de special dintre noi.

Nu mi-am imaginat niciodată că niște animale ar putea să-mi umple atât de mult inima și sufletul.

Atunci înțeleg de ce a plâns Judith când a murit Curro sau când, din cauza încăpățânării mele, am pus să fie luat Susto. Am fost nemilos și, așa cum bine mi-a zis Henry, când ți-ai împărțit viața cu un animăluț, nu mai poți trăi fără el.

În aceste zile îi observ pe Judith și pe Flyn. Nu știu ce s-a întâmplat între ei, dar acum văd o camaraderie între amândoi care înainte nu exista. Îi întreb de mii de ori pe amândoi, pe fiecare în parte, dar niciunul nu-mi spune adevărul. Îmi spun doar că acum se înțeleg bine și că le place compania celuilalt.

Dexter mă sună. Este în Germania și stabilim să mă văd cu el, împreună cu Björn și Andrés, ca să luăm cina împreună. Ne plac cinele noastre de „bărbați virili", cum spune Dexter, și hotărăsc să mă văd doar cu el într-o altă zi ca să i-o prezint pe Judith.

Luăm cina la restaurantul tatălui lui Björn și, ore în șir, vorbim toți patru despre lucrurile noastre, până când, în cele din urmă, Dexter și Björn râd de Andrés și de mine că avem o femeie care ne așteaptă acasă.

După părerea lor, viața este prea scurtă ca să te concentrezi asupra unei femei, existând atâtea; după părerea mea și a lui Andrés, viața cu acea femeie este mai frumoasă decât cu multe.

Noi îi ascultăm amuzați. Căci există unele lucruri pe care, până nu le simți, nu le înțelegi, iar cel care știe cel mai bine asta sunt eu, care înainte nu pricepeam ce spunea Andrés, iar acum îl înțeleg perfect.

În seara aceea, după multe râsete, Björn și Dexter se duc să se simtă puțin bine la Sensations, în timp ce eu și Andrés ne întoarcem fericiți la casele noastre, cu familiile noastre.

***

La firmă, lucrurile par să meargă ca pe roate. De când i-am concediat pe angajații care făceau probleme, totul s-a relaxat și Müller funcționează perfect.

Într-o zi, Andrés mă sună să ne vedem. Se pare că aveam un meci de baschet în acea după-amiază și eu am uitat.

O sun repede pe Judith. O rog să-mi aducă geanta de sport la complexul sportiv la o anumită oră și ea acceptă.

O aștept răbdător pe iubita mea, sprijinit de mașina mea, când apare un taxi. Mă apropii de vehicul, plătesc cursa și, după ce o sărut pe Jud și-i spun că este superbă cu blugii ăia și cizmele înalte negre, ne îndreptăm spre vestiare.

Odată ajunși acolo, ne sărutăm și ea pleacă spre tribune, unde se află și Frida.

Când intru în vestiar, Björn mă privește și întreabă glumeț:

– A venit micuța *ta*?

Când îl aud, zâmbesc, încuviințez, iar el spune, râzând:

– Judith ți-a luat mințile.

– Nu spune prostii!

Râd în timp ce-mi dau jos hanoracul.

Björn și Andrés râd de mine.

Afirmă că Judith îmi înmoaie inima și, când mă pregătesc să protestez, Andrés spune, adresându-se lui Björn:

– Și tu nu mai râde atâta, că atunci când va veni și femeia ta... vei cădea ca un fraier.

Scot un hohot de râs.

Björn ne privește pe amândoi și apoi, cu șmecherie, afirmă:

– Îmi pare rău să vă spun că asta nu se va întâmpla. Îmi plac prea mult femeile ca să rămân doar cu una, așa cum ați făcut voi.

Eu și Andrés ne privim, râdem și apoi zic:

– Turnuri mai mari de atât au căzut, iar dacă nu crezi, uită-te la mine!

– Apropo, am stabilit cu Dexter după meci, șușotește Andrés. Eu, el și Frida o să ne simțim bine la hotelul lui.

Acum râdem toți trei și, printre îmbrânceli și de parcă am fi copii, ieșim pe teren, dispuși să ne bucurăm de meci, chiar dacă de data asta pierdem la diferență de trei puncte.

Nu întotdeauna se poate câștiga!

La dușuri, Andrés primește un telefon și, când închide, murmură:

– La naiba. Trebuie să anulez întâlnirea cu Dexter.

– De ce?

Îmi povestește ceva despre o reuniune cu privire la un job care-l interesează și, după ce ne îmbrățișăm, șoptesc:

– Sper să obții acel job pe care ți-l dorești atât de mult, chiar dacă asta înseamnă că va trebui să pleci din München.

Prietenul meu bate palma cu mine. Știe că i-o spun din inimă.

De îndată ce ieșim din vestiare, Andrés îi spune Fridei că nu se pot duce la întâlnirea cu Dexter. Ea oftează și Judith, auzindu-ne, vrea să știe:

– Cine e Dexter?

Frida îi spune că este un prieten al grupului nostru care locuiește în Mexic și, coborând vocea, șoptește că este un jucător expert. Când spune asta, Judith mă privește și, clipind, întreabă:

– Ce-ar fi să mergem noi la întâlnirea aia?

Björn, Andrés și Frida mă privesc. Toți zâmbesc și Judith insistă:

– Am chef să mă joc. Haide... să mergem.

O privesc. Îmi place la nebunie expresia feței sale pline de dorință, dar zic:

– Jud, nu știu dacă jocul lui Dexter o să-ți placă.

Ea se interesează dacă practică sado. Are o problemă cu sado!

Ca jucătoare expertă, Frida îi explică puțin că Dexter este dominator, poruncitor, pervers și nesătul, iar ea încuviințează, moment în care insist să mergem acasă, dar, în cele din urmă, este atât de insistentă, încât cedez și mergem să-l vedem pe Dexter.

***

Când ajungem la hotelul unde ne așteaptă și coborâm din vehicul, e frig. Mă grăbesc să închid mașina, o iau de mână pe iubita mea și ne îndreptăm spre interiorul hotelului. La recepție, întrebăm de camera domnului Dexter Ramírez și îl sună la telefon.

În lift, o simt pe Judith agitată, nerăbdătoare. I-au atras atenția puținele lucruri pe care le-a auzit despre Dexter și oftez. Sper doar să-i placă.

Ajunși în fața camerei, bat în ușă și aud vocea prietenului meu, care spune:

– Eric, intră!

Intrăm în camera mare cu salon și, când văd că Judith privește patul enorm din capăt, mă apropii de ea și o întreb:

– Excitată?

Excitația i se citește deja în ochi și, dintr-odată, aud:

– Eric, amice! Ce mai faci?

Zâmbesc când îl văd pe prietenul meu și atunci îmi dau seama de uimirea lui Judith văzând un tip în scaun cu rotile. Nu se aștepta la asta. Bucuros să-l revăd pe Dexter, bat palma cu el și acesta spune privind-o:

– Și tu trebuie să fii Judith, zeița care l-a înnebunit pe prietenul meu, ca să nu mai spun că este îndrăgostit, nu-i așa?

Iubita mea zâmbește și, surprinzându-mă, trântește:

– Exact. Și să știi că-mi place că este înnebunit și îndrăgostit de mine.

Dexter mă privește, îmi face complice cu ochiul și, luând mâna iubitei mele, șoptește:

– Zeiță, sunt Dexter, un mexican care-ți cade, învins, la picioare!

Mulțumit, observ că prietenul meu și Judith se simpatizează. Asta-mi place.

Câteva clipe mai târziu, pregătim ceva de băut în timp ce Dexter îmi spune că-i plac cizmele înalte pe care le poartă Judith. Ea zâmbește și, după ce o sărut pe gât, o privesc și cer:

– Iubire, dezbracă-te.

Ea mă privește uimită. Nu se aștepta să spun asta, dar, fără jenă, o face, se dezbracă, în timp ce eu și Dexter o observăm. Când termină, prietenul meu murmură:

– Vreau să-ți pui din nou cizmele.

Judith mă privește, iar eu încuviințez cu privirea și atunci contemplăm cum, cu senzualitate, își încalță din nou cizmele negre superbe care-i ajung până la coapse.

Excitant!

Dexter îi cere atunci să păşească până în capătul camerei, vrea să o observe. El observă tatuajul pe care-l are pe pubis şi murmură:

– Frumos tatuaj. După cum spunem noi în ţara mea, *muy padre* („foarte tare")!

Eu încuviinţez încântat, o observ pe iubita mea şi afirm, după ce iau o gură din whisky-ul meu:

– Minunat!

Câteva clipe mai târziu, dorinţa ne învinge. O duc pe Jud în pat şi, după ce o fac să se aşeze în patru labe şi-i desfac picioarele, cer:

– Nu te mişca.

Ştiu că cererea mea o excită; Dexter se apropie de ea şi îi atinge partea interioară a coapselor şi, în cele din urmă, face ceea ce-i place atât de mult şi-i trage o palmă la fund, apoi alta şi alta... şi alta...

– Mă înnebunesc fundurile înroşite.

Asta mă amuză. Nimic nu-i place mai mult lui Dexter decât să vadă un fund foarte roşu de la palme.

– Aşază-te pe pat şi priveşte-mă, îi cere apoi.

Judith îi dă ascultare, îl observă şi el îi explică, fără menajamente:

– Zeiţă, aparatul meu nu funcţionează... dar mă excit şi mă simt bine atingând, poruncind şi privind. Eric ştie ce-mi place. Sunt puţin autoritar, dar sper să ne simţim bine toţi trei, deşi iubitul tău m-a avertizat că gura ta este doar a lui.

Judith încuviinţează şi apoi întreabă, uimindu-mă:

– Eric ştie ce-ţi place, dar eu vreau să ştiu cum îţi plac femeile.

Ia te uită!

Nu mă aşteptam la asta din partea femeii mele, iar asta îmi face penisul să zvâcnească mai tare, cu atât mai mult când aud că Dexter răspunde:

– Fierbinți și sexy. Și, privindu-mă, întreabă: Eric, femeia ta este așa?

Îndrăgostit, fermecat, înfierbântat și excitat de ceea ce Judith mă face să simt, afirm:

– Da, este.

Jud zâmbește, se leagănă pentru noi și, dăruită pe deplin jocului, îl privește pe prietenul meu și întreabă:

– Ce vrei de la mine, Dexter?

El zâmbește.

– Vreau să te ating, să te leg, să te ling și să te masturbez. Eu voi dirija jocurile, vă voi cere poziții și mă voi simți bine cu ceea ce faceți. Ești dispusă să faci asta?

Fața înfierbântată a lui Judith îmi dă de înțeles răspunsul ei înainte să-l rostească:

– Da.

Din acea clipă, perversiunea și desfrâul se instalează în noi. Dexter desface o pungă care conține mai multe jucărioare sexuale și, după ce Judith îi oferă sânii ei, el pune pe ele niște *clamps*.

Observ că ei îi plac cleștii care-i susțin sânii și cu atât mai mult când Dexter trage de lănțișor și mai multe gâfâieli ies din buzele ei ispititoare.

Delir...!

Cu îndrăzneală, îi leg iubitei mele mâinile de capul patului și, ulterior și cu consimțământul ei, îi leg și gleznele de-o parte și de alta a patului. O las vulnerabilă, expusă și cu picioarele desfăcute pentru noi.

Dexter, încântat, trage de lănțișorul care este atașat de sânii ei și ea geme, gâfâie, ne arată cât de mult îi place, iar prietenul meu murmură:

– Eric... ai o femeie foarte fierbinte.

O privesc... ea se uită la mine cu ochii sticloși de excitație și afirm:

– Știu.

Ne jucăm...

Ne simțim bine...

Ne atingem...

Atunci, Dexter, care plimbă delicios unul dintre dildo-uri pe vaginul umed al lui Judith, întreabă:

– Vrei să te utilizez, să te folosesc și să mă bucur de tine?

Ea se convulsionează. Totul o duce la delir și cere:

– Utilizează-mă, folosește-mă și bucură-te de mine.

La naiba!

Auzind-o spunând asta, mă face să-mi doresc din toată ființa să o posed cu pasiune și asprime. O am în fața mea legată din pură plăcere, oferindu-ne corpul ei și cerând război.

Dornic de ea, de femeia mea, apuc lănțișorul de pe sânii ei, trag de el și, când ea gâfâie, îmi bag limba în gura ei și o sărut. O sărut pervers, cu plăcere și demență.

Mă opresc, trebuie să mă opresc sau jur că n-am să mă mai pot controla; atunci, Dexter mângâie partea interioară a coapselor ei tremurânde și, punând în fața ei un dildo albastru, cere printre dinți:

– Deschide-o.

Judith deschide gura, prietenul meu introduce dildo-ul și șoptește:

– Suge-l.

Ea face ce-i cerem amândoi, când Dexter, privindu-mă, murmură:

– Eric... acum vreau să ți-o sugă ție.

Mulțumit, îmi apuc erecția tare și o duc la gura ei.

Oh, Doamne, plăcerea este extremă!

Judith, legată de mâini și de picioare, dăruită dorințelor noastre, îmi suge penisul și permite să i-o dau în gură până când Dexter spune „Stop!" și știu că trebuie să opresc jocul.

Dornic să continui, observ cum prietenul meu unge dildo-ul cu lubrifiant.

Intuiesc ce vrea și, fără să vorbesc, mă așez pe pat și, cu mâinile, deschid vaginul umed al iubitei mele. Dexter îi introduce dildo-ul, Judith gâfâie, mă privește, se oferă și el exclamă:

– Ce super!

Stimulat de ceea ce văd, mirosul de sex pune cu totul stăpânire pe simțurile mele, în timp ce mexicanul bagă și scoate dildo-ul din corpul iubitei mele și ea tremură și țipă.

Îmi mângâi mădularul. Furnicătura pe care o simt în el îmi cere acțiune, multă acțiune și Dexter șoptește:

– Îmi place mirosul de sex. Așa... hai, zeiță, dă-ți drumul pentru mine!

Judith țipă de la jocurile lui, iar eu, care nu mai pot, retrag mâna lui Dexter, scot dildo-ul și, vârându-mă între picioarele iubitei mele, o aud strigând.

Dexter zâmbește. Îi place ce vede și, în timp ce eu o atac pe iubita mea, care mă privește dăruită plăcerii, văd că el apucă lănțișorul de pe sânii ei și trage de el. Sfârcurile lui Judith se întind, iar țipătul ei îmi dă de înțeles cât de mult îi place; atunci Dexter cere:

– Zeiță, ridică șoldurile... Haide... primește-l! Da... așa!

Vocea lui...

Țipetele iubitei mele...

Momentul...

Totul mă înnebunește, mă excită îngrozitor și, ca un animal, i-o trag iubitei mele, conștient de cât de mult îi place ceea ce-i fac. Judith strigă, mă privește, cere mai mult. Eu îi dau până când Dexter, la fel de înfierbântat ca noi, cere, de asemenea:

– Eric... amice, tare... dă-i tare!

Nebun...

Pierd controlul exact în momentul în care simt că-l pierde și Judith și ajungem împreună la climax. Mereu împreună.

Epuizat, mă sprijin într-o mână ca să nu cad peste ea. Ne privim. Ea îmi zâmbește și, după ce o sărut dulce pe gura

frumoasă, îi dezleg mâinile, fiind conștient că Dexter o spală și-i dezleagă gleznele.

Jud mă îmbrățișează. Eu o sărut cu toată dragostea de care sunt în stare și atunci prietenul meu murmură:

– Zeiță, ești foarte fierbinte. Sunt sigur că mă vei face să mă simt foarte bine. Vino, ridică-te!

Îi dau drumul lui Judith. Simt că ea vrea să se ridice în picioare și îi observ.

Ea se așază atunci în fața lui și Dexter își apropie gura de tatuajul ei. I-l suge. Jud gâfâie și, dispus ca plăcerea perversă să continue, mă așez în spatele ei și, cu mâinile, despart labiile sexului ei și i-l ofer prietenului meu.

Jud mă privește chiar în momentul în care Dexter îi atinge clitorisul cu limba și ea geme. Câteva clipe mai târziu, fără a fi nevoie să-i spun ceva, ea se oferă din nou și, urcându-se pe umerii prietenului meu, lasă să-i cadă vaginul în gura lui și Dexter îl savurează în timp ce eu o țin și aud cum el îi dă palme peste fese.

Gâfâielile lui Judith și sugerile lui Dexter răsună în cameră în timp ce eu îi observ. În fața mea îl am pe unul dintre cei mai buni prieteni ai mei, însetat de vaginul femeii mele, și pe ea dându-i să bea. Spectacolul este pervers, sugestiv, provocator.

Ne jucăm.

Ne jucăm în o mie de feluri, iar eu mă simt bine. Mă bucur ca un nebun și cu atât mai mult văzând cât de bine se simte iubita mea.

Dexter introduce atunci bijuteria anală în fundul ei deja înroșit și, ulterior, amândoi o posedăm pe rând.

Suntem transpirați și îi propun lui Judith să facem un duș. Ea acceptă.

Rămași singuri, o sărut, o dezmierd și o întreb:

– E totul în regulă, micuțo?

Ea mă privește și încuviințează.

N-aș face niciodată nimic ce ea n-ar vrea și, în timp ce facem duș, îi răspund la întrebările referitoare la motivul pentru care Dexter este într-un scaun cu rotile. Mâhnit, îi povestesc că a suferit un accident cu parapanta și simt că îi pare rău pentru asta.

Dar, nevrând să stric momentul provocator, introduc din nou bijuteria anală în fundul iubitei mele și ea zâmbește. Vrea să se mai joace.

Când ieșim din baie, îl găsim pe Dexter acolo unde l-am lăsat, iar Judith se apropie de el și murmură:

– Acum o să mă *iei* tu, Dexter.

Zâmbesc. În Mexic, „a lua" înseamnă „a poseda", iar Dexter se miră.

Dar Judith îmi explică ce vrea să facă pentru ca eu să o ajut și, fără să șovăi, accept. Îl așezăm pe Dexter pe un scaun fără brațe și-i legăm de talie un vibrator cu ham. Văzând asta, el râde și ajungem să râdem cu toții de glumele lui când, privind penisul erect al hamului, exclamă:

– Doamne, de când nu m-am mai văzut așa!

Judith mă sărută.

Îmi cere să-i desfac fesele frumosului fund pentru ca Dexter să vadă bijuteria anală și eu îi dau ascultare. Când fac asta, prietenul meu tace. Nu-l aud vorbind și-l observ mișcând bijuteria anală văzând mișcările iubitei mele.

Mulțumiți, eu și ea ne privim. O sărut și, căzând la picioarele ei, murmur:

– Mă înnebunești, iubito!

Câteva clipe mai târziu, Jud este așezată pe Dexter. El îi desface picioarele și mi-o oferă. Încins de dorință, mă aplec și mă joc cu vaginul cald și umed al iubitei mele, în timp ce ea strigă de plăcere:

– Da...! Acolo...! Continuă...! Continuă...! Mai mult...! Oh, da...! Îmi place... Da... Da...!

Înnebunit, îi apuc coapsele și-mi introduc limba în ea. Îi mușc clitorisul, îl sug, mă joc cu el, în timp ce ea ne arată cât de fierbinte și de pregătită este.

Dar mă învinge nerăbdarea și, smulgându-i-o prietenului meu din brațe, o posed dintr-o singură înfigere. Dur și masculin, mă afund în ea în timp ce Judith mă privește în ochi și mă incită să o fac iar și iar.

Agitat, o atac, ceea ce-i place atât de mult iubitei mele, și ea zâmbește în timp ce eu o posed. O posed așa cum îmi cere, cum îi place și mă simt bine, până când ne dăm drumul amândoi.

Transpirat din nou, o las pe Judith pe podea și atunci văd că ea se apropie de un Dexter înfierbântat și, privindu-l în ochi, murmură:

– Acum, tu...

El mă privește.

Eu mă uit la Jud și observ că se așază călare pe el, se introduce încetul cu încetul în penisul de la ham și, după ce apasă pe un buton de pe telecomandă, acesta începe să vibreze în interiorul ei. Apoi îi dă telecomanda lui Dexter, care zâmbește.

Îmi tremură picioarele. Nu sunt în stare să înțeleg vitalitatea lui Judith și mă așez pe pat să-i observ în timp ce iubita mea își arcuiește șoldurile, le unduiește iar și iar, și pe Dexter, în căutarea unei plăceri pe care nu știu dacă el o va obține.

Totuși, în mod curios, simt că asta este diferit pentru Dexter.

Să-i văd expresia, felul cum se mișcă și o apucă pe Judith de talie mă fac să văd, să simt și să trăiesc ceva ce pun pariu că prietenul meu n-a mai experimentat de mult timp.

Ochii mexicanului se măresc în timp ce ea, în strădania ei de a-l face să simtă ceva, își mișcă șoldurile pe el și Dexter, din ce în ce cu mai multă forță, o înfige iar și iar în penisul de la ham.

– Așa... ia-mă, așa...! Ah, da! strigă Judith.

Cuvintele iubitei mele îl înnebunesc, îl ațâță.

Dexter închide atunci ochii, tremură și scoate un mormăit de satisfacție care-mi merge la suflet. Când ea se oprește, în cele din urmă, prietenul meu murmură cu un zâmbet:

– Zeiță! De mult timp nu m-am mai bucurat de așa ceva.

Ore întregi de joc...

Ore întregi de perversiuni...

Ore întregi de sex...

După-amiaza cu Dexter se prelungește până târziu în noapte și, când ajungem acasă și ne băgăm direct în pat, Jud comentează:

– Sunt epuizată.

Zâmbesc. E și normal să fie.

Dar iubita mea are o rezistență care mă uimește; o îmbrățișez, o sărut pe gât și, înainte să adoarmă, murmur:

– Te iubesc, micuțo... te ador!

– Și eu pe tine, Iceman... și eu pe tine! o aud spunând.

58

Azi nu am o zi bună. Sunt la birou și mă doare capul îngrozitor.

Iau pastilele care mi-au fost prescrise și durerea se domolește puțin, ceea ce-mi permite să particip la o ședință, împreună cu Amanda, care vine de la Londra. De la ultima mea vizită acolo, Amanda nu mi s-a mai oferit și nici nu a mai comentat ceva în privința asta. Îi mulțumesc și, când ședința se termină, fără să-mi acorde mai multă atenție decât cea necesară, pleacă. Trebuie să se întoarcă la Londra.

La ora 16, după ce vorbesc cu tatăl lui Judith pentru a organiza surpriza pe care vreau să i-o fac cu ocazia zilei sale de naștere, acesta mi-o dă la telefon pe sora ei.

– Bună, cumnate!

– Bună, Raquel! o salut.

– Vaiii, Eric...! Am nevoie să mă ajuți cu ceva, dar trebuie să-mi promiți că nu-i vei spune lui Judith sau îți jur că vin la München cu cuțitul tatălui meu și te fac bucățele...!

Oftez. Nimeni nu scoate o vorbă în fața unei asemenea amenințări!

Totuși, nu-mi place să-i ascund nimic lui Jud și, când protestez, Raquel insistă cu un firicel de voce:

– Te rog, este important pentru mine! Îți promit că eu însămi îi voi povesti de îndată ce voi fi pregătită să vorbesc despre asta.

Mă gândesc. Vreau să o ajut și, în cele din urmă, murmur:

– De acord. Nu-i voi spune nimic. Ce s-a întâmplat?

Și-mi spune că, deși este însărcinată, a luat decizia de a se despărți de soțul ei și apoi mă întreabă dacă cunosc vreun avocat

bun în Madrid. Eu o ascult nevenindu-mi să cred. Ea plânge, îmi spune că atinge cu coarnele ei toate acoperișurile din oraș, iar eu încerc să o consolez.

Sărăcuța! Pe bună dreptate, mi s-a părut un idiot soțul ei de câte ori l-am văzut.

Când se liniștește, îi răspund că acum nu-mi amintesc numele niciunui avocat de acolo, dar o asigur că o voi suna a doua zi. Sunt convins că Björn cunoaște pe cineva.

După ce îi promit pentru a mia oară lui Raquel că nu-i voi spune lui Judith ce se întâmplă, să nu-și facă griji, fiind atât de departe, închid telefonul. Durerea de cap îmi revine, puternic, și decid să mă întorc acasă. Îmi va prinde bine să mă întind pe canapea cu ochii închiși.

De îndată ce ajung, primii care mă salută sunt Susto și Calamar. Ca de obicei, sunt în interiorul casei și, după cum așteaptă în fața ușii de la piscină, îmi dau de înțeles că Judith sau Flyn se află acolo.

Deschid ușa de la piscina interioară și rămân șocat văzându-i pe Judith și pe nepotul meu în ea, îmbrăcați din cap până-n picioare.

Au înnebunit?

Dar, în loc să mă supăr pe ei, întreb:

– De când se bagă lumea în piscină îmbrăcată?

Ei se privesc și-mi explică faptul că a fost ca urmare a unui pariu. Deși apoi Flyn o acuză pe Judith că a trișat. Asta mă face să zâmbesc și, neînțelegând ce pun la cale în ultima vreme cu atâta armonie, mă apropii de marginea piscinei și, după ce primesc sărutul pe care mi-l doresc atât de mult de la iubita mea superbă, întreb:

– Cum e apa?

– Excelentă! răspund amândoi.

Mângâi capul brunet al nepotului meu și mă îndrept din nou spre ușă. Mă gândesc la ce-i ascund lui Jud, dar, după ce-mi amintesc că i-am promis lui Raquel că nu-i voi spune, zic:

– Puneți-vă costumele de baie, dacă vreți să mai stați în apă.

Ei râd, mă încurajează să-mi pun și eu unul și să fac baie cu ei, dar nu. Mă doare capul. Totuși, mint, pentru ca Judith să nu se alarmeze și spun:

– Am ceva de făcut, Jud.

Închid ușa și mă duc în camera mea. Simt nevoia să fac un duș. Când termin, doar cu un prosop pe mine, mă întind pe pat și închid ochii. Acest moment de pace și de liniște îmi prinde bine, dar, convins că Judith va veni să mă caute, mă îmbrac și cobor în biroul meu.

Acolo, răspund la e-mailuri în timp ce pe fundal răsună muzica lui Norah Jones și durerea pare să se domolească treptat, până când, dintr-odată, se deschide ușa și intră Jud cu Susto.

Ea se așază pe picioarele mele și, cu vivacitatea ei obișnuită, îmi povestește ce-a făcut în timpul zilei și apoi șușotește că Flyn și Calamar s-au dus acasă la mama, așa că avem casa la dispoziția noastră. Eu o ascult mulțumit, până când, dintr-odată, ea se oprește și întreabă:

– Ce-ai pățit?

Trebuie să o mint, trebuie s-o fac, dar, văzând cum mă privește, răspund:

– Mă doare capul.

Când spun asta, simt că pică cerul pe ea.

Se îngrijorează!

Vorbesc cu ea. O liniștesc și mi se pare că mă crede. În cele din urmă, decid să urc să mă întind puțin în camera noastră. Am nevoie.

***

Nu știu cât timp am dormit, dar, când mă trezesc, am senzația că este foarte târziu. Mă uit la ceas și, uimit, îmi dau seama că au trecut aproape trei ore. Trei ore!

Conștient că Judith trebuie să se fi plictisit în salon, mă spăl pe față și cobor, dar ea nu este acolo. Mă uit în bucătărie, la piscină, în camera ei de vechituri și nu o găsesc nicăieri. În cele din urmă, o chem pe Simona și ea îmi spune că Jud a ieșit să se plimbe prin cartier cu Susto.

Prost dispus, îmi pun haina. Femeia asta e nebună?

Ce caută pe stradă noaptea și pe frigul ăsta?

Iau mașina și mă duc s-o caut, dar nu o găsesc. Asta mă neliniștește, până când, în capăt, văd o mașină oprită și un câine.

E Susto!

Când mă apropii, o văd pe Judith lângă... lângă... Leonard?!

Ce naiba caută cu nesuferitul ăla?

Fără să mai pierd timpul, opresc mașina și cobor. Susto vine să mă salute, dar eu, cu o față serioasă, mă apropii de Judith, o apuc de talie și, după ce o sărut, spun:

– Eram îngrijorat... și, privindu-l pe bărbatul care ne observă, îl salut lipsit de chef: Salut, Leo. Ce mai faci?

El ne privește, e uimit să mă vadă și, dispus să-i lămuresc lucrurile, spun:

– Văd că ai cunoscut-o pe iubita mea.

Leo mă privește...

Eu îl privesc...

Schimbăm câteva cuvinte și aflu că Judith i-a schimbat o siguranță la mașină și asta mă face să mă simt stânjenit. Nu sunt în largul meu. Mai mult, vreau ca nesuferitul ăla să-și dea seama.

Câteva secunde mai târziu, el urcă în mașină și pleacă.

În tăcere, Jud și cu mine ne îndreptăm spre mașina mea în timp ce începe să ningă. Când ne urcăm în mașină, împreună cu Susto, întreb supărat:

– Ce făceai singură cu Leo?

Ea îmi dă explicații și, apoi, mă întreabă:

– De unde-l cunoști?

O privesc. Înjur și, în cele din urmă, șuier:

– Imbecilul ăla, a cărui mașină ai reparat-o, este Leo, care era iubitul lui Hannah, când s-a întâmplat totul și care l-a părăsit pe Flyn fără să se gândească la copil.

Văd că expresia feței ei se schimbă, iar eu, care nu am cea mai bună zi și sunt predispus la ceartă, insist foarte răutăcios:

– Părea că te simțeai foarte bine cu el.

După ce spun asta, știu că ar fi trebuit să tac. Dar ce idioțenie am zis?

Judith nu intră în jocul meu blestemat, nu vrea și, încercând să zâmbească, întreabă:

– Ești gelos?

La naiba... la naiba... Acum mă ia cu de-astea?

Și, dispus să mă enervez și mai mult, întreb cu răceală:

– Ar trebui să fiu?

Judith zâmbește. Puțin îi pasă de răceala mea!

Fără să răspundă, atinge un buton al CD-ului din mașină. Vede că ascult muzica ei și, în timp ce vocea lui Luis Miguel cântă *Sabor a mi*, ea zâmbește și eu protestez.

La naiba! Încearcă oare să îmblânzească vreo fiară?

– Ți-a mai trecut durerea de cap?

Văzând că-și face griji pentru mine, oftez și răspund:

– Da.

Judith mă privește și atunci, dintr-odată, spune:

– Coboară din mașină.

O observ cu gura căscată. Vrea să cobor din mașină pe frigul ăsta?

Dar insistă. Vrea să ies din mașină și întreb pe un ton supărat:

– De ce?

Nevrând să intre în ruleta mea de supărare, ea repetă:

– Ieși din mașină și o să afli.

La naiba, ce pisăloagă!

Enervat, supărat și șucărit, ies din mașină și trântesc portiera.

Sper ca reacția mea s-o facă să înțeleagă că nu-mi arde de prostii, căci, după cum obișnuiește ea să spună, azi nu-i momentul potrivit.

După ce ies afară, o privesc cu neîncredere. Ea e în continuare în interiorul vehiculului și, brusc, dă muzica la maximum și Susto se sperie, sare și iese pe geamul deschis.

Coboară și Jud din mașină. Mă privește, zâmbește și, îmbrățișându-mă, îmi cere:

– Dansează cu mine.

Sceptic, o privesc; oare a înnebunit?

Eu nu dansez și cu atât mai puțin în mijlocul străzii.

Dar Judith insistă. Vrea să dansez și, fără niciun pic de chef, întreb:

– Aici?

– Da.

La naiba... la naiba... femeia asta mă duce la limită!

– În mijlocul străzii?

– Da... spune și zâmbește. Și sub ninsoare. Nu ți se pare romantic?

La naiba!

Bineînțeles, când vrea să mă enerveze, știe perfect cum să o facă.

E clar că azi nu am o zi bună. Mă desprind de Judith și mă pregătesc să fac stânga-mprejur, dar ea mă trage de braț și, după ce-mi dă o palmă la fund, cere, încruntându-se:

– Dansează cu mine!

O privesc...

Nu vreau să mă cert, dar ea mă duce... mă duce direct la ceartă.

Mă gândesc la ce să spun, la ce să fac în fața acestei situații absurde, când văd că ea strâmbă din nas și zâmbește. Dintr-odată, supărarea mi se risipește și sunt conștient că o face ca să mă relaxez și să uit de momentul neplăcut prin care am trecut și, lăsându-mă condus, o îmbrățișez.

După spusele ei, momentul acesta sub ninsoare are magia lui și, în cele din urmă, zâmbesc și dansez cu ea în timp ce acel cântăreț care-i place atât de mult iubitei mele zice așa: „Vor trece mai mult de o mie de ani... mult mai mult...“

În sfârșit relaxat, mă bucur de mirosul ei, de îmbrățișarea ei, de prezența ei; atunci, privindu-mă, Jud șușotește:

– Are farmec să te văd gelos, iubire, dar nu ai de ce să fii. Pentru mine, tu ești unic și irepetabil.

Unică și irepetabilă este ea.

Încă nu știu cum un tip searbăd și plictisitor ca mine a putut să atragă o femeie ca Judith și, când o aud spunându-mi că mă iubește, cu una dintre mutrișoarele ei minunate, o sărut și murmur pe buzele ei:

– Eu chiar te iubesc, zăpăuco!

59

Vine ziua de naștere a iubitei mele.

Este 4 martie și sunt dornic să o surprind.

Când se trezește de dimineață, tatăl și sora ei o sună la telefon. Ea se emoționează, încearcă să facă pe dura, dar știu că îi este dor de ei, foarte mult.

Le povestește că va asista la o cină pe care mama a organizat-o în onoarea ei, acasă la ea, cu prietenii, iar ei se bucură pentru ea.

Când termină convorbirea, micuța mea superbă mă privește și sunt conștient că face eforturi ca să nu plângă. Este prima ei zi de naștere departe de familie și îi pare rău. Știu asta.

Apoi coborâm în bucătărie și Flyn o uimește, dăruindu-i un pandantiv frumos din cristal pe care l-a cumpărat cu ajutorul mamei mele. Îmi place gestul lui și cu atât mai mult îmbrățișarea lor.

Eu îi dăruiesc o brățară din aur alb. Lui Jud îi place la nebunie acel metal prețios și va avea tot ce-i pot oferi, dar recunosc că se emoționează și mai mult când îi spun să-și scoată inelul pe care-l poartă și să citească ce scrie în interiorul lui.

Atunci, ea mă privește și citește:

– „Cere-mi ce vrei, acum și oricând."

Imediat după aceea, mă privește cu niște ochi cât cepele și întreabă cu un zâmbet:

– Dar când ai scris asta?

Sunt fericit. Mă simt cel mai norocos tip din lume când o văd că zâmbește așa și zic:

– Într-o noapte, în timp ce dormeai. Ți l-am scos. Norbert l-a dus la un bijutier ce-mi e prieten și când l-a adus înapoi,

după câteva ore, ți l-am pus la loc. Știam că nu ți-l vei scoate și nu vei vedea.

Jud mă privește cu gura căscată și mă îmbrățișează. Cunoscând-o așa cum o cunosc, știu că îi plac mai mult genul acesta de surprize decât cele materiale și, în timp ce mă bucur de îmbrățișarea ei caldă, murmur:

– Nu uita, micuțo: acum și oricând.

După o zi minunată în care încerc să o fac fericită pe iubita mea, vine momentul să ne schimbăm de haine ca să mergem să luăm cina acasă la mama. Vor fi acolo Frida, Andrés, Björn, sora și mama mea.

Și, când Judith se duce să facă duș, ies repede din cameră, moment în care Norbert intră în casă cu Manuel, Raquel și Luz. Ei sunt la fel de emoționați ca mine, iar Manuel, privindu-mă, mă îmbrățișează și spune:

– Mulțumim pentru invitație, băiete! Brunețica mea va fi încântată!

Încuviințez. Știu cât de mult îi va plăcea brunețelei noastre și atunci Raquel se uită la mine și șușotește, privind în jurul ei:

– Ce casă minunată ai, Eric!

O privesc și, apropiindu-mă de ea, întreb:

– O să-i spui lui Jud despre divorțul tău?

Raquel se strâmbă și, coborând vocea, ca să nu o audă fiica ei, șoptește:

– Nu. Nu vreau să-i stric ziua de naștere. O să-i zic eu.

Nu sunt prea bucuros să aud asta. Nu vreau să-i mai ascund asta lui Judith. Și, când mă pregătesc să protestez, micuța Luz trântește:

– Mătușica o să facă pe ea când o să ne vadă!

Mă amuză să o aud pe fetița asta, căci mi-o imaginez pe Judith cu aceeași nerușinare când era mică.

– Așteptați lângă Simona în salon, le spun. Judith va coborî de îndată ce se va îmbrăca.

Imediat după aceea, urc repede în cameră și mă bag la duș, cu iubita mea.

***

După ce petrec un moment minunat, în timp ce ea se epilează, își dă cu cremă și duce la capăt toată tărășenia feminină, mă îmbrac și cobor din nou în salon. Toți suntem agitați și dornici să vedem reacția lui Judith.

O jumătate de oră mai târziu, urc din nou în dormitor. Când intru, o găsesc pe iubita mea îmbrăcată într-o minunată rochie neagră din șifon și cu părul desfăcut. E superbă!

Mulțumit, mă apropii de ea și mă întreabă:

– Ce părere ai despre mine?

Cântăresc posibilitatea de a o dezbrăca și de a o poseda înainte de a ne întâlni cu familia ei, dar înțeleg că asta ar întârzia revederea lor, așa că mă abțin și, după ce o străbat cu o privire desfrânată pe femeia pe care o ador, afirm:

– Sexy! Excitantă! Superbă!

Sărbătorita mea zâmbește și o îmbrățișez.

Ne sărutăm, ne atingem, ne excităm, dar când simt că mâinile ei încearcă să mă dezbrace, solicitându-și atacatorul, o dezlipesc de mine și șoptesc:

– Hai să mergem, brunetico! Mama mea ne așteaptă.

Văd că-și privește ceasul, este încă devreme, și insistă:

– Așa devreme mergem la mama ta?

Oftez. Dacă n-am fi așteptați în salon, rochia neagră din șifon și papionul meu ar atârna deja de lustră.

– Mai bine mai devreme decât mai târziu, nu crezi? răspund.

Ea mă privește uimită, știe că nu-mi plac petrecerile și, în cele din urmă, spune:

– În cinci minute cobor.

Mulțumit, dispar din cameră.

Ce surpriză o să-i fac!

Trec prin camera lui Flyn să-l caut. Nici băiatul nu știe nimic și, când coborâm, sub privirea uimită a nepotului meu văzându-i pe acei străini din salon, îi anunț că Jud urmează să apară.

În clipa aceea, îl observ pe Flyn și sunt conștient cum se privesc el și nepoata lui Jud. Rău augur!

Dar uit de toate când lumina vieții mele deschide ușa de la salon și rămâne paralizată. Expresia feței i se transformă, își duce mâna la gură și, emoționată să-și vadă familia, începe să plângă în timp ce sora ei strigă: „Bubulinaaaaaaaaaaaaaaa!"

Emoționată, Jud își îmbrățișează tatăl, care o întâmpină, apoi pe sora și pe nepoata ei. Între timp, eu îi contemplu fericit și sunt conștient de ceea ce știu deja: spaniolii sunt foarte zgomotoși!

Flyn și cu mine rămânem la locurile noastre. Îi observăm și, complice, ating umerii nepotului meu, care este extrem de serios.

Când Judith mă privește și-mi zâmbește, știu că acela a fost cel mai frumos cadou pentru ea. Familia ei.

O vreme, micuța mea pune întrebări și ei răspund. Printre râsete, vorbesc și se emoționează, când micuța Luz trântește:

– Ce tare e avionul unchiului Eric! Stewardesa mi-a dat ciocolățele și shake de vanilie.

Sunt unchiul Eric?!

Cu gura căscată, ascult cum vorbesc și atunci îmi dau seama că Judith mă vrea alături de ea. De aceea, nu șovăi, mă apropii de ea și-i apuc mâinile, în timp ce spun:

– Am vorbit cu tatăl și cu sora ta... Ești bucuroasă?

Privirea ei îmi dă de înțeles cât este de fericită. Aceea este fericirea pe care vreau să o văd pe chipul ei. Dar, deodată, nepotul meu cere:

– Vreau să merg acasă la Sonia!

Imediat, îl rog cu privirea să se calmeze. Suntem mulți și trebuie să se supună dorinței majorității, deși intuiesc că este gelos pentru că nu e centrul atenției și, cu răbdare, șoptesc:

– Plecăm imediat. Calmează-te.

Enervat, el se așază atunci pe canapea, întorcându-ne spatele. Jud mă privește și eu o asigur că nu trebuie să dea importanță. Nu vreau să-și facă griji pentru nimic, vreau doar să se bucure de surpriza ei.

Fericită, Judith le arată casa și toți sunt uimiți și-mi spun cât de mult le place. Însă ce-i uimește cel mai mult este piscina interioară, la fel cum i s-a întâmplat și ei când a văzut-o pentru prima oară.

În timp ce ei continuă inspecția casei, eu decid să mă întorc în salon cu Flyn și, ca să-i schimb dispoziția, îi propun să ne jucăm pe PlayStation.

În timpul partidei, îmi spune că nu-i place de Luz, pe care o numește fetiță guralivă, din cauza debitului ei verbal. Îl cert. Luz este o fetiță curioasă și e emoționată să-și vadă mătușa, așa că el trebuie să o trateze ca atare.

– Fetele sunt o pacoste, unchiule!

– Nu sunt, îi spun, amuzat.

Sunt convins că, în câțiva ani, percepția lui despre fete se va schimba și, din pacoste, acestea vor deveni o distracție nebunească, ce-mi va face mie multe probleme.

– Sunt neîndemânatice și plângăcioase, insistă el. Vor doar să le spui lucruri frumoase și să le săruți, nu vezi?

Zâmbesc, nu mă pot abține, și, dintr-odată, Judith apare după urechea lui Flyn și spune:

– Într-o bună zi, o să-ți placă la nebunie să săruți o fată și să-i spui lucruri frumoase, o să vezi!

Izbucnesc în hohote de râs când o aud, iar nepotul meu, supărat, iese repede din salon. Se vede că, deocamdată, subiectul fetelor nu este preferatul lui.

Când rămânem singuri, Jud închide muzica stridentă a jocului, se așază pe genunchii mei și, vârându-și degetele în părul meu, mă privește și murmură:

– O să te sărut.

– Perfect, încuviințez încântat.

Iubita mea mă privește, mă privește așa cum știe că-mi place, și adaugă:

– Îți voi da un sărut exploziv!

Încântat și vrăjit de ea, șoptesc:

– Mmmm! Îmi place ideea.

Și, după ce ne mai spunem câteva lucruri, mă sărută. Își introduce minunata limbă în gura mea și îmi oferă un sărut ispititor și emoționant. Când acesta se termină, râdem amândoi. Eu îi spun cât de mult mi-a plăcut sărutul ei exploziv și, apoi, ea zice:

– Tu n-ai auzit niciodată că, atunci când spanioloaica sărută, o face cu adevărat?

Râd.

Am auzit-o de un milion de ori pe mama spunând asta și, când ne pregătim să ne sărutăm iar, apare brusc nepotul meu în fața noastră cu o atitudine enervată și în spatele lui se ivește Luz, care întreabă cu nonșalanță:

– De ce chinezul nu vorbește cu mine?

Ei, da... știu deja de ce Flyn n-o place pe Luz!

Auzind asta, Judith se grăbește să se ridice și o lămurește pe nepoata ei:

– Luz, îl cheamă Flyn. Și nu e chinez, e neamț.

Mă ridic și eu și mă ocup de nepotul meu, fiind conștient de cum îl privește fetița. Mă tem de ce e mai rău și atunci micuța, privind-o pe mătușa ei, șușotește:

– Dar are ochi de chinez... Ai văzut, mătușică?

Judith este foarte agitată.

Nu știe ce să spună...

Nu știe ce să facă...

Și, dispus să-i dau o mână de ajutor, pentru ca Flyn să vadă că mă implic, mă aplec în fața lui Luz și îi explic:

– Scumpo, Flyn s-a născut în Germania și este neamț. Tatăl lui era coreean și mama lui era nemțoaică, la fel ca mine, și...

– Și dacă este neamț, mă întrerupe ea, de ce nu e blond ca tine?

Flyn răsuflă, eu oftez, iar Jud spune:

– Tocmai ți-a explicat, Luz. Tatăl lui era coreean.

Fetița ne privește, cred că ne-a înțeles, dar contraatacă:

– Și coreenii sunt chinezi?

La naiba... la naiba... fetiță guralivă... nu tace!

– Nu, Luz, răspunde Judith.

– Și de ce are ochii așa? insistă.

Blestem momentul în care fetița a început să pună întrebări despre acest subiect, dar, deodată, sora și tatăl lui Jud intră în salon.

Văzându-mă în încurcătură, Manuel o ia în brațe pe micuța teroristă și ne scapă de ea. Slavă Domnului!

Judith și cu mine îl privim pe Flyn. Stânjeneala lui este foarte mare și șoptește în germană ca să-l înțelegem doar noi:

– Nu-mi place de fetița aia.

Zece minute mai târziu, suntem cu toții în mașina mea Mitsubishi și ne îndreptăm spre casa mamei.

Când intrăm, ea o pupă pe Judith, îi spune la mulți ani și apoi îi salută încântată pe membrii familiei ei, în timp ce Flyn se îndepărtează de noi. E clar că fuge de fetiță.

La petrecere, pe lângă prietenii despre care știam că vor veni, se află și Trevor, iubitul mamei mele. Nu prea-mi place de el, dar respect deciziile mamei, la fel cum ea le respectă pe ale mele. Cu mulți ani în urmă am ajuns la această înțelegere.

Le observ pe mama și pe Judith șușotind. Oare despre ce vorbesc? Și, apropiindu-mă de ele, întreb curios:

– Ce pun la cale cele mai importante două femei din viața mea?

Mama zâmbește. Judith, nu.

Uf... uf! Ce se coace aici?

În cele din urmă, mama mă pupă pe obraz, apoi mă mângâie și spune cu ironie:

– La cum te cunosc, dragule, o neplăcere pentru tine.

Nedumerit, o observ cum se îndepărtează. Dar despre ce vorbește?

Nu înțeleg și o privesc pe Judith, căutând explicații. Totuși, ea își scarpină gâtul și trântește:

– Nu înțeleg de ce a spus asta...

Încuviințez. Apoi ea îmi spune că Frida i-a zis că la Nacht e o petrecere privată, dar eu deja sunt neliniștit.

Ce pun la cale mama și Judith?

După cină, toți cei prezenți îi dau lui Jud cadouri, pe care ea le primește emoționată și recunoscătoare.

***

În seara asta, când ne întoarcem acasă și toți se duc la culcare, iubita mea și cu mine intrăm în camera noastră și închidem ușa.

Jud trage zăvorul. Ne dorim și ea îmi înconjoară gâtul cu brațele și șoptește:

– Cere-mi ce vrei, acum și oricând.

O sărut. Am nevoie de ea. O doresc și, fără să-mi dezlipesc gura de a ei, repet:

– Acum și oricând.

60

Judith e cât se poate de fericită.

Spre deosebire de alte zile, se trezește foarte devreme. Vrea să profite la maximum de timpul petrecut cu familia ei în München.

Ore întregi, se joacă în piscină cu nepoata ei, Luz.

Atât ea, cât și eu îl îndemnăm pe Flyn să participe, dar el refuză. Nu vrea să aibă de-a face cu acea fetiță atât de curioasă.

La prânz, observ că micuța mea vorbește cu sora ei. Par să șușotească și mă întreb dacă Raquel îi povestește secretul nostru. Dar nu, nu o face, pentru că Jud, când mă vede, nu spune nimic. Asta mă supără.

După ce mâncăm, Judith își pune pufoaica roșie și se duce cu tatăl ei să facă o plimbare prin grădină. Îi observ de la fereastră cum pășesc împreună cu Susto și Calamar, afundați în conversație, și-mi place să-i văd zâmbind.

La ora 17, toți, cu excepția lui Flyn, ne îndreptăm spre aeroport. Manuel, Luz și Raquel se întorc în Spania cu avionul meu privat și, când avionul începe să ruleze pe pista de decolare, chipul micuței mele e devastat.

Tristețe, supărare, dezolare, nostalgie...

Expresia ei îmi arată toate astea și, luând-o de braț, o invit cu delicatețe să plecăm.

În tăcere, conduc, în timp ce vocea îndrăgitului ei Alejandro Sanz răsună în mașină. Judith rămâne pe gânduri și, când nu mai suport tăcerea ei, spun, profitând că mă opresc la semafor:

– Haide, micuțo, zâmbește! Ei sunt bine. Tu ești bine. Nu ai de ce să fii tristă.

Mă privește, încearcă să zâmbească și, ridicând din umeri, răspunde:

– Știu. Dar mi-e foarte dor de ei.

Mă ucide.

Dezolarea ei și privirea ei tristă mă disperă și nu știu ce să fac.

Semaforul se face verde și pornesc.

Mă gândesc imediat că, dacă eu aș fi atât de trist, ea ar face ceva pentru mine. Mă gândesc... mă gândesc ce să fac, până când, dintr-odată, privesc CD-ul, schimb muzica și, când începe melodia Highway to Hell de la AC/DC, fără să mă gândesc la cât de penibil sunt sau la altceva, mă apuc s-o cânt din toți rărunchii.

Imediat, Judith mă privește. Bine!, asta i-a atras atenția, deși cred că e de părere că am înnebunit.

Văzând că începe să zâmbească, îmi exagerez mișcările. Mișc capul în ritmul muzicii ca în vremurile mele de rocker și, când opresc vehiculul, mă fac că încep să cânt la chitară.

Judith mă privește...

Judith este uimită...

Fără să-i las răgaz, o invit să se ia după mine.

Vreau să cânte și să danseze ca să mă simt mai puțin ridicol. Din fericire, ea intră în joc. Cântă, dă din cap, dansează în scaun și, când melodia se termină, râdem în hohote și spun:

– Întotdeauna mi-a plăcut melodia aia.

Ea mă privește, clipește și întreabă complet uimită:

– Îți plăcea AC/DC?

Expresia ei de neîncredere mă face să zâmbesc.

Chiar dacă mereu am fost un tip cu capul pe umeri, am avut și eu perioada mea rebelă și heavy și, privind-o, afirm:

– Bineînțeles. N-am fost întotdeauna atât de serios.

Printre râsete, îi povestesc peripețiile mele când aveam părul lung precum cei din trupa Europe și ea râde și râde, până când se oprește și știu că se gândește iar la familia ei.

Nu pot.

Nu suport să văd tristețea în privirea ei și trebuie s-o fac să uite, așa că opresc mașina și zic:

– Ieși din mașină.

Ea mă privește.

– Ieși din mașină, insist.

După câteva clipe, îmi dă ascultare și văd că zâmbește. Fără îndoială, știe ce-o să fac și, schimbând muzica, dau pe radio, în speranța că se va auzi o melodie frumoasă și mulțumesc cerului când începe să răsune You Are the Sunshine of My Life, a minunatului Stevie Wonder.

Dând muzica foarte tare, cobor din mașină și o privesc pe iubita mea în timp ce sunt conștient de cum se uită la noi lumea care trece pe stradă și încerc să nu-mi pese.

Zâmbesc... zâmbește, pășesc spre ea și, când sunt lângă ea, cer:

– Dansează cu mine!

Judith nu se lasă rugată și, repede, se aruncă în brațele mele.

Ei îi e totuna să dansăm unde ne aflăm, sau în aeroport, sau în mijlocul unei săli de așteptare înconjurați de oameni și, lipindu-se de mine, începe să danseze împreună cu mine pe ritmul melodiei.

Cu oarecare pudoare, privesc persoanele care, oprite, ne observă și decid să le ignor. Dacă mă gândesc că ele se află aici, nu voi mai putea să continui cu această nebunie.

– După cum spune melodia, afirm, șoptindu-i la ureche, ești soarele vieții mele și, dacă te văd tristă, eu nu pot fi fericit. Îți promit, micuțo, că vom merge în Spania ori de câte ori vei dori, că familia ta va veni acasă la noi ori de câte ori vei dori, dar, te rog, zâmbește; dacă nu te văd zâmbind, nu pot fi fericit.

Observ că-i plac vorbele mele.

Mă îmbrățișează, zâmbește și, când melodia se termină, mă privește și șoptește:

– Te iubesc din toată inima mea, scumpule!

Sunt fericit!

Să o aud spunându-mi acele cuvinte și să simt că zâmbește îmi luminează viața și, după ce îi dau un sărut dulce pe buze, murmur:

– Eu tot mai aștept să vrei să te căsătorești cu mine.

Judith tușește. Se înecă.

Îmi spune că nu e adepta nunților și că, dacă mi-a zis atunci chestia asta, a fost dintr-un impuls. Asta mă face să zâmbesc și ea adaugă că putem locui în continuare împreună și fără să trecem pe la parohie.

– Acasă avem în frigider o sticlă excelentă de Moët Chandon rosé. Ce-ar fi să o bem și să vorbim despre acel impuls?

Ea râde, glumește și întreabă:

– Cel cu etichete roz și care miroase a fragi?

Încuviințez. Asta-mi amintește de prima oară când am dus o sticlă la ea acasă și afirm:

– Da, micuțo.

Ne privim...

Ne ispitim...

Ne dorim... și iubita mea murmură:

– Deocamdată să mergem după sticlă.

Mulțumit, o sărut pe buze și, când intrăm în mașină, fiindcă mi-a sunat telefonul mobil, mă uit la el.

– Iubire, trebuie să trec o clipă pe la birou, te deranjează? murmur apoi, enervat.

Ea zâmbește, nu o deranjează și conduc până acolo.

***

La ora 22 intrăm în holul de la Müller și paznicii ne salută. Urcăm la etajul prezidențial și, când ieșim din lift, Judith mă întreabă unde sunt toaletele.

Îi arăt și, după ce ea dispare, mă grăbesc să mă duc în biroul meu, unde, când intru, o găsesc pe Amanda. A sosit în urmă cu câteva ore și vrea să vorbească urgent cu mine despre o chestiune de serviciu.

După ce o salut, mă sprijin de masa mea și vorbim.

Ea îmi povestește ceva interesant ce s-a întâmplat și ar beneficia foarte mult firma, iar eu mă bucur foarte mult. Asta e minunat! Apoi îmi arată hârtiile pe care le-a primit. În ele este explicat cu lux de amănunte ceea ce tocmai mi-a spus, iar eu le citesc cu lăcomie, în timp ce Amanda, la fel de fericită ca mine, îmi atinge umărul.

În timp ce vorbim, se așază lângă mine pe masă și, dintr-odată, aud o ușă trântindu-se și, ridicându-mi privirea, dau de Judith, care ne privește ofensată.

Cu neîncredere, o observ apropiindu-se, cu oarecare șmecherie, și atunci spune:

– Vai, Amanda, de când nu te-am mai văzut!

Ea se dă jos de pe masă, zâmbește și răspunde în timp ce se îndreaptă spre Jud:

– Dragă Judith, ce bine-mi pare să te văd!

Dar când Amanda se pregătește să o pupe în chip de salut, micuța mea se dă la o parte și șuieră pe un ton nu foarte binedispus:

– Nici să nu îndrăznești să mă atingi, ai înțeles?

Uimit, mă ridic.

Dar ce-a pățit?

O cunosc pe Judith și, când gesticulează așa cum o face acum, știu că situația nu va aduce nimic bun. Totuși, în momentul în care mă pregătesc să spun ceva, ea mă privește și, cu același ton cu care i-a vorbit Amandei, zice:

– Tu să taci! Vorbesc cu Amanda. O să vorbesc și cu tine pe urmă.

La naiba, dar ce-a pățit?!

Fără să înțeleg nimic, o observ, în timp ce ea o privește dezgustată pe Amanda și trântește:

– Nu trebuie să mă îmbrac ca o curvă ca să înnebunesc un bărbat. În primul rând, pentru că eu am iubit, care, ce coincidență, este același cu care flirtai tu acum, târfo!

Amanda mă privește căutând ajutor, iar eu mă pregătesc să protestez, când Judith adaugă:

– Lucrezi pentru Eric. Pentru iubitul meu. Limitează-te la asta, la muncă, și nu căuta nimic altceva.

Supărat, clatin din cap. E inadmisibil ce face Judith.

– Jud... mormăi.

Dar ea mă ignoră. Ca de obicei, mă ignoră și continuă:

– Dacă văd că mai încerci cu el orice altceva, îți jur că vei regreta. De data asta nu se va întâmpla ce s-a întâmplat data trecută când ne-am văzut. De data asta, eu nu voi pleca. Dacă va pleca cineva, tu vei fi aceea, ai înțeles?

Mă crispez când îi aud tonul vocii. Dar despre ce vorbește?

– Cred... cred că te înșeli, draga mea, o aud pe Amanda spunând.

Judith zâmbește.

Dar zâmbetul ei îmi dă fiori și, când, cu șmecherie, împinge cu degetul în decolteul Amandei, șuieră:

– Lasă-te de „draga mea" și alte idioțenii. Stai departe de Eric, târfă, ai înțeles?

– Jud...! o cert cu mai multă fermitate.

Deja întrece măsura.

Amanda mă privește, cerându-mi să mă liniștesc și, după ce-și ia geanta, care este pe masa mea, și haina, spune îndreptându-se spre ușă:

– Te sun mâine.

Rămași singuri, o privesc pe Judith. Simt că suntem amândoi la fel de supărați și atunci ea, foarte prost dispusă, mormăie:

– Dacă-mi spui că nu ți-ai dat seama că nesimțita aia se urca pe tine acum câteva secunde, îți jur că îți sparg capul cu statueta aia de pe biroul tău.

La naiba... la naiba... dar ce tot spune?

Eu vorbeam cu Amanda doar despre afaceri, nu mi-am dat în niciun moment seama de asta.

– Tocmai m-ai dezamăgit, imbecilule! îmi trântește în continuare. Idioata aia îți punea țâțele pe față și tu o lăsai.

Ce?!

Dar ce tot zice? Din ce în ce mai supărat, îi arunc:

– Te înșeli!

Judith se întoarce cu spatele. Mă tem de ce-i mai rău și, când mă privește din nou, dau peste fata care vorbește urât și care mă scoate din minți, cu atât mai mult când spune:

– Nu, nu mă înșel. Între tine și Amanda există o familiaritate despre care nici nu-ți dai seama, nu-i așa? Perfect... să continuăm pe această cale! Când o să mă văd cu Fernando data viitoare, cum există familiaritate între noi, fără să-mi pese de ce gândești sau simți tu, mă voi așeza la el în brațe pentru a vorbi cu el sau îi voi pune țâțele în față, e bine?

Mă înfurii de-a dreptul când aud asta. Nu pot să-i înțeleg supărarea, și cu atât mai mult să diger ce mi-a zis despre Fernando.

– Întreci măsura, Jud, mârâi.

Ne certăm.

Ne pierdem cumpătul.

Ea îmi spune... eu îi spun...

Ea spune că, judecând după atitudinea Amandei, aș fi ajuns să o întind pe masă; eu spun că asta nu s-ar fi întâmplat niciodată.

Supărarea noastră crește și, neavând chef să mă mai cert, bag documentele în servietă și ies din birou, fără să o privesc. Aștept să mă urmeze.

În tăcere, coborâm cu liftul și, dintr-odată, mă întreb unde s-a dus buna dispoziție pe care o aveam când am sosit.

O observ căutând o privire complice, dar nimic, ea este la fel de orgolioasă ca mine, dacă nu mai mult. Așadar, decid să fac și eu la fel și nu mă uit la ea!

***

Pe drumul de întoarcere acasă, tăcerea este tovarășa noastră. Amândoi suntem cufundați în gândurile noastre, rumegându-ne supărarea, și, când ajungem acasă, fiecare o ia într-o direcție diferită. Eu mă duc în biroul meu, dar, înainte, observ că ea se duce în camera ei cu vechituri. Locul acela care-i place atât de mult.

Abătut, îmi dau jos haina.

Urăsc când Judith devine atât de încăpățânată.

Dar ce-a apucat-o? Ne era așa de bine...

Îmi pregătesc un whisky și, în timp ce-l beau, contemplu șemineul aprins.

De ce întotdeauna totul e atât de dificil cu ea?

Câteva clipe mai târziu, mă așez la masa din biroul meu, deschid servieta și mă afund în documentele pe care mi le-a adus Amanda. Fără îndoială, asta poate face ca Müller să câștige mulți bani.

În timp ce mă gândesc la beneficiile pe care le-am obține, vreau să-i povestesc lui Judith și sunt conștient că, dacă nu-i pot spune, dacă nu pot să împărtășesc cu ea astfel de lucruri, nu prea mai am ce face cu acele beneficii.

Ea mă interesează, nu banii și, oftând, murmur:

– Micuțo... am nevoie de tine.

Reflectez asupra celor întâmplate.

Mi-o amintesc pe Amanda îmbrăcată cu acea rochie roșie senzuală și, acum că mă gândesc mai bine, ea s-a așezat pe masă lângă mine și și-a pus un picior peste altul, cu câteva secunde înainte să intre Judith.

Gândind la rece, dacă s-ar mișca precum Amanda în fața lui Fernando, și eu m-aș supăra și, oftând, înțeleg deodată că trebuie să-mi cer iertare. E clar că ea și-a dat seama de ceva ce eu nici nu remarcasem și vreau să știe că-i cer iertare. Așadar, îmi deschid laptopul și scriu:

De la: Eric Zimmerman
Data: 6 martie 2013, ora 02:11
Pentru: Judith Flores
Subiect: Nu mai pot sta fără să-ți vorbesc

Iubito, sunt conștient că ai dreptate în tot ce ai zis, dar NICIODATĂ nu te-aș înșela nici cu Amanda, nici cu nimeni alta.

Te iubesc la nebunie și cu pasiune,
Eric, idiotul

Când apăs pe „Trimitere", blestem momentul în care am decis să mă duc la firmă. Ea și eu aveam de gând să ne întoarcem acasă, să ne simțim bine...

După zece minute, văzând că nu răspunde, insist:

De la: Eric Zimmerman
Data: 6 martie 2013, ora 02:21
Pentru: Judith Flores
Subiect: Cere-mi ce vrei

Micuțo, sinceritatea și încrederea între noi sunt primordiale. Cuvintele „Cere-mi ce vrei, ACUM ȘI ORICÂND" cuprind absolut toată relația noastră.

Gândește-te.

Te iubesc.

Eric, un idiot chinuit

Apăs din nou pe „Trimitere", cu speranța ca de data asta e-mailul meu să aibă vreun rezultat. Niciodată în viața mea nu mi-am imaginat că voi scrie astfel de e-mailuri. Niciodată în viața mea nu m-am imaginat atât de îndrăgostit, înnebunit și idiotit cum sunt după Judith. Și, văzând că nu primesc răspuns, atac din nou.

De la: Eric Zimmerman
Data: 6 martie 2013, ora 02:30
Pentru: Judith Flores
Subiect: Spune-mi că da

Ai chef să bei un pahar de Moët Chandon rosé? Te aștept în birou.
Eric, un idiot nebun, pasional și chinuit

Îl trimit și zâmbesc.
De ce zâmbesc?
Aștept... aștept răspunsul ei, dar nici de data asta nu sosește.
La naiba, de ce este atât de căpoasă?
Furios, decid să nu-i mai trimit mesaje. Cred că pe ziua de azi mi-a călcat deja în picioare și altele în afară de inimă, așa că acum va trebui să facă ea un pas.
Copleșit de cât de rău mă simt, ies din birou și dau de Susto. Când mă vede, el se apropie imediat de mine, iar eu îl întâmpin încântat. Vorbesc cu el, îl răsfăț și, în cele din urmă, însetat, mă îndrept spre bucătărie. Susto mă însoțește.
Deschid frigiderul, iau o apă și o beau. Este rece, dar când pun apa la loc, văd sticluța blestemată cu etichetă roz. Nu mă pot abține, o ating, o iau, o privesc și, după ce închid frigiderul, mă așez la masa de la bucătărie și pun sticla cu șampanie în fața mea.
Susto se așază lângă mine pe podea și, fără să știu de ce, spun în timp ce-i ating capul:

– Să nu te îndrăgostești niciodată, prietene; dacă o faci, ești pierdut!

Cățelul mă privește, pare că mă înțelege, dar, deodată, ușa de la bucătărie se deschide și apare ea. Iubirea mea.

Susto se ridică, se duce să o salute și ea îi zâmbește.

De ce mie nu-mi zâmbește?

Supărat, o observ umblând dintr-o parte în alta a bucătăriei, în timp ce-mi repet iar și iar că, după ce am făcut, ea trebuie să facă următorul pas, dar, când se duce la frigider, nu mai rezist, mă apropii de ea și, fără să-i permit să deschidă ușa, îmi trec mâinile pe talia ei și îi șoptesc la ureche:

– Nu vreau, nu pot, nu vreau să fiu supărat pe tine.

Când spun asta, simt că trupul ei se relaxează și ea murmură:

– Nici eu.

Mirosul ei mă îmbată...

Apropierea ei mă vrăjește...

Receptivitatea ei îmi dă speranțe și, mușcându-i ușor lobul urechii, șușotesc, având nevoie să mă creadă:

– Nu aș cădea niciodată în jocul Amandei. Te iubesc prea mult ca să te pierd!

Și, fără alte vorbe, tânjind după gura ei, o întorc cu fața și o sărut. O devorez.

Nerăbdători, ne sărutăm, ne îmbrățișăm și, cu Judith în brațele mele, ajungem în cameră, unde trag zăvorul după ce intrăm și ea zâmbește. Cu delir, ne dezbrăcăm, iar femeia mea, iubirea mea, partenera mea se întinde pe pat și șoptește, privindu-mă:

– Penetrează-mă!

Satisfăcut, mă așez pe ea.

Bine... rezolvăm totul cu sex, dar la asta ne pricepem cel mai bine!

În clipa asta nu-și au rost preludiile și, când mă introduc în ea, Jud geme în așa fel, încât, privind-o, spun:

– Nu există un „te iubesc" mai sincer decât cel pe care mi-l transmit gemetele tale.

Judith zâmbește. Îi place ceea ce tocmai a auzit și, dându-mi o palmă la fund, șoptește:

– Îmi doresc atacatorul.

Râd.

Jud îmi cere forță, putere, perversiune și, apucând-o cu brutalitate, o ridic de pe pat și, sprijinind-o de perete, îmi înfig erecția în ea și-i cer:

– Spune-mi... ce vrei și privește-mă.

Judith gâfâie, se simte plină de mine și, privindu-mă în ochi, îmi cere:

– Înfige-te în mine!

Înnebunit, uit de dezmierdări și de delicatețe și îi dau ce-și dorește, ce-mi cere. Mă introduc în ea iar și iar cu putere, cu impetuozitate, cu vivacitate, în timp ce o manevrez după bunul-plac, iar ea își dă drumul în mâinile mele bucuroasă și fericită.

Astfel de momente ne dau viață.

Astfel de momente sunt cele care ne plac.

Doar astfel de momente vreau să împărtășesc cu ea.

61

Zilele trec și suntem din nou bine.

Sâmbătă seara mergem la o petrecere privată organizată în Nacht. Vrem să ne simțim bine.

Acolo se află prietenii noștri, inclusiv Dexter, care e tot în Germania.

La un moment dat, decid să intru cu Judith în camera neagră. Ea n-a fost niciodată într-una și dansez cu ea printre oameni, în timp ce ne mângâiem și ne bucurăm de perversiuni. La scurt timp după aceea, se apropie de noi o a treia persoană, pare o femeie, și mă îmbrățișează. Îmi atinge fundul, picioarele, penisul și observ că Judith zâmbește. Câteva secunde mai târziu, când începe să răsune Cry Me a River, femeia pleacă de lângă noi și aud vocea lui Björn, care spune:

– Se aude melodia noastră, frumoaso.

Fără urmă de gelozie, îi permit să se alăture dansului nostru și acum patru mâini străbat corpul iubitei mele, în timp ce ea geme încântată. Mă excit. Sunt îngrozitor de excitat, așa că, apucându-i chiloții tanga, i-i smulg dintr-o smucitură și spun:

– Aici nu ai nevoie de ei.

La scurt timp după aceea, când melodia se termină, Björn dispare și eu rămân să dansez cu iubita mea pe My All, o melodie a lui Mariah Carey care amândurora ne place mult. După ce ne înfierbântăm cu acțiunile noastre, murmur, ieșind din camera neagră:

– Ești fantezia mea, brunetico! Fantezia mea nebună.

Jud zâmbește, îi place ce aude și se oferă să-mi îndeplinească dorințele. Oricare ar fi acestea.

Câteva clipe mai târziu apare Diana, o prietenă. I-o prezint pe iubita mea și imediat observ cum o privește. Nimic nu-i place mai mult Dianei decât o femeie și simt că a mea a fermecat-o. Asta mă excită și, când Jud se așază pe un taburet, șoptesc:

– Desfă picioarele, Jud!

Ea o face fără să șovăie, îi place la nebunie să fie fantezia mea. Și, după ce-i adresez o privire complice Dianei, aceasta nu ezită, o mângâie pe iubita mea și șoptește:

– Îmi plac epilate.

Zâmbesc. Iau o înghițitură din băutura mea și zic:

– E epilată complet.

Îmi doresc să încep jocul, sunt nerăbdător, și atunci Diana, la fel de dornică, o masturbează pe Judith și apoi se îndepărtează.

Cu inima bătându-mi nebunește, o ridic pe brunetica mea de pe taburet și, aflând că vrea să continue jocul, ne îndreptăm spre o cameră. La scurt timp intră Diana, dezbrăcată și cu un vibrator dublu în mâini, și, după ce schimbă câteva cuvinte cu mine, îi cer:

– Dezbrac-o pe femeia mea.

Privirea lui Judith se încețoșează de dorință. E clar că nu-i plac femeile, dar, așa cum mi-a zis odată, nu o deranjează ca acestea să se joace cu ea.

Rochia lui Jud cade pe podea, ea rămânând doar în sutien, ciorapii cu portjartier și pantofii cu toc. Chiloții i-am smuls deja eu mai înainte.

Când Diana îi cere să se așeze pe un blat ce există în cameră, eu o urc acolo, o pregătesc și îi desfac coapsele. Din poziția mea, observ cum Diana pârjolește corpul femeii mele și aceasta se simte bine.

Mă dezbrac și eu.

Vreau să fiu pregătit pentru ea și, auzind-o cum scoate un strigăt de plăcere, provocat de ceea ce-i face cealaltă, îmi mângâi penisul întărit.

Timp de câteva minute, Diana se joacă cu clitorisul lui Judith. Îl mușcă, îl suge, îl soarbe, îl linge... Este o expertă în a oferi plăcere femeilor și-mi doresc să pârjolească sexul lui Judith, cu atât mai mult când o văd că-i introduce vibratorul.

Înnebunită, Jud strigă, se răsucește, îmi arată cât de mult îi place ce-i face, iar eu o privesc în timp ce Diana se urcă pe blat și, cu îndemânare și fără să scoată vibratorul din corpul lui Judith, bagă celălalt capăt în timp ce se întinde peste ea.

Judith se mișcă.

Din poziția mea, observ cum își spun ceva și Diana zâmbește.

Câteva secunde mai târziu, contemplu cum se penetrează una pe alta. Mișcările lor se intensifică, iar excitația mea crește și apoi le aud țipând, când își dau drumul.

Înfierbântat, continui să mă uit în timp ce Diana își scoate vibratorul din sexul ei, se dă jos de pe blat și, desfăcând coapsele lui Judith, îi cere:

– Dă-mi seva ta... dă-mi-o.

Cu nerăbdare, o linge, o suge, o absoarbe. Își dorește seva lui Judith, iar eu i-o dau, i-o ofer în timp ce sunt conștient că o duce din nou la climax pe iubita mea cu limba, cu faptul că o linge, că o suge. Lumina violetă care ne învăluie face momentul mai special.

Apoi o dau jos pe iubita mea de pe blat și o lungesc pe pat. Diana și cu mine o atingem, ne bucurăm de ea, până când, dintr-odată, ușa se deschide și intră tipul care era cu Diana când am sosit. Se prezintă ca Jefrey și îi permitem să se alăture jocului.

– Ți-a plăcut Diana?

Judith mă privește, zâmbește, îmi spune că s-a simțit bine și apoi șoptește:

– Îți pot cere ceva?

Vrăjit de ea, îi dau gingaș la o parte părul de pe față și declar:

– Orice.

Ea zâmbește. Atunci se ridică din pat, mă așază pe el și, punându-se apoi deasupra mea, mă sărută și murmură:

– Vreau ca Jefrey să te masturbeze.

Ce?!

O privesc suspicios.

A înnebunit?

În viața mea n-am permis niciunui bărbat să-mi atingă anumite părți ale corpului și mă pregătesc să refuz, să-i spun că nu, când ea adaugă:

– Sunt femeia ta, nu?

Încuviințez... Desigur că este femeia mea!

– Și tu ești bărbatul meu, da?

Încuviințez din nou; dar unde vrea să ajungă?

Imediat după aceea, mă sărută cu senzualitate, își atinge nasul de al meu și, privindu-mă în ochi, șoptește:

– Oferă-te mie și fanteziilor mele, iubire. Doar te va masturba. Îți promit.

La naiba... la naiba... la naiba!

Închid ochii, de parcă în felul acesta aș putea să dispar. Nu-mi plac bărbații, nu sunt genul meu. Dar, când îi deschid din nou și privesc ochii aceia închiși la culoare pe care-i ador, știu ce trebuie să fac.

Ea îmi îndeplinește fanteziile, dorințele. Oare eu pot să refuz să le îndeplinesc pe ale ei?

Șovăi... șovăi alte câteva secunde, dar, în cele din urmă, accept: vreau ca Judith să se bucure de sex la fel ca mine.

Ea zâmbește, mă sărută, se dă jos de pe mine și, atingându-mă, spune:

– Jefrey, fă-l pe iubitul meu să se simtă bine.

Când acesta se apleacă și îngenunchează la picioarele mele, mă încordez. Niciun bărbat nu mi-a atins vreodată penisul.

Ochii tipului și ai mei se întâlnesc și, fără să vorbim, îi comunic că nu sunt foarte de acord cu asta. Totuși, îmi observ penisul și-l văd tare și latent.

De ce sunt așa de întărit?

Fără să-i pese de privirea mea, Jefrey îmi apucă erecția cu mâna. Eu tresar și, printre șoapte, Jud murmură la urechea mea să mă relaxez, căci ne vom simți bine.

Timp de câteva secunde observ cum bărbatul acela mă atinge și, simțind oarecare plăcere, închid ochii. Mi-e rușine de plăcerea pe care mă face s-o simt, în timp ce observ cum mâna lui se mișcă în sus și-n jos și bătăile inimii se accelerează.

În clipa aceea o aud pe Judith gemând și, deschizând ochii, văd că nesătula de Diana este în spatele ei, atingând-o, în timp ce iubita mea privește ce-mi face Jefrey.

Transpir... Încep să transpir când acesta își bagă erecția mea în gură.

Ah, Doamne... ce plăcere!

Tremur... dârdâi...

Plăcerea este extremă, extraordinară!

Nu...! Nu pot să gândesc așa. Nu trebuie!

Dar plăcerea se intensifică și ceva explodează în mine, cu atât mai mult când Jud îmi șoptește la ureche:

– Desfă picioarele, iubire.

Să o aud cerându-mi asta, când eu i-am cerut-o de o sută de ori, mă face să tremur. Și atunci simt că bărbatul se așază între ele pentru a avea mai mult acces.

În clipa aceea, totuși, nu mă retrag, nu mă mișc, ci permit ca el să pună stăpânire pe penisul meu și Jud să poruncească și să ceară ce-și dorește.

Jefrey mă suge, mă linge, mă devorează și o gâdilătură de plăcere pune stăpânire pe testiculele mele. El pare să-și dea seama și mi le strânge cu mâinile, apoi și le vâră în gură, excitat, dar și dăruit.

Mulțumită de ce vede, Judith mă privește și ne sărutăm, moment în care Diana, la cererea ei, îmi suge sfârcurile excitate.

Plăcerea devine ceva extrem.

Judith a devenit stăpâna corpului meu și ea poruncește ce dorește pentru ca toți să-i dăm ascultare.

Jefrey își continuă treaba, în timp ce mâinile lui urcă pe picioarele mele și se opresc unde începe fundul meu. Tremur. El mi-l strânge, eu mă contract, iar Jud, care este atentă la toate, îmi apucă bărbia și cere:

– Privește-mă.

Mă înnebunește să-i aud vocea poruncitoare și să văd cerința în privirea ei.

Atât de nebun sunt, încât permit ca Jefrey să-mi strângă în continuare fesele.

Atât de nebun sunt, încât mă bucur de cum bărbatul acela îmi suge penisul.

Atât de nebun sunt, încât, dacă Jud îmi cere luna, i-o dau.

Excitarea pe care Jefrey mi-o oferă mă face să gem de plăcere și Judith zâmbește. Îi place la nebunie ce vede. Perversiunea o învinge. Fantezia ei de a mă vedea cu alt bărbat a devenit realitate, iar eu, dus la extaz de ceea ce-mi face acel individ, gem, tremur și mă arcuiesc de plăcerea de a-mi vârî penisul întărit în gura lui.

Mă înnebunește să simt grosolănia lui virulentă și modul său de a mă poseda sub privirea dornică a femeii mele. Atât de mult mă înnebunește, încât nici nu mă recunosc și, dornic de mai mult, îmi sprijin mâna de capul lui Jefrey și-l oblig să mă sugă în timp ce șoptesc:

– Da... așa... continuă...

Și Jefrey continuă.

Continuă să se bucure de mine în timp ce eu mă bucur de ceea ce-mi face, iar Jud se bucură de ceea ce vede. Jocul nostru este ciudat, devastator, dar, fără îndoială, este jocul nostru.

Iubita mea, mulțumită de răspunsul meu, încuviințează, iar eu îi dau de înțeles lui Jefrey că vreau să-mi strângă testiculele.

Plăcere... plăcerea este imensă, în timp ce acesta face ceea ce-i cer, iar eu tremur și mă las purtat de perversitatea momentului, fără să mă mai gândesc la nimic altceva. Atunci, dintr-odată, extrem de excitată, Judith îl dă la o parte pe Jefrey de lângă mine și, așezându-se călare pe mine, se înfige cu bruschețe în penisul meu.

Strigăm amândoi!

Dar, câteva clipe mai târziu, văzând dorința în privirea ei, o apuc de șolduri și o apăs pe mine, o mișc după bunul meu plac. Cu grosolănie, mă înfig în ea iar și iar, în timp ce Diana și Jefrey ne observă.

Plăcere... nebunie... extaz... totul unit cu dorința noastră perversă, cu jocul nostru și ne bucurăm cât putem de mult, până când, în cele din urmă, scot un geamăt sordid de plăcere și micuța mea, dându-și drumul în același timp cu mine, se apasă pe mine și împreună experimentăm cel mai incredibil orgasm.

În tăcere, mă las să cad pe spate în pat, fără să-i dau drumul și ea mă sărută și întreabă curioasă:

– Totul bine, iubire?

Zâmbesc.

Acea întrebare, pe care eu i-o pun de fiecare dată când ne jucăm, mi-a pus-o ea mie, fiind stăpână pe moment.

– Da, micuțo, afirm. Până la urmă ai reușit.

Ea mă privește.

Zâmbim amândoi din nou, iar mie încă nu-mi vine să cred că m-am lăsat masturbat, supt și atins de un bărbat.

Incredibil!

Printre confidențe, Judith îmi spune că i-a plăcut să vadă și să se bucure de fantezia ei și că, fără îndoială, va dori să o repete. Eu o privesc. Și cert e că acum sunt de aceeași părere cu ea: nu-mi plac bărbații, dar anumite jocuri cred că le accept.

Suntem fericiți când, deodată, se deschide ușa camerei și apare Dexter.

Jocul se reia.

Plăcerea se intensifică.

Și toți ne bucurăm de experiență.

Ore întregi, micuța mea și cu mine experimentăm morbul și fantezia împreună cu Diana, Dexter și Jefrey.

***

După ce facem un duș, epuizați, Judith și cu mine ne îmbrăcăm și ne întoarcem în sala unde eram la începutul serii.

Acolo, comandăm ceva de băut, ne potolim setea și ne oferim unele mângâieri. Judith este foarte afectuoasă, iar eu mă bucur de răsfățul ei.

După mai multe băuturi, Jud trebuie să se ducă la baie. Îi arăt unde se află și, cu bucurie, o observ de la bar cum se îndepărtează.

Timp de câteva secunde beau liniștit din whisky-ul meu, până când aud că două femei se ceartă în toaletă și, fără să știu de ce, mă duc fuga. Judith este acolo!

Când deschid ușa, rămân fără cuvinte.

În fața mea, Jud îi sucește brațul Bettei și, când o aud țipând, intru în cabina de toaletă și, apucând-o pe Judith ca să-i dea drumul, o privesc și întreb:

– Pentru numele lui Dumnezeu, Jud! Ce faci?

Betta răspunde furioasă:

– Iubita ta este o asasină.

Judith blestemă, răsuflă și țipă:

– Târfă ce ești!

Neștiind ce să fac, sunt martor la cum se afundă într-o ceartă absurdă, până când nu mai rezist și, când Betta îmi spune iubire, strig:

– Taci, Betta!

Judith, care a auzit-o, se zbate furioasă și strigă ieșindu-și din minți, încercând să scape din brațele mele:

– Iubire?! I-ai zis iubire? Nu-i spune așa, cățea ce ești!

La naiba... la naiba... la naiba!

Dar a înnebunit?

Ca o fiară, o zgârie pe Betta și cred că, dacă nu aș fi ținut-o, i-ar fi smuls fața. Este furioasă, frenetică și, privind-o, cer:

– Nu intra în jocul ei, iubire! Privește-mă, Jud! Privește-mă!

Dar ea nu o face. Este orbită de supărare. Mă ignoră și continuă să țipe la Betta, iar atunci aud că aceasta spune:

– Este deja a doua oară când mă atacă la München. Ce are iubita ta? E un animal?

Nevenindu-mi să cred, o privesc pe Judith. Cum adică este a doua oară? Dar când a văzut-o pe Betta și nu mi-a spus?

Acum, eu sunt cel furios. O privesc pe iubita mea, așteptând o explicație, și, cum ea nu spune nimic, o întreb:

– A doua oară?

Ea tot nu răspunde.

Blestemă în spaniolă și scoate pe gură cuvinte din ce în ce mai urâte.

– Da, insistă Betta. La magazinul Anitei. Era și sora ta, Marta, și m-a atacat și ea. Amândouă m-au hărțuit, și m-au bătut, și...

Uimit să o descopăr pe bătăușa ascunsă care locuiește cu mine, o privesc și întreb supărat în timp ce o țin:

– Tu ai făcut așa ceva?

Judith mă privește și, cu o atitudine despre care nu știu dacă este înfumurare sau rușine, trântește:

– Da. Îi datoram asta. Din cauza ei, noi doi ne-am despărțit și...

Cu gura căscată, îi dau drumul.

Nu-mi vine să cred!

Îmi duc mâinile la cap și șuier:

– Pentru numele lui Dumnezeu, Judith! Suntem adulți. Cum îți trece prin cap să faci așa ceva?

Ea mă privește. Nu-i place deloc reacția mea și, privind-o pe Betta cu chef să repete ceea ce a făcut, mormăie în timp ce conștientizez că fie o opresc, fie o va lua iar la bătaie:

– Cine se pune cu mine mi-o plătește. Iar târfa asta s-a pus cu mine.

În clipa aceea se deschide ușa de la toaletă și intră Frida și Björn, care ne privesc în tăcere. Dar, înainte să pot face ceva, sunt martor cum Frida îi trage o palmă Bettei, care răsună a gol, și trântește:

– Târfă! Ce cauți aici?

Începe din nou scandalul.

Femei...!

Toaleta devine un adevărat câmp de luptă, iar Andrés, care apare, de asemenea, începe să se certe cu Frida. Nu-i place deloc că soția lui reacționează așa.

Toți se ceartă, toți își spun părerea, iar enervarea mea pe Judith crește din ce în ce mai mult, până când Björn, care mă cunoaște foarte bine, spune:

– Gata. Haideți, să ne întoarcem în local.

Indignat de situație, ies din toaletă. Nu vreau să mai stau nicio secundă acolo. Îmi dau seama că Judith mă urmează, dar, în cele din urmă, rămâne să vorbească cu Björn.

Pentru prima oară în viața mea mă enervez pe prietenul meu. De ce a rămas Jud să vorbească cu el?

Îi observ de la bar, unde-mi beau whisky-ul. Amândoi vorbesc, râd și, când văd că el o îmbrățișează pe iubita mea, las paharul jos și, apropiindu-mă de ei foarte prost dispus, șuier:

– Mă duc acasă. Vii cu mine sau rămâi cu Björn ca să vă jucați în continuare?

Prietenul meu mă privește nevenindu-i să creadă, nu înțelege reacția mea și, când se pregătește să spună ceva, Judith trântește:

– Ești idiot.

Bine... sunt foarte prost dispus și poate că văd chestii care nu există, așa că, privind-o, șoptesc:

– Jud...

Dar ea, care și-a pierdut complet controlul de ceva vreme, mormăie:

– Niciun Jud. Ce vrei să insinuezi cu ce ai spus?

O privesc... mă privește.

Ridic o sprânceană... ridică și ea una... Și atunci Björn o împinge ușor în direcția mea și spune:

– Haideți, porumbeilor, terminați cearta în patul vostru de acasă!

Supărat, fac stânga-mprejur, încep să merg și Judith mă urmează.

***

Pe drum, în mașină, nu ne vorbim și se aud doar țiuiturile de la telefoanele noastre mobile. Probabil că sunt prietenii noștri, care vor să știe dacă ne-am omorât deja.

Când ajungem în garaj, Jud coboară din vehicul și trântește atât de tare portiera, încât simt că se zguduie chiar și temelia casei.

Ce brută e!

Ah, nu...! Asta chiar că nu!

Să nu facă de-astea când ea e cea care a făcut-o de oaie.

Șucărit, mă pregătesc să-i spun ceva, când mă privește și mă întreabă cu șmecheria ei obișnuită:

– Ce-i?

La naiba... la naiba... mai are și tupeul să mă întrebe ce s-a întâmplat?

Cu pași mari, mă apropii de ea și șuier furios:

– Ai putea să nu mai fii atât de brută și să închizi portiera cu grijă?

– Nu.

La naiba... la naiba... la naiba...

Mai și spune că nu!

Dacă e cineva care știe să mă scoată din sărite cu vorbele sale și cu comportamentul său, aceea este Judith, iar când o cert pentru acel „Nu!" pe care tocmai mi l-a trântit, ea strigă:

– Nu, nu vreau să am grijă! Și nu vreau să am grijă pentru că sunt foarte supărată pe tine. Unu, pentru că ai țipat la mine în fața subnormalei de Betta și, doi, pentru idioțenia pe care ai spus-o despre Björn.

Ne certăm... ne certăm întruna, în timp ce mesajele continuă să sosească pe telefoanele noastre mobile cu insistență.

La naiba, ce pisălogi!

Nu sunt de acord cu ce spune, dar recunosc că mă enervează să aflu că Judith și-a dat seama, după un inel pe care-l purta Betta, că ea a fost femeia care s-a apropiat de mine în camera neagră, m-a îmbrățișat și m-a frecat.

Betta joacă întotdeauna murdar!

Neliniștit, umblu dintr-o parte în alta a garajului. Nu-mi place discuția pe care o avem și nici să încheiem seara așa.

În momentul acela, dintr-odată, ochii mei observă ceva în capătul garajului. Ce e aia?

Trebuie să aflu, cu atât mai mult după ce văd cum o privește Jud și apoi mă privește pe mine, așa că mă apropii de chestia aia blestemată, care este acoperită cu un plastic albastru, și, când o dezvelesc, surpriză!, motocicleta surorii mele Hannah apare în fața mea.

– Ce caută motocicleta asta aici? întreb.

Bănuitor, o privesc pe Judith și atunci telefonul meu sună din nou.

Ne privim...

Ne încordăm...

Și, în cele din urmă, ea răspunde:

– Este motocicleta mea.

Motocicleta ei?

Cum adică este motocicleta ei?!

Îi spun că știu că acea motocicletă este a surorii mele și atunci ea trântește:

– Mi-a dăruit-o mama ta. Știe că fac motocros și...

Poftim?!

I-a dăruit-o mama?!

Face motocros?!

Furios, mă îndepărtez de ea. M-a mințit. Mi-a ascuns chestii!

I-am interzis să-și aducă motocicleta de la Jerez și, cu toate astea, are deja motocicletă în München, care nu este alta decât cea a surorii mele și, pe deasupra, este ascunsă în garajul meu?

Incredibil!

O privesc frenetic.

Acum înțeleg șușotelile ei și ale mamei și de ce mama mi-a zis ce mi-a zis. La naiba!

Discuția reîncepe.

Ca de obicei, dacă eu spun alb, ea zice negru și, scos din minți, îi interzic să facă motocros.

Judith râde, mă ia peste picior, iar eu mă enervez și mai mult.

Insist și, din felul cum mă privește, sunt conștient că vorbele mele mă vor costa scump când afirmă:

– Te înșeli, frumosule. Voi continua să fac motocros. Aici, acolo și oriunde am eu chef. Și, ca să știi, am fost de câteva ori dimineața cu vărul tău, Jurden, și cu prietenii lui să facem curse. Am pățit ceva? Nuuuuuuu... dar tu, ca de obicei, ești foarte dramatic.

Blestem, nevenindu-mi să cred, mormăi, mă înfurii și mai rău.

Eu am încredere în ea și ea face toate astea pe la spatele meu?

Strig, protestez, îi reproșez că eu credeam că între noi există sinceritate absolută și, dintr-odată, observ că ea își scarpină gâtul.

Rău... rău...!

Iritațiile încep să-i apară pe gât din cauza nervilor și, când mă pregătesc să spun ceva, ușa de la garaj se deschide larg și intră mama și Marta.

– Voi pentru ce aveți telefoane mobile? întreabă mama.

Șucărit și uimit, mă uit la amândouă.

Ce caută la mine acasă la ora asta?

Dar, nevrând să mă gândesc la asta, îi reproșez mamei arătând spre capătul garajului:

– Mamă, cum ai putut să-i dai motocicleta lui Judith?!

Ea vede ce-i arăt și-mi dă explicațiile sale, pe care eu nu le accept.

Supărat, strig la ea, îi cer să nu se bage în viața mea, și atunci Judith, dispusă să mă enerveze și mai mult, mă întrerupe și șuieră:

– Scuze, Eric... dar este viața mea!

Înjur din nou.

Puțin îmi pasă că toate trei se uită la mine așa cum o fac, iar Marta, care nu poate să tacă, trântește:

– Punctul unu: nu țipa așa la mama. Punctul doi: Judith este destul de mare ca să știe ce poate și ce nu poate să facă. Punctul trei: dacă tu vrei să trăiești într-o bulă de cristal, asta nu înseamnă că ceilalți trebuie să facă la fel.

Îi zic surorii mele să tacă, nu vreau să o aud, dar ea insistă:

– Nu o să tac. V-am auzit din casă și vreau să-ți spun că e normal ca Judith să nu-ți povestească despre motocicletă sau alte lucruri. Cum să-ți fi spus? Cu tine nu se poate vorbi. Ești Domnul Autoritar. Trebuie să facă așa cum îți place ție, altfel te comporți ca un animal. Și, privind-o apoi pe Judith, întreabă: I-ai spus secretul meu și al mamei?

Ea se grăbește să clatine din cap, iar eu clipesc uimit.

Dar ce altceva îmi mai ascunde? Alte secrete?

O privesc cu gura căscată când mama șoptește:

– Fata mea, pentru Dumnezeu... taci!

Încins de nervi, îmi dau jos haina. Astea trei mă înfierbântă, mă învinge! O arunc enervat pe capota mașinii și, imediat după aceea, îmi pun mâinile în talie și spun privind-o pe Judith:

– Cum adică dacă mi-ai povestit secretul mamei și al surorii mele? Ce alte secrete îmi ascunzi?

Ea mă privește speriată. Mama mă ceartă că țip așa la ea, iar atunci Marta explică:

– Ca să știi, eu și mama facem de luni bune parașutism. Gata, ți-am zis-o! Acum supără-te și țipă, căci te pricepi de minune la așa ceva, frățioare.

Răsuflu...

Oftez...

Clipesc...

Fără îndoială, când îmi spuneau că se duc la SPA să facă masaje cu ciocolată se duceau altundeva și, când conștientizez cu adevărat ce mi-a zis Marta, le privesc pe mama și pe sora mea și exclam:

– Parașutism?! Ați înnebunit?

La naiba... la naiba... la naiba... cu nenorocitele de femei din familia mea.

Vor să mă înnebunească?

Și, când mă pregătesc să scot pe gură un șuvoi de înjurături, ușa garajului se deschide brusc și Simona spune cu fața desfigurată:

– Domnule, Flyn plânge. Vrea să urcați dumneavoastră.

Auzind asta, mă mir și o întreb:

– Ce face Flyn treaz la ora asta?

Niciuna nu răspunde și, dintr-odată, sunt conștient de situație. Nu e prea normal ca mama și sora mea să se afle la mine acasă la ora asta. Și, simțind că pică lumea pe mine, insist:

– Ce s-a întâmplat? Ce căutați voi aici, la ora asta?

Totuși, nerăbdarea mă învinge și, înainte ca ele să răspundă, ies ca din pușcă din garaj. Trebuie să-l văd pe Flyn. Trebuie să aflu ce i s-a întâmplat.

Urc treptele din două în două. Simt că-mi va ieși inima din piept și, de îndată ce intru în camera lui și-l văd, îmi vine să mor.

Îl găsesc cu un braț în ghips, vânătăi pe față, un dinte rupt și ochii scăldați în lacrimi. Agitat și îngrijorat, mă așez lângă el, nici nu știu cum să-l îmbrățișez, în timp ce el mă privește și murmură:

– Îmi pare rău, unchiule... nu te supăra pe Judith!

Auzind asta, nu înțeleg nimic, până când, dintr-odată, văd de cealaltă parte a patului blestematul de skateboard verde pe care am crezut că Jud l-a returnat la magazin.

Pun repede totul cap la cap și mă gândesc imediat la multele dăți în care i-am găsit împreună pe Jud și pe Flyn când m-am întors de la serviciu. Atunci, brusc, cu coada ochiului o văd intrând în cameră pe Judith, urmată de sora și de mama mea. Îngrijorarea de pe chipul ei este evidentă și, când vrea să se apropie de copil, nu o las și, pironindu-mi privirea asupra ei, șuier:

– Cum ai putut să nu mă asculți? Ți-am zis că nu are voie cu skateboardul!

Îi observ nedumerirea, durerea, tristețea și, în cele din urmă, murmură agitată:

– Îmi pare rău, Eric!

Încuviințez, nu mă îndoiesc de asta și, scos din minți, îi trântesc:

– Să nu te îndoiești de asta, Judith... Poți fi sigură că-ți va părea rău.

Apoi o privesc cu răceală. Ea se îndepărtează de mine și se îndreaptă spre Flyn. Îl sărută pe frunte și întreabă:

– Ești bine?

Nepotul meu o privește, este nedumerit, și răspunde cu un scâncet:

– Iartă-mă, Jud! Mă plictiseam, am luat skateboardul și am căzut.

Nu vreau să mai aud nimic.

Îmi doresc ca Jud să dispară din fața mea și, luând-o de braț cu grosolănie, o dau afară din cameră, împreună cu mama și cu sora mea.

– Duceți-vă la culcare, spun. O să discut mai încolo cu voi. Rămân cu Flyn.

Spunând asta, mă întorc cu spatele și intru din nou în camera nepotului meu, închizând ușa în urma mea.

Mă așez lângă el și, atingându-i cu afecțiune bretonul, care-i cade pe frunte, șoptesc:

– Odihnește-te.

– Nu te supăra pe Jud... nu e vina ei, insistă.

Încerc să zâmbesc, deși nu cred că reușesc și, încercând să-l liniștesc pe băiat, care și-așa suferă destul din cauza brațului rupt și a vânătăilor, repet:

– Dormi și nu-ți face griji pentru nimic.

Când el închide ochii, blestem în sinea mea.

Nu știu dacă ziua asta nenorocită se termină sau tocmai ce începe.

62

Dimineață devreme, sunt în bucătărie cu Susto și Calamar.

N-am putut să dorm.

Aproape că nu pot să respir din cauza îngrijorării de a-mi vedea nepotul rănit, iar supărarea mea pe Judith crește, pentru că i-a permis să se urce pe skateboard.

Mama și Marta, care au rămas să doarmă într-una dintre camerele de oaspeți, apar în bucătărie și, văzându-mă, mama spune:

– Îl vezi, Marta? Ți-am zis că fratele tău e deja aici.

Supărat, le privesc, știind că și ele mi-au ascuns diverse lucruri, și întreb:

– Vi se pare frumos să vă puneți inutil viața în pericol sărind dintr-un avion?

Ele schimbă o privire și, în timp ce mama încearcă să-mi explice, o aud pe Marta murmurând:

– Cred că voi avea nevoie de o cafea triplă.

Ne certăm ore în șir, nu vorbim. Simona intră și iese din bucătărie, neștiind ce să facă. Vorbim despre Judith, despre Flyn, despre motocicletă, despre skateboard... și cu cât spunem mai multe, cu atât mă enervez mai rău.

– Dar, fiule, Judith este o fată tânără, e normal să-i placă motocicletele și...

– Mamă, te rog... nu te băga în asta!

Marta zâmbește. Eu o privesc și atunci ea zice:

– Și i-o ceri tocmai tu, care te bagi mereu în toate... Haide, Eric, fii serios!

După cum era de așteptat, sora mea și cu mine ne afundăm într-una dintre certurile noastre interminabile, până când ușa se deschide și intră Judith. Nu arată bine, probabil că nu a dormit mai deloc, dar nu-mi pasă: și eu am avut o noapte oribilă.

Ea ne privește, se așază lângă mine și întreabă:

– Cum se simte Flyn?

O privesc.

I se citește tristețea pe chip, pentru ce i s-a întâmplat micuțului, dar asta nu mă impresionează deloc și îi răspund dur:

– Din cauza ta are dureri mari.

Judith încuviințează și lasă capul în jos, iar mama exclamă:

– La naiba, Eric, nu este vina lui Judith! De ce te încăpățânezi să dai vina pe ea?

Ne certăm din nou – mă epuizează! –, apoi Marta spune:

– Cum adică ea nu trebuia să se bage? Nu vezi că micuțul s-a schimbat datorită ei? Nu vezi că Flyn nu mai este copilul introvertit care era înainte de venirea ei? Ar trebui să-i mulțumești că-l vezi pe Flyn zâmbind și comportându-se ca un copil de vârsta lui. Pentru că, știi ceva, frățioare?, copiii cad, dar se ridică și învață, ceva ce tu, din câte se vede, încă nu ai aflat.

Mă ridic de la masă. Asta mai lipsea, să-mi țină Marta morală! Și, nemaivrând să mai aud nimic, ies din bucătărie.

Am nevoie de liniște!

Intru în biroul meu, în oaza mea de pace, și oftez ușurat.

Mă așez la masa mea, îmi deschid calculatorul și, încercând să uit de toate problemele care mă înnebunesc, mă apuc să-mi verific mailul. Sigur asta îmi va ține mintea ocupată.

Asta fac când aud că bate cineva la ușă și, câteva secunde mai târziu, apare Jud. Nu vreau să vorbesc cu ea. Am descoperit că-mi ascundea prea multe lucruri și trebuie să mă liniștesc, așa că întreb cu indiferență:

– Ce vrei, Judith?

Ea se apropie. Nu-mi place s-o văd cu acea atitudine atât de supusă, dar n-am chef de alte lucruri. Nu pot să o îmbrățișez.

– Îmi pare rău, îmi pare rău că nu ți-am spus că...

Nu-i permit să continue. O întrerup. Îi zic ce cred despre minciunile ei și ea îmi răspunde și, când sunt conștient că o să țip, spun, pentru a încerca să lămuresc lucrurile:

– Uite ce e, Judith, sunt foarte supărat pe tine și pe mine. Mai bine pleacă din birou și lasă-mă liniștit. Vreau să mă gândesc. Trebuie să mă relaxez, altfel, așa cum sunt acum, o să fac sau o să zic ceva ce voi regreta.

Ea mă privește, încuviințează și, ridicând bărbia, întreabă:

– Iar mă dai afară din viața ta, așa cum faci mereu când te superi?

O privesc.

Cred că este mai bine să nu-i răspund, pentru că nu va fi deloc frumos ce i-aș putea spune și, în cele din urmă, se întoarce cu spatele și iese din birou.

După prânz, mama și sora mea se duc, în sfârșit, la casele lor și eu le mulțumesc. Aici sunt ca două muște care mă bat întruna la cap, iar eu numai de asta n-am nevoie acum.

După ce ele ies pe ușă, decid să urc în cameră la Flyn să văd cum se simte și-mi petrec cu el toată după-amiaza. Când cobor în salon, Simona îmi spune că Judith s-a dus să facă o plimbare cu câinii.

***

Timpul trece, se lasă înserarea și, cum n-am putut să mă odihnesc noaptea trecută, mă bag în pat devreme. Sunt obosit și vreau să dorm. Să se întoarcă atunci când o vrea ea.

Trece o vreme și aud că ușa dormitorului se deschide. E Judith.

La umbra întunericului, observ cum se dezbracă, își pune o pijama delicată și se bagă în pat.

În general, dormim îmbrățișați, dar azi, nu, azi n-am chef să o îmbrățișez.

Rămânem o vreme tăcuți în pat, întinși și apoi ea se apropie de mine, căutând adăpost. Dar eu mă întorc cu spatele. Am zis că nu vreau să o îmbrățișez!

– Eric, îmi pare rău, dragul meu! Te rog, iartă-mă!

Nu mă mișc.

Nu mă întorc.

Nu o îmbrățișez.

Și, cu vocea dură, răspund mințind:

– Ești iertată. Culcă-te. E târziu.

63

La firmă, din fericire, totul merge ca pe roate. Totuși, sunt neliniștit, acasă lucrurile nu merg bine după cele întâmplate și o mare parte din vină știu că o am eu, cu intransigența mea.

Nu sunt un tip ușor de suportat, sunt un nesuferit insensibil când îmi propun, iar de data asta chiar sunt foarte, foarte supărat pe Judith din cauza a ceea ce mi-a ascuns.

Dar ce-o fi fost în mintea ei?

Când mă întorc acasă după o zi grea la firmă, nu o sărut și nici nu mă apropii de ea. Luăm cina împreună în tăcere și, după ce terminăm, fără să vorbim, fiecare se retrage într-o cameră.

Îi simt lipsa, dar nu îi solicit prezența, la fel cum nici ea nu-mi solicită mie nimic, până când, într-o seară, nu mai rezist și, ducându-mă în camera ei, deschid ușa și spun:

– Trebuie să vorbim.

Ea încuviințează. O rog să mă aștepte în biroul meu și apoi mă duc să-l văd pe Flyn.

Întârzii vreo două ore până mă întorc. Nu știu dacă fac asta intenționat sau nu, chestia e că Flyn avea chef de vorbă și eu, pur și simplu, am decis să mă bucur de nepotul meu.

Când intru în birou, Judith nu mai are aceeași privire clară de acum două ore. Fără îndoială, așteptarea lungă a făcut-o să se răzvrătească și, de idiot ce sunt, acum o să îndur toată revolta ei.

Ne privim câteva clipe. Apoi mă așez pe fotoliul meu și, fără să-mi iau ochii de la ea, spun:

– Te ascult.

Când spun asta, văd că deschide gura, se apleacă și protestează:

– Mă asculți?!

Bine.

O provoc și insist cu oarecare șmecherie:

– Da, te ascult. Te cunosc și știu că ai multe de zis.

Expresia feței sale se schimbă.

Chipul i se întunecă și protestează. Mă acuză că sunt un tip rece, un idiot, că o chinuiesc și că o înnebunesc.

Eu nu răspund, mai bine tac, și ea continuă:

– Hannah a murit, iar tu te ocupi de fiul ei. Crezi că ea ar fi de acord cu ce faci cu el?

Răsuflu. Mă enervează foarte mult că vorbește despre sora mea fără să o fi cunoscut-o. Și apoi, de parcă mi-ar fi citit gândurile, adaugă:

– Eu n-am cunoscut-o, dar, din câte am aflat despre ea, sunt sigură că l-ar fi învățat pe Flyn să facă tot ceea ce tu îi refuzi. După cum a spus sora ta în seara aceea, copiii învață. Cad, dar se ridică. Cum o să te ridici tu?

Când aud asta, mă înfurii și o întreb:

– La ce te referi?

Judith dă din cap. Expresia feței ei este la fel de dură și de devastatoare ca a mea, când spune:

– Încetează să te mai îngrijorezi pentru lucruri care încă nu s-au întâmplat, asta vreau să zic. Lasă-i pe ceilalți să trăiască și înțelege că nu tuturor le plac aceleași lucruri. Acceptă că Flyn este un copil și trebuie să învețe sute de lucruri care...

– De ajuns! strig furios.

O ador pe Judith, o iubesc, dar nici ea, nici nimeni nu trebuie să-mi spună cum să-mi educ nepotul.

Nu... asta chiar nu!

Între noi s-a căscat o prăpastie, o prăpastie teribilă care se mărește cu fiecare clipă.

– Eric, nu ți-e dor de mine? întreabă ea dintr-odată. Nu-mi simți lipsa?

O privesc. Îmi cântăresc răspunsul și, în cele din urmă, afirm:

– Ba da.

Judith clipește, își dă la o parte părul de pe față și întreabă din nou:

– Și de ce? Sunt aici. Atinge-mă. Îmbrățișează-mă. Sărută-mă. Ce aștepți ca să vorbești cu mine și să încerci să mă ierți? La naiba, doar n-am omorât pe nimeni...!

Judith vorbește... vorbește și iar vorbește. Spune lucruri care mă dor, care-mi fac rău, vorbește despre Betta, despre Flyn, despre skateboard, despre mama și sora mea, despre motocicleta lui Hannah și, când nu mai pot, strig:

– Taci! Am ascultat de ajuns.

Ea încuviințează, se oprește și apoi murmură:

– Aștepți să plec, nu-i așa?

O privesc, nevenindu-mi să cred.

Dar cum să vreau să plece?

Mă gândesc ce să-i răspund când ea, isterică, întreabă:

– De ce i-ai spus lui Flyn că s-ar putea să plec de aici? Asta ai de gând să-mi ceri să fac și-l pregătești deja pe copil?

Ce?! Dar ce tot spune?

Eu am vorbit despre alte lucruri cu Flyn și încerc să o lămuresc cum pot:

– Eu nu i-am spus asta lui Flyn. Despre ce vorbești?

– Nu te cred.

Când o aud spunând asta, clatin din cap. Chiar crede că aș putea dori ca ea să plece? Eu o ador...

– Nu știu ce să fac cu tine, Jud, răspund privind-o. Te iubesc, dar mă înnebunești! Am nevoie de tine, dar mă disperi! Te ador, dar...

– Ești idiot!

Furia cu care o spune mă enervează și mai rău și strig, ridicându-mă în picioare:

– Ajunge! Nu mă mai insulta!

Când spun asta și-i văd expresia, știu că am trezit bestia din Judith și, ridicându-se și ea, șuieră, foarte prost dispusă, în timp ce mă privește în ochi:

– Idiot, idiot și iar idiot!

La naibaaaaaaaaaaaa!

Întrece măsura.

Încerc să mă liniștesc. Nu vreau să fiu zănaticul rece și insensibil care știu că pot deveni și ne certăm, ca de obicei, ne certăm!

Ea mă acuză că vreau să o alung din viața mea și o îmblânzesc cum pot; dintr-odată, ușa se deschide și Björn apare în fața noastră cu o sticlă de șampanie în mâini și veșnicul său zâmbet.

În tăcere, îl privim amândoi timp de câteva secunde. Atunci, Judith, dintr-odată, se apropie de el, îl ia de gât și-l sărută... îl sărută pe gură!

Dar ce naiba face?

O privesc cu gura căscată.

Îi privesc, nevenindu-mi să cred ce văd, apoi ea îl împinge pe Björn cu toată puterea ca să-l îndepărteze și, privindu-mă cu furie, spune:

– Tocmai am încălcat regula ta de aur: din clipa asta gura mea nu mai este a ta.

Prietenul meu, care nu înțelege ce se întâmplă, mă privește, neștiind ce să spună.

Eu înjur și Judith, care și-a ieșit complet din minți, strigă:

– Îți voi ușura treaba! Nu e nevoie să mă alungi, pentru că acum cea care pleacă sunt eu. Îmi voi lua toate lucrurile și voi dispărea din casa ta și din viața ta pentru totdeauna. M-am săturat de tine! M-am săturat să tot trebuiască să-ți ascund diverse. M-am săturat de regulile tale. M-am săturat! Îți voi mai cere doar o ultimă favoare: am nevoie ca avionul tău să mă ducă pe mine, împreună cu Susto și lucrurile mele, la Madrid. Nu vreau să-l pun pe Susto într-o cușcă în cala unui avion și...

– De ce nu taci? o întrerup.

E ridicol ce spune. De ce să plece și să-l ia pe Susto?

Dar Judith îmi înțelege greșit cuvintele, așa cum face cu tot ce-i spun în ultima vreme, și răspunde:

– Pentru că n-am chef.

Sufocat, o privesc și Björn, care nu știe de ce suntem așa, zice:

– Copii, vă rog, calmați-vă! Cred că exagerați lucrurile și...

Dar Jud nu-l lasă să vorbească, se plânge în continuare de felul cum m-am purtat cu ea în ultimele zile. Eu nu zic nimic și, deși simt că o parte din ce spune este adevărat, sunt din ce în ce mai supărat și o atac:

– De ce vrei să-l iei pe Susto?

Judith mă privește. Ridică sprâncenele și, apropiindu-se de mine cu o atitudine intimidantă, mormăie:

– Care-i problema? Vei lupta pentru custodia lui?

Încuviințez. Desigur că am de gând să lupt.

– Nici el și nici tu nu veți pleca, afirm. Nici să nu te gândești!

Atunci, ea începe să țipe. Îmi spune că va pleca oricum ar fi și că-l va lua pe Susto și, nemaiputând, o privesc și, scoțând la iveală bărbatul rece din mine, îi strig:

– Atunci pleacă, fir-ar să fie! Pleacă!

Björn mă privește, nevenindu-i să creadă, și, când Judith iese furioasă din birou și rămân singur cu el, mă întreabă:

– Dar ce faci?

Ofuscat, oftez. Spanioloaica aia blestemată știe cum să mă scoată din sărite.

– Nu știu, Björn... murmur atingându-mi fruntea, nu știu.

Prietenul meu nu mă slăbește din ochi. Lasă sticla pe care o are în mâini pe masa din biroul meu și adaugă:

– Eu știu: faci pe idiotul.

Îl privesc cu furie.

Deja îmi spune Judith așa, de ce trebuie să-mi zică și el?

Apoi îl pun pe Björn la curent cu tot ce s-a întâmplat și el mă ascultă liniștit.

După ce termin, bunul meu prieten se apropie de mine și, punând o mână pe umărul meu, declară:

– Știi că, orice ai face, voi fi de partea ta, dar mai vreau să știi și că femei ca Judith sunt puține, iar tu, cu răceala și încăpățânarea ta, o lași să plece.

Încuviințez. Știu că are dreptate.

În noaptea aia, Judith ia cina în bucătărie, nu vrea să mănânce în salon cu mine, și când vine ora de culcare, se duce în camera unde-și ține lucrurile și Simona îmi spune că o să doarmă acolo.

O să doarmă pe podea?

Cu toate astea, n-am de gând să mă duc s-o conving. Nu voi încerca s-o fac să se răzgândească.

Și fac noapte albă, întins într-un pat care, fără ea, mi se pare prea mare și pustiu.

64

A doua zi, când mă trezesc și văd patul gol, sunt tentat să cobor în camera unde căpoasa aia doarme pe podea și să o aduc sus cu forța, dar, conștient că asta ar face mai mult rău decât bine, mă îmbrac și cobor în bucătărie să iau micul dejun.

Când trec prin fața camerei unde știu că doarme, mă apropii de ușă și ascult. Nu se aude absolut nimic. Probabil că doarme, așa că deschid ușa cu grijă și înjur când o văd întinsă pe jos, pe covor, înconjurată de pomul dorințelor, de skateboardul lui Flyn, de casca galbenă de la motocicletă și de sute de alte lucruri.

Am nevoie să o ating și mă apropii de ea. E minunată. Când doarme pare o păpușă și, cu grijă, mă aplec și-i mângâi cu delicatețe părul închis la culoare. Nu-i ating fața, așa cum mi-ar plăcea, ca să nu o trezesc.

Apoi oftez frustrat, ies din cameră la fel de încet cum am intrat și mă duc la bucătărie să beau o cafea.

O jumătate de oră mai târziu, când mă îndrept spre garaj, dau acolo de Susto. Animalul aleargă să mă salute și, aplecându-mă, murmur, în timp ce-l privesc în ochi:

– Stai liniștit. Nici tu și nici ea nu veți pleca.

Animalul pare că mă înțelege și mă linge pe față. M-am obișnuit deja cu săruturile lui și, după ce mă șterg cu mâna, zâmbesc, mă urc în mașină și mă duc la firmă.

După o zi complicată la birou, când mă întorc seara acasă, Simona îmi spune că Judith a plecat de dimineață cu sora mea și că a sunat să anunțe că nu va dormi acasă.

Nu va dormi acasă?

Și unde va dormi?

Mă înfurii când aflu asta, dar nu o sun. E mare și o fi știind ea ce face.

***

După o altă noapte în care abia reușesc să pun geană pe geană, gândindu-mă unde o fi, când mă ridic decid să nu mă duc la serviciu. Vreau să o aștept și apare pe la jumătatea dimineții, cu ochelari de soare la ochi.

Furios, mă apropii de ea.

– Îmi spui și mie unde ai dormit?

Judith mă privește. După fața ei îmi dau seama că a dormit puțin și, ridicând mâna, îmi spune:

– În mijlocul străzii te pot asigura că nu.

Șmecheria ei mă enervează.

Mormăi, blestem, dar ea nu-mi dă atenție și inima îmi bate nebunește când văd niște cutii din carton și sunt conștient că le va folosi pentru a-și strânge lucrurile.

Mă duc după ea și, ajungând în camera ei, are neobrăzarea să-mi trântească ușa-n nas... Mie!

La naiba!

Ore întregi nu o văd, dar sunt conștient că își strânge lucrurile. Simt că disper. Atât de departe am ajuns?

Aud că urcă în camera noastră și o urmez. O vreme, ascuns pe hol, văd că-și vâră lucrurile în cutii, în timp ce inima îmi bate repede și nu fac nimic.

Sunt paralizat! Nu știu ce mi se întâmplă.

Știu doar că macho acela alfa rece și distant care există în mine nu-mi permite să reacționez.

În cele din urmă, ea se întoarce și mă vede. Arată obosită, la fel cum probabil că arăt și eu. Sunt convins că niciunul din noi nu se simte bine.

– Adevărul e că aceste lămpițe nu s-au potrivit niciodată cu decorul din camera ta, spune. Dacă nu te deranjează, o voi lua pe a mea.

Încuviințez. Privesc lămpile pe care le-am cumpărat de la târgul din Madrid și pe care sunt marcate buzele noastre și, apropiindu-mă de a mea, afirm:

– Ia-o. E a ta.

În tăcere și cu coada ochiului, o văd că o pune bine. E evident că durerea ne macină pe amândoi și, simțind nevoia să o spun, o privesc și murmur, fără să o împiedic să plece:

– Judith, îmi pare rău că totul se termină așa.

Ea încuviințează, își mușcă buzele și trânțește:

– Mie îmi pare și mai rău, te asigur!

Agitată, umblă dintr-o parte în alta a camerei. O privesc, încerc să fiu corect și, fără să o numesc iubire, scumpo sau micuțo, întreb:

– Putem vorbi o clipă ca adulți?

Ea încuviințează din cealaltă parte a patului.

Atunci, stăpânindu-mi nevoia pe care o simt de a o îmbrățișa, încep să spun:

– Ascultă, Judith, nu vreau ca, din cauza mea, să rămâi fără un loc de muncă. Am vorbit cu Gerardo, șeful de personal de la sucursala Müller din Madrid, și-ți vei relua postul pe care-l aveai când ne-am cunoscut. Fiindcă nu știu când vei dori să revii la serviciu, i-am spus că într-o lună îl vei contacta pentru a te întoarce la serviciu.

Când spun asta, ea clatină din cap și-mi zice că nu vrea să lucreze pentru Müller. Insist, nu vreau să fie chelneriță într-un bar și insist atât de mult, încât, în cele din urmă, acceptă să vorbească cu Gerardo. Asta mă liniștește.

Timp de câteva clipe rămânem tăcuți, când, nu știu de ce, spun:

– Sper să-ți refaci viața, Judith, pentru că eu mi-o voi reface pe a mea. Așa cum ai spus când l-ai sărutat pe Björn, nu mai sunt stăpân pe gura ta și nici tu pe a mea.

Simt că mă privește cu oarecare frustrare și apoi întreabă:

– Și de ce îmi spui asta acum?

Furios din cauza a tot ce se întâmplă și conștient că vorbele mele nu sunt pașnice, nuanțez:

– Pentru că acum vei putea săruta pe cine dorești.

– Și tu la fel. Sper să te joci mult.

Când o aud spunând asta, mă enervez, pentru că înțeleg că ea se va juca fără mine, și atunci afirm cu cel mai fals zâmbet de care sunt în stare:

– Fii sigură că așa voi face.

Ne privim.

Ne sfidăm...

Dar, spre deosebire de alte dăți, nu ne sărutăm. Ea se întoarce cu spatele și, după ce mă asigură că va reveni după Susto, pleacă, lăsându-mă complet distrus.

Știu că în noaptea aceea se duce să doarmă acasă la mama. Nu vrea să stea cu mine, vrea să se îndepărteze de mine prin toate mijloacele, iar eu îi permit. Dacă ea așa dorește, cine sunt eu să o împiedic?

Zgomotul ușii de la garaj îmi atrage atenția și, cum sunt în dormitorul meu, dormitorul nostru cu puțin timp în urmă, mă apropii de fereastră. În tăcere, sunt martor la cum Judith îi îmbrățișează și-i pupă pe Norbert și pe Simona. Își ia adio de la ei și încearcă să o consoleze pe femeie, care plânge deznădăjduită.

Îi observ, când ea ridică privirea. Nu mă pot ascunde, nu mă pot îndepărta de la fereastră, m-a văzut deja. Ne privim câteva secunde în timp ce simt cum inima mi-o ia razna și, când ea ridică mâna și-mi spune adio, eu repet mișcarea, simțind că mor.

Câteva secunde mai târziu, Judith pornește motocicleta surorii mele, își pune casca, urcă pe ea și pleacă fără să privească în urmă. Pleacă din viața mea.

***

În seara aceea, când cobor să iau cina în sufragerie, sunt singur. Teribil de singur.

Flyn este în pat, îl doare în continuare brațul, iar Judith a plecat.

În liniște, privesc în jurul meu.

Această sufragerie, cândva monotonă, a fost umplută de lumină, râsete și culoare de femeia care nu mai este cu mine și, lipsind ea, începând de acum râsetele vor străluci doar prin absența lor.

Oftez, nu vreau să fiu singur și, deschizând ușa, fluier și, două secunde mai târziu, Susto apare lângă mine. Mă privește cu ochii lui bulbucați. Știu că-i e dor de Judith, la fel ca mie și, aplecându-mă, îmi lipesc capul de-al lui și murmur:

– Îmi pare rău... îmi pare foarte rău!

Apropierea lui mă reconfortează, mă face să simt că sunt însoțit și mă așez la masă pentru a lua cina, în timp ce Susto se așază la picioarele mele.

Dintr-odată, văd un plic lângă farfuria mea pe care scrie „Eric" cu scrisul lui Jud. Inima mi se accelerează. Îl privesc, dar nu-l ating. Brusc, mă sperie un nenorocit de plic sigilat.

Simona intră atunci cu o supieră pe care o lasă pe masă și-mi umple farfuria.

– Plicul, domnule, vi l-a lăsat domnișoara Judith, spune.

Încuviințez.

Apoi ea pleacă și, după ce privesc din nou plicul, îl iau și, când îl desfac, îmi cade în mână inelul pe care i l-am dăruit. Îndurerat, închid ochii și blestem. Blestem pentru tot ce s-a întâmplat. Câteva secunde mai târziu, mai cade și altceva din plic. Este o bucată de hârtie pe care scrie doar: „Adio și ai grijă de tine".

Încă nu-mi vine să cred răceala despărțirii noastre, la fel cum nu-mi vine să cred nici că Judith nu mai este aici, cu mine. Cu

tristețe, privesc inelul și, luându-l între degete, citesc ce scrie în interior: „Cere-mi ce vrei, acum și oricând".

Durere.

Durerea devine insuportabilă și, după ce mă ridic, mă duc în camera mea și Susto mă urmează. Câinele intră cu mine în acel loc care nu-i mai este interzis și, când sting lumina, observ că se urcă dintr-un salt în pat și se lungește lângă mine.

Îl privesc... mă privește... și, dintr-odată, intuiesc că Judith îmi mai ascundea și altceva.

65

Trec zilele și nu știu nimic despre ea.

Dar orgoliul e mai puternic și decid să nu o sun, să nu o caut și nici să mă interesez de ea, dacă ea nu se interesează de mine.

Mama este supărată pe mine...

Sora mea nu-mi vorbește...

Nepotul meu mi se pare ciudat...

Iar prietenii mei mă ceartă că am lăsat să-mi scape o femeie ca Judith.

Sunt prost dispus, îngrozitor de prost dispus, dar, când ajung acasă de la serviciu, încerc să zâmbesc, măcar de dragul lui Flyn.

Trec și alte zile și, prin intermediul mamei, aflu că Judith este în Jerez. Mă bucur să aflu că este cu tatăl ei, dar, în același timp, mi-o imaginez sărind cu motocicleta aia blestemată ca o nebună și mă neliniștesc, mă neliniștesc foarte mult, cu atât mai mult cu cât intuiesc că Fernando ăla este prin preajma ei.

Zilele trec în continuare și noi tot nu ne vorbim, dar cel puțin mă bucur să aflu că ea s-a întors la Müller. Gerardo m-a sunat să-mi comunice vestea.

Bucuros că i-a venit mintea la cap în privința serviciului, fără să șovăi, ridic telefonul, sun la o florărie și comand niște flori. Cer să-i fie livrate la sediul Müller din Madrid, împreună cu un bilet pe care scrie:

Stimată domnișoară Flores,
Bine ați venit la companie,
Eric Zimmerman

Nu mai includ nimic altceva. Mi-ar plăcea la nebunie să-i spun o mie de lucruri, dar știu că nu trebuie. Trebuie să fiu profesionist.

În următoarele zile ies cu prietenii mei. Ei se simt bine și încerc și eu, dar mi-e imposibil. Nimic nu este distractiv fără Judith.

Într-o seară, când ies de la serviciu și simt că-mi bubuie capul din cauza blestematei convenții anuale a companiei Müller pe care o organizăm în fiecare an la München, decid să mă duc la biroul prietenului meu Björn. Trebuie să-l consult în anumite privințe legale.

Ca de obicei, Björn mă salută încântat. Se ia de barba mea incipientă și mă primește în afara programului; pentru asta sunt prietenii!

După ce angajații lui pleacă și rămânem singuri în birou, toarnă whisky în două pahare și, dându-mi unul, întreabă:

– Cum ți-a mers azi?

Iau o înghițitură, îl privesc și răspund:

– A fost un rahat.

Björn dă din cap. Apoi se așază lângă mine și, după ce-și lasă paharul pe masă, adaugă:

– Și ai de gând să faci ceva pentru a rezolva situația sau vei face în continuare pe idiotul?

Când spune asta, pufnesc.

Nu mi-erau de-ajuns mama, Flyn, Marta și Frida, acum începe și Björn?

Neavând chef de discuții, mă ridic și mă îndrept spre fereastră, când prietenul meu trântește apropiindu-se de mine:

– Atitudinea ta de îngâmfat începe să mă enerveze. Trezește-te, omule!

Cu gura căscată, îl privesc și, când mă pregătesc să răspund, îmi trage dintr-odată una în stomac.

La naibaaa!

Mă îndoi.

Dar ce face nerodul ăsta?

Supărat, îl privesc și, când văd că se pregătește să-mi mai dea una, răspund. Răspund cu toată furia pe care o am acumulată și, două secunde mai târziu, ne rostogolim amândoi pe podea în timp ce ne tragem pumni. Dar, deodată, începem amândoi să râdem ca doi idioți și, cu spatele sprijinit de podea, în timp ce privim tavanul, spun:

– Lovești ca un pămpălău!

– Iar tu ca un ursuleț! își bate joc Björn aruncând o privire spre barba pe care o port în ultima vreme.

Rămânem pe podea câteva clipe.

În toți anii de când ne știm, nu ni s-a întâmplat niciodată așa ceva. Și apoi vorbesc despre ea, despre femeia pe care o port cu disperare în minte și de care mă bucur să-mi amintesc.

– O să dau o mică petrecere privată acasă peste câteva zile, ce zici? mă întreabă el după o vreme.

Oftez, trag aer în piept și, în cele din urmă, răspund:

– Bine.

– Le-am invitat pe Chandra și pe Louisa, îmi spune Björn, și știi deja că amândouă sunt moarte după tine.

Încuviințez. Nu există îndoială, am cale liberă să fac ce vreau cu ele.

– Cred că ce s-a întâmplat e cel mai bine pentru mine și pentru Judith, trântesc dintr-odată.

Björn se încruntă și mă apostrofează:

– Nu vorbi prostii, la naiba!

Oftez, clatin din cap și adaug:

– Judith și cu mine suntem două bombe cu ceas. E imposibil ca ea și...

– Imposibil este să fii atât de încăpățânat și să nu-ți dai seama că ai nevoie de ea, zice el ridicându-se.

Mă ridic și eu și mă pregătesc să spun ceva, când el continuă:

– Femeia aia a lăsat totul să vină cu tine în Germania. Bine, înțeleg că te-ai enervat că ți-a ascuns anumite lucruri, dar, pentru numele lui Dumnezeu... merită să o pierzi?

– M-a mințit, Björn, iar dacă urăsc ceva, aceea este minciuna.

– Știu, dar...

– Ne-am promis că vom fi sinceri unul cu altul și ea mi-a ascuns tot ce știi deja și m-a mințit în ceea ce privește skateboardul. Mi-a zis că l-a returnat și...

– Eric, ești singur; asta vrei?

– Björn...

– Nu-ți pasă că Judith ar putea fi cu un alt bărbat?

Îl privesc.

Apoi închid ochii și, fără chef să răspund, mă întorc cu spatele și plec.

Nu vreau să mă gândesc la subiectul acela. Nu, nu pot.

***

Trec două zile și o dimineață, iar când încă sunt acasă, primesc un mesaj de la Björn, care spune:

„Ieri am fost la Madrid și m-am întâlnit cu Judith. Continuă să te comporți așa și altul îți va ocupa locul."

Nevenindu-mi să cred, citesc încă de douăzeci de ori mesajul.

Björn s-a dus la Madrid și s-a întâlnit cu Judith?

De ce? De ce?...

Ofuscat, îi scriu și-i mulțumesc pentru informație, dar, imediat după aceea, îl sun pe pilotul avionului meu privat și-i precizez că peste două ore vreau să plec în Spania.

În timpul zborului, mă simt agitat. Björn este un tip cu mult succes la femei și devin gelos când îmi amintesc simpatia dintre el și Judith. Sunt foarte gelos.

Ajuns la Madrid, o mașină mă ia de la hangar și mă duce până la birourile companiei Müller. Sunt agitat. O voi vedea pe Jud după multe zile și nerăbdarea mă face să tremur.

Când intru în clădire, paznicii iau poziție de drepți în fața mea. Fără îndoială, expresia serioasă de pe chipul meu i-a impresionat. După ce iau liftul și ajung la etajul unde este biroul meu, dintr-odată, o văd. Este în capătul sălii, scriind înclinată deasupra mesei sale, și mă oblig să mă calmez. Trebuie să fiu liniștit, așa că, pășind spre ea, trec pe lângă masa ei și, după ce o ating ușor cu mâna, spun pe un ton prea dur:

– Domnișoară Flores, intrați în biroul meu.

Judith mă privește cu gura căscată. Nu mă așteptă și nu se mișcă de la locul ei.

După ce intru în biroul care a fost al tatălui meu și care acum este al meu, mă așez. Ne privim prin geam și, când văd că nu se mișcă, pun mâna pe telefon, formez numărul ei și îi zic:

– Domnișoară Flores, vă aștept.

Ea încuviințează, nedumerită.

Se ridică, văd că-și scarpină gâtul, dar vine și intră în biroul meu.

– Închide ușa, spun.

De îndată ce face asta, ne privim. Privirea mea este feroce; a ei, de nedumerire. Și, fără alte preambuluri, o întreb:

– Ce căutai aseară cu Björn prin Madrid?

Suspicioasă, ea clipește și șoptește:

– Domnule, eu...

– Eric, o întrerup prost dispus. Sunt Eric, Judith, nu-mi mai spune domnule.

Știu că întrec măsura. Femeia asta nu trebuie să-mi dea nicio explicație despre viața ei și, așa cum îmi imaginez, ea nu întârzie să-mi spună asta. Cu toate acestea, eu, furios, neîncrezător și suspicios, insist:

– La München ai ieșit vreodată cu el fără să știu?

Judith clatină din cap, șoptește ceva și, în cele din urmă, îmi trântește:

– Ești idiot!

Ne certăm. Ne pricepem de minune la asta!

Iar eu, supărat, întreb:

– Te joci cu el, Judith?

Întrebarea mea o face praf și, furioasă, răspunde:

– Pur și simplu, fac ce faci și tu. Nici mai mult, nici mai puțin.

Răspunsul ei nu mă convinge. Nu știu ce trebuie să înțeleg și atunci spune:

– Weekendul viitor o să vin la München.

Când spune asta, înjur. Știu ce este weekendul viitor în orașul meu, mai exact, acasă la prietenul meu, și, furios, întreb:

– Te duci la petrecerea lui Björn?

Judith mă privește. Mă cunoaște. Știe cât sunt de supărat și răspunde:

– Și ce-ți pasă?

La naiba... la naiba... la naiba...

Păi, bineînțeles că-mi pasă!

Desigur că-mi pasă că ea se va duce la acea petrecere să se joace și, când mă pregătesc să spun ceva care sigur nu e în avantajul meu, sună telefonul și ea răspunde.

– Bună ziua. Judith Flores la telefon. Cu ce vă pot ajuta?

Furios, o privesc. Nu vreau să se joace cu Björn, nici cu altul. Dar atunci o aud salutându-l pe un tip la telefon și spunând:

– Știu, Pablo... știu. Bine, dacă vrei, luăm cina. Acasă la tine? Genial!

Pablo?!

Cine naiba este tipul ăla și de ce ea va lua cina acasă la el?

Frenetic și furios, o privesc, iar ea îmi spune cu șmecherie că Björn este un prieten, ceea ce Pablo nu este și, fără alte vorbe, face stânga-mprejur și iese din birou, lăsându-mă cu gura căscată, exasperat și teribil de tulburat.

***

Douăzeci de minute mai târziu, mă duc la cafeneaua de la firmă, mi-e sete, și acolo o întâlnesc din nou. Vorbește la telefon cu cineva în timp ce bea o Coca-Cola, iar eu mă așez de cealaltă parte a tejghelei, ca un idiot. Da, de data asta mi-am spus-o mie însumi.

Când încheie conversația la telefon, Judith își termină Coca-Cola și se retrage. Câteva clipe mai târziu, mă întorc în birou și, din fericire, văd că este acolo și o privesc. Vreau să o agit, să o fac să se simtă stânjenită, așa cum mă face ea pe mine.

Când văd că intră în arhivă, mi se întoarce stomacul.

Locul acela a fost martorul primelor noastre întâlniri și, de parcă m-ar trage un magnet uriaș, mă ridic, intru în arhivă și mă așez în spatele lui Judith.

Mirosul ei...

Aroma ei...

Prezența ei...

Totul la ea mă înnebunește. Și, când ea se întoarce și se izbește de mine, mă privește și întreabă:

– Aveți nevoie de ceva, domnule Zimmerman?

O privesc...

O doresc...

Și, fără să-mi pot stăpâni acele instincte sălbatice și primitive pe care mi le stârnește, o sărut. Lăsând deoparte subtilitățile, îmi introduc limba în gura ei și mă bucur de ea în timp ce simt că Judith se bucură de mine, până când gurile noastre se despart și, privindu-mă, șușotește, înainte de a mă împinge ca să mă îndepărteze de ea:

– Nu uitați, domnule, gura mea nu mai este a dumneavoastră.

Lăsându-mă singur și nedumerit în arhivă, nu știu ce să spun, nici ce să fac și mă simt ca un prost, ca un adevărat prost.

După ce petrec o zi infernală la birourile din Madrid, fiind nevoit doar să o privesc pe femeia pe care o vreau alături de mine pentru totdeauna, fără de care abia pot să respir, mă întorc la aeroport, îmi iau avionul particular și zbor spre ceea ce, fără ea, nu mai este un cămin.

66

Sâmbătă am o dispoziție teribilă. Știu că Judith o să vină la München și că eu nu sunt inclus în planurile ei.

La ora mesei, mama mă sună nervoasă și mă roagă să i-l duc pe Flyn, dar să nu-i spun că Judith va fi acolo. Vrea să-i facă băiatului o surpriză.

Și cu mine cum rămâne?

Câteva clipe mai târziu, sună și Marta, iar eu mă enervez. Da, am înțeles, trebuie să-l duc pe Flyn! Ce pisăloage!

La insistențele amândurora, îl duc pe băiat la mama, îl las la ușă și plec. Judith n-a venit să mă vadă pe mine.

Întorcându-mă acasă, dornic să rămân singur, le dau liber restul zilei lui Norbert și Simonei. Ce mai contează, doar sunt singur.

Când aceștia pleacă, mă duc în biroul meu. Scriu vreo două e-mailuri de serviciu și apoi mă duc să fac un duș. Am de gând să asist la petrecerea pe care o dă prietenul meu în seara asta, indiferent dacă Judith vine sau nu, și decid să mă bărbieresc. Îmi îndepărtez barba care m-a însoțit în ultimele săptămâni și, când mă privesc în oglindă, mă recunosc din nou, deși cuvântul care-mi iese din gură este „idiot!"

Orele nu trec. Timpul trece încet și, deși nu vreau, deși încerc să evit, în cele din urmă nu-mi pot stăpâni impulsurile și, urcându-mă în mașină, conduc până la casa mamei. Trebuie să o văd pe Jud.

Când intru, mama mă privește, zâmbește și șușotește:

– Ah, fiule, ce bine că ai venit... Judith este minunată și sigur se va bucura să te vadă.

Oftez, mă îndoiesc că se va bucura și, prost dispus, șuier:

– Mamă, lasă invențiile.

Ea oftează.

Simt că nici pentru mama nu e ușor și, însoțind-o, intru în salon, unde Judith și Flyn, în ciuda ghipsului de la braț, se joacă în fața televizorului cu Wii, cu sunetul dat la maximum.

Cu ce seamănă asta?

La început, ea nu mă vede. Este concentrată asupra jocului și, inconștient, zâmbesc, auzindu-le râsetele în timp ce se joacă.

Asta-mi aduce multe amintiri!

Dintr-odată, Judith întoarce capul și privirile noastre se întâlnesc.

Expresia feței ei se înăsprește, la fel și a mea, și, apropiindu-mă de ea, o pup pe amândoi obrajii de politețe, în timp ce mama, Marta și Flyn ne privesc.

Ne observă curioși.

Tensiunea dintre noi se poate tăia cu un cuțit și atunci toți dispar, lăsându-ne singuri.

– Ai venit la petrecerea lui Björn? o întreb supărat.

Judith nu răspunde.

Mă privește... mă provoacă... biciuiește.

Și, nefiind dispus să-i permit să mă mai privească cu acel zâmbet care nu prevestește nimic bun, mă întorc cu spatele, ies din casa mamei, îmi iau BMW-ul și plec.

Dispar!

A fost o idee nefastă să vin să o văd.

După ce-mi petrec o parte a după-amiezii dând ture prin München, căutând puțină liniște, decid să sun o prietenă pe nume Siena. Am nevoie de distracție și, mai ales, trebuie să merg însoțit la petrecere. Nu vreau ca, dacă Judith decide, în cele din urmă, să vină, să mă vadă ca un perdant. Asta niciodată.

Când ajung acasă la Björn, prietenul meu mă privește, apoi se uită la Siena și șoptește:

– Văd că nu pierzi timpul.

Comentariul lui nu-mi place. Mai mult, mă deranjează. Am petrecut toată după-amiaza cu Siena și nu i-am atins niciun fir de păr.

Atunci mă apropii de el și-i cer:

– Nu te juca cu mine și spune-mi dacă ea va veni.

Björn oftează, mișcă din cap și, privind fundul Sienei, în timp ce aceasta salută niște cunoscuți, spune:

– Invitată este, dar nu știu dacă va veni sau nu.

Blestem... Protestez...

Și, fără prea mult chef, îmi pregătesc ceva de băut.

Câteva clipe mai târziu, Siena se îndepărtează cu Björn. Sincer, nu-mi pasă ce fac și atunci niște femei pe care le cunosc se apropie de mine. Mă ispitesc, mă provoacă, mi se oferă și încerc să fiu amabil cu ele, dar, în cele din urmă, căpcăunul dezgustător din mine iese la iveală și ele nu mă mai privesc.

La naiba... o aștept pe Judith!

Orele trec și petrecerea privată de la Björn este în punctul culminant. Oamenii practică sex, în diferite moduri, prin toată casa.

Supărat, o sun pe Jud, dar nu-mi răspunde.

Frida, care e în fața mea și bea ceva, se pregătește să spună ceva, când șuier:

– Unde naiba e Judith?

Nu apare toată noaptea și nici nu-mi răspunde la telefon, iar asta mă îngrijorează.

Dacă i s-a întâmplat ceva?

***

Când mă întorc acasă la 6:30 dimineața, îi salut pe Susto și pe Calamar și, ca un zombi, pășesc dintr-o parte în alta. Nu e nimeni, cu excepția mea și a animalelor, și intru în ceea ce a fost camera de vechituri a lui Judith.

Deși și-a luat aproape toate lucrurile, a rămas acolo pomul roșu al dorințelor. Simona m-a întrebat de mai multe ori dacă vreau să-l arunce, dar i-am zis că nu.

Nu vreau să dispară nimic al ei. Au dispărut și-așa prea multe.

Obosit, mă așez pe covorul moale care-i plăcea atât de mult lui Judith și privesc în jur. Acești patru pereți erau refugiul ei de fiecare dată când noi doi ne certam. Și oftez. Oftez că am pierdut timpul certându-mă cu ea.

Curios, privesc din nou pomul roșu și văd că are în continuare agățate în el dorințe, așa că, întinzând brațul, iau una care-mi dau imediat seama că este a lui Judith și citesc:

„Îmi doresc ca eu, Flyn și Eric să ne întemeiem propria familie."

Închid ochii. Asta-mi crapă armura dură.

Mă întind pe covor și, repede, Susto și Calamar se întind lângă mine, iar eu le mulțumesc. Le mulțumesc mult și, cum a spus Henry, animalele nu vorbesc, dar mă însoțesc în tăcerea mea.

Mulțumesc, Susto! Mulțumesc, Calamar!

Rămân întins acolo ore întregi, în timp ce o sun în continuare pe Judith și ea nu-mi răspunde. Mă îngrijorez. Mă îngrijorez foarte mult când, dintr-odată, după un nou apel, îi aud vocea, mă ridic în capul oaselor, dintr-un salt, și întreb strigând:

– Unde ești?!

Observ că tonul vocii mele o deranjează, dar, în cele din urmă, răspunde:

– În momentul ăsta, în pat. Ce vrei?

Mă incită să aflu asta, mă provoacă și, ca un nebun, întreb:

– Singură?

Cum era de așteptat, ea răspunde:

– Ce-ți pasă?

Blestem, protestez și, după o tăcere incomodă, trântesc:

– Vreau să te văd, te rog!

Ea se gândește. Observ că se gândește câteva clipe și, în cele din urmă, spune:

– La ora 16 în Grădina Japoneză, lângă taraba de unde am cumpărat gustările în ziua în care am fost cu Flyn, bine?

Încuviințez și, bucuros, îmi iau la revedere și închid.

Apoi privesc dorința lui Judith pe care încă o țin în mână.

O vreme, rămân lungit pe covorul din acea cameră, gândindu-mă la ce să-i spun când o voi vedea, și, în cele din urmă și pe neașteptate, adorm.

***

Când deschid ochii, tresar.

Am adormit!

Mă uit imediat la ceas și oftez ușurat când văd că e abia ora 12:30 după-amiaza.

Mă ridic de jos. Mă dor rinichii... nu mai sunt un puștan!

Ieșind din camera lui Jud și nevăzându-i pe Norbert și pe Simona, îmi amintesc că azi e ziua lor liberă, așa că-mi pregătesc o cafea, îi scot la plimbare pe Susto și pe Calamar, iar apoi decid să fac un duș. Am o întâlnire cu Judith.

La 15:30 sunt deja acolo și fac o plimbare prin grădină, în speranța că agitația mea absurdă va dispărea.

La 15:55 o văd venind. E minunată.

Fără să-mi îndepărtez privirea de la ea, mă apropii și, când suntem la o palmă distanță, Jud murmură, încercând să zâmbească:

– Iată-mă. Ce vrei?

Niciun sărut...

Nicio îmbrățișare...

Niciun „bună"...

Așa că, neîncetând să o privesc, comentez:

– Pare că nu te-ai odihnit prea bine.

Judith zâmbește. Zâmbetul acela al ei care nu-mi place, iar apoi începem dansul nostru de reproșuri, de „eu spun", „tu-mi zici", și împreună o facem de oaie.

În cele din urmă, nu ajungem la nicio înțelegere. Mă gândesc că nu știu unde a petrecut noaptea, nici cu cine și atunci spune:

– Am avion la 19:30. Așadar, spune repede ce ai de zis, că trebuie să trec pe la hotel, să-mi iau valiza și să mă îmbarc.

Mă revoltă graba ei și, supărat, insist:

– Nu-mi spui cu cine ai fost azi-noapte?

Ea refuză. Mă acuză că sunt o ființă rece și intransigentă și, de asemenea, că i-am ascuns că sora ei divorțează. Și când mă satur să aud reproșuri pe care eu însumi am avut grijă să le otrăvesc, fără nicio remușcare spun:

– Adio, Judith!

Și plec.

Mă îndepărtez de ea înainte ca latura mea implacabilă și excesiv de enervantă să o facă și mai mult de oaie.

67

Vine ziua blestematei convenții anuale a companiei Müller.

Persoane de la diferite sucursale participă în fiecare an la acea sărbătorire pe care a inițiat-o tatăl meu și care s-a instituționalizat în așa fel încât deja este imposibil să nu se mai organizeze.

În acele zile, angajații firmei, veniți din diferite părți ale Europei, se salută, se văd cu persoane cu care-și scriu sau vorbesc la telefon în timpul anului și se bucură de moment.

Sunt conștient că Judith se află aici.

A venit din Spania cu mai mulți șefi ai sucursalelor și cu Miguel, prietenul și colegul ei, care acum este șef de departament la Madrid.

Stând în primul rând cu Amanda și celelalte persoane cu care lucrez mână-n mână în fiecare zi, privesc în față, în timp ce aceasta, emoționată de moment, îmi vorbește și încearcă să mă facă să zâmbesc.

Când prezentatorul angajat pentru această ocazie îmi rostește numele, urc pe scenă. Luminile mă focalizează și aud strigătele și aplauzele celor peste trei mii de persoane care sunt reunite acolo.

Sunt angajații mei, iar eu sunt șeful lor. Cel care le plătește lunar salariile.

Cu profesionalism, îmi citesc discursul și, când termin, aplauzele mă copleșesc din nou. În clipa aceea le chem pe scenă pe Amanda și pe alte persoane, ca să nu mă simt atât de singur, și, când ea se așază lângă mine, având nevoie de apropierea cuiva, o apuc de talie.

Amanda mă privește, zâmbește și, în timp ce salută, șoptește:

– Sunt în continuare aici, pentru tine... nu uita.

Încuviințez. Știu ce vrea să spună cu asta și, deși duc lipsă de afecțiune, de când Judith a plecat de lângă mine n-am mai putut să mă apropii de altă femeie.

În perioada asta am ieșit cu prietenii mei, m-am dus la Sensations, am fost ispitit de femei superbe, dar nimeni nu mi-a atras atenția și, oricât de incredibil ar părea, chiar dacă am privit cum se jucau alții, eu n-am căzut pradă tentației.

Când coborâm de pe scenă, toți ne înconjoară. Toți vor să ne salute, iar Amanda și cu mine, cu zâmbetul pe buze, facem fotografii în stânga și-n dreapta cu toți cei care doresc.

Însetat, iau atunci o cupă de șampanie pe care chelnerii o împart pe tăvile lor și privesc în jur, căutând o persoană pe care nu o găsesc.

Caut fără nerușinare grupul spaniolilor și, când îl văd, mă apropii de ei împreună cu Amanda, care se ține scai de mine.

O zăresc imediat pe Judith.

O zăresc pe femeia pe care o caut lângă Miguel și sângele mi se încinge. Totuși, încercând să fiu profesionist, să fiu șeful cel mare care se presupune că sunt, nu mă concentrez asupra ei. Mai mult, nici măcar nu mă uit la ea. Toți știu ce s-a întâmplat între noi, iar dacă aș privi-o cu atenție, ar fi motiv pentru noi bârfe.

Așadar, după ce îi întâmpin pe toți, inclusiv pe Judith, dispar din nou cu Amanda și continui să-i întâmpin pe ceilalți.

La un moment dat, se prezintă în fața mea o italiancă ce nu se mai desparte apoi de mine.

Fără să-mi pierd zâmbetul, continui să fac poze, până când aceasta, care este o roșcată trăsnet, mă apucă de braț și murmură:

– Domnule Zimmerman, îmi doream foarte mult să vă cunosc.

Privind-o, zâmbesc. În alte vremuri, fără îndoială, ar fi sfârșit dezbrăcată în patul meu.

– Plăcerea este de partea mea, șoptesc.

Cu coada ochiului, observ chipul lui Judith. O deranjează să mă vadă vorbind cu femeia aceea și, dispus să o enervez cât pot și chiar mai mult de atât, din clipa aceea mă apuc să-i fac complimente italiencei și oricărei femei care se apropie de mine ca să facem poze.

Eu sunt Eric Zimmerman, un macho alfa. Cine se crede ea?

Fără să mă îndepărtez prea mult de locul unde este ea, trec orele, până când mă apropii din nou de grupul spaniolilor și glumesc cu o fată din Sevilla. Toți zâmbesc în jurul nostru datorită lucrurilor pe care le spunem și, dornic ca Judith să vină la evenimentul organizat în seara asta, le spun:

– Domnișoara Flores vă va duce în locul unde am organizat petrecerea. Ea cunoaște Münchenul. Și, înmânându-i o carte de vizită, ea mă privește cu o atitudine supărată, și adaug: Vă aștept pe toți acolo.

După ce spun asta, fac stânga-mprejur și mă îndepărtez, știind că am compromis-o în fața colegilor ei și că nu poate refuza să vină la petrecerea de diseară.

În drumul meu mă întâlnesc din nou cu italianca. Se dă la mine. Îmi spune la ce hotel și în ce cameră stă și, în cele din urmă, reușesc să scap de ea.

Ultimul lucru pe care mi-l doresc acum este sex!

***

După ce părăsesc convenția, mă îndrept hotărât spre parcare pentru a-mi lua mașina. Vreau să mă duc acasă, să-mi fac duș și să-mi recapăt forțele pentru petrecerea blestemată din seara asta.

În timp ce mă apropii de vehiculul meu, aud dintr-odată zgomotul unor tocuri în spatele meu și simt o oarecare nerăbdare. O fi Judith?

Nemaiputând să aștept nicio secundă, mă întorc și sunt foarte dezamăgit când o văd pe Amanda, care aleargă spre mine.

– Mă poți duce la hotel? întreabă.

Încuviințez. Ar fi foarte nepoliticos din partea mea să o refuz.

Când ne urcăm în mașină, ea își scoate pantofii și murmură:

– Mă omorau!

Mă amuză să aud asta, îmi amintește de Judith, și mă pregătesc să spun ceva, când, dintr-odată, simt între picioarele mele mâna Amandei, care șoptește atingându-mă prin pantaloni:

– Ce-ai zice dacă noi doi ne-am juca puțin la mine în cameră?

O privesc și simt o anumită gâdilătură în interior. Este prima dată de mulți ani când duc o viață atât de monahală și, când mă pregătesc să spun ceva, ea adaugă:

– Nu ești cu Judith. Știu că ai părăsit-o. Nu poți să negi.

Are dreptate. Sunt din nou singur, sunt liber să decid ce vreau să fac și ce nu.

Problema este că din punct de vedere fizic nu sunt cu Judith, dar din punct de vedere mintal ea este în continuare în mine și, zâmbind, răspund:

– Amanda... nu.

Când zic asta, ea își retrage mâna, se reașază în scaun și spune:

– De acord, Eric. Te rog, du-mă la hotel.

Pornesc în tăcere, conduc și o las la hotelul pe care l-am rezervat pentru majoritatea celor prezenți la eveniment.

De îndată ce ea coboară din mașină, pornesc CD-ul și se aude U2, dar, dornic să ascult altceva, apăs pe buton până când reușesc să ajung la discul pe care Judith l-a lăsat în mașina mea și începe să se audă vocea lui Alejandro Sanz.

Conduc...

Ascult melodiile...

Și fredonez...

Intonez o anumită melodie în spaniola mea caracteristică și, acum că-i ascult versurile, zâmbesc amintindu-mi cum Judith o

cânta în timp ce gesticula și arăta spre mine. Fără îndoială, în ceea ce privește sexul, și cum spune cântecul, eu am fost maestrul ei și ea, ucenica mea.

Ajungând acasă, petrec timp cu Flyn. Se joacă în grădină cu Susto și Calamar și, uitând de convenție, mă bucur de compania lor. De familia mea.

La ora 20, după ce iau cina cu Flyn, fac un duș, îmi pun smochingul meu negru și cravata și-mi iau rămas-bun de la nepotul meu, de la Simona și de la Norbert. Trebuie să mă duc la petrecerea dată în cinstea firmei.

***

Odată ajuns în localul unde are loc petrecerea, îi salut pe mai mulți directori în timp ce, cu oarecare disimulare, scanez vizual locul, dar nu o văd pe Judith.

Fir-ar să fie!

Nerăbdător și sperând să asiste la eveniment, mă apropii de bar, unde comand ceva de băut, o salut pe Amanda, care se apropie de mine, și, când privesc spre ușă, văd intrând grupul din Spania și, în sfârșit, și pe ea!

Vrăjit de părul ei închis la culoare și de magnetismul pe care îl răspândește întreaga ei ființă, o urmăresc cu privirea. Este superbă în acea rochie neagră cu strasuri la talie și, în momentul în care o văd zâmbind la ceva ce-i spune prietenul ei Miguel, mă îndrept spre ei.

Ei nu mă observă, își văd de ale lor și, ofuscat, mă apropii din ce în ce mai mult, când, dintr-odată, în drumul meu mă intersectez cu italianca roșcată care m-a urmărit toată ziua și zâmbesc. Îi zâmbesc cu maliție, dispus să o fac pe Judith să vadă că și pe mine mă pot face altele să zâmbesc.

După ce schimb vreo două cuvinte cu acea femeie care mă privește fermecată și al cărei nume nu mi-l amintesc, o rog să mă însoțească, iar ea acceptă încântată.

După ce salut grupul de spanioli cu roșcata la brațul meu, îmi continui drumul și imediat trebuie să o resping de vreo două ori. Doamne, ce pisăloagă!

În cele din urmă, ca să se liniștească, o invit la dans și ea se emoționează.

Nu mi-a plăcut niciodată să dansez, dar la astfel de evenimente trebuie să fiu amabil. Când melodia se termină, altă femeie cere să danseze cu mine și, văzând încordarea de pe chipul lui Judith, accept. Vreau să simtă ce simt eu când alții pun mâinile pe ea.

Amanda mă observă, știu că este supărată din cauza a ceea ce i-am spus în mașină în urmă cu câteva ore, dar, de îndată ce se termină melodia, se apropie de mine și, zâmbind, îmi cere să dansez și cu ea. Judith strânge din dinți. O cunosc și asta o enervează rău. Amanda și cu mine ne mișcăm împreună cu alții pe pistă și atunci o aud că-mi spune la ureche:

– Cred că suntem mai mult de două cele care te dorim în seara asta.

O privesc. Nu știu dacă înțeleg ce vrea să spună, iar ea mă lămurește, plimbându-și mâna pe gâtul meu:

– Domnișoara Flores ne privește. Stai liniștit, asta îi va stârni și mai mult gelozia.

Uimit, nu știu ce să-i spun și văd că Judith face stânga-mprejur și iese din sală.

Urmăresc cu privirea să văd pe unde a dispărut și, câteva minute mai târziu, o văd întorcându-se. Vorbește cu Xavi Dumas, delegatul din Barcelona, și la scurt timp dansează în apropierea noastră pe pistă.

Dansul meu cu Amanda s-a terminat și, când încerc să mă strecor, altă femeie se apropie de mine și n-am încotro decât să accept.

La naiba... la naiba... la naiba!

Încerc să fiu amabil și atent cu ea, dar îmi e foarte greu. Ochii îmi zboară spre Jud, care dansează zâmbitoare, în timp ce

eu mor de gelozie. Fără să o pierd din vedere, îmi continui dansul și, când se termină melodia, văd că ea schimbă partenerul și dansează cu alt bărbat.

Neputând să rămân impasibil și fără să-i dau drumul femeii pe care o am în brațe, cu disimulare, o apropii suficient de Judith și de bărbatul cu care dansează și, fără să am ceva de pierdut, dar multe de câștigat, spun, adresându-mă lui:

– Vă deranjează dacă facem schimb de perechi?

Bărbatul mă privește. Sunt șeful cel mare și, bineînțeles, nu refuză.

Atunci, fără să mă uit la femeia căreia îi dau drumul, o apuc pe Judith de mijloc și, în timp ce se aude melodia *Blue Moon*, de la înălțimea mea și cu o oarecare aroganță, întreb:

– Vă simțiți bine, domnișoară Flores?

Cu un zâmbet prefăcut, îmi spune că da, dar o cunosc și știu că este stânjenită. Foarte stânjenită.

Vorbim. Încercăm să comunicăm, dar, mai mult decât atât, cu întrebările și răspunsurile noastre ne enervăm, până când ea face gestul de a se desprinde și, cu o atitudine intimidantă, șuier, ținând-o cu putere:

– Așteptați să se termine melodia asta, domnișoară Flores. Apoi puteți să faceți ce vreți. Fiți profesionistă.

Ea cedează, înjură în spaniolă și, fără să ne vorbim, continuăm să ne mișcăm, în timp ce melodia răsună și eu mă bucur de mirosul ei, de atingerea ei, de compania ei, deși simt că ea nu se bucură.

Când melodia se termină, cu răceală, înainte de a-i da drumul, îi sărut mâna și-mi iau la revedere, privind-o în ochi:

– Ca de obicei, a fost o plăcere să vă revăd! Sper să vă distrați!

Acestea fiind spuse, mă întorc cu spatele și, cu inima înghețată, îi zâmbesc altei femei care se apropie de mine și, fără să șovăi, încep să dansez cu ea.

După ce termin de dansat melodia cu acea femeie, alta se apropie de mine cu un zâmbet fermecător. Îi spun că mă duc să

beau ceva la bar și că vom dansa mai târziu. Femeia zâmbește, eu îi fac cu ochiul și, nemaiavând chef să-și mai pună vreuna ghearele blestemate pe mine, căci o să explodez, mă îndrept spre bar.

Atunci, Amanda se apropie de mine, zâmbește și spune:

– Ești rău, Eric... foarte... foarte rău!

O privesc. Ea se îndepărtează și eu înjur în sinea mea.

O observ pe Judith o vreme. Nu se distrează. O cunosc. Dacă s-ar distra, ar dansa pe ring, dar nu, nu o face.

Din locul în care mă aflu constat că un bărbat, care nu știu cine este, începe să vorbească cu ea și, după expresia feței ei, intuiesc că este un nesuferit. Asta-mi place. Sunt un egoist nenorocit. Prefer să suporte un nesuferit decât să se gândească să ducă pe cineva în camera ei.

O observ, când doi consilieri de la Müller se apropie de mine și începem să vorbim despre chestiuni de serviciu, iar când mă uit iar în direcția lui Jud, nu mai e în locul unde am văzut-o ultima oară.

Cerându-le scuze, pășesc prin sală în căutarea ei. Nu o văd nicăieri și când, o jumătate de oră mai târziu, mă asigur că nu este nici în toaletele femeilor, mă impacientez și plec să o caut. Știu unde este cazată.

***

Ajuns la hotelul ei, urc în lift și, după ce ajung la etajul respectiv, mă îndrept repede spre ușa camerei ei. Înainte de a bate la ușă, ascult. Tăcere. Prea multă liniște și bat repede în lemnul ușii.

Sper să nu o găsesc cu cineva acolo!

Câteva secunde mai târziu, Judith deschide ușa cu un zâmbet pe chip, care-i dispare când mă vede, iar eu, ros de gelozie, șuier:

– Ia te uită... văd că nu pe mine mă așteptați, domnișoară Flores.

Fără să aștept să mă invite înăuntru, intru în cameră, iar ea, fără să se miște de la ușă, întreabă:

– Ce doriți, domnule?

O privesc teribil de enervat.

Nu mai suntem Eric și Jud. Acum suntem domnișoara Flores și domnul Zimmerman și, mâhnit de acea distanță dintre noi, răspund cu toată indiferența de care sunt în stare:

– Nu v-am văzut plecând de la petrecere și voiam să știu că sunteți bine.

Ea tot nu se mișcă de la ușă în timp ce mă privește cu o expresie rece, care mă doare. Îmi spune, amabil, că nu putem purta o discuție și, în sfârșit, trântește:

– Dacă ați venit să vedeți cu cine o să mă joc la hotel, îmi pare rău să vă dezamăgesc, dar eu nu mă joc cu oameni de la firmă, nici când oamenii de la firmă sunt în apropiere. Sunt discretă. Cât despre dacă sunt sau nu bine, nu vă faceți griji, domnule, știu să am foarte bine grijă de mine și singură. Prin urmare, puteți să plecați.

Mă crispez când aud asta. Mă dă afară din camera ei și din nou din viața ei, fără să se gândească la faptul că, dacă mă aflu aici, în fața ei, ca un gelos patologic, este pentru că îmi e dor de ea, o iubesc și am nevoie de ea. Când vede că nu mă mișc, insistă:

– Ieșiți chiar acum din camera mea, domnule Zimmerman!

Eu sunt în continuare nemișcat.

Nu vreau... nu vreau să plec de aici și, când mă pregătesc să-i spun ce simt pentru ea, Jud mormăie pe un ton mai aspru:

– Nu aveți niciun drept să intrați aici fără să fiți invitat! Sigur sunteți așteptat în alte camere. Fugiți, nu mai pierdeți timpul, sigur Amanda sau oricare alta dintre femeile dumneavoastră dorește să vă fie centrul atenției. Nu vă pierdeți timpul aici cu mine și duceți-vă să vă jucați.

Mă enervează.

Cuvintele, privirea și atitudinea ei mă enervează și nu mai vreau să-i spun ce simt. De-aia, dispus să fac tot ce n-am făcut în tot acest timp, ies din cameră fără să privesc în urmă.

Când ies din hotel, un taxi oprește la intrare și din el coboară Amanda.

O privesc, mă privește. Tensiunea este palpabilă când o aud spunând:

– Camera 816.

Furios și șucărit, încuviințez. O iau de mână și ne îndreptăm spre cameră.

După ce intrăm, Amanda șoptește:

– Penetrează-mă!

Orbit de furie și de frustrare din cauza a ceea ce mi-a spus și m-a făcut să simt Judith, fac ce mi-a cerut: o penetrez pe Amanda și o fac fără să mă mai gândesc la nimic altceva.

***

Două ore mai târziu, după mai multe asalturi, în care mă gândesc doar la propria plăcere, mă îmbrac și mă întorc acasă.

În camera mea, mă uit în oglindă, furia este în continuare instalată în privirea mea și, cu inima rece din cauza furiei pe care o simt pentru tot ce s-a întâmplat, șuier:

– Blestemat să fii, Eric Zimmerman, ești jalnic!

68

După două zile de la convenție, primesc un telefon de la Madrid. Este Gerardo, ca să-mi spună că domnișoara Flores și-a dat demisia.

Poftim?

Nu-mi vine să cred ce aud și, cu răceala instalată în inima mea, când închid, mă gândesc că, dacă Judith vrea asta, să plece!

Totuși, pe măsură ce trec orele, platoșa mea de răceală se crapă.

Dar unde are de gând să lucreze descreierata aia?

Cum să plece de la Müller?

Și de ce-i permit să se îndepărteze de viața mea?

***

În acea seară, când mă întorc acasă, Susto și Calamar mă întâmpină cu afecțiune în timp ce Flyn se joacă cu ei.

Nepotul meu se comportă în continuare ciudat. De când Judith a plecat, simt că există ceva ce ne desparte; nu comunică, nu vrea să avem ziua noastră a bărbaților, iar eu nu știu ce să fac.

Vreau să stau cu el, așa că-l invit să se scalde cu mine în piscină, dar nu vrea, iar eu nu insist. M-am săturat să cerșesc afecțiune și decid să fac o baie singur. Am nevoie.

După cum mi-am imaginat, baia în piscină îmi prinde foarte bine. Dar, când intru în cameră și închid ușa, privesc zăvorul pe care Judith l-a pus pentru a ne păstra intimitatea și mă prăbușesc.

Simt că nu mai am puteri și, neputând să-mi înăbuș lacrimile, acestea încep să curgă.

Nu mai pot... Nu... mai... pot...!

Plâng pentru că sunt un idiot, un imbecil și un egoist.

Existența mea este un rahat.

Viața mea fără Judith nu mai este viață.

Plâng. Sunt disperat. Sunt supărat pe mine însumi.

Chiar vreau să trăiesc fără ea?

Îmi șterg lacrimile cu mâinile când privesc lampa pe care am cumpărat-o împreună cum se odihnește pe noptieră. Mă simt și mai singur să o văd acolo și să-i văd buzele imprimate și sunt conștient că Marta are dreptate.

Sunt un idiot plictisitor și amărât!

Am nevoie de mirosul lui Judith, așa că deschid dulapul în care, din fericire, a lăsat câteva tricouri. Iau imediat unul, îl duc la nas și-i inspir parfumul.

Jud! Micuța mea!

În zecimi de secundă, simt pace. Tricoul miroase a ea, a brunețica mea, a spanioloaica mea încăpățânată și, cu inima strânsă din cauză că mă simt foarte singur fără ea, mă duc în baie.

Nu vreau să stau așa!

Mă dezbrac și intru la duș. Asta mă va relaxa și mă va face să încetez să plâng ca un idiot. Dar, când apa cade pe corpul meu, prin minte îmi trec imagini cu ea în acel duș. Mă gândesc la frumoasele momente dintre noi și la dățile în care, printre râsete și dezmierdări, Jud îmi cerea să fiu atacatorul ei.

Îndurerat din cauza amintirilor, după ce ies de la duș, mă îmbrac și, ștergându-mi lacrimile, mă duc să-i caut pe Flyn, pe Susto și pe Calamar. Am nevoie de ei. Nu vreau să fiu singur.

Dar când, noaptea, intru din nou în cameră, durerea îmi revine. Imagini cu Judith râzând, glumind, sărind în pat sau alergând moartă de râs prin dormitor mă distrug.

Nu mi-o pot alunga din minte.

Nu știu dacă voi putea trăi fără ea!

O iubesc.

O ador și, dintr-odată, îmi dau seama că trebuie să fac orice pentru a o recupera, iar dacă trebuie să mă arunc pe jos și să mă las călcat în picioare... atunci așa să fie!

***

După o noapte în care conștientizez că am nevoie de Jud în viața mea, pentru că o iubesc, am nevoie de ea și o doresc, la 7 dimineața, când simt că-mi va exploda capul, iau telefonul și o sun.

– Ce-ai făcut? întreb.

Timp de câteva clipe, Judith nu reacționează. Mi-o imaginez somnoroasă și insist:

– De ce ai demisionat de la firmă, Judith?

Tot nu-mi răspunde și, la cât sunt de agitat din cauza nopții trecute, mormăi fără să-mi controlez tonul vocii:

– Pentru numele lui Dumnezeu, micuțo, ai nevoie de acel loc de muncă! Ce vrei să faci? Unde vei lucra? Vrei să fii iar chelneriță?

O aud răsuflând. O fac să se trezească forțat. Foarte rău.

– Nu sunt micuța ta, îmi trântește atunci, și să nu mă mai suni niciodată în viața ta!

Nu. Asta nu voi accepta.

Ea este micuța mea, brunetica mea, lumina mea, soarele meu și, bineînțeles, femeia mea! Între noi doi există ceva foarte special, extrem de special și frumos, așa că murmur:

– Jud...

– Uită că exist.

Și, fără să adauge altceva, închide.

La naiba... la naiba... la naiba!

Trebuie să vorbesc cu ea!

O sun din nou.

Respinge apelul.

Complicat! O să-mi îngreuneze situația. Sun atunci la numărul de la ea de acasă, dar acesta nu are semnal și, cunoscând-o, sunt sigur că l-a deconectat.

Mă gândesc să mă duc în Spania, la ea acasă. O iubesc, o doresc, dar ceva îmi spune că nu trebuie să o fac, căci voi înrăutăți situația, așa că decid să acționez cu grijă. Judith merită. Ea este acum cea mai importantă.

***

Restul zilei încerc din nou să iau legătura cu ea de mai multe ori, dar mi-e imposibil.

Conștient că ceea ce-i voi povesti poate fi împotriva mea, într-unul dintre mesajele pe care i le trimit, îi mărturisesc ce s-a întâmplat cu Amanda în noaptea petrecerii și de ce am făcut-o. Și, după ce-mi liniștesc conștiința, dar am inima zdrobită, decid să urmez sfatul pe care mi l-a dat cândva tatăl ei și-i ofer spațiu.

Fără îndoială, după ultima mea mărturisire, Jud trebuie să se gândească.

Sper să mă ierte pentru ce s-a întâmplat cu Amanda...!

Dar când mă trezesc a doua zi, simt nevoia să-i spun că ea este femeia mea și că, orice s-ar fi întâmplat, sunt în continuare îndrăgostit de ea, așa că sun la o florărie, comand un buchet minunat de trandafiri roșii cu tulpină înaltă și includ un bilet care zice așa:

După cum ți-am zis cu ceva timp în urmă, te port cu disperare în mintea mea.

Te iubesc, micuțo!

Eric Zimmerman

Vorbesc cu Björn.

Mă duc la el acasă, îmi deschid sufletul în fața lui, iar prietenul meu, zâmbind, îmi trage un pumn ușor în stomac și afirmă

că procedez corect. Dacă vreau ceva, trebuie să lupt pentru el, mai ales dacă acel ceva este Judith: o iubesc!

Dar orele trec și ea nu dă semne de viață. Nu-mi trimite nici măcar un mesaj în care să mă facă cu ou și cu oțet pentru ceea ce s-a întâmplat cu Amanda, iar asta începe să mă copleșească.

Și dacă nu mă iartă?

Și dacă deja m-a uitat?

Și dacă am fost doar o marionetă pentru ea?

Și dacă...?

Neliniștea mă învinge, mă distruge și, în cele din urmă, fără să mai pot rezista nici măcar o secundă, îl sun pe pilotul avionului meu și-i spun că într-o oră, cel mult o oră și jumătate, voi fi la aeroport. Trebuie să mă duc în Spania.

***

Odată ajuns la Madrid, mă duc direct la ea acasă, dar nu-mi deschide nimeni.

Aștept toată noaptea la ușa ei, dar ea nu dă semne de viață și mă neliniștesc, așa că, la 9 dimineața, îl sun pe Manuel. Trebuie să aflu dacă este în Jerez și, când tatăl ei îmi spune că fiica lui a plecat într-o călătorie, dar că nu i-a zis unde, blestem în sinea mea.

Fără îndoială, Judith a făcut asta pentru ca eu să nu o găsesc.

Distrus, mă întorc la München, dar îi trimit sute de mesaje pe mobil și pe e-mail:

De la: Eric Zimmerman
Data: 25 mai 2013, ora 09:17
Pentru: Judith Flores
Subiect: Iartă-mă

Sunt îngrijorat, iubire.

Am greșit.

Te-am acuzat că mi-ai ascuns lucruri când eu știam despre divorțul surorii tale și nu ți-am zis. Sunt un idiot. Simt că înnebunesc! Te rog, sună-mă!

Te iubesc,

Eric

Aștept răspuns.

Tocmai i-am spus că o iubesc, că simt că înnebunesc, dar în seara aceea, când nu primesc nimic, îi scriu din nou.

De la: Eric Zimmerman
Data: 25 mai 2013, ora 22:32
Pentru: Judith Flores
Subiect: Jud... te rog

Spune-mi doar că ești bine. Te rog... micuțo!

Te iubesc,

Eric

Nu dorm.

Îmi petrec toată noaptea în fața calculatorului, așteptând răspunsul ei, dar nimic, nu-mi trimite nimic și eu îi scriu din nou:

De la: Eric Zimmerman
Data: 26 mai 2013, ora 07:02
Pentru: Judith Flores
Subiect: Mesaj primit

Știu că ești foarte supărată pe mine. Merit. Am fost un idiot. M-am comportat oribil și-mi pare rău. Număram zilele să te văd la convenția de la Müller și, când te-am avut în față, în

loc să-ți spun cât de mult te iubesc, m-am purtat ca un animal furios. Îmi pare rău, iubito!

Îmi pare rău, îmi pare rău, îmi pare rău!

Te iubesc,

Eric

După ce trimit mesajul, încerc să dorm, dar iepurește, pentru că, atunci când va răspunde, vreau să știe că sunt aici.

Dar nimic, trece iar ziua și ea tot nu răspunde, așa că, în acea noapte, în timp ce îl ascult în biroul meu pe acel cântăreț pe care-l adoră atât de mult iubita mea, insist:

De la: Eric Zimmerman
Data: 27 mai 2013, ora 02:45
Pentru: Judith Flores
Subiect: Mi-e dor de tine

Ascult melodiile noastre.

Mă gândesc la tine.

Oare mă vei ierta vreodată?

Te iubesc,

Eric

***

Când mă trezesc în ziua de 27, sunt obosit, epuizat. Mă dor capul, ochii și chiar și sufletul.

Nu mă duc la serviciu, nu pot. O sun pe secretara mea și îi spun că, pentru orice eventualitate, voi fi acasă. Apoi mă întind în pat și, după ce iau o pastilă, închid ochii, în speranța că durerea de cap va dispărea.

Patru ore mai târziu, mă trezesc și, din fericire, văd că durerea s-a risipit și mă simt mult mai bine.

Îl sun pe Manuel. Trebuie să știu de ea, iar el, la fel ca și în celelalte zile, îmi spune că nu știe unde e, dar că este bine. Bine că îl sună pe el, cel puțin.

Zilnic, Simona îmi pregătește feluri de mâncare care-mi plac.

– Mulțumesc, Simona! îi spun.

Ea zâmbește. Nu sunt genul care să mulțumesc și insist:

– Mulțumesc că-mi ești alături ori de câte ori am nevoie de tine și că ai fost alături de Judith ori de câte ori ea a avut nevoie de tine! Te asigur că, fără tine, casa asta n-ar fi la fel.

Simona mă privește cu gura căscată, clipește și murmură:

– Domnule... mulțumesc pentru cuvintele dumneavoastră! Și, făcându-și curaj, continuă: Trebuie să reușiți, domnule. Trebuie să o recuceriți pe domnișoara Judith, pentru că toți avem nevoie de ea în casa asta.

Încuviințez, fiindcă simt nevoia să am încredere în mine însumi, și declar:

– Asta fac, Simona. Asta fac.

Când ea iese din sufragerie, îmi duc la gură o bucată din biftecul pe care mi l-a preparat și îl savurez. Este foarte bun.

***

Câteva ore mai târziu, Flyn se întoarce cu Norbert de la școală. Ies să-i salut și sunt uimit să-l văd pe nepotul meu cu buza spartă. Nevenindu-mi să cred, mă apropii de el și, când mă pregătesc să-l întreb, băiatul nu mă privește și fuge în camera lui.

Îl observ nemișcat, neștiind ce să fac, și Norbert șușotește:

– E bine, domnule, nu vă faceți griji.

Încuviințez, dar trebuie să aflu ce s-a întâmplat, așa că mă duc la el în cameră și, când intru și închid ușa, înainte să spun ceva, Flyn mă privește și zice cu ochii în lacrimi:

– Vreau să se întoarcă Judith!

Asta îmi înmoaie și mai mult inima.

– Flyn... murmur, ascultă...

– Vreau să se întoarcă la noi și tu trebuie să rezolvi asta! insistă.

Încuviințez. Știu că are dreptate. Trebuie să rezolv.

– Un băiat a insultat-o pe fata de care-mi place și am apărat-o, explică el atunci.

Asta mă surprinde. Lui Flyn îi place de o fată?

Copilul meu se face mare. Descoperă că fetele nu sunt o pacoste și, când mă pregătesc să vorbesc, el continuă:

– I-am povestit lui Judith că-mi place de Laura, dar am rugat-o să-mi păstreze secretul. Și acum o să fie ziua ei de naștere și nu știu ce să-i cumpăr. Am nevoie de Jud!

Bine, era un secret între el și Judith și n-am de ce să mă supăr.

Acum, important este că Flyn are nevoie de ajutor pentru a-i dărui ceva fetei de care-i place și, privindu-l, încerc să îl ajut:

– O brățară sau niște cercei le plac întotdeauna femeilor.

El mă privește și, când vreau să-l îmbrățișez, se retrage și recunoaște:

– Eu am fost de vină pentru multe lucruri, iar ea, ca să mă protejeze, nu ți le-a zis.

Uimit, îl observ în timp ce el se așază pe patul lui și continuă:

– Deseori agitam dozele de Coca-Cola pe care știam că ea avea să le bea ca să-i explodeze în față, iar Judith nu ți-a spus niciodată nimic.

Mă așez pe un scaun din fața lui și îl asigur:

– Niciodată. Îți jur.

Flyn își șterge o lacrimă care-i curge pe obraz și continuă:

– Eu i-am provocat accidentul la bărbie.

– Ce?!

Nepotul meu mă privește, simt vinovăția pe chipul lui și spune:

– Din cauza mea au trebuit să-i coasă bărbia la spital.

Asta-mi atrage atenția și el insistă:

– Eu nu o voiam. Voiam să plece și de-aia am făcut-o să iasă pe zăpadă și apoi am închis ușa și n-am lăsat-o să intre. Și... și... ea, încercând să intre pe undeva, s-a urcat în... și... și a alunecat și a căzut.

– Flyn... murmur emoționat.

– Ea mi-a zis că nu e nevoie să-ți povestesc, insistă ștergându-și lacrimile. Că secretul ăsta rămâne între mine și ea. Și apoi, într-o după-amiază, am văzut skateboardul și am vrut să învăț să merg pe el. Toți prietenii mei știu să-l folosească și eu voiam să fiu un băiat ca toți ceilalți...

Încuviințez. Ceea ce-mi povestește îmi frânge inima și mă face să fiu conștient de greșelile mele față de el. Flyn mă privește, trebuie să-i cer iertare, și atunci își acoperă ochii și se vaită:

– Vreau să vină Judith. Vreau ca Jud să se întoarcă acasă.

Emoționat de câtă nevoie are de ea, îl îmbrățișez. Fără îndoială, îi e la fel de dor cum îmi e și mie.

***

În seara aceea, după ce se culcă, cobor în biroul meu și scriu:

De la: Eric Zimmerman
Data: 27 mai 2013, ora 20:55
Pentru: Judith Flores
Subiect: Ești incredibilă

Flyn tocmai mi-a povestit pățania cu Coca-Cola și despre căderea ta în zăpadă. De ce nu mi-ai zis?

Dacă înainte te iubeam, acum te iubesc și mai mult!

Eric

Trimit mesajul și închid ochii.

Nu știu dacă Dumnezeu există sau nu, dar, pentru prima dată în viața mea, îmi doresc să există și să mă ajute cu Judith. Am nevoie de ea.

***

Când ajung la serviciu a doua zi, după ce răspund la mai multe apeluri din partea furnizorilor, apar sora și mama mea la birou. Cu răbdare, le ascult văicărelile în ceea ce privește plecarea lui Judith. Absența ei ne-a atins tuturor inimile și, în cele din urmă, reușesc să scap de ele. Le ador, dar urăsc să se bage în viața mea, cu atât mai mult dacă mă insultă, așa cum obișnuiește să facă Marta.

După ce au plecat, enervat de conversația noastră, îi trimit un nou e-mail lui Judith. Deja mă scoate din sărite încăpățânarea ei.

De la: Eric Zimmerman
Data: 28 mai 2013, ora 16:19
Pentru: Judith Flores
Subiect: Îți poruncesc

Fir-ar să fie, Jud! Îți poruncesc să-mi spui unde ești!
Ia telefonul ăla blestemat și sună-mă chiar acum sau scrie-mi un e-mail. Fă-o!
Eric

Nivelul disperării mele crește din ce în ce mai tare, dar spanioloaica mea încăpățânată nici nu sună, nici nu-mi scrie.

Abia dorm în noaptea aceea. Cuvintele mamei mele și ale surorii mele cu privire la cât sunt de intransigent nu mă lasă să dorm. Și, când a doua zi dimineață ajung la birou, am o zi complicată care-mi încurcă și mai mult existența.

Cu o dispoziție mai degrabă furioasă, asist la ședințe și nimeni nu are curajul să crâcnească în fața mea. Sunt șeful și eu comand aici.

Ea nu-mi răspunde la mesaje și refuz să-i mai scriu e-mailuri sau să o mai sun.

Nu mai pot!

***

În după-amiaza aceea, când ajung acasă, ies cu Flyn să-i cumpărăm Laurei un cadou de ziua ei. După ce ne uităm mult, în cele din urmă, decide să-i cumpere o brățară din mărgele colorate și-l simt agitat și emoționat. Recunosc că-mi vine să zâmbesc văzându-l așa.

Seara, după ce luăm cina împreună și el se duce la culcare, mă aflu în biroul meu și ascult muzică, pentru a potoli fiara din mine, după cum spune Jud, și, dornic să știe cât de fericit este Flyn, decid să-i scriu din nou:

De la: Eric Zimmerman
Data: 29 mai 2013, ora 23:11
Pentru: Judith Flores
Subiect: Bună seara, micuțo

Iartă-mă pentru ultimul e-mail! Mă înfrânge disperarea din cauza absenței tale.

Azi a fost o zi importantă pentru Flyn. Laura l-a invitat la ziua ei de naștere și vrea să-ți povestească.

Nici pe el nu-l vei suna?

Mi-e foarte dor de tine și te iubesc,

Eric

După ce trimit mesajul, mă bag în pat.

***

Când mă trezesc, verific e-mailul, dar nimic. Tot nu primesc nimic de la ea.

Mă duc la serviciu. În acea zi vorbesc la telefon cu foarte mulți oameni, inclusiv cu Manuel, tatăl spanioloaicei mele încăpățânate, și, când am un moment liber, îi scriu:

De la: Eric Zimmerman
Data: 30 mai 2013, ora 15:30
Pentru: Judith Flores
Subiect: Nu știu ce să fac

Ce trebuie să fac ca să-mi răspunzi la mesaje?
Știu că le primești. Știu, iubire.
Știu de la tatăl tău că ești bine. Pe mine de ce nu mă suni?
Răbdarea mea se sfărâmă zi de zi. Mă cunoști: sunt un neamț căpos. Dar pentru tine sunt dispus să fac orice.
Te iubesc, micuțo!
Eric, idiotul

Citesc mesajul înainte de a-l trimite și încuviințez. Mă simt ca un complet idiot!

69

Trece toată săptămâna și tot nu știu nimic despre ea. Nu știu unde e, ce face, nici cu cine.

Mă supăr, disper, sunt un căpcăun cu toată lumea, dar când mă gândesc la ea, la micuța mea, la spanioloaica mea încăpățânată, îmi fuge pământul de sub picioare.

Vineri dimineață, Amanda ia legătura cu mine pe Skype ca să rezolvăm o problemă a firmei. În jurul mesei, eu și șase persoane vorbim cu ea și, într-o pauză de cafea, când toți ies din sala de ședințe, cu excepția mea, îmi pun căștile, pentru ca discuția să fie mai intimă și-i cer iertare pentru ultima oară când ne-am văzut.

– Eric... dar n-ai de ce să-mi ceri iertare.

Vocea ei este sinceră.

La fel pare și chipul ei, de cealaltă parte a ecranului.

Înțeleg ce spune. În noaptea aceea n-am făcut nimic ce n-am mai făcut și în alte dăți, dar, convins că eu am făcut, zic:

– Amanda, am fost un egoist în noaptea aia și...

– Eric... mă întrerupe, știu perfect ce-ai făcut în noaptea aia și a fost ceea ce-mi doream. Ți-am cerut să mă folosești, să mă penetrezi, să te joci cu mine și ai făcut-o. Ai făcut-o la fel ca în alte dăți; de ce azi îmi ceri iertare?

Când spune asta, îmi dau seama că are dreptate. Acela este jocul nostru, dar, deloc mândru de egoismul meu, conchid:

– Amanda, o iubesc pe Judith, iar ceea ce s-a întâmplat nu se mai poate repeta. Iar dacă-ți cer iertare e pentru că în acea zi nu am făcut-o din plăcere, ci din răzbunare.

Ea tace.

Nu mai spun nimic, îmi scot căștile și, cinci minute mai târziu, toți intră din nou în sala de ședințe și continuăm să vorbim despre serviciu.

***

După ce iau prânzul, când mă duc în biroul meu, decid să-i mai scriu o dată lui Judith.

De la: Eric Zimmerman
Data: 31 mai 2013, ora 14:23
Pentru: Judith Flores
Subiect: Nu mă părăsi

Știu că mă iubești, chiar dacă nu răspunzi. Am văzut asta în ochii tăi în ultima noapte la hotel. M-ai alungat, dar mă iubești la fel de mult cum te iubesc eu pe tine. Gândește-te, iubito. Acum și oricând, tu și eu.

Te iubesc! Te doresc! Mi-e dor de tine! Am nevoie de tine!

Eric

În seara aceea, când mă întorc acasă, fac o baie în piscină. Când termin, urc scara ca să fac un duș în baia mea și aud că-mi sună telefonul mobil. Uimit, constat că este tatăl lui Judith și mă grăbesc să răspund:

– Manuel...

– Stai jos, băiete?

Mă înfior când aud asta și, așezându-mă pe o treaptă, spun:

– Manuel, nu mă speria!

Îl aud râzând, iar asta mă liniștește oarecum; atunci trântește:

– Brunetica mea este în Madrid.

Când îl aud, mă ridic brusc și, pironindu-mi privirea în podea, întreb:

– Unde e?

– Acasă la ea, băiete... acasă la ea.

Încuviințez... zâmbesc... și, când mă pregătesc să spun ceva, el adaugă:

– Tocmai s-a întors din călătorie și e tot cam căpoasă, dar...

– Trebuie să o văd.

– Băiete... dă-i spațiu.

Termin de urcat scara și, disperat, răspund:

– Spațiu? I-am dat deja tot spațiul din lume, Manuel. Simțeam că înnebunesc neștiind unde e și...

– Eric...

Când îl aud rostindu-mi numele tac și el spune:

– S-ar putea să ai dreptate, dar dacă te vei duce s-o vezi pe brunețica mea, permite-mi să fiu prin preajmă ca să-ți dau o mână de ajutor. Vei avea nevoie de întăriri pentru că, deși știu că te iubește și moare să fie cu tine, nu-ți va înlesni situația. Este foarte căpoasă. Oare n-o cunoști?

Încuviințez. Desigur că o cunosc!

Și, dispus să fac orice pentru ea, afirm:

– Te sun mai târziu și-ți spun la ce oră te iau de la aeroportul din Jerez. Și, Manuel...

– Spune-mi, băiete.

Cu inima bătându-mi ca unui prost îndrăgostit, afirm:

– Indiferent ce trebuie să fac, nu voi accepta un refuz din partea ei.

După ce încheiem apelul, îl sun pe pilotul avionului meu. Stabilesc cu el pentru la 4 dimineața. Trebuie să mergem la Jerez să-l luăm pe Manuel și apoi să ajungem la Madrid.

Apoi mă gândesc la ce mi-a spus Manuel. Fără îndoială, Judith nu-mi va înlesni situația și, luând telefonul, le sun pe mama și pe sora mea. Trebuie să vină cu mine. Ele sunt niște întăriri excelente.

Încântate, acceptă imediat și stabilesc cu ele să ne vedem la aeroport la ora 3:15 dimineața. Îl sun din nou pe Manuel. Pe el îl vom lua pe la 8 din Jerez.

După ce-mi fac duș și cobor în sufragerie, întâlnindu-mă cu Simona, o privesc și o întreb:

– Unde e Norbert?

Femeia se oprește, mă privește și răspunde:

– În bucătărie, mă așteaptă. Doriți ceva, domnule?

Încuviințez. O rog să mergem în bucătărie și, când suntem toți trei, spun:

– Ați vrea să veniți cu mine în noaptea asta în Spania cu avionul meu privat?

Norbert și Simona se privesc uimiți. E evident că nu pricep nimic.

– Voi sunteți două persoane importante pentru Judith, explic, și sunt hotărât să mă duc în Spania să o recuperez și să-i cer să se căsătorească cu mine. Totuși, la cum o cunosc, sunt convins că voi avea nevoie de tot ajutorul posibil.

Simona zâmbește, încuviințează și afirmă imediat:

– Contați pe noi, domnule.

– Și, te rog, Simona, insist privind-o, spune-i lui Judith pe nume, așa cum își dorește. Știi că asta e important pentru ea.

Femeia zâmbește din nou, încuviințează, în timp ce Norbert afirmă cu gura căscată:

– Domnule, vom merge încântați cu dumneavoastră!

Când ei ies din bucătărie, intră Flyn în pijama, urmat de Susto și de Calamar.

– Ce părere ai dacă-ți zic să te îmbraci chiar acum și să mergem în Spania s-o căutăm pe Jud? îl întreb.

El se oprește, mă privește și, schițând un zâmbet, murmură:

– Vorbești serios?

– Absolut!

În doi timpi și trei mișcări, nepotul meu dispare din bucătărie. Asta mă face să zâmbesc și apoi, adresându-mă câinilor, care mă privesc, afirm:

– Și voi veniți. Jud va fi încântată să vă vadă.

***

După aceea, când ajungem la hangarul unde se află avionul meu privat, mama și sora mea, care ne așteaptă deja, zâmbesc, iar Flyn, fericit, se duce să le salute.

În timp ce-l observ pe nepotul meu vorbind cu ele, deschid portbagajul de la Mitsubishi și scot pomul roșu cu dorințe al lui Judith. Atunci, mama se apropie de mine și, înainte să spună ceva, îi explic, privind-o:

– Cu Jud nu se știe niciodată, mamă... și orice ajutor contează.

Ea zâmbește, nevenindu-i să creadă, nu spune nimic și, agitat, aștept să sosească Björn, Frida și Andrés cu micuțul Glen. Nici ei nu pot să lipsească.

Pe durata călătoriei, aproape toți adorm.

– O vei face? mă întreabă Björn la un moment dat.

Știu la ce se referă, așa că, scoțând inelul pe care Jud mi l-a înapoiat deja de două ori, afirm:

– Da. O voi cere în căsătorie.

Prietenul meu zâmbește, își pune mâna pe piciorul meu și murmură:

– Mă bucur să știu că pentru ea ești dispus să faci orice.

Încuviințez. Privesc inelul pe care-l țin între degete și-l asigur:

– Pentru ea fac absolut orice.

***

La 7:55 dimineața aterizăm pe aeroportul din Jerez. Ajungem în hangar și Manuel apare la scurt timp cu Raquel

și micuța Luz și, când cobor din avion, fetița o zbughește în direcția mea strigând:

– Unchiule Eric!

Zâmbesc.

Îmi place să fiu unchiul acelei micuțe curioase. Ea mă îmbrățișează, mă privește și întreabă:

– Unchiule, o să pot să vin la vară la voi și să fac baie în piscina voastră?

Încântat de entuziasmul ei, atât de asemănător cu al iubirii mele, răspund:

– Bineînțeles că da!

În clipa aceea, Flyn apare lângă noi și conștientizez cum se privesc cei doi copii. Of... rău... rău... Dar atunci nepotul meu, surprinzându-mă, întreabă:

– Știi să joci Mario Kart?

O privesc pe Luz. Ea clipește și, dându-și la o parte șmecherește bretonul de pe față, aud că afirmă:

– Sunt cea mai tare la jocul ăsta... băiete!

Râd și, uimit de faptul că nepotul meu îi dă o șansă unei fete să se joace cu el, mă pregătesc să spun ceva, când aud:

– Ah, Eric! Sper să-i vină mintea la cap surorii mele și să înțeleagă o dată pentru totdeauna că eu ți-am interzis să-i spui despre divorțul meu.

Oftez când mă uit la Raquel și, după ce o pup pe obraz, zic:

– Și eu sper.

Apoi Manuel se apropie de mine, mă îmbrățișează și murmură:

– Haide, băiete, trebuie să o recucerești pe brunetica mea!

Încuviințez încântat. Apoi ne urcăm toți în avion și, câteva minute mai târziu, decolăm spre Madrid.

70

Când, în sfârșit, aterizăm la Madrid, emoțiile își spun cuvântul și încep să fiu foarte agitat. Totuși, încerc să fiu tipul puternic și impasibil dintotdeauna; ne ia un minibus pe care l-am închiriat pentru toți și ne îndreptăm spre cartierul unde locuiește Judith.

Odată ajunși în fața blocului ei, toți mă privesc. Așteaptă să zic ceva și, oftând, le spun:

– Bine. Acesta este planul. Urcăm, vă ascundeți, iar eu încerc să vorbesc cu ea. Dacă văd că îngreunează situația, începeți să apăreți unul câte unul, în ordinea pe care am stabilit-o, și mă ajutați. Sunteți de acord?

– E genial, dragule! afirmă mama.

Cu un zâmbet, o privesc. Ea știe mai bine decât oricine cum mă simt și, după ce-i fac cu ochiul, îl aud pe Manuel, care spune în timp ce deschide ușa blocului cu cheia lui:

– Haide, băiete... Poți!

În tăcere, intrăm toți în clădire, împreună cu Susto și Calamar, care adulmecă solul. Când ajungem pe palierul unde stă Jud, îi privesc pe toți și șoptesc agitat:

– Așteptați-mă aici.

Toți încuviințează și o aud pe Raquel spunând în șoaptă:

– Succes cu bubulina!

Fericit, dar și speriat de taurul pe care-l voi înfrunta, pășesc spre ușa lui Judith și aud muzică de cealaltă parte. Bine! Asta îmblânzește fiara.

Cu inima bătându-mi nebunește, privesc drept în față.

Și dacă nu vrea să mă vadă?

Dar am nevoie de răspunsuri, așa că îmi iau inima-n dinți și apăs pe sonerie. Câteva clipe mai târziu, cea mai frumoasă femeie din lume e în fața mea.

Ne privim...

Clipim...

Și, înainte să pot spune ceva, ea încearcă să închidă ușa. Dar sunt rapid: bag piciorul ca să o împiedic și murmur, în timp ce simt că-mi distruge piciorul cu ușa:

– Iubire, te rog, ascultă-mă!

– Nu sunt iubirea ta, nici micuța ta, nici brunetica ta, nici nimic! Îndepărtează-te de mine!

Presiunea pe care o face cu ușa este ieșită din comun.

Dar ce forță are!

Și, când simt că-mi va rupe piciorul în două, mormăi:

– Doamne, Jud, îmi rupi piciorul!

Ea îmi cere să-l dau la o parte, dar eu nu o ascult; dimpotrivă, îi spun că este iubirea mea, dragostea mea, iubita mea, viața mea...

Fără să înceteze să împingă ușa, Judith îmi cere să plec, să dispar, dar eu refuz, nu vreau! Iar ea continuă să-mi preseze piciorul cu ușa.

– Lasă-mă să intru.

– Nici să nu te gândești!

Insist cât pot și chiar mai mult și o implor:

– Te rog, Jud! Sunt un idiot. Cel mai idiot tip din lume și-ți voi permite să-mi spui asta în fiecare zi din viața mea, pentru că o merit.

Dintr-odată, forța cu care încearcă să închidă ușa se îmblânzește; fără îndoială, în sfârșit, cuvintele mele au mișcat-o și, cum pot, deschid ușa complet și insist, în timp ce-mi retrag piciorul:

– Ascultă-mă, micuțo...

Atunci privesc pe fundal și văd balamucul din apartament și, cu un zâmbet, întreb:

– Curățenie generală? Ia te uită, ești foarte, foarte șucărită!

Judith gâfâie. Mă privește cu neîncredere și șuieră:

– Nici să nu-ți treacă prin minte să intri în casa mea! Și, înainte să continui cu vorbele frumoase pe care mi le zici, vreau să știi că nu-mi voi mai ipoteca viața pentru ca totul să iasă iar prost. Mă disperi! Nu te mai suport! Nu vreau să renunț la lucrurile care-mi plac pentru că vrei tu să mă ții într-o cușcă de cristal. Nu, refuz!

Are dreptate. Trebuie să mă schimb. Nu pot să o copleșesc, nici să o asfixiez așa cum o făceam și, privind-o, murmur, dorindu-mi să simtă că mă voi schimba pentru ea:

– Te iubesc, domnișoară Flores!

Judith mă privește. Dar clatină din cap și, nevrând să creadă în cuvintele mele, exclamă:

– Ei, drăcie! Lasă-mă în pace!

O privesc. Am nevoie să se uite în ochii mei, în acești ochi albaștri de care s-a îndrăgostit la un moment dat, dar, dintr-odată, poc!, îmi trântește ușa în nas.

Privesc ușa cu gura căscată. Și mișc din cap când mama, sora mea, Raquel și toți ceilalți încep să șușotească:

– Sună... mai sună o dată!

Le cer să tacă, să nu facă gălăgie, dar sunt agitați. La fel de agitați ca mine.

Fără să pierd timpul, sun din nou în timp ce insist ca ei să se liniștească. Atunci, Simona, ridicând vocea, spune, apropiindu-se de mine:

– Nu vă puteți da bătut, domnule! Trebuie să o convingeți pe domnișoara Judith!

– Încerc, Simona, nu vezi?

Femeia încuviințează, iar atunci soțul ei se apropie și el. În clipa aceea, Judith deschide ușa, ne privește cu gura căscată și Norbert trântește:

– Domnișoară, de când ați plecat din casa noastră, nimic nu mai e la fel. Dacă vă întoarceți, vă promit că vă voi ajuta să vă puneți la punct motocicleta ori de câte ori doriți!

Acum, eu sunt cel uimit. Oare l-am rugat pe Norbert să spună asta?

Și, când mă pregătesc să zic ceva, Simona intră în casa micuței mele și o îmbrățișează, în timp ce eu le observ de afară și o aud spunând:

– Și eu promit să-ți spun Judith! Domnul mi-a dat voie. Judith, îți simt lipsa, iar dacă nu te întorci, domnul ne va chinui tot restul zilelor noastre. Vrei asta pentru noi?

Norbert o privește uimit pe soția lui, în timp ce eu mă abțin să nu zâmbesc. Bravo, Simona!

– În plus, continuă femeia, nu are același farmec să văd singură *Locura esmeralda* ca atunci când ne uitam împreună. Apropo, Luis Alfredo Quiñones a cerut-o zilele trecute în căsătorie pe Esmeralda Mendoza. Am înregistrat ca să vedem scena împreună.

Minunată! Simona este minunată! Iar Judith, minunata mea Jud, își duce mâinile la gură emoționată și murmură:

– Ah, Simona...!

Știu că vorbele ei ajung la inima femeii și atunci sunt conștient că Manuel le dă drumul lui Susto și lui Calamar, iar aceștia intră ca doi tauri în casă.

Expresia feței lui Jud când îi vede este de nedescris.

Mă privește. Îi privește pe Simona, pe Norbert, pe câini și, în cele din urmă, strigă:

– Susto!

Cățelul sare întruna. Este la fel de încântat ca și ea să o vadă și Jud îl îmbrățișează repede.

Animalul, fericit, îi linge fața, până când, în cele din urmă, Jud îi dă drumul, îi pupă pe botic și, privindu-l pe Calamar, murmură:

– Ce-ai crescut, piticule!

Fericit să-i văd fericirea, mă sprijin de ușă și atunci o văd pe mama apropiindu-se. Intră și ea în casă și spune, uimind-o din nou pe Jud:

– Draga mea, dacă nu vii cu noi după tot ce a făcut Eric, înseamnă că ești la fel de încăpățânată ca el! Fiul ăsta al meu te iubește, mi-a mărturisit-o!

Judith mă privește. În sfârșit, o privire lipsită de ură!

Apoi o îmbrățișează pe mama, se pupă și atunci, cu coada ochiului, văd că Manuel înaintează și, intrând în apartament, afirmă pentru a o presa și mai mult pe fiica lui:

– Da, brunețico, băiatul ăsta te iubește mult și ți-am zis eu: se va întoarce la tine! Și iată-l. El este luptătorul tău și tu ești luptătoarea lui. Haide, comoara mea... te cunosc, iar dacă bărbatul ăsta nu ți-ar plăcea, ți-ai fi refăcut deja viața și n-ai avea cearcănele alea!

– Tată... murmură iubita mea emoționată.

Atunci, Manuel, la fel de emoționat ca ea, o pupă și șoptește:

– Fii fericită, dragostea mea! Bucură-te de viață pentru mine! Nu mă face să fiu un tată îngrijorat pentru restul zilelor mele.

Judith plânge.

Toți sunt emoționați de moment și, când simt că mă emoționez și eu, Raquel trece pe lângă mine și, intrând în casă, strigă la fel de emoționată ca și ceilalți:

– Bubulinaaaaaaaaa! Vaaai, ce drăguț ce-a făcut Eric! Ne-a adunat pe toți ca să-ți ceară iertare. Ce romantic! Ce dovadă minunată de dragoste!

Zâmbesc. Îmi place să aud asta de la Raquel și apoi adaugă:

– De un astfel de bărbat am eu nevoie, nu de un mojic. Și, te rog, iartă-l că nu ți-a povestit despre divorțul meu! Eu l-am amenințat că-l fac bucăți dacă-ți spune.

Ochii lui Judith mă caută, și-i ațintește asupra alor mei și simt că ceva din interiorul ei se mișcă. Fără îndoială, toate aceste persoane și cuvintele lor nu o lasă indiferentă.

Imediat după aceea, trece pe lângă mine Marta și, pironindu-se în fața ei, care, văzând-o, râde, spune:

– Dacă îl refuzi pe căposul de fratele meu, îți jur că-i aduc pe toți cei cu *Guantanamera* ca să te convingă în timp ce bem și strigăm: „Zahăr!" Gândește-te ce-a însemnat pentru el să ne ceară ajutorul tuturor. Pentru tine, tipul ăsta și-a deschis sufletul și trebuie să-l recompensezi într-un fel pentru asta. Haide, iubește-l la fel de mult cum te iubește el pe tine!

Judith o îmbrățișează. O îmbrățișează așa cum îi îmbrățișează pe ceilalți în timp ce mă privește, iar în acel moment, pe ascuns, fac un semn și intră cutremurul de Luz, care zice:

– Mătușicăăăăăăăăăă! Unchiul Eric mi-a promis că în vara asta o să vin la voi în cele trei luni de vacanță, la piscina ta.

Uimit, privesc acel mormoloc. Trei luni? Am promis eu asta?

– Și în ceea ce-l privește pe bă... pe Flyn, continuă mucoasa, este foarte tare! E cel mai tare! Să vezi cum joacă Mario Kart! Ce tare, e foarte bun!

Judith își îmbrățișează nepoata râzând și îi fac un semn lui Flyn, care intră și el în apartament. O privește, se aruncă la gâtul ei și începe să o pupe pe față așa cum de puține ori l-am văzut făcând-o.

Ea se lasă pupată, încântată. Apoi Flyn iese din apartament și intră din nou târând pomul roșu al dorințelor pe care l-am adus de la München, îl așază în mijlocul salonului dezordonat și spune:

– Mătușă Jud, încă n-am citit dorințele pe care ni le-am pus de Crăciun.

Uimită și tulburată, Jud privește pomul. Apoi se uită la mine și Flyn, luând-o de mână, spune pentru a-i atrage atenția:

– Mi-am schimbat dorințele. Cele pe care le-am scris de Crăciun nu erau prea frumoase. În plus, i-am mărturisit unchiului că și eu ascundeam secrete. I-am zis că eu am agitat Coca-Cola în ziua aceea ca să-ți explodeze în față și că din cauza mea ai căzut în zăpadă și ți-ai făcut rana aceea urâtă la bărbie.

Fără să se îndepărteze de el, Judith șoptește ceva ce nu reușesc să înțeleg, dar aud răspunsul lui Flyn:

– Trebuia să-i spun. Mereu ai fost bună cu mine, iar el trebuia să știe.

Jud și cu mine ne privim din nou.

Ceva îmi dă de înțeles că nivelul ei de enervare a scăzut mult și atunci mama zice:

– Ah, apropo, draga mea, începând de anul ăsta, sărbătorim Crăciunul împreună. S-a terminat cu sărbătorirea separat.

– Bine, bunico! afirmă Flyn.

– Și vom fi prezenți și noi, adaugă Manuel.

Toți îl privim, când Luz aplaudă și adaugă:

– Bine, bunicule!

Atunci, Björn, Frida și Andrés, cu micuțul Glen, intră și ei în apartament, iar Jud se aruncă fericită în brațele lor. Cred că am uimit-o cu toate astea și mă bucur că am făcut-o.

O vreme, îi observ pe toți cum vorbesc. Toți își spun părerea, punctul de vedere, în timp ce sunt în apartament, iar eu sunt în continuare pe casa scării, până când Judith se apropie de ușă cu o expresie care mă nedumerește și o apucă.

Ah, nu...! Expresia aia nu-mi place deloc și, când cred că-mi va închide ușa în nas, murmur:

– Te iubesc, micuțo! Ți-o spun între patru ochi, în fața familiilor noastre și în fața cui mai este nevoie. Aveai dreptate. După cele întâmplate cu Hannah, eram închis într-o buclă care nu-mi aducea niciun beneficiu și nici familiei mele. Procedam greșit, mai ales în privința lui Flyn. Dar atunci ai apărut tu în viața mea, în viețile noastre și totul s-a schimbat în bine. Crede-mă, iubire, că ești centrul existenței mele.

Judith clipește, în timp ce toți ceilalți murmură încântați, dar expresia brunetei mele nu se schimbă și, temător că mă va respinge, insist:

– Știu că n-am procedat bine. Am un caracter nesuferit, sunt rece uneori, plictisitor și insuportabil. Voi încerca să mă

corectez. Nu-ți promit, pentru că nu vreau să te dezamăgesc, dar o să încerc. Dacă accepți să-mi mai dai o șansă, ne vom întoarce la München cu motocicleta ta și promit să fiu cel care te va aplauda cel mai mult și care va striga cel mai tare când vei participa la curse de motocros. Ba, mai mult, dacă vrei, te voi însoți cu motocicleta lui Hannah pe câmpurile de lângă casă. Te rog, micuțo, mai dă-mi o șansă!

După ce spun asta, știu că nu prea mai am ce să adaug pentru a o convinge.

Judith mă privește. Toți ne privesc, iar eu nici nu mă mișc.

Dintr-odată, ea mă împinge și mă îndepărtează de intrarea în casa ei. Asta mă alarmează, pe toți, de fapt, când, apropiindu-se de mine, mă lipește de perete și murmură, ridicându-se pe vârfurile degetelor:

– Nu ești plictisitor. Îmi place caracterul tău nesuferit și fața ta prost dispusă și n-am să-ți permit să te schimbi.

Când aud asta, o pace cum nu am mai cunoscut vreodată se instalează în mine.

Când aud asta, mă inundă o bucurie pierdută.

Când aud asta, știu că micuța mea s-a întors la mine și nu voi permite să se mai îndepărteze, așa că, îmbrățișând-o cu toată dragostea de care sunt în stare, îmi apropii fruntea de-a ei și șoptesc:

– De acord, iubire.

Ne privim... ne devorăm și, în cele din urmă, ea șușotește:

– Te iubesc, Iceman!

Zâmbesc. Îmi doresc să fiu Iceman al ei, idiotul ei... orice al ei! Și ne sărutăm în timp ce toate persoanele care ne iubesc aplaudă încântate.

Fără îndoială, partea asta s-a terminat bine, dar eu, care am nevoie de mai mult, mă dezlipesc de ea și șoptesc:

– Micuțo, mi-ai înapoiat de două ori inelul și sper ca a treia oară să fie cu noroc.

Și, fără să stau prea mult pe gânduri, îl scot din buzunarul de la pantaloni, pun un genunchi pe podea și, după ce-i spun ce gândesc, întreb:

– Domnișoară Flores, vrei să te căsătorești cu mine?

Bine, cu excepția lui Björn, nu se aștepta la asta, tocmai de aceea toți strigă entuziasmați, în timp ce eu nu-mi iau ochii de la femeia pe care o ador și sunt conștient cum gâtul ei se umple de iritații și se scarpină.

E agitată!

Nu răspunde. Doar se scarpină, așa că, ridicându-mă, îmi apropii gura de gâtul ei și încep să suflu, dându-i timp să se gândească la cererea mea.

Știu foarte bine că nunțile nu sunt genul lui Judith, dar, brusc, ea mă privește în ochi și declară, înnebunindu-mă:

– Da, domnule Zimmerman, vreau să mă căsătoresc cu tine!

Toți țopăie fericiți în jurul nostru, în timp ce eu și Jud ne privim încântați. Câteva clipe mai târziu, ea închide ușa apartamentului ca să rămânem singuri pe casa scării și întreabă:

– Ai organizat toate astea pentru mine?

Îi zic că da, că pentru ea fac orice și, în cele din urmă, râdem și-mi spune că i-a fost dor de câte-o sticlă cu etichetă roz.

Incredibil! Viitoarea mea soție e incredibilă!

Fericit și bucuros, îi spun că, de îndată ce ne vom întoarce la München, va avea câte sticle vrea în frigider, iar ea zâmbește și mă sărută.

***

După o jumătate de oră, când toți au plecat, iubita mea, printre râsete, murmură că mă va pedepsi.

Pregătit pentru orice, încuviințez. Să mă pedepsească!

La fel de excitată ca mine, îmi cere să mă duc în pat și să mă dezbrac.

Îmi place cum începe pedeapsa mea!

Încântat, îi dau ascultare în timp ce ocolesc cutiile nedespachetate care trebuie să se întoarcă la München imediat și, când mă dezbrac și mă întind pe pat, Judith apare deghizată în polițistă rea.

Mama mia... mama mia!

O contemplu jucăuș, în timp ce ea pășește în fața mea, excitându-mă și ispitindu-mă, până ajunge la sistemul ei audio. Cu atitudine șmecheră, mă privește și, după ce apasă pe un buton, începe să se audă foarte tare *Highway to Hell* de la AC/DC.

Amuzat, zâmbesc. Ea râde și, scoțându-și bâta pe care o are la centură, murmură, privindu-mă:

– Ai fost foarte rău, Iceman.

– Îmi asum, doamnă polițist, încuviințez.

În rolul ei de polițistă rea, Judith își lovește ușor mâna cu bâta și apoi șoptește:

– Drept pedeapsă, știi deja ce vreau.

Neputând să nu râd, o fac. Știu foarte bine ce vrea și, luând-o în brațe, o așez sub corpul meu și, dispus ca sexul pervers să fie ceva special, înfierbântat și unic în viața noastră, o privesc și murmur:

– Prima fantezie. Desfă picioarele, micuțo!

Și o face. Și cum o face!

71

După ce petrec trei zile în Madrid, de care profităm pentru a le arăta Simonei și lui Norbert minunatul oraș, ne întoarcem toți în Germania și, o săptămână mai târziu, ajung din nou acasă cu lucrurile lui Judith.

Întoarcerea ei este motiv de fericire continuă, cu atât mai mult pentru că ne pregătim viitoarea nuntă.

Ne sărutăm... ne mângâiem... facem dragoste... iar eu abia trec pe la firmă, căci simt că mor când stau mai mult de două ore departe de ea.

Trec zilele și Luz sosește la München împreună cu mama ei însărcinată și cu bunicul ei, dispuși să-și petreacă vacanța de vară împreună cu noi, înainte de nuntă.

De la a nu se suporta, Luz și Flyn au trecut la faza de a nu mai putea trăi despărțiți, iar ceea ce nu-i trece prin minte unuia îi trece celuilalt, iar uneori năzdrăvăniile lor sunt epice, darrrrrrrrrr... cum văd că Judith nu le acordă prea mare atenție, decid să fac și eu la fel. Nu vreau ca, din cauza supărărilor și maniilor mele, să se ducă iar totul de râpă.

Flyn se supără când Jud și Luz ne bat la Mortal Kombat. Uimiți, după bătaia pe care ne-o dau cele două, eu și nepotul meu le privim în timp ce ele strigă și cântă: *Weeee are the champions, my friend...*

Fericit... sunt fericit.

De când s-a întors ea în căminul nostru, totul este din nou cum trebuie să fie, iar când Flyn și Luz se duc repede în bucătărie să bea ceva, o lipesc pe brunetica mea de fotoliu și murmur amuzat:

– Avem la dispoziție un minut, cel mult două. Hai, dezbracă-te!

Judith râde, ne sărutăm și, dintr-odată, auzim:

– Bubulinaaaaaaaaaa!

Imediat, ne așezăm frumos pe fotoliu.

E Raquel, care, privindu-ne din ușă, murmură desfigurată:

– Ah, Doamne...! Ah, Doamne...! Cred că mi s-a rupt apa.

Speriați, ne ridicăm. Alergăm lângă ea și vedem balta care se formează la picioarele ei.

Uf... asta mă copleșește!

Nu ne așteptam la asta și atunci o Raquel disperată țipă necontrolat:

– Nu e posibil! Nu e posibil să nasc acum! Mai e o lună și jumătate! Nu vreau să nasc! Nu! Refuz!!!!

Judith îmi cere ajutor din priviri, dar eu nu pot să fac nimic. Nici nu sunt medic, nici nu știu cum să opresc o naștere și, cum pot, murmur în timp ce-mi scot telefonul, pregătit să cer ajutor:

– Liniștește-te, Raquel.

Ea se desprinde de noi și țipă:

– Nu pot să nasc aici! Fetița trebuie să se nască la Madrid. Toate lucrurile ei sunt acolo și... și... Unde e tata? Trebuie să plecăm la Madrid... Unde e tata?

Dintr-odată, Jud îi astupă gura cu mâna și văd că râde.

Dar ce face?

O privesc cu gura căscată când încearcă să-i bage mințile în cap surorii ei, dar nu e chip, orice ar spune, Raquel nu o ascultă.

Jud vrea s-o facă să înțeleagă că fetița se va naște în Germania, fie că-i place sau nu, dar Raquel se enervează și începe să lovească în stânga și-n dreapta, până când mă apucă de gât și, privindu-mă cu ochii ieșiți din orbite, cere:

– Sună-l pe pilotul tău! Să ne ia și să ne ducă la Madrid. Trebuie să nasc acolo.

Jud râde din nou în hohote. Fără îndoială, tensiunea o face să reacționeze așa.

Atunci, Raquel, conștientă că m-a apucat de gât, îmi dă drumul și protestează privindu-și sora:

– Bubu, te roggggggg, nu râde!

Dar ea continuă să râdă, iar pe mine situația începe să mă scoată din sărite.

Reușesc să mă îndepărtez de acele două nebune și vorbesc cu Simona; trebuie să stea cu copiii în timp ce Norbert se întoarce cu Manuel. Apoi, fără să-mi pese de protestele lui Raquel, o iau în brațe, o bag cu forța în mașină, iar eu și Judith o ducem la spitalul unde lucrează Marta.

O oră mai târziu, sosesc Norbert și Manuel. Tatăl lui Jud este îngrijorat, agitat, iar eu îi spun că Raquel este pe mâini bune și, în plus, e însoțită de Judith, iar asta pare să-l liniștească.

Trec orele și, când dau să mă ridic ca să întreb dacă sunt vești, se deschid brusc ușile și apare micuța mea, care, privindu-ne pe mine și pe tatăl ei, șoptește:

– Doamne, a fost oribil!

Îngrijorat pentru ea, o iau în brațe și Jud insistă:

– A fost oribil, Eric... oribil! Ia uite cum am gâtul, plin de iritații!

Încuviințez. Gâtul ei arată îngrozitor. Atunci, Manuel, care ne observă, protestează nerăbdător:

– Brunețico, lasă prostiile și spune-mi cum se simte sora ta.

Judith se uită la tatăl ei, oftează și șușotește:

– Ah, tată, scuze! Raquel și fetița sunt foarte bine. Micuța cântărește aproape trei kile, iar Raquel a plâns și a râs când a văzut-o. E genială!

Manuel se bucură, ne îmbrățișează, este cel mai fericit om din lume. Dar atunci observ că Jud se agață de mine și văd că este palidă.

Ce-a pățit?

Ameţeşte şi, speriat, îmi fac griji pentru ea. O aşez pe un scaun. Tatăl ei începe să-i facă aer cu o revistă şi ea, privindu-mă, şopteşte:

– Te rog, iubire! Nu permite să trec prin asta.

O privesc uimit, până când înţeleg că-mi spune că nu vrea să avem copii. Eu şi Manuel schimbăm o privire şi acesta, mort de râs, zice:

– Până şi în privinţa asta eşti leită maică-ta!

Acum, eu sunt cel care zâmbeşte. Nu m-am gândit niciodată la a avea copii. Şi, sărutând-o pe Judith, am grijă de ea până când, în sfârşit, îşi revine.

O oră mai târziu, când ne aflăm în camera lui Raquel, toţi sunt fericiţi. Ea se simte bine, iar micuţa Lucia este o scumpete. O privesc cu gingăşie, îi cer voie lui Raquel să o iau în braţe şi ea îmi permite cu un zâmbet.

Judith mă priveşte, eu îi fac cu ochiul şi, cu o îndemânare pe care nu ştiu de unde o am, o iau pe micuţă din pătuţ şi, când o aşez în braţele mele, mă simt cel mai uriaş om din lume.

Fetiţa este minunată, micuţă, bruneţică şi are nişte obrăjori care mă fac să mă topesc. Şi, fără să mă pot abţine, mă uit la micuţa mea şi spun:

– Iubire, vreau şi eu una!

Raquel şi Manuel izbucnesc în hohote de râs, ceea ce Judith nu face şi, clătinând din cap, şuieră:

– Doar n-am înnebunit!

Expresia feţei ei şi felul cum mă priveşte îmi indică faptul că nu o încântă deloc şi, în cele din urmă, zâmbesc şi nu mai insist. Totuşi, tocmai am spus că vreau copii. Sigur vor semăna cu ea.

***

În seara aceea, când ne întoarcem acasă, Judith este tăcută, într-atât încât mă sperie. Ne căsătorim peste câteva zile şi, oprind maşina când ajungem în cartierul nostru, îi cer:

– Coboară din mașină.

Ea zâmbește. Știe de ce-i zic asta și-mi dă ascultare.

Caut o anumită melodie care pentru noi este specială și, când o găsesc, o pun la volum maxim. Imediat după aceea, cobor din vehicul, o privesc pe femeia care mă observă și, în timp ce vocea lui Malú cântă *Blanco y negro*, întreb:

– Dansezi cu mine?

Judith zâmbește, dansează cu mine și, în timp ce ne mișcăm îmbrățișați, eu vorbesc despre copii.

Ea refuză. Îmi spune că nu vrea copii, refuză să treacă prin durerea prin care a trecut sora ei și murmură:

– Ah, Doamne, Eric! Dacă ai fi văzut ce-am văzut eu, ai înțelege că nu vreau să-i am.

Zâmbesc, nu mă pot abține, și atunci ea, gesticulând, insistă:

– Te faci... enormă... enormăăăăă... și probabil că doare foarte tare! Nu, în mod categoric, refuz. Nu vreau să am copii. Dacă vrei să anulezi nunta, voi înțelege. Dar nu-mi cere să mă gândesc acum la a avea copii, pentru că nici nu vreau să-mi imaginez.

Bine! A spus „acum". Asta oferă șansa de a se gândi mai încolo, așa că, sărutând-o afectuos și tandru pe frunte, murmur:

– Vei fi o mamă excepțională. E de-ajuns să văd cum te porți cu Flyn, Luz, Susto și Calamar și cum o privești pe micuța Lucia.

Judith continuă să danseze, mă privește, nu spune nimic și eu afirm:

– Nu se anulează nicio nuntă. Acum închide ochii, relaxează-te și dansează cu mine pe melodia noastră.

Jud face asta. O face și simt că se bucură.

72

În dimineața nunții, mama apare la noi acasă și se încăpățânează să ne spună că nu e de bun augur ca mirii să iasă din aceeași casă.

Eu și Jud ne privim. Nu credem în chestii de-astea. Dar, după ce i se alătură mamei mele și Raquel, ca să scap de gura lor, decid, în cele din urmă, să-mi iau costumul și lucrurile și să mă duc acasă la mama. Dacă nu vreau să-mi amărască ziua... e cel mai bine.

Mă bucur de o dimineață liniștită împreună cu mama, până când îmi sună telefonul și, văzând că este Jud, mă grăbesc să răspund.

– Ce s-a întâmplat, iubire?

– Cum ce s-a întâmplat?! Cum ce s-a întâmplat?! strigă scoasă din minți. S-a întâmplat că am o soră foarte enervantă, rău de tot... foarte, foarte enervantă... și o nepoată care este o mare pacoste și-ți jur că-mi vine să le înec pe amândouă în piscină și apoi să mă înec și eu!

Oftez și, încercând să o fac să se relaxeze, murmur:

– Iubito, liniștește-te.

Judith oftează, blestemă și, în cele din urmă, șoptește:

– Eric... crezi că facem bine?

Zâmbesc, nu mă pot abține. Mi-am pus deja de o mie de ori întrebarea aia în ultimele două luni.

– Cred că da, viața mea, îi răspund. Cred că facem ce e mai bine pentru noi.

Jud oftează și, înainte ca pesimismul să pună complet stăpânire pe ea, încerc să o fac să vadă cât de fericiți vom fi după nuntă.

Ca întotdeauna când vorbim despre asta, ajung să o conving, dar îmi fac griji. Mai sunt două ore până la nuntă și dispoziția lui Jud se poate schimba iar.

Am organizat ziua asta pentru a o face fericită și vreau să se bucure de ea.

Fără ca ea să știe, am angajat-o pe cântăreața pe care o admiră atât de mult ca să ne interpreteze melodia noastră, acea melodie de care ne-am îndrăgostit și care ne face să ne îndrăgostim de fiecare dată când o ascultăm.

De asemenea, am încercat să vină și celălalt cântăreț pe care-l adoră ea, dar, după ce am vorbit cu el, mi-a comunicat că-i este imposibil din cauza unor angajamente muzicale, dar m-a asigurat că data viitoare când va trece prin München mă va suna ca s-o salute pe Judith. Nici nu vreau să-mi imaginez ce față va face în ziua când se va întâmpla asta.

Cu ajutorul lui Manuel, am invitat câțiva prieteni importanți din Jerez și, fără niciun ajutor din partea nimănui, am invitat și câteva dintre Războinicele Maxwell. Și, din câte știu, toți sunt deja la hotel, pregătiți să o surprindă pe mireasă la ceremonie.

***

Cele două ore trec mai repede decât credeam și, când intru în biserica San Cayetano, îmbrăcat în costumul meu închis la culoare, salut pe toată lumea.

O jumătate de oră mai târziu, cu inima plină de bucurie, sosește mireasa, alături de tatăl ei. Judith este minunată, este cea mai frumoasă mireasă din câte am văzut în toată viața mea și vreau să citească asta în privirea mea. După zâmbetul ei, îmi dau seama că într-adevăr citește asta în ochii mei, la fel cum mă face și să înțeleg că se află aici pentru că vrea și este fericită.

După o ceremonie scurtă, după ce ieșim din biserică deveniți soț și soție, toți ne acoperă cu petale de trandafiri albi și cu orez. Ne sărutăm, ne iubim și, fericit, o privesc și murmur:

– Îmi place la nebunie că, în sfârșit, ești... doamna Zimmerman!

Judith zâmbește. Este la fel de radioasă ca mine și mă sărută. Expresia ei emană o fericire absolută când le vede pe Războinicele Maxwell – nebunele poartă un tricou alb cu litere aurii care spun: „Vreau un Eric Zimmerman" –, împreună cu mai mulți prieteni din Jerez și din Madrid. Nu se aștepta!

Ne bucurăm de o cină plăcută, la care am grijă să nu lipsească sticlele de șampanie cu etichete roz, și o surprind din nou pe soția mea când, pentru a deschide dansul, apare pe scenă Malú și interpretează pentru noi melodia noastră: *Blanco y negro*.

Petrecerea durează ore în șir. Mai mult decât mi-aș fi imaginat vreodată că aș putea suporta, dar rezist și mă simt bine.

Îndrăgostit, o privesc pe soția mea, care dansează salsa pe ring cu sora mea și cu prietenii ei, în timp ce strigă „Zahăr!", ca niște posedate, iar eu trebuie să râd. Nu mă pot abține!

Când, în seara aceea, ajungem acasă, o doresc din toată inima. Suntem singuri, mama l-a luat la ea pe Flyn și, când închid ușa, cea care acum este soția mea mă dezbracă și, apoi, șoptește arătând spre papionul meu:

– Pune-ți papionul, Iceman.

Încântat, o fac, îmi pun papionul și tot ce vrea ea și, trăgând de mine, Judith mă duce apoi până la birou. La ușă, ne privim și, înainte să intrăm, murmură:

– Vreau să-mi rupi chiloții tanga!

Încuviințez. Îmi place la nebunie ideea!

Ca un nebun, mă aplec în fața rochiei vaporoase de mireasă și încerc să ridic fusta voluminoasă, dar aceasta pare nesfârșită.

Dar cât material are?

Judith mă privește, mă face să mă ridic și, intrând în biroul meu, solicită amuzată:

– Vino... așază-te pe fotoliul tău.

Îi dau ascultare în timp ce, excitat, văd cum ea își desface fusta și aceasta cade la picioarele ei.

Colosal!

Jud mă privește, se apropie de mine îmbrăcată doar cu corsetul de la rochie și chiloții tanga și, sprijinindu-se cu senzualitate pe masa din biroul meu, cere:

– Acum, rupe-i!

Și o fac. Și cum o fac!

Sfâșii chiloții tanga minunați și, imediat, tatuajul care are atât de multă însemnătate pentru noi se dezvăluie în fața mea și, cu vocea răgușită de dorință, șușotesc, în timp ce-mi plimb un deget pe el:

– Cere-mi ce vrei.

Eu și Jud ne privim în ochi și, văzându-i expresia, știu ce vrea. O cunosc foarte bine. Atunci, după ce o ridic în brațele mele, o duc până la scara care există în biblioteca din biroul meu și o sprijin de ea.

– Da... da... da... gâfâie ea. Îl vreau pe Iceman al meu atacator.

Și, mulțumit, fericit și încântat, îi îndeplinesc fantezia.

Ea se deschide pentru mine și cere forță și profunzime, în timp ce eu intru și ies din corpul ei fără milă, dar cu încântare și îndrăzneală.

Judith se mișcă, se răsucește în brațele mele, se bucură de acel atac și, în același timp, mă privește cu ochii plini de dorință și șoptește:

– Mai mult... dă-mi mai mult!

Și-i dau. Îi dau totul din mine, în timp ce focul, desfrâul și pasiunea pun stăpânire pe noi și scot acea parte animalică ce ne place atât de mult și de care ne bucurăm cu nebunie.

Forță... extaz... perversiune...

Toate, împreună cu dragostea noastră, cu devoțiunea noastră, transformă actul în ceva unic, sălbatic și special și, când amândoi ajungem la climax, ne sărutăm cu iubire și, când gurile noastre se despart, murmur:

– Ești viața mea, micuțo!

Jud zâmbește și își înfășoară picioarele pe talia mea, iar atunci eu, satisfăcut și fără să-i dau drumul, pășesc spre masa mea, deschid un sertar, scot un plic din el și spun, în timp ce i-l înmânez:

– Este destinația lunii noastre de miere.

Zâmbind cu gingășie, soția mea minunată privește înăuntru și, făcând ochii cât cepele, exclamă:

– Riviera Maya! Îmi place la nebunie!

Știu... știu că și-a dorit dintotdeauna să meargă acolo și, încă o dată, dorințele ei sunt ordine pentru mine.

Va continua...

La prețul de vânzare al cărții
se adaugă 2% reprezentând
contravaloarea timbrului literar.